

Juni 2026 - Jaargang 6 - Nummer 2

WAAIERS

Een elektronisch tijdschrift voor nostalgische wielerfanaten

Uitgever: Jan De Smet

Editoriaal

De langverwachte WAAIERS 6-2, ons vijftiende nummer, staat eindelijk op jullie laptop/tablet/computer. Wij, de redactieraad, hopen dat de inhoud jullie weer kan boeien. Tegelijkertijd willen we jullie aandacht vestigen op pagina 6 waar we een voorstel doen tot verandering. De uitgebreide uitleg vinden jullie daar, maar het komt erop neer dat we willen rekening houden met een opmerking die ons regelmatig bereikt, nl. een kleine 300 blz. is soms van het goede te veel.

Daarnaast vragen we jullie ook om nog eens de tekst i.v.m. het Steunfonds WAAIERS te bekijken.

We konden dit voorjaar weer genieten van enkele spannende en mooie koersen. De winnaar was wel dikwijls dezelfde en we ondervinden nu wat buitenlandse wielerliefhebbers in de periode 1969-1974 moeten ervaren hebben toen Eddy Merckx de ene wedstrijd na de andere won.

We moeten eerlijk toegeven dat Tadej Pogačar ondertussen de op een na beste renner ooit geworden is en dat we met spanning toekijken of hij de Kannibaal ooit van de eerste plaats zal kunnen stoten. Daarvoor zullen, naast Paris-Roubaix en nog een aantal extra Monumenten, op zijn minst nog een Tourzege, vier Girozeges en één Vueltazege noodzakelijk zijn. Een uurrecord zal misschien te hoog gegrepen zijn, maar met Tadej weet je nooit.

Een en ander vinden jullie terug in de Factcheck die Patrick Feyaerts neergeschreven heeft over de beste (Belgische) klassieke renner na Merckx. Daarin ook een situering van onze huidige Belgische toppers Evenepoel en Van Aert. Half Vlaanderen was in extase toen Wout Tadej klopte in Roubaix en half Vlaanderen was diep teleurgesteld toen aan de voet van La Redoute Remco moet afhaken. Het toont aan dat de Belgische hoogtijdagen van de jaren 60-70 of de periode Boonen-Gilbert allesbehalve teruggekeerd zijn. In tegendeel, objectief gezien is het pover gesteld met het Belgische wielrennen.

Voor strijd tegen Pogačar in de Tour de France moeten we kijken naar Denemarken (Vingegaard) en Frankrijk (Seixas). Of Evenepoel er zich zal kunnen tussensmijten is nog maar de vraag. Maar als twee of drie honden vechten voor hetzelfde been …

De lezers kunnen zich echter opwarmen met de verhalen in WAAIERS over het wielrennen uit de tweede helft van de vorige eeuw. Om geen saaie opsomming te geven van de inhoud beperk ik mij hier tot de nieuwe rubrieken die starten in WAAIERS.

Ikzelf zal het, we gokken tot en met jaargang 11, hebben over de Tour de France van 1971. De Tour met het epische duel tussen Eddy Merckx en Luis Ocaña. Een simpele vraag: “Wat gebeurde

Colofon

6de jaargang - Nr. 2

Eindredacteur
Jan De Smet

Redactie:
Bart Vancoillie
Hans Vandeput
Patrick Feyaerts
Stefaan Degryse

Huistekenaar:
Jan Soens

Contact:
https://www.waaierstijdschrift.be
redactie@waaierstijdschrift.be

Adres:
Centrumlaan 147
9800 Deinze
België

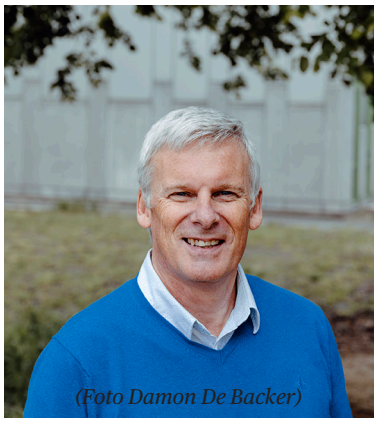

(Foto Damon De Backer)

er in de rit naar Orcières Merlette?", leidde tot een meer dan 300 blz. lange zoektocht naar de juiste feiten uit deze Tour. Tijdens mijn opzoekwerk kwam ik namelijk tot de conclusie dat er nergens een juiste uitslag van deze Tour teruggevonden kan worden. Niet dat er plots een andere winnaar is of de top tien veranderd is, maar de tijdverschillen verderop in het eindklassement verschillen van bron tot bron.

Een tweede nieuwigheid is een vergelijkende studie naar de resultaten van de verschillende Italiaanse keukensponsors die in het peloton aanwezig waren vanaf halfweg de jaren 60. Salvarani, Ferretti, Salamini, SCIC, … ze komen allemaal aan bod.

Op hetzelfde moment begint Bart met de samenstelling van de verschillende Italiaanse ploegen in 1965. En gastschrijver Marcel Baetens start met de beschrijving van de geschiedenis van wielerclub K.S.C. Denderstreek.

Dit alles, samen met de klassieke rubrieken, levert weer meer dan 280 blz. wielerherinneringen op, waar jullie hopelijk een ganse zomer kunnen van genieten.

Jan De Smet, Petegem-aan-de-Leie maandag 1 juni 2026 redactie@waaierstijdschrift.be

Inhoud

6 Bevraging

7 Steunfonds

8 Maple Leaf Chewing Gum

8 Nummer 15: JOS SCHILS

9 Zijn ploegen als onafhankelijke en profrenner

10 Palmares in de ‘grote’ wedstrijden

13 Nummer 15: GUSTAAF DE SMET

14 Zijn ploegen als onafhankelijke en profrenner

14 Belangrijkste prestaties

23 Palmares in de ‘grote’ wedstrijden

24 Achteraf bekeken

36 Ge hadt erbij moeten zijn …. (12)

36 Het meer

39 Lucien Gillen, de gentleman-renner uit het kleine Lëtzebuerg (deel 2)

39 Regenboogdromen

41 Eerste zesdaagsezege

47 De jaren 1953-1954-1955

53 Orcières Merlette (deel 1)

54 1965-1970

58 1971

62 Tour de France 1971

66 De proloog op 26 juni 1971 in Mulhouse

68 Klassement

71 Conclusie na de proloog

72 De reeks

73 Chromoreeks Velo Chewing Gum 1962 deel 7

86 Italiaanse sponsors en hun onderlinge strijd (deel 1)

86 De keukenfabrikanten

86 Salvarani 1963-1972

86 Historiek

87 Sportgeschiedenis

105 Palmares

106 Salamini 1966-1967

106 Historiek
107 Sportgeschiedenis
111 Palmares

113 Gazettenpraat

113 Zoveel jaren later: Reacties na het lezen van enkele artikelen in Sport ’67

116 Albert Bourlon en de Tour van 1947

116 Anekdote uit het dagblad Sports over de aankomst van de Tour de France 1947

117 FAEMA (deel 8d)

117 De FAEMA-buitenlander van het seizoen: Hubertus (Huub) Zilverberg
139 Postkaarten
143 Gedetailleerd palmares
148 1962: C. C. Barcelonès-EMI
150 Internetlinks

152 Europese kampioenschappen op de piste (1955-56)

152 1955-56
152 Ploegkoers
161 Halve Fond
169 Sprint
171 Omnium

175 De pubkaarten - Dossier Caballero

197 Wielersport in de filatelie (deel 4b)

210 De truien van K.S.V. Deerlijk

211 Ploegensamenstellingen 1965 (deel 7)

211 Bianchi-Mobylette-Pirelli
212 F.B.E.
212 Filotex
214 G.B.C.
215 Ignis
217 Legnano-Pirelli

218 Factcheck: Wie is de beste Belgische klassieke renner... na Merckx?

229 Factcheck: Het Luxemburgs kampioenschap

233 Factcheck: Een interview met Wilfried Reybrouck op Sporza

237 Posters in Miroir du Cyclisme (9)

239 Weetjes

239 Beurzen

240 Boeken

247 Wereldbeker Intermerken 1967

248 Milano-Sanremo 18 maart 1967

249 Ronde van Vlaanderen 2 april 1967

250 Paris-Roubaix 9 april 1967

251 Rund um den Henninger Turm 16 april 1967

252 Liège-Bastogne-Liège 1 mei 1967

253 Paris-Tours 9 oktober 1967

254 Giro di Lombardia 22 oktober 1967

256 Renners

259 Genetische aanleg

265 K.S.C. Denderstreek, een wielerclub als (g)een ander (deel 1)

265 Hoe een wielertruitje van een hobby een passie maakte

266 Inleiding: 1911-1945 – een noodzakelijke terugblik op het ontstaan en de evolutie voor WO II

266 1911-1936: van de stichting tot het overlijden van Dokter Tistaert

270 De geschiedenis van de club na wereldoorlog II

270 DEEL 1: 1945 -1951 de club in crisis, gered door “meester” Combel (voorzitter 1951)

277 Holmes & Watson

277 De familie Bautru uit Nantes

280 Reacties

Bevraging

Beste lezers van WAAIERS,

De meest gehoorde reacties, die wij krijgen als we naar de ervaring van onze lezers bij het lezen van WAAIERS vragen, zijn de volgende:

“Het is wel veel. Ik lees daardoor niet alles.”

“Zoveel bladzijden is voor mij te veel.”

“Het is niet makkelijk lezen op de computer.”

Wij begrijpen dat, en inderdaad, WAAIERS lijkt meer op een boek dan een tijdschrift. Wij willen echter in de tijd die ons rest zoveel mogelijk kennis over de wielersport uit de ons zo geliefde periode 1946-1979 meegeven. We hebben nog massa’s ideeën voor de toekomst en we kunnen zeker nog vele jaargangen doorgaan met WAAIERS-edities van meer dan 250 blz.

Maar we hebben oor naar jullie opmerkingen en daarom is de redactieraad beginnen overleggen en zoeken naar een oplossing.

Een gratis papieren editie zou een oplossing kunnen zijn, maar is voor ons financieel en organisatorisch niet haalbaar. Daarom dachten we aan splitsen.

Vandaar het volgende voorstel: Vanaf 2027 zou WAAIERS tweemaandelijks verschijnen. Eigenlijk zouden we de klassieke WAAIERS gewoon in twee delen knippen van elk ±/max. 150 bladzijden.

Dezelfde rubrieken zouden gespreid worden over de twee delen die elk aan het begin van een maand zouden verschijnen. WAAIERS 7-1 Deel I zouden jullie begin januari 2027 toegestuurd krijgen, WAAIERS 7-1 Deel II begin maart. Op 1 mei zou dan WAAIERS 7-2 Deel I verschijnen enz.

Maar … dat hangt volledig van jullie, de lezers, af.

We hebben daarom op onze website (https://waaierstijdschrift.be/bevraging/) een bevraging geplaatst waarvan we hopen dat jullie erop reageren. Jullie kunnen jullie voorkeur laten kennen door één van de volgende statements aan te duiden:

- A: Ja, graag 6 nummers,
- B: Liever 6 nummers, maar 3 is ook goed,
- C: Liever 3 nummers, maar 6 is ook goed,
- D: Ik hou van dikke nummers, niet veranderen,
- E: Doe maar, voor mij is alles goed.

We sluiten de bevraging af op 31 juli 2026. We kijken uit naar jullie mening en gaan dan daarmee aan de slag.

De redactieraad

Bart, Hans, Patrick, Stef en Jan

Steunfonds

Beste lezers van WAAIERS,

Ondertussen zitten we al aan het vijftiende nummer van WAAIERS en beginnen we de zesde jaargang.

U zal gemerkt hebben dat wij onze uiterste best doen om de artikels zo gedetailleerd en zo waarheidsgetrouw te schrijven.

Dit vergt van ons veel werk en tijd, maar dat doen we met plezier. Maar het vraagt ook om enkele investeringen. Voor de website (en het gemak van downloaden), moeten we betalen, om bepaalde tools te gebruiken moet er betaald worden. We printen nogal wat af, we verbruiken papier, cartridges, we betalen soms voor downloads van buitenlandse krantensites enz....

Kortom, een deel van onze spaarvarkentjes gaat naar WAAIERS. We weten dat we beloofden dat alles gratis zou blijven, en dat zal ook zo zijn.

Niettemin doen we beroep op jullie sympathie en richten we, in navolging van het Wielerarchievenforum, een Steunfonds op waarin iedereen naar godsvrucht en vermogen iets kan storten om ons een beetje te helpen.

Niemand is verplicht, WAAIERS blijft bestaan en blijft gratis, maar een duwtje in de rug helpt altijd als de weg bergop gaat (vraag het maar aan de renners).

Bij deze de gegevens:

Jullie kunnen storten op BE 91001748529676 op naam van Jan De Smet. Het geld wordt dan apart gezet om de kosten van WAAIERS te dekken.

Wij, Patrick, Hans, Stef, Bart en ikzelf, danken jullie voor de eventuele bijdragen.

Jan De Smet

Eindredacteur

Maple Leaf Chewing Gum

Nummer 15: JOS SCHILS

door Jan De Smet

1965

Eduardus Josephus 'Jos' of 'Jef' Schils (° 04/09/1931 in Miskom (Kortenaken) en † 03/03/2007 in Zellik (Asse)).

Tekst op de rugzijde van de Maple Leaf Chewing Gum prenten van 1965
Was eens de grote klasman, de werkelijke belofte. Kon het vertrouwen winnen van de ongenaakbare Fausto Coppi. Door vele tegenslagen – een valpartij kluisterde hem eens maanden aan het bed – werd zijn loopbaan echter een gedeeltelijke mislukking. Drie voorname overwinningen op zijn palmares: 1952 : Belgisch kampioenschap 1953 : Parijs-Tours 1954 : Driezustersteden

Voor een beschrijving van zijn carrière wordt verwezen naar het boek:

'De overwinningen van JEF SCHILS' door Louis Ruytinx en René Kleynen, uitgegeven in eigen beheer, 2013

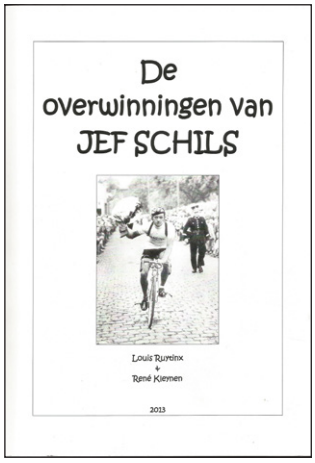

Zijn ploegen als onafhankelijke en profrenner

Onafhankelijke	
1951	Garin-Wolber

Profrenner	
1952	Garin-Wolber, Allegro (Tour de Suisse) en Wolf (Tour de Romandie)
1953	Garin, Touring-Pirelli (Giro di Lombardia) en Cureghem Sportif (zeker in Overpelt, Baisy-Thy, Ninove, Londerzeel, Hoegaarden en Putte-Kapellen)
1954	Touring-Pirelli, Bianchi-Pirelli (Paris-Côte-d'Azur)[1] en Campaña Noyet (Volta a Catalunya)
1955	Van Hauwaert-Maes Pils en Girardengo-Eldorado (Giro d'Italia)
1956	Van Hauwaert-FAEMA en Rizla (Ronde van Nederland)
1957	FAEMA
1958	FAEMA en Cureghem Sportif-Rheinmetall (Tour de Belgique)
1959	FAEMA
1960	Mercier-BP-Hutchinson en Plume Sport (Tour de Belgique)[2]
1961	Mercier-BP-Hutchinson en M. Kint-Mercier (Flèche Brabançonne)
1962	Mercier-BP-Hutchinson
1963	individueel[3]
1964	Mann
1965	Lamot-Libertas

Totaal aantal overwinningen als profrenner: 108[4]

1 Dit is de wedstrijd Paris-Nice. In Het Belang van Limburg van 5 februari 1954 p. 5 staat de ploeg Bianchi aangekondigd met: Fausto Coppi, Filippi, Milano, Piazza, Schils, Keteleer, enz ... Bianchi startte uiteindelijk met Fausto Coppi, Riccardo Filippi, Ettore Milano, Andrea Carrea, Michele Gismondi, Stefano Gaggero en Giuseppe Favero. Noch Schils, noch Keteleer startten in deze wedstrijd.

2 Alhoewel Jef Schils in de Gazet van Antwerpen met rugnummer 87 bij Plume Sport stond, reed hij toch in zijn Mercier-trui.

3 Begin 1963 draagt hij nog steeds de kleuren van Mercier. Hij had de laatste tijd niks meer gehoord van A. Magne. Waarschijnlijk heeft hij geen nieuw contract gekregen.

4 Gebaseerd op het boek 'De overwinningen van JEF SCHILS' door Louis Ruytinx en René Kleynen, uitgegeven in eigen beheer, 2013

Palmares in de 'grote' wedstrijden

	Tour de France	Giro d'Italia	Vuelta a España
1951	-	-	-
1952	-	DNF[5]	-
1953	-	-	-
1954	-	-	-
1955	-	DNF[6]	-
1956	-	-	-
1957	-	-	-
1958	-	-	-
1959	-	DNF[7]	-
1960	-	-	-
1961	-	-	-
1962	-	-	-
1963	-	-	-
1964	-	-	-
1965	-	-	-

	Milano-Sanremo	Ronde van Vlaanderen	Paris-Roubaix	Liège-Bastogne-Liège	Giro di Lombardia
1951	-	-	-	-	13de
1952	37ste	DNS of DNF	59ste	DNS of DNF	DNS of DNF
1953	-	-	DNF	DNS of DNF	12de
1954	73ste	12de	-	DNS of DNF	22ste
1955	-	25ste	DNF	8ste	-
1956	DNS of DNF[8]	DNF	DNF	DNS of DNF	29ste
1957	74ste	21ste	42ste	-	-
1958	101ste	DNF	24ste	DNS of DNF	4de
1959	11de	DNF	DNF	DNS of DNF	-
1960	88ste	17de	DNF	DNS of DNF	-
1961	-	DNF	26ste	DNS of DNF	-
1962	-	DNF	DNF	-	-
1963	-	-	-	-	-
1964	-	-	-	DNS of DNF	-
1965	-	-	-	DNS of DNF	-

5 Opgave na de tweede rit waarin hij zwaar ten val kwam waarbij hij twee vingers brak.
6 Opgave na de eerste rit wegens ziekte.
7 Opgave na de vijfde rit.
8 DNS of DNF betekent dat het niet duidelijk is of de renner wel degelijk startte of dat hij opgaf. Hij stond wel degelijk op de deelnemerslijst.

	Gent-Wevelgem	Amstel Gold Race	La Flèche Wallonne
1951	-	-	-
1952	-	-	26ste
1953	DNS of DNF	-	DNS of DNF
1954	11de	-	19de
1955	17de	-	DNS of DNF
1956	16de	-	-
1957	9de	-	-
1958	DNS of DNF	-	DNS of DNF
1959	43ste	-	DNS of DNF
1960	18de	-	19de
1961	-	-	48ste
1962	80ste	-	10de
1963	-	-	-
1964	-	-	-
1965	-	-	DNS of DNF

	Wereldkampioenschap	Nationaal kampioenschap
1951	-	-
1952	20ste[9]-	1ste
1953	DNF	DNS of DNF
1954	DNF	11de
1955	-	26ste
1956	-	13de ex aequo
1957	-	15de
1958	12de	6de
1959	-	DNS of DNF
1960	-	24ste
1961	-	DNS of DNF
1962	-	DNS of DNF
1963	-	DNS of DNF
1964	-	DNS of DNF
1965	-	DNS of DNF

9 Mémoire du Cyclisme geeft hem 10de ex aequo, Wikipedia geeft hem 20ste.

1952

1952

1953

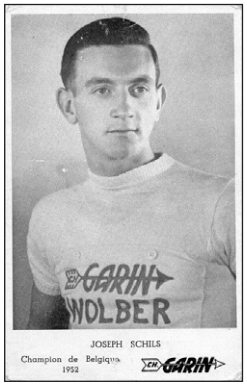

1954

Foto niet beschikbaar

1955

1956

1957

1958

1959

1960-61-62

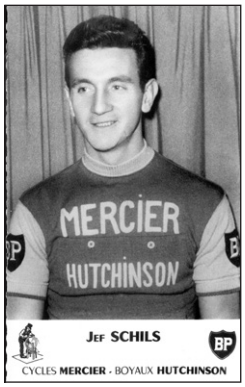

1963

1964

1965

Maple Leaf Chewing Gum

Nummer 15: GUSTAAF DE SMET

door Jan De Smet

1966 *1967* *1968* *1969*

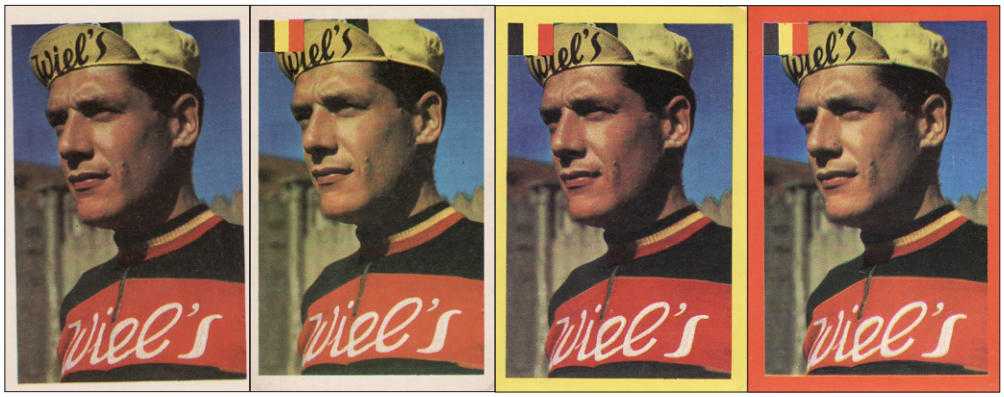

Gustaaf 'Staf' De Smet (° 15/05/1935 in Mariakerke en † 29/05/2020 in Oostakker (Gent)) was een Belgische profwielrenner van 1960-1968 die in totaal 72 overwinningen behaalde.

Teksten op de rugzijde van de Maple Leaf Chewing Gum prenten van 1966-1969
Snel renner die regelmatig tien koersen per jaar wint. Mist ambitie om ook internationaal op het voorplan te treden. Was – in 1964 en 1965 – tweemaal favoriet voor Parijs-Tours maar moest zich tweemaal met een ereplaats tevreden stellen. In 1963 en 1964 won hij telkens de sluitingsprijs in Putte.
Snel renner die regelmatig tien koersen per jaar wint. Mist ambitie om ook internationaal op het voorplan te treden. Was – in 1964 en 1965 – tweemaal favoriet voor Parijs-Tours maar moest zich tweemaal met een ereplaats tevreden stellen. In 1963 en 1964 won hij telkens de sluitingsprijs in Putte.
Snel renner die regelmatig tien koersen per jaar wint. Mist ambitie om ook internationaal op het voorplan te treden. Was – in 1964 en 1965 – tweemaal favoriet voor Parijs-Tours maar moest zich tweemaal met een ereplaats tevreden stellen. In 1963 en 1964 won hij telkens de sluitingsprijs in Putte. Werd in 1966 derde in Parijs-Roubaix.
Snel renner die regelmatig tien koersen per jaar wint. Mist ambitie om ook internationaal op het voorplan te treden. Was – in 1964 en 1965 – tweemaal favoriet voor Parijs-Tours maar moest zich tweemaal met een ereplaats tevreden stellen. In 1963 en 1964 won hij telkens de sluitingsprijs in Putte. Werd in 1966 derde in Parijs-Roubaix.

Zijn ploegen als onafhankelijke en profrenner

Onafhankelijke vanaf 15 maart 1957	
1957	Van Eenaeme-Coppi en De Visscher Sport
1958	Groene Leeuw-Leopold-Huret
1959	Groene Leeuw-Spéciale SAS-Sinalco
1960	Groene Leeuw-Sinalco-SAS

Profrenner vanaf 25 augustus 1960	
1960	Groene Leeuw-Sinalco-SAS
1961	Sinalco-Groene Leeuw-SAS
1962	Wiel's-Groene Leeuw
1963	Wiel's-Groene Leeuw
1964	Wiel's-Groene Leeuw
1965	Wiel's-Groene Leeuw
1966	Wiel's-Groene Leeuw-Gancia
1967	Groene Leeuw-Tibetan en Tibetan-Pull Over Centrale
1968	Pull Over Centrale-Motte-Novy

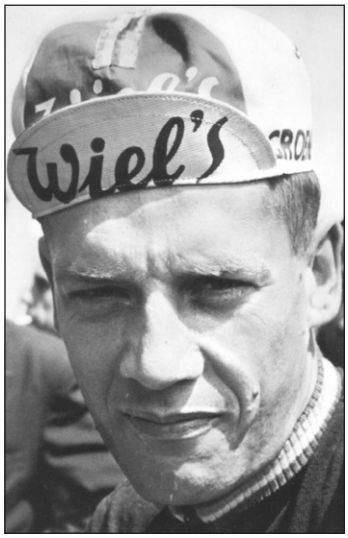

Staf De Smet

Belangrijkste prestaties

Onafhankelijke 1957 (4)	
1ste	Kampioenschap van Oost-Vlaanderen in Zomergem (25/6), Oedelem (11/7), Sint-Amandsberg (31/8), Sint-Katarina-Heule (1/9)
2de	Schaal Sels

Onafhankelijke 1958 (8)	
1ste	Sint-Pieterskapelle (3/5), Sint-Michiels (5/5), Wamont (18/5), Helchteren (29/5), Tielt (20/7), Torhout (19/8), Zedelgem ITT en eindklassement (15/9)

Onafhankelijke 1959 (0)

Onafhankelijke 1960 (0)

Profrenner 1960 (1)	
1ste	Schaal Sels (30/8)

Profrenner 1961 (2)	
1ste	Omloop van Midden-België (11/6), Koksijde (15/6)

Profrenner 1962 (7)	
1ste	Omloop der Leiebochten Wevelgem (25/3), Ninove (12/6), Buggenhout (4/8), Driezustersteden (Gent-Antwerpen) (26/8), Ingelmunster (29/9), Zwevezele (4/10), Oostrozebeke (8/10)

Profrenner 1963 (10)	
1ste	Omloop der Vlaamse Ardennen (10/3), G.P. Denain (16/4), Terneuzen (18/5), Kruishoutem (2/7), Deinze (31/7), Heusden (13/8), Langemark (25/9), Berlare (29/9), Boom (13/10), Sluitingsprijs (15/10)

Profrenner 1964 (11)	
1ste	Omloop der Vlaamse Gewesten (7/3), Kruishoutem (30/6), Duffel (13/7), Oostakker (27/7), Kortrijk (6/8), Kampioenschap van Vlaanderen (17/9), Berlare (26/9), Oudenaarde (27/9), Harelbeke (4/10), Zwevezele (8/10), Sluitingsprijs (13/10)
3de	Paris-Tours

Profrenner 1965 (17)	
1ste	Quatre Jours de Dunkerque + 3 ritten (5-9/5)[1]

Quatre Jours de Dunkerque

Gazet van Antwerpen van 6 mei 1965

110 KM AANVAL VAN BEHEYT-HERMANS EINDIGDE IN DE STRATEN VAN MAUBEUGE
Staf De Smet voor Huysmans in eerste rit der Vijfdaagse van Duinkerke

"Maubeuge. – Meer dan 110 km hadden ze onder de striemende regen en op geweldig slechte wegen koen aan de leiding gereden en daar, in de straten van Maubeuge, op geen achthonderd meter van het spandoek, werden ze overrompeld door een groep van wel vijftig renners die hen voorbijvlogen en waaruit Staf De Smet de opvallende winnaar werd voor Jos Huysmans.

De eerste rit van deze Vijfdaagse van Duinkerke was een harde brok geweest. Kalm begonnen met L. Proost en Br. Janssens invallers voor W. Van den Berghen en M. Van den Bogaert, zouden we enkel aan km 30 een aanval krijgen van Jean-Claude Lefebvre die gezelschap kreeg van Roger De Breuker, maar weer werd ingelopen. Op de Catsberg ging Lefebvre echter weer lopen en kwam nu eerst boven voor Maliepaard en Milliot, maar in de afzink liep alles weer bijeen.
De koers zou een nieuwe en beslissende wending krijgen aan km 90 toen Bart Zoet, Messelis en Deville wegsprongen en 25" namen toen Messelis lekke band had en weer werd vervoegd terwijl de overige twee te Asq gezelschap kregen van Beheyt, Reybrouck en Th. Verschueren.
De vijf leiders verloren nadien gaandeweg van hun voorsprong en onder de steeds striemende regen lieten Zoet, Deville en Reybrouck zich terug afzakken naar de groep, waaruit echter 'n nieuwe tegenaanval loskwam.

1 Het was in 1965 eigenlijk een Cinq Jours de Dunkerque

Profrenner 1965 (17)

Het waren inderdaad Den Hartog, De Roo. Everaert en Reybrouck, en nadien ook nog Hermans die mede aan de leiding kwamen rijden maar aan km 46 viel De Roo weg door bandbreuk. Op het ogenblik dat de leiders tot 30" waren uitgelopen.
Wat later moest Reybrouck tweemaal van wiel veranderen en viel eveneens terug naar de groep terwijl de overigen intussen tot 2'20" waren uitgelopen. Toen dan ook Everaert bij de leiders lekke band had en door Den Hartog werd opgewacht hadden deze laatsten 10 km te jagen om terug aansluiting te krijgen.

BEHEYT HEEL STERK

Bij de leiders was Benoni Beheyt de sterkste man en verrichtte veruit het meest werk zodat te Bergen, op Belgisch grondgebied de voorsprong tegenover de groep weer was opgelopen tot 1'45".
De vluchters voelen echter de vermoeidheid meer en meer en verliezen regelmatig van hun oorsprong tegenover de zich hard verwerende groep die stilaan nadert.
Beheyt kreeg zelfs opdracht van zijn sportbestuurder om niet meer aan de leiding te komen maar slaat die opdracht in de wind en levert steeds het meeste werk op kop.
Dat heeft wel voor gevolg dat Den Hartog en Everaert, later ook Verschueren, er worden afgereden en door de groep worden achterhaald, maar het is tevens oorzaak dat de groep toch steeds dichter terugkomt.
De gewezen wereldkampioen van de weg zit steeds het meest aan de leiding terwijl Fons Hermans veel minder in zijn schik is en ook tekenen van vermoeidheid begint te vertonen.
Alhoewel Beheyt zich als een duiveltje weert, kan hij niet verhinderen dat de groep steeds dichter komt en op een paar kilometer van het einde de laatste twee vluchters in de rug zit.
Op minder dan één kilometer van het spandoek vliegt de groep, wel vijftig man sterk, op en over Beheyt en Hermans, die aldus 111 km voor niets hebben gewerkt. Het is Staf De Smet die, op tweehonderd meter van de meet, zich uit de groep loswerkt en gemakkelijk wint, aldus tevens leider wordt van de Vijfdaagse van Duinkerke."

ROGER QUEGHEBEUR

DE UITSLAG:
1.Gustaaf DE SMET (BEL) in 5u33'25"
2. Jos Huysmans (BEL)
3. Arthur Decabooter (BEL)
4. Jan Janssen (NED)
5. Ramón Sáez (ESP)
6. Jos Haeseldonckx (ESP)
7. Norbert Kerckhove (BEL)
8. Carmine Preziosi (ITA)
9. Guido Reybrouck (BEL)
10. Frans Aerenhouts (BEL)

Gazet van Antwerpen van 7 mei 1965

Leider Staf De Smet wint opnieuw

"Het tweede gedeelte van de rittenkoers had de dag van Jos Haeseldonckx moeten worden. Een spijtig ongeval besliste er echter anders over, en ontnam de Kempenaar de kansen op een zege. Jos was echter niet de enige die geen loon naar werken ontving.
De Nederlander Cees Lute was wel niet zo ongelukkig als Haeseldonckx, maar kreeg toch zijn deel met een lekke band als hij alleen voorop lag en nog slechts zeven kilometer hoefde te trappen om zegevierend onder het spandoek te rijden in Valenciennes. De leeglopende tube was evenwel niet de enige oorzaak: Cees misrekende zich ook in de afstand. Er waren immers twintig kilometer toegevoegd aan de oorspronkelijke wegwijzer en dat paste niet in de rekening van de Nederlander.

Profrenner 1965 (17)

De eerste man die zich na de start te Maubeuge liet opmerken was Jos Haeseldonckx, die er op gebrand stond om zijn overwinning van vorig jaar te Valenciennes te hernieuwen.
Hij sprong weg, kreeg het gezelschap van de Fransman Pamart, maar het duo werd reeds na tien kilometer terug door de groep opgeslorpt.
De poging van Haeseldonckx kreeg een verlengstuk in een nieuwe sprong, ditmaal van Vanconingsloo, blijkbaar even ongeduldig als de Kempenaar.
De voorsprong van de Waal vergrootte geleidelijk, mede omdat de groep oordeelde dat er nog altijd genoeg overbleef om de mouwen op te rollen. Het was slechts na 40 km dat er reaktie kwam. Monty en de Brit Denson gingen de vluchter achterna, zodat er weldra drie man aan de leiding fietsten. Zij hadden te Guise 21" op een nieuwe achtervolgende tandem – Haeseldonckx en Bruno Janssens – en 3'25" op het peloton dat nog steeds onbezorgd voortdeed.
Het enige spektakel was een valpartij waarin een tiental renners betrokken waren. o.a. Aerenhouts. Messelis, Boonen en Damen. Gelukkig beperkte de schade zich zodat de meesten na korte tijd weer konden aanpikken. Intussen had het voorbeeld van Haeseldonckx - Janssens stimulerend gewerkt: Cees Lute ging met Jo Groussard in de tegenaanval. De drie leiders werden van de situatie verwittigd en besloten even te wachten zodat er na 115 km koers zeven man aan de leiding reden.
Dat was nog niet voldoende naar de zin van Haeseldonckx, die zijn medevluchters in de steek liet en met een kloof van 100 meter de weerstand van zijn maats testte. De zes reageerden onmiddellijk en met zeven ging het verder naar Lesdins, waar Jos met de linkerpedaal een gestationeerde wagen raakte en meteen uit de koers verdween.

CEES LUTE: VECHTER

In de groep bleef het kalm; een gesloten overweg bracht geen verandering, zomin als een lekke band van Denson, die snel herstelde en bij zijn medevluchters kwam. Toen sprong Lute. Met een wip nam hij honderd meter. Alleen Monty zette hem achterna. Op dat ogenblik was de groep in beweging gekomen, beseffend dat het hoog tijd werd iets te ondernemen.
De voorsprong verminderde en men begon reeds te denken aan een heruitgave van de openingsrit. Men had echter buiten de waard – Cees Lute – gerekend. Hij wilde nu eenmaal niet begeven en behield 35" op zijn naaste belagers en 2'50" op de groep.
Tegen een snelheid, die soms de 50 km per uur benaderde, vloog de Nederlander naar Valenciennes en bracht al de volgers in vervoering. Alleen Monty bood nog weerstand, de andere vluchters waren reeds door het peloton gegrepen 20 km voor het doel, nog steeds 2' voor een onvermoeibare Lute, terwijl Monty reeds in de greep kwam van de bende en even later trouwens ook bezweek.
De bonkige kasseien, waarmee het laatste koersgedeelte bezaaid was, bleek vooralsnog geen nadelige invloed te hebben op naarstige Cees, die slechts geveld werd als het herstellen van een lekke band (20") zijn kadans brak.

WEER DE SMET

In de groep had de 'hel' intussen haar werk gedaan. Benoni Beheyt en Staf De Smet werden o.m. door bandbreuk getroffen. De winnaar van de eerste rit had echter reserve genoeg om terug te slaan en vooraan post te vatten. Van een peloton was nog nauwelijks sprake. De renners lagen verspreid in kleine groepjes over de baan. Van gans het deelnemersveld bleef slechts een dozijn dapperen over, tussen wie Staf De Smet na een prachtige inspanning teruggekomen was.
De rose trui had niet alleen voldoende reserve om bij te komen, hij hield nog voldoende kracht in petto om aan de meet spurtwinnaar te blijven voor Tuur Decabooter. De Smet werd in die eindfase flink geholpen door ploegmaat René Van Meenen, die de sprint voor hem aantrok. Even later kwam Cees Lute…"

ROGER QUEGHEBEUR

Profrenner 1965 (17)

DE UITSLAG:

1.Gustaaf DE SMET (BEL)	in 6u00'39"
2. Arthur Decabooter (BEL)	
3. Norbert Kerckhove (BEL)	
4. Pierre Everaert (FRA)	
5. Louis Proost (BEL)	
6. Gilbert Desmet (BEL)	
7. Bas Maliepaard (NED)	
8. Arie den Hartog (NED)	
9. Jean-Pierre Genet (FRA)	
10. René Van Meenen (BEL)	

TUSSENSTAND:

1.Gustaaf DE SMET (BEL)	
2. Arthur Decabooter (BEL)	op 30"
3. Norbert Kerckhove (BEL)	op 40"
4. Gilbert Desmet (BEL)	
5. Pierre Everaert (FRA)	
6. Louis Proost (BEL)	
7. Bas Maliepaard (NED)	
8. Arie den Hartog (NED)	
9. Jean-Pierre Genet (FRA)	op 42"
10. Jean-Claude Annaert (FRA)	op 56"

Gazet van Antwerpen van 8 mei 1965

Denson bedreigde 100 km St. De Smet
maar Groene Leeuwen zetten toestand recht in laatste km

"DUINKERKE. – De derde rit van de Vijfdaagse van Duinkerke is gekenmerkt geworden door een vroege ontsnapping, waarin niemand geloofde en die uiteindelijk aanleiding gaf tot een indrukwekkende prestatie van de Brit Denson, die gedurende 100 kilometers virtueel leider was in de algemene rangschikking. Hij had inderdaad 8'10" achterstand op Staf De Smet in de klassering, maar op 10 kilometers voor Duinkerke, te Bergues, bedroeg zijn voorsprong nog 8'. Daarbij de 20" boni tellend die Denson met zijn eerste plaats zou in de wacht slepen, stond zijn leidersplaats vast.

Het was echter op dat ogenblik, dat de mannen van Berten De Kimpe bewezen uit het goede hout gesneden te zijn. Zij slaagden er in extremis in de roze trui van Staf De Smet veilig te stellen door een indrukwekkend offensief, dat Vic Denson weliswaar de zege niet meer kon ontnemen, maar toch een flink stuk van zijn voorsprong afdeed. Toen Staf De Smet spurtwinnaar werd van het peloton, was het boni van de Brit geslonken tot 5'20".
Men zou kunnen vermoeden dat de rit in feite een solo-tocht was van Vic Denson. Niets is minder waar. Toen hij aan kilometer 17 aan de haal ging, kreeg hij het gezelschap van onze landgenoot De Breuker. In het peloton kwam niet de minste reaktie en zo gebeurde het dat de beide vluchters zonder veel moeite hun voorsprong konden opdrijven tot 12'30" aan kilometer 110. Toen kwamen er wel een paar reakties in het peloton, onder meer van Gilbert Desmet met Den Hartog, Huysmans, Stablinski, Maliepaard, maar het was slechts strovuur. Op 20 kilometer voor het einde kwam het drama De Breuker. Tot tweemaal diende hij af te stappen om een bandbreuk te herstellen. Die tegenslag leverde hem 500 meters achterstand op, die hij nooit meer zou goed maken. Hij zou de eindmeet zelfs bereiken met meer dan 3 minuten achterstand op de overwinnaar.
Samengevat werd het dus een uitstekende dag voor de Groene Leeuwen, al hing het resultaat lange tijd aan een zijden draadje. Een biezonder woord van lof voor Van Meenen die in de laatste achtervolging het meeste werk opknapte. Melden we nog dat Vannitsen

Profrenner 1965 (17)

en Fons Hermans het vertrek niet meer namen wegens ziekte en dat Jos Haeseldonckx reeds gisteren het ziekenhuis mocht verlaten. De gevolgen van zijn val zijn dus veel minder erg dan gevreesd werd."

ROGER QUEGHEBEUR

DE UITSLAG:

1. Vincent DENSON (GBR)	in 5u27'27"
2. Roger De Breuker (BEL)	op 3'42"
3. Gilbert Desmet (BEL)	op 5'16"
4. Gustaaf De Smet (BEL)	op 5'17"
5. Guido Reybrouck (BEL)	
6. Carmine Preziosi (ITA)	
7. Norbert Kerckhove (BEL)	
8. Benoni Beheyt (BEL)	
9. Georges Vanconingsloo (BEL)	
10. Arthur Decabooter (BEL)	

TUSSENSTAND:

1.Gustaaf DE SMET (BEL)	
2. Arthur Decabooter (BEL)	op 30"
3. Gilbert Desmet (BEL)	op 39"
4. Norbert Kerckhove (BEL)	op 40"
5. Pierre Everaert (FRA)	
6. Arie den Hartog (NED)	
7. Louis Proost (BEL)	
8. Bas Maliepaard (NED)	
9. Jean-Pierre Genet (FRA)	op 42"
10. Jean-Claude Annaert (FRA)	op 56"

Gazet van Antwerpen van 10 mei 1965

Cees Lute greep wat Monty miste

"Maurits Demuer, die met zijn ploeg niet veel te winnen had, nam het in de vierde rit Duinkerken-Boulogne-Duinkerken op tegen de Groene Leeuwen. Hij stuurde Monty in de aanval met de hoop dat enkele andere tegenstanders van de leider Willy zouden bijspringen om aldus het uitzicht van deze vijfdaagse te wijzigen. Zowel Demuer als Monty faalden en groot winnaar werd opnieuw Staf De Smet. Staf won de spurt van de groep voor de tweede plaats en verhoogde aldus zijn voorsprong in de klassering van 30 op 40 sekonden. Willy Monty, die 120 km lang aan de leiding fietste, werd in het zicht van de havenstad, op 7 km van het spandoek, vervoegd. Twee kilometer verder sprong Ceel Lute, hij behield tot op de meet 14 sekonden voorsprong, kreeg daarmee de bloemen welke reeds te Valenciennes klaar lagen voor hem.

HALF UUR VERTRAGING

Tot aan km 83 te Boulogne woei een felle wind vlak in het gelaat van de 69 renners, van welken De Breuker en Lefebvre het eerst even hun neus aan het venster staken. Bij het verlaten van Escalès was het Preziosi die dit gebaar even herhaalde. Hij kreeg hulp van Molenaers, Martin en Decabooter. De Groene Leeuwen waren zeer waakzaam, doch het peloton kwam sterk terug aan km 62. Te Wissant ging Monty dan in de aanval, Claes en Elliott wipten ook, doch geraakten niet bij Monty. In de bevoorrading te Boulogne – waar we een halfuur vertraging telden – had Monty reeds 1 min 50 sek. voorsprong. De vier 'bergen' die moesten beklommen worden, nl. deze van Colembert, Ventu, Licques en Watten, zagen Monty als eerste voorbijtrekken, terwijl hij zijn voorsprong opdreef tot 2 min 30.

Profrenner 1965 (17)

Te Watten was die winst tot 1 min 30 geslonken op Everaert, die in de tegenaanval ging. Staf De Smet ging de Fransman terughalen. Zo naderde de groep op Monty, die op 7 km van de eindmeet bezweek. Cees Lutte sprong dan op zijn beurt en zou zijn 200 meter voorsprong behouden tot op de eindstreep."

ROGER QUEGHEBEUR

DE UITSLAG:

1. Cees LUTE (NED)	in 5u27'10"
2. Gustaaf De Smet (BEL)	op 14"
3. Norbert Kerckhove (BEL)	
4. Arthur Decabooter (BEL)	
5. Benoni Beheyt (BEL)	
6. Pierre Everaert (FRA)	
7. Jos Huysmans (BEL)	
8. Louis Proost (BEL)	
9. Gilbert Desmet (BEL)	
10. Carmine Preziosi (ITA)	

TUSSENSTAND:

1.Gustaaf DE SMET (BEL)	
2. Arthur Decabooter (BEL)	op 40"
3. Gilbert Desmet (BEL)	op 49"
4. Norbert Kerckhove (BEL)	op 50"
5. Pierre Everaert (FRA)	
6. Arie den Hartog (NED)	
7. Louis Proost (BEL)	
8. Bas Maliepaard (NED)	op 58"
9. Cees Lute (NED)	op 1'00"
10. Jean-Pierre Genet (FRA)	

Staf Desmet: driemaal de ritzege

en schitterend eindlaureaat

"DUINKERKEN, – Als een ware grootmeester heeft Staf De Smet ook zijn wil opgedrongen in de laatste rit van de Vijfdaagse van Duinkerken die hij op onbetwistbare wijze won en die een van de schoonste zegepralen op zijn palmares vormt. Hij won tenslotte drie ritten, eindigde éénmaal tweede en éénmaal vierde en toonde zich, op grond van die uitslagen de sterkste renner uit het ganse lot.
Na de aankomst van de vijfde rit, het gedeelte in rechte lijn, waarin Staf De Smet de Fransman Everaert tenminste vier meter achter zich liet, kreeg hij van de Fransman een slag in het gezicht.

"Hij had me de zege beloofd", brieste de woedende Everaert.

"Niets daarvan", replikeerde Staf De Smet, "ik heb gereden om te winnen en daarmee basta!" Voor de start van de ploegentijdrit kwam Everaert zich trouwens bij De Smet verontschuldigen waarmee het incident gesloten werd.

De tien beklimmingen van de Kasselberg, waarop Louviot gerekend had om in laatste instantie Staf De Smet toch nog te onttronen, bracht alleen een tweede plaats op voor Everaert. Huysmans won het bergklassement maar Staf De Smet toonde zich een waardig leider.
In de eerste ronde van de omloop van Kassel – er waren er vijf in totaal – gingen Denson met Huysmans, Boonen en Van Meenen aan de haal. Zij liepen uit tot 25", toen uit het peloton Everaert, Gilbert Desmet, Duez, Den Hartog en Reybrouck weggingen. Staf bleef uiterst waakzaam en sprong op zijn beurt naar de leiders toe met Monty, Annaert, Messelis, Lute,

Profrenner 1965 (17)

Stablinski, Van Espen en de Fransman Raymond. Aldus werd een kopgroep van 15 man gevormd. Dat was te veel naar de zin van Everaert, die aan kilometer 80, bij de zevende beklimming van de Kasselberg, weer aan de haal ging. In een minimum van tijd zat Staf De Smet echter op zijn wiel en samen zouden de beide renners voldoende op het peloton uitlopen om zich aan te plaats [sic], die zoals gezegd, door De Smet gewonnen werd en aanleiding gaf tot incidenten.
In de namiddag kwam dan de ploegentijdrit, die een eindpunt plaatste achter deze Vijfdaagse. Ze werd met brio gewonnen door de ploeg Mann. Berten De Kimpe rekende op een tweede plaats in die ploegentijdrit, maar een val van Tuur Decabooter stak stokken in de wielen. Gilbert Desmet verloor hierdoor 16 sekonden, wat tot gevolg had dat hij van de derde naar de vijfde plaats in de stand duikelde. Deze kleine tegenslag kon echter geen domper zetten op de grote vreugde, die in het kamp van de Groene Leeuwen heerste na de verbluffende wijze waarop Staf De Smet deze Vijfdaagse had gewonnen."

ROGER QUEGHEBEUR

DE UITSLAG:

1. Gustaaf DE SMET (BEL)	in 2u56'01"
2. Pierre Everaert (FRA)	
3. Christian Raymond (FRA)	op 8"
4. Guido Reybrouck (BEL)	
5. Gilbert Desmet (BEL)	
6. Romain Robben (BEL)	
7. Jean-Claude Annaert (FRA)	
8. Willy Monty (BEL)	
9. Jos Huysmans (BEL)	
10. Cees van Espen (NED)	

TUSSENSTAND:

1.Gustaaf DE SMET (BEL)	
2. Pierre Everaert (FRA)	op 1'11"
3. Gilbert Desmet (BEL)	op 1'18"
4. Arie den Hartog (NED)	op 1'19"
5. Arthur De Cabooter (BEL)	op 2'05"
6. Norbert Kerckhove (BEL)	op 2'15"
7. Louis Proost (BEL)	
8. Bas Maliepaard (NED)	
9. Cees Lute (NED)	
10. Jean-Pierre Genet (FRA)	

Uitslag:

1. MANN	in 17'38"
2. PELFORTH	op 4"[2]
3. FORD-GITANE	op 12"
4. PEUGEOT-BP	op 15"
5. FLANDRIA-ROMEO	op 24"[3]
6. TELEVIZIER	op 27"
7. WIEL'S-GROENE LEEUW	op 28"
8. MERCIER	op 1'09"
9. LIBERTAS	op 2'40"

Staf De Smet eindwinnaar van de Cinq Jours de Dunkerque. (Foto: Gazet van Antwerpen)

2 Het Belang van Limburg geeft een volledige rangschikking echter met tijden van meer dan 50 minuten. Er werd dus de optelsom gemaakt van de individuele tijden van de eerste drie renners.
3 Gazet van Antwerpen geeft 44".

Profrenner 1965 (17)	
	EINDSTAND: 1. Gustaaf DE SMET (BEL) in 25h47'08" 2. Pierre Everaert (FRA) op 44" 3. Arie Den Hartog (NED) op 1'03" 4. Cees Lute (NED) op 1'13" 5. Gilbert Desmet 1 (BEL) op 1'18" 6. Henri Duez (FRA) op 1'30" 7. Norbert Kerckhove (BEL) op 1'47" 8. Louis Proost (BEL) 9. Jozef Huysmans (BEL) op 1'53" 10. Cees Van Espen (NED) op 2'02"
1ste	G.P. Bank van Roeselare (3/4), Meerhout (13/5), Rousies (31/5), Gistel (15/7), Drongen (7/8), Melle (14/8), Liedekerke (21/8), Zingem (23/8), Eeklo (25/8), Oudegem (2/10), Oostrozebeke (4/10), Zele (6/10), Zwevezele (7/10)
2de	Paris-Tours (10/10)
3de	Gent-Wevelgem (21/3)

Profrenner 1966 (5)	
1ste	Kuurne-Brussel-Kuurne (6/3), Sint-Martens-Lierde (10/7), Sint-Gillis-Waas (10/8), Kampioenschap van Oost-Vlaanderen in Waarschoot (13/9), Landegem (18/9)
3de	Paris-Roubaix (17/4)

Profrenner 1967 (15)	
1ste	Omloop der Vlaamse Ardennen (12/3), Ouwegem (20/5), Sint-Amandsberg (7/6), Burst (11/6), Erembodegem (17/6), Sint-Gillis-Waas (24/6), Handzame (1/7), Sinaai (13/7), Mortsel (15/7), G.P. Flandria (21/7), Baarle (4/8), Mere (24/8), Kortemark (31/8), Wingene (6/9), Baasrode (20/9)

Profrenner 1968 (4)	
1ste	Kortenaken (21/4), Brussel-Bever (4/5), Sint-Andries (20/6), Omloop van het Houtland (30/6)

Totaal aantal overwinningen als profrenner: 72[4]

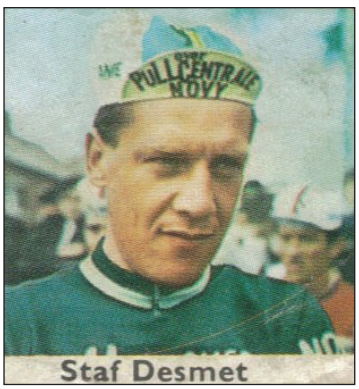

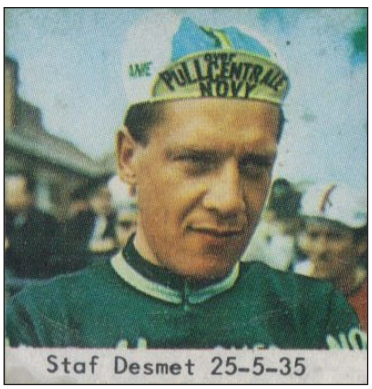

Ook Staf De Smet verscheen in verschillende verzamelreeksen.

4 Op basis van de erelijst in de Encyclopédie du Monde du Cyclisme.

Palmares in de 'grote' wedstrijden

	Tour de France	Giro d'Italia	Vuelta a España
1960	-	-	-
1961	-	-	-
1962	-	-	-
1963	-	-	-
1964	-	-	-
1965	DNF (9de rit)	-	-
1966	-	-	-
1967	-	-	-
1968	-	-	-

	Milano-Sanremo	Ronde van Vlaanderen	Paris-Roubaix	Liège-Bastogne-Liège	Giro di Lombardia
1960	-	-	-	-	-
1961	-	-	-	-	-
1962	-	-	-	-	-
1963	37ste	DNF	14de	-	-
1964	DNF[5]	8ste	DNS of DNF	DNS of DNF	-
1965	-	8ste	DNS of DNF	DNS of DNF	-
1966	DNS of DNF	33ste	3de	DNS of DNF	-
1967	DNS of DNF	16de	31ste	-	-
1968	-	DNS of DNF	DNS of DNF	-	-

	Gent-Wevelgem	Amstel Gold Race	La Flèche Wallonne
1960	-	-	-
1961	21ste	-	-
1962	-	-	-
1963	DNS of DNF	-	-
1964	DNS of DNF	-	-
1965	3de	-	DNS of DNF
1966	DNS of DNF	-	DNS of DNF
1967	11de	-	-
1968	DNS of DNF	-	-

5 Eigenlijk eindigde Staf De Smet in deze wedstrijd 10de, maar de aankomstrechters zagen Ivo Molenaers i.p.v. De Smet.

	Wereldkampioenschap	Nationaal kampioenschap
1960	-	-
1961	-	DNS of DNF[6]
1962	-	DNS
1963	-	31ste
1964	-	DNS of DNF
1965	-	10de
1966	-	8ste
1967	-	DNF
1968	-	DNS of DNF

Achteraf bekeken

De auteurs Patrick Feyaerts en Jan De Smet waren zo welwillend de toelating te geven het stuk over Staf De Smet dat verscheen in het boek[7] over Groene Leeuw, te gebruiken.

Voorstelling van de Groene Leeuw-ploeg in 1961. Staf De Smet vijfde van links op de staande rij. (Fotocollectie JDS)

Staf De Smet behoorde tot dat ras van renners dat welig tierde in de jaren vijftig en zestig maar nu haast uitgestorven is: net iets te kort komen om zich als kampioen en kopman op te

6 DNS of DNF betekent dat het niet duidelijk is of de renner wel degelijk startte of dat hij opgaf. Hij stond wel degelijk op de deelnemerslijst.

7 'Groene Leeuw, de wielerploeg die de Keizer uitdaagde' door Jan De Smet en Patrick Feyaerts, de Eecloonaar (2008), ISBN 978-90-77562-51-2

dringen, maar dan toch te goed zijn om knecht te spelen. Daarom duurde het ook lang voor zijn definitieve doorbraak er kwam, en moest hij tot rond zijn dertigste wachten om echt op wat bescherming binnen de ploeg te mogen rekenen. Steeds waren er publicitair interessantere namen als Noël Foré, Tuur Decabooter, Frans De Mulder, Benoni Beheyt en Walter Godefroot om de aandacht van de media en van de sportbestuurder op te eisen. Dit verklaart dan ook waarom we juist hem gekozen hebben om het seizoen 1966 te belichten, toen het einde voor Groene Leeuw nabij was en er geen vedetten meer overbleven.

Staf was een snelle sprinter, sterk in de toenmalig welig bloeiende eendagskoersen en kermiskoersen, maar niet echt geïnteresseerd in rittenkoersen. In zijn beste dagen was hij in staat de besten in de sprint te kloppen, maar jammer genoeg was dat nooit voor de eerste plaats in een klassieker, of lukte hij er die dag net niet in de renners vooraf te gaan die hij anders wel kon kloppen.

Winst voor Staf in de Omloop van Midden-België in Lier in 1961. (Fotocollectie JDS)

Een typisch voorbeeld daarvan is Paris-Tours. In 1964 lukt hij er wel in Rik Van Looy te kloppen in de eindsprint van het Kampioenschap van Vlaanderen in Koolskamp, maar in Paris-Tours wordt hij pas derde, duidelijk geklopt door Van Looy en Reybrouck. En toen ging het er anders aan toe dan in de huidige wielersport, men moet vooral niet denken dat Rik Van Looy, die er een eerder mislukt seizoen 1964 had opzitten, niet veel waarde hechtte aan dat Kampioenschap van Vlaanderen. De wedstrijdspeaker vond het trouwens ook jammer, die vroeg zich waarschijnlijk af waarom die Groene Leeuwen die arme Rik Van Looy maar de duvel bleven aandoen.

Het jaar nadien is Staf opnieuw groot favoriet voor Paris-Tours, en ditmaal lukt hij erin het hele peloton achter zich te houden, maar wel 8” achter de ontsnapte Gerben Karstens.

Staf De Smet laat zich voor het eerst echt opmerken bij de liefhebbers in 1956, met overwinningen in de Omloop Het Volk, Gent-Wevelgem en de Ronde van Vlaanderen, een jaar na de overwinning van Tuur Decabooter. Misschien trok hij toen voor het eerst echt

de aandacht van sportbestuurder Albert De Kimpe, met deze drieslag in typisch Vlaamse klassiekers, bijzonder dierbaar aan de Groene Leeuwen.

In elk geval, hij heeft dat jaar de aandacht getrokken van de selectiecommissie van de Belgische Wielrijdersbond, en wordt afgevaardigd naar de Olympische Spelen in Melbourne, samen met André Bar, Guillaume Van Tongerloo, Henri Van Den Bossche, François Dewagheneire en Norbert Veroughstraete.

Wiel's-Groene Leeuw in 1962. Staf staat op de tweede rij, tweede van rechts. (Fotocollectie JDS)

Gezien de Olympische Spelen toen nog voorbehouden waren aan liefhebbers, wordt de reis maar navenant georganiseerd: een week heenreis, met tussenstops in Ankara, in Bombay met training ter plaatse en in Singapore, dan drie weken ter plaatse en tot slot een week terugreis. In Singapore ontdekte Staf verse ananas, koopt er een om mee te nemen, maar moet ze in Melbourne inleveren: verbod op het invoeren van voedingswaren.

Ook sportief ging het niet voor de wind. Staf wordt zowel in de ploegenachtervolging als voor de wegrit opgesteld, maar het amateurisme en gebrek aan voorbereiding wordt zwaar afgestraft. Ondanks een overwinning op de Fransen in de voorbereiding op de Spelen wordt er in de ploegenachtervolging al onmiddellijk verloren van Zuid-Afrika, niet direct een huizenhoge naam in de wielersport, en ook de wegrit valt tegen. Sinterklaas geeft niet thuis voor de Belgen (de wedstrijd vond plaats op 6 december) en de Italiaanse tijdrijder Ercole Baldini triomfeert.

Toch blijft zijn deelname aan de Olympische Spelen een onvergetelijke herinnering voor Gustaaf, zoals de Olympische ringen op de oprit van zijn villa in Mariakerke getuigen.

Het volgende seizoen gaat hij van start bij de onafhankelijken, nog niet bij Groene Leeuw maar wel bij Carpano-Coppi en De Visscher Sport. Staf boekt geen echt spraakmakende uitslagen, maar behaalt toch een mooie tweede plaats in de ‘open’ Schaal Sels.

In 1958 vervoegt hij Groene Leeuw-Leopold, na contacten en enkele gesprekken met Berten De Kimpe op en rond de koers. Hij zal de ploeg trouw blijven tot het einde van zijn carrière, ongeacht de wijzigingen van sponsor, benaming en sportdirecteur.

Winnaar van het Kampioenschap van Vlaanderen in Koolskamp in 1964. (Fotobron onbekend)

De aanpassing bij de onafhankelijken verloopt eerder moeizaam, en het jaar 1959 gaat zelfs helemaal de mist in, door de combinatie van ziekte, huwelijk en de overname van een handel in tabakswaren. Na bijna een jaar van inactiviteit begint hij er in 1960 met goede moed opnieuw aan en kan vanaf eind augustus een profcontract bekomen. Op het einde van het seizoen zal hij een eerste belangrijke overwinning bij de beroepsrenners boeken, in de Schaal Sels waar hij in 1957 al tweede eindigde. Zijn eerste contract is eerder schamel naar hedendaagse normen, 2000 à 2500 BEF per maand, maar in de jaren vijftig was dat voor een beginnend beroepsrenner nog niet zo slecht, toch niet als hij het kan aanvullen met wat prijzengeld en premies. En in het geval van Staf De Smet komt daar nog een zaak in tabakswaren bij, dus de aanzet voor een lonende carrière lijkt gegeven.

Staf integreert zich trouwens prima in zijn nieuwe ploeg, zijn kwaliteiten passen perfect in het vrijbuitersconcept van Albert De Kimpe, die in tegenstelling tot die andere legende Guillaume Driessens helemaal niet van het Italiaanse systeem met een absolute kopman en verder allemaal helpers houdt. Het is ieder voor zich en leven van het prijzengeld. Dat daarmee al eens koersen verloren gaan, omdat ploegmaats achter elkaar aan koersen of omdat een renner met een tegenstander in de slag gaat, moet er maar bijgenomen worden.

Gustaaf verstaat zich ook uitstekend met zijn sportbestuurder die hij een aangename figuur vindt met een goed hart, en die hij ook dikwijls en graag ontmoet buiten de koers. De sympathie moet wederzijds geweest zijn, want Staf vertelde ons een anekdote uit de Tour de

Luxemburg, toen hij met 10 minuten achterstand rondtoerde. Berten hoort het nieuws op de wedstrijdradio, maakt tegen alle reglementen in rechtsomkeer en 'motiveert' zijn renner dusdanig dat de achterstand in een mum van tijd weggewerkt is.

Volgens Gustaaf De Smet was De Kimpe een lepe, slimme sportdirecteur, maar dan wel in de positieve betekenis van het woord. Iemand die altijd op de grens bezig was, maar waarop je ook niet lang kwaad kon zijn en die schitterend was in het motiveren van zijn renners. Zijn voornaamste gebrek was waarschijnlijk het missen van een langetermijnvisie: zijn renners moesten publiciteit geven en dus koersen winnen, dat was wat telde. Wie dat kon was voor hem een goede. Jammer genoeg was dat niet de ideale manier om een hechte ploeg te smeden, wat zich nu en dan kon wreken in de finale van de topkoersen.

Winnaar van de GP Bank van Roeselare in 1965. (Foto: Velo 66)

Ondertussen is de carrière van Staf voorgoed gelanceerd. In zijn eerste volledig jaar als beroepsrenner wint hij al twee wedstrijden en toont hij een renner te zijn die vooral sterk voor de dag komt in het najaar. Hij toont zich in dat jaar 1961 voor het eerst in de twee koersen die hem doorheen heel zijn carrière het beste zullen liggen: het Kampioenschap van Vlaanderen (derde achter winnaar en kopman Frans De Mulder en Karel Clerckx) en Paris-Tours (8ste).

Op trainingstocht met de ploegmaten. Staf rijdt als voorlaatste. Op kop Walter Godefroot, Jaak De Boever, René Van Meenen, Tuur Decabooter en X. (Fotocollectie JDS)

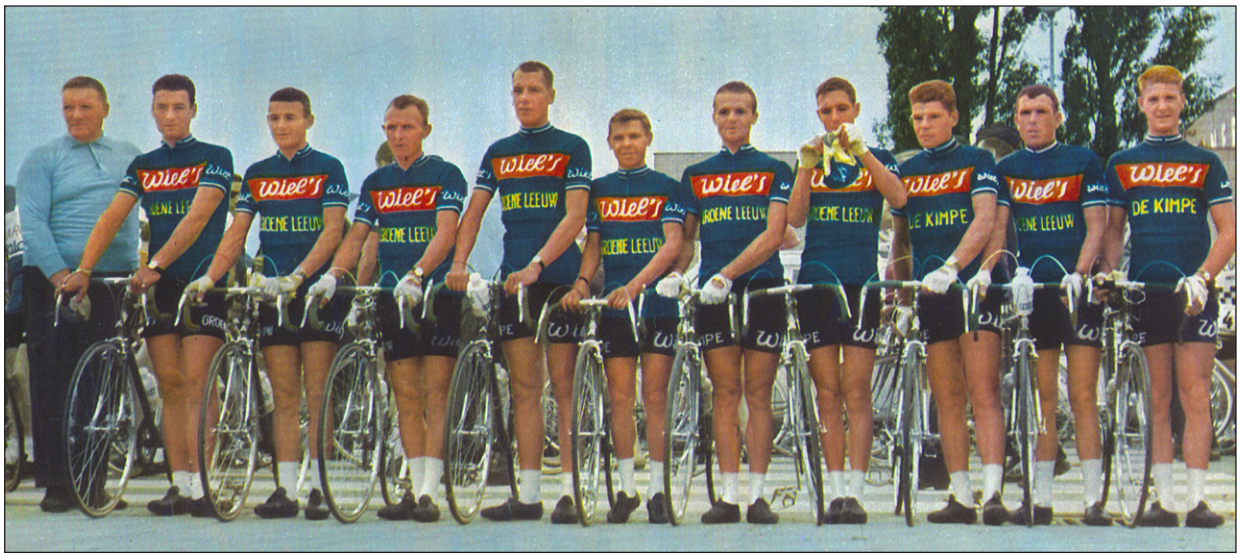

Staf De Smet aan de start van zijn enige grote ronde. V.l.n.r.: Berten De Kimpe, Benoni Beheyt, Gilbert Desmet, Gilbert De Smet, Staf, Karl-Heinz Kunde, Eddy Pauwels, Dieter Puschel, Jos Timmerman, Gust Verhaegen en Michael Wright. (Foto: Miroir du Cyclisme)

Met zijn toptienplaats in Paris-Tours bewijst hij uit het goede hout gesneden te zijn voor het klassieke werk, maar deze toch schitterende prestatie voor een neoprof krijgt spijtig genoeg voor hem niet de weerklank die ze verdient. Zij wordt volledig overschaduwd door de schitterende collectieve prestatie van de jonge Solo-Van Steenbergen-ploeg en vooral door de overwinning van de jonge belofte Jos Wouters, nog onafhankelijke en al opgevoerd als de nieuwe uitdager van 'Keizer' Rik Van Looy.

Staf laat dat allemaal niet aan zijn hart komen en zet zijn opgang rustig verder. In 1962 boekt hij reeds zeven overwinningen en ook al wordt hij in het voorjaar meestal verbannen naar de B-kern (wat hem toelaat de B-wedstrijden voor individuelen van Gent-Wevelgem, de Omloop der Leiebochten, en van de Driezustersteden, Gent-Antwerpen, te winnen) in het najaar staat hij er opnieuw, met ditmaal een vijfde plaats in Paris-Tours, behaald in een koninginnenspurt met onder meer Jo de Roo (eerste), Frans Melckenbeeck (tweede), Benoni Beheyt (derde), de verrassende Piet Damen (4de) en Willy Bocklant (6de). Daarnaast bewijst hij met een vijfde plaats in de Tour du Nord meer te kunnen dan alleen maar sprinten en wordt hij derde in de Grand Prix d'Isbergues (net voor Beheyt) en tweede in de Sluitingsprijs te Putte-Kapellen.

Gedurende het winterseizoen wordt hij ook op de wielerbaan uitgespeeld, een snelle man kan immers altijd voor spektakel zorgen. Samen met de onafhankelijke Charles Rabay (twee winters terug nog kampioen bij de liefhebbers aan de zijde van Benoni Beheyt) wordt hij verrassend tweede in het nationaal kampioenschap ploegkoers, enkel geklopt door het sterke duo Gilbert Maes-Lucien De Munster, maar voor sterke ploegen als Vannitsen-Decabooter, Van Steenbergen-Scrayen en Beheyt-Janssens. Op de Allerheiligenmeeting in Gent wint hij vervolgens het Omnium der Wegrenners (voor Melckenbeeck, Beheyt en De Roo), maar wanneer baandirecteur en matchmaker Oscar Daemers aan hem begint te denken voor de komende zesdaagse, maakt een brand in het Gentse Kuipke een bruusk einde aan zijn pistecarrière. Nadien rijdt Staf nog amper op de piste, het zal tot mei 1965 duren tot we hem nog eens als 6de in een omnium voor wegrenners in Brussel terugvinden. Wanneer in de winter van 1965 de Gentse wielerbaan terug heropend wordt, is de wielerbaan ondertussen een afgesloten hoofdstuk voor Staf.

In 1963 tikt de teller reeds aan op 10 overwinningen, waaronder de Sluitingsprijs, de Grand Prix de Denain en de Omloop der Vlaamse Ardennen. Gustaaf wordt ondertussen ook langzamerhand een certitude voor de klassiekers en toont zich met een dertiende plaats in Paris-Roubaix, als spurtwinnaar van het tweede peloton. Hij wordt ook tweede in de hoog

aangeschreven Driezustersteden (waarvan hij het jaar voordien nog de B-wedstrijd had gewonnen) en etaleert zijn kwaliteiten met een mooie derde plaats in de moeilijke Flèche Brabançonne, in de sprint geklopt door de beresterke streekrenner Jos Wouters. Hij kan zich dat jaar niet tonen in Paris-Tours, maar toont toch zijn goede najaarsvorm met een mooie overwinning in de traditionele Sluitingsprijs in Putte-Kapellen.

Het volgende jaar bevindt de ploeg zich in een totaal nieuwe situatie. Niet alleen tellen zij nu de Wereldkampioen in hun rangen (en dit is eigenlijk een primeur voor een volledig Belgische ploeg), maar bovendien worden zij opgevoerd als de grote rivalen en uitdagers van het Solo-Superia-blok van Rik Van Looy. Bijgevolg minder vrijheid voor de renners, die verondersteld worden min of meer in dienst te rijden van Benoni Beheyt.

Ook al heeft hij nu minder vrijheid, toch blijft Staf goed zijn streng trekken en weet in totaal 11 maal te zegevieren, onder meer in het Kampioenschap van Vlaanderen, waar hij tot ontgoocheling van publiek, speaker en waarschijnlijk organisatoren Rik Van Looy een wiel te snel af is.

Het Belgisch kampioenschap in Waregem in 1966. Staf De Smet sprint naar de 8ste plaats. Martin Van den Bossche wordt 9de, Armand Desmet 10de, Willy Monty 11de en Frans Brands 12de. (Fotobron onbekend)

Ook aan een andere overwinning, in de Omloop der Vlaamse Gewesten, is een anekdote, en wat wrevel verbonden. Al van vroeg in de wedstrijd zijn ze met vier Groene Leeuwen, waaronder Staf en Beheyt, mee in de kopgroep. Staf trekt zoals gevraagd de spurt aan voor Beheyt, maar deze is door zijn beste krachten heen of maakt een beoordelingsfout en geraakt niet meer over De Smet heen. Bovendien komt Lode Troonbeeckx sterk opzetten, zodat er voor Gustaaf niets anders opzit dan alles te geven om de overwinning binnen te ploeg te houden. Beheyt, derde, is na afloop allesbehalve tevreden.

De Smet begint zich ondertussen ook meer en meer te tonen in het voorjaar. Zonder de traditionele voorbereidingswedstrijd Paris-Nice in de benen geraakt hij in Milano-Sanremo toch in het peloton over de Poggio, zij het dan met de hulp van de broek van Hans Junkermann,

Ploegvoorstelling Wiel's-Groene Leeuw-Gancia 1966. Staf staat rechts van de gepresenteerde trui. (Fotocollectie JDS)

zoals hijzelf toegeeft. Hij sprint zich naar een mooie tiende plaats, maar.... de aankomstrechters hebben Molenaers zien finishen en niet De Smet. Misschien nog best zo, zo is er ook geen gevaar voor declassering. Ook in de Ronde van Vlaanderen finisht hij in het hoofdpeloton, hij wordt achtste op ruim vier minuten van een ontketende Rudi Altig.

Traditiegetrouw staat hij er ook weer in het najaar. Ditmaal wordt hij zelfs bij de favorieten voor Paris-Tours gerekend, maar hij schiet te kort in de eindsprint en is als derde op afstand getuige van de millimetersprint tussen Van Looy en Reybrouck. Hij is daarom niet uitgeblust en sluit het seizoen voor het tweede jaar na elkaar zegevierend af in de Sluitingsprijs in Putte-Kapellen.

Het volgende seizoen, we zijn dan 1965, is Staf op dertigjarige leeftijd op zijn allerbeste niveau gekomen. Het zal zijn absolute topjaar worden. Benoni Beheyt is wel voorzien als kopman van de ploeg, maar als hij de verwachtingen niet kan inlossen, springt Staf schitterend in de bres. Hij behaalt in totaal 17 overwinningen, met als hoogtepunt de eindzege, met daarbij drie ritzeges, in de Quatre Jours de Dunkerque.

Gustaaf staat er al van in het voorjaar, met een derde plaats in Gent-Wevelgem, toen hij in de tang wordt genomen door de sterke Solo-Superia-ploeg van Rik Van Looy en de overwinning aan de ontsnapte Noël De Pauw moet laten en een 8ste plaats in de Ronde van Vlaanderen. In Paris-Bruxelles, lijkt hij zelfs op weg naar de overwinning, wanneer hij alleen weg is, maar gehinderd wordt door een vallende motard, terug ingelopen wordt en vrede moet nemen met een vijfde plaats op luttele seconden van het duo Ward Sels-Roger Verheyden die een adembenemende millimeterspurt uitvechten. Daarnaast zijn er nog tweede plaatsen in de Elfstedenronde en in Roubaix-Cassel-Roubaix, twee wedstrijden die toentertijd hoog aangeschreven waren.

Staf mag (of moet) ook mee naar de Tour de France, met de belofte dat hij enkel mee moet doen tot aan de bergen en trachten een rit te winnen. Die rit zit er echter niet in, ook al komt

Wiel's-Gancia-Groene Leeuw in 1966 ergens aan de start. V.l.n.r.: Belgisch kampioen Walter Godefroot, Gilbert De Smet, Frans Verbeeck, Hubert Criel, dhr. Duchateau (voorzitter BWB), Staf, Tuur Decabooter, Dieter Puschel en Jaak De Boever. (Fotobron onbekend)

hij er in de 7de rit, toen hij het enkel tegen Ward Sels moet afleggen, dichtbij. Door het slechte regenweer werd de aankomst op het laatste moment nog buiten de voorziene wielerbaan gelegd, maar Staf zoekt geen verontschuldigingen: voor hem was Sels de rapste sprinter uit zijn periode. Tijdens de negende rit houdt hij het voor bekeken, al komt hij die dag nog dicht bij een wapenfeit. Bahamontes, einde carrière en leeggereden na een zwaar voorseizoen, gaat volledig ten onder op zijn geliefkoosde terrein, het hooggebergte, en is volledig op de sukkel. Op de Tourmalet komt Staf nog op honderd meter van hem, maar lukt er niet in hem bij te benen.

Na de Tour doet hij snel nieuwe krachten op om er weer te staan in het najaar. Eerst helpt hij de Solo-Superia's van Van Looy, Sels en Merckx te muilkorven in het Belgisch kampioenschap en bewerkstelligt mee de overwinning van de nieuwe opkomende ster Walter Godefroot. Zelf wordt hij nog knap tiende. Verder wint hij nog de Grote Prijs van de Bank van Roeselare, zodat hij in Paris-Tours start als de grote favoriet. Hij lukt er inderdaad in het hele peloton, met onder meer Fernand Deferm, drievoudig winnaar Guido Reybrouck en ploegmaat Decabooter het nakijken te geven, maar dan wel op 8" van de ontsnapte Gerben Karstens. Ter herinnering, om een massasprint tegen te gaan, werd deze Paris-Tours nog eens zonder derailleur afgehaspeld. Veel lijkt het echter niet uitgehaald te hebben, en dit experiment wordt dan ook snel opgeborgen.

Ook het Kampioenschap van Vlaanderen gaat aan zijn neus voorbij, hij wordt 'slechts' derde, in de sprint geklopt door pistier Palle Lykke en zijn ploegmaat Tuur Decabooter. Decabooter was einde 1965 sterk in vorm, hij is derde in het Belgisch kampioenschap geworden en werd geselecteerd voor het Wereldkampioenschap. Ook Staf had, gezien zijn regelmaat en prestaties doorheen het ganse seizoen, aanspraak op een selectie kunnen maken, maar het parkoers werd waarschijnlijk te zwaar voor een 'spurter' als De Smet gevonden, en met Van Looy, Sels en Godefroot, zonder Merckx en Decabooter te vergeten, waren er meer dan voldoende vlugge mannen in de ploeg. Staf spreekt nog altijd bewonderend over de kracht van Arthur

Decabooter, die zijn bijnaam ‘El Toro’ zeker niet gestolen had en waaraan Ludo Dierckxsens hem doet denken. Tuur was bovendien in zijn goede dagen een hele snelle sprinter, die zelfs Van Looy achter zich kon houden.

In 1967 toen het nog Tibetan-Groene Leeuw was, Staf na één van zijn overwinningen. (Fotocollectie JDS)

Op het einde van het seizoen, namelijk tijdens de sluitingskoers in Putte-Kapellen, krijgt hij een voorstel van Rik Van Steenbergen om naar Solo-Superia over te stappen. Staf heeft echter al bijgetekend bij Groene Leeuw en ziet zich er dus toe genoodzaakt het aanbod af te slaan, net zoals hij reeds eerder een voorstel van Mann geweigerd had.

In 1966 zijn de resultaten echter minder goed. Staf toont zich weliswaar opnieuw in de voorjaarsklassiekers, met een derde plaats in Paris-Roubaix en een vijfde in Paris-Bruxelles, en staat er opnieuw in het najaar met een vijfde plaats in Paris-Tours (na Reybrouck, Van Looy, Leméteyer en Jan Janssen) en een nieuwe derde plaats in het Kampioenschap van Vlaanderen (geklopt door Daniel Vanryckeghem in de groepssprint achter de ontsnapte Merckx), maar hij moet vrede nemen met een voor zijn doen schamele vijf overwinningen, met enkel Kuurne-Brussel-Kuurne als uitschieter. Het is ondertussen ook duidelijk dat hij de hoop op een grote klassieke overwinning mag opbergen, als er al voor de overwinning gesprint wordt, zal er altijd wel een snellere man bijzitten.

Geleerd uit de ervaringen van het voorgaande jaar, legt Staf zich in 1967 meer toe op het regionale circuit, en slaagt er zodoende in opnieuw sterk voor de dag te komen als zegekaper, met in totaal 15 bloemtuilen. Hier en daar toont hij zich ook nog in de grotere wedstrijden, met voor de derde keer op rij een derde plaats in het Kampioenschap van Vlaanderen, ditmaal achter ploegmaat Eddy Van Audenaerde, die het ploegwerk echter niet kan afmaken en geklopt wordt door de Nederlander Vianen. Zelf klopt hij in de groepssprint Rik Van Looy en Ward Sels.

In 1967 werd het, na het failliet van Groene Leeuw, PullOver Centrale-Tibetan. Staf staat tweede van links op de tweede rij. (Fotobron onbekend)

Hij wordt daarnaast nog tweede in Roubaix-Cassel-Roubaix en vijfde in Dwars door België. In Sint-Michiels is hij ontsnapt met nationaal kampioen Guido Reybrouck, die bijgestaan wordt door twee ploegmaats. Staf ziet in dat hij geen winstkansen heeft en zet noodgedwongen zijn aversie tegen Reybrouck opzij en gaat in op een 'financiële regeling'. Reybrouck wint en Staf wordt zelf nog tweede. Ook al zat er geen overwinning in, het was uiteindelijk toch een lonende dag geworden.

Het seizoen 1967 was nochtans een bewogen jaar, vooral voor de ploeg en de sportbestuurder, maar ook Staf De Smet heeft een belangrijke rol in de verwikkelingen gespeeld. Het onvermijdelijke was dan uiteindelijk toch gebeurd: Albert De Kimpe gaat failliet en Groene Leeuw is verplicht de sponsoring stop te zetten. Tibetan is niet in staat (of niet geïnteresseerd) alleen verder te gaan, dus nieuwe inbreng is noodzakelijk. Die wordt uiteindelijk gevonden bij PullOver Centrale. Staf heeft nog mee bemiddeld bij dhr. De Rouck, eigenaar en burgemeester van Dikkelvenne en bij de heer Roger Braekman, beheerder van PullOver Centrale, om de ploeg over te nemen.

In 1968 beginnen de jaren en het werk in de eigen zaak steeds meer en meer te wegen en Staf rijdt een heel matig seizoen: vier overwinningen en geen enkele echte uitschieter. Op het einde van het seizoen besluit hij ermee te kappen: er is veel te veel werk in de eigen zaak, zeker na de geboorte van een eerste kind, om dat nog met het wielrennen te kunnen combineren.

Toch wordt hij nog aangekondigd bij de ploeg voor 1969, is zelfs aanwezig op de ploegvoorstelling en krijgt zijn materiaal (kledij en fiets) mee naar huis. Het nogal riante salaris (12 500 BEF per maand in vergelijking met zijn normaal salaris van 5 à 6000 BEF) doet hem nog even aarzelen, maar na één week wordt de knoop definitief doorgehakt. Het is voorbij, wielrennen met de eigen zaak combineren valt werkelijk veel te zwaar uit en Staf levert al zijn materiaal terug in bij sportbestuurder Arthur Decabooter.

Staf concentreert zich vanaf dan op zijn zaak, maar blijft gehecht aan de wielersport. Zodoende is hij ook een van de vaste deelnemers geworden aan de traditionele ontmoetingen van oud-kampioenen in Frankrijk.

1960-61

1962-64

1965

1966

1967

Foto niet beschikbaar

1968

Ge hadt erbij moeten zijn .... (12)

Het meer

door Hans Vandeput

Het moet eind januari 1971 geweest zijn. De woensdagnamiddagen waren schoolvrij en ik had mijn zinnen gezet op een fietstochtje naar het meer van Keerbergen[1]. De omloop rond het meer was het uitverkoren trainingsparcours van de wielerploeg Watney-Avia. Het was in de streek onder de wielerliefhebbers algemeen geweten dat onder aanvoering van kopman Frans Verbeeck de Watney-troepen er zich klaarstoomden om het nakende wielerseizoen in optimale conditie aan te vatten. Ik wou dat ook eens van nabij meemaken, zo een trainingssessie, maar het liep niet van een leien dakje. Het begon al bij het schooleinde. De stadsbus van lijn 4 in Leuven, waarmee ik de verplaatsing naar huis maakte, raasde de schoolhalte voorbij. Een plaatje met 'Volzet' bevond zich achter de voorruit van de bus. Bij de doortocht van de volgende bus, zelfde scenario! Het was niet de eerste keer. De lijnbus vertrok in Heverlee en had steeds al een aanzienlijke lading schoolkinderen aan boord alvorens het centrum van de stad Leuven aan te doen. Ik had nochtans mijn zinnen op die fietstocht naar Keerbergen gezet. Het was mooi weer: niet al te koud en volop zonneschijn. Ik besloot dan te voet, half lopend, het parcours van 4 km naar huis toe af te leggen. Bij aankomst aldaar hoorde ik mijn moeder grommen. "Wat is hier toch aan de hand met die kachel?". Er hing een geelachtig waas in de woonkamer. "Het zijn de kolen", zei grootvader die bij ons inwoonde. "We moeten terug overschakelen op antraciet, kaliber 12/22, daar verwarmt ge een hele kazerne mee". De plaatselijke kolenhandelaar had ons voor de wintervoorraad eierbollen aangeraden van het merk Monali. Het was een product van de steenkoolmijn S.A. Des Charbonnages de L'Espérance et Bonne Fortune uit Montegnée bij Luik, een soort van onder druk geperste schlamm in de vorm van een ei. Hun reclameslogan was 'La perle des combustibles' oftewel 'De parel der brandstoffen'.

Bij levering kregen we er nog een kaartspel bij en enkele fardes met schrijfpapier die ik nog steeds bezit.

Enfin, ik kon het ook niet verhelpen, en at vlug enkele boterhammen, en zei tegen mijn moeder dat ik gezien de mooie weersomstandigheden een fietstochtje ging maken, er niet bijzeggend dat het meer van Keerbergen mijn bestemming was. Het was dus met enige vertraging dat ik mijn trainingsblouson en koersschoenen aantrok en met mijn eerste koersfiets, eentje van het merk Diamant, de weg optrok richting Keerbergen. Via Holsbeek, Rotselaar, Werchter en Haacht belandde ik uiteindelijk aan het meer van Keerbergen. De Watney-mannen, getooid in een turquoiseachtige training, hielden er een hoog tempo in meestal onder aanvoering van kopman Frans Verbeeck.

Verbeeck hield er een Spartaanse trainingswijze op na, maar ook mannen zoals Willy Van den Eynde, Emiel Bodart, Michel Coulon, Jacky Coene en de Brit Peter Head lieten zich niet onbetuigd. Er werd ook interval getraind. De lange sliert Watney gaf soms de indruk dat het om

1 In 1933 werd op de Grote Heide in de gemeente Keerbergen een vliegveld aangelegd en café-restaurant gebouwd. De omgeving werd weldra een oord van verpozing en ontspanning. Menige stedelingen vonden er de weg naartoe tijdens de weekends om dan 's avonds alweer uitgerust en tevreden terug huiswaarts te keren. In 1962 verdween het vliegveld en annex horecazaak en werd er een langwerpig kunstmatig meer van 12 hectaren aangelegd dat in privéhanden kwam. Mettertijd vonden wielerclubs uit de streek er stilaan hun weg om hun trainingsschema's af te werken op de omloop rond het meer. Vanaf midden jaren '70 van vorige eeuw werden de gronden rond het meer verkaveld en verkocht. Luxueuze villa's rezen er als paddenstoelen uit de grond en de bewoners klaagden steen en been over de steeds toenemende wielerbedrijvigheid rond het meer met als gevolg dat het fietsgebeuren er na een aantal protestacties een stille dood stierf. Groepstrainingen à la Watney behoorden definitief tot het verleden. Het zicht op het meer is vandaag volledig verdwenen. De omloop rond het meer bedraagt 5 km.

een ploegentijdrit ging. Ik was dolgelukkig het gebeuren gade te slaan. Ik herkende ook de streekrenners naast Verbeeck: Georges Claes, Hugo De Haes, Fons Scheys, Maurice Eyers, Tony Gakens en de Brit Peter Head. Head woonde die winter een tijdje in bij Frans Verbeeck. Samen hadden ze een supportersclub onder de naam 'Supportersclub Frans Verbeeck en Peter Head', gevestigd in Café Onder de Toren, tegenover de parochiekerk van Wilsele-Putkapel. Die woensdagnamiddag was voor mij een onvergetelijk gebeuren dat nog lang bleef nazinderen!

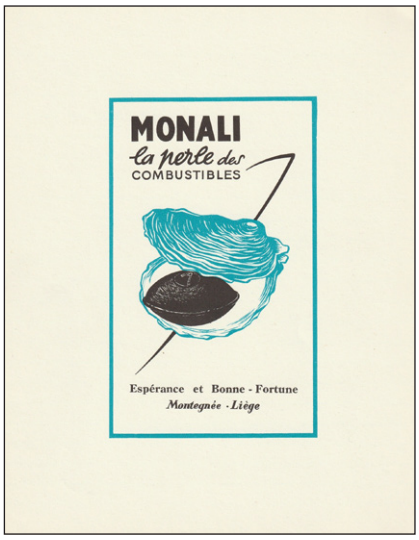

Farde Monali met schrijfpapier. (Foto eigen collectie)

Nu nog terug huiswaarts keren. Tussen Rotselaar en Holsbeek kreeg ik een hongerklop, eerder nog nooit meegemaakt en ik had niets van voedsel bij, enkel wat zakgeld. In een buurtwinkel in Holsbeek kocht ik twee repen Mars, hun slogan in gedachten zijnde: "Mars geeft je direct weer energie". Het hielp een beetje en uiteindelijk bereikte ik bij valavond thuishaven Kessel-Lo.

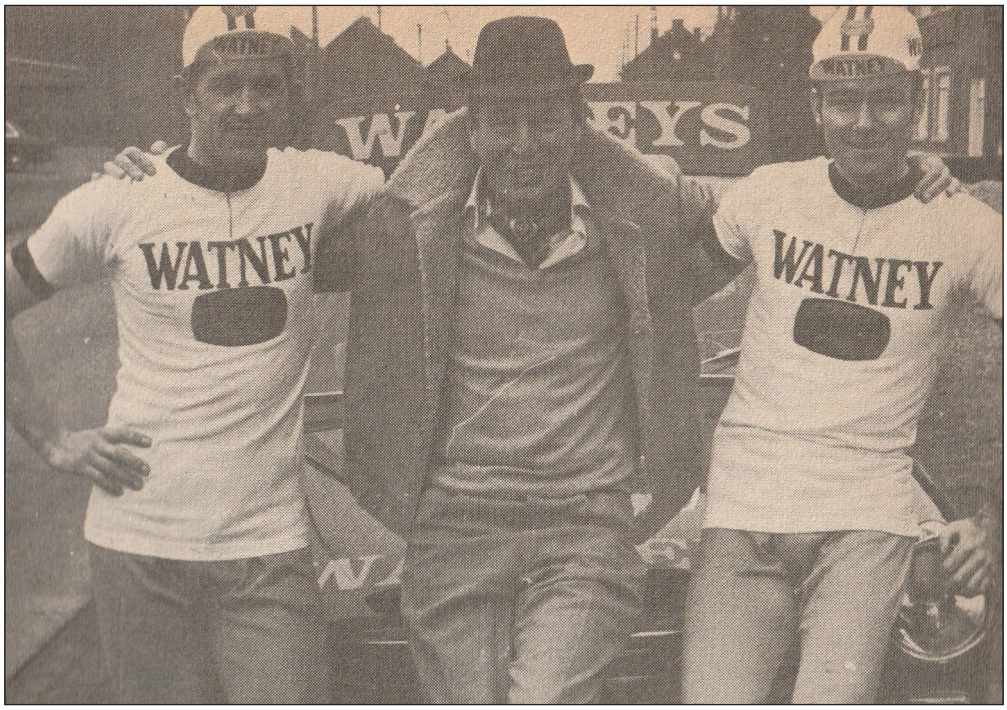

Frans Verbeeck (L) en Peter Head (R) showen de nieuwe truien voor het seizoen 1971 aan de woning van Verbeeck. In het midden de heer Bert Harris, Sales Promotion Manager bij Watneys. (Foto Cycling)

De kolenkachel had de eierbollen nu blijkbaar wel goed verteerd want er hing een zalige warmte in de woonkamer en het gele waas was verdwenen! Op 12 juli 1971, de dag dat Luis Ocaña zijn fatale val maakte tijdens de afdaling van de Col de Menté in rit 14 van de Tour de France (Revel-Luchon) startten thuis de werken voor de installatie van centrale verwarming. Gedaan met eierbollen of antraciet 12/22! Ik 973 nog eens terug naar het meer van Keerbergen met een fietsvriend. Toen we een ijsjeskar voorbijreden riep de ijsventer "Moeten jullie geen ijsje kopen, het is lekker hoor en Emiel De Haes heeft hier ook eens een ijsje gekocht en is enkele dagen later Belgisch kampioen geworden, zo zie je maar". Dat hij Belgisch kampioen werd klopt, maar dat het aan dat ijsje lag laat ik in het midden ...[2].

2 Emiel De Haes werd op 3 juni 1973 Belgisch kampioen op de weg bij de junioren te Doornik.

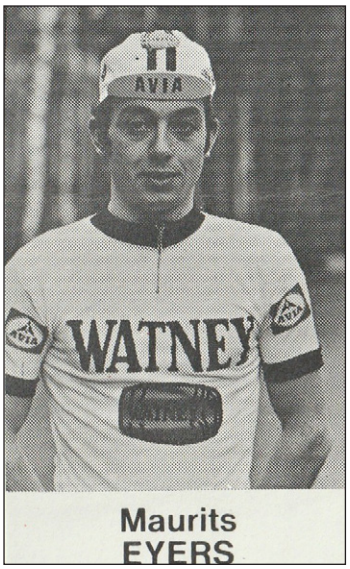

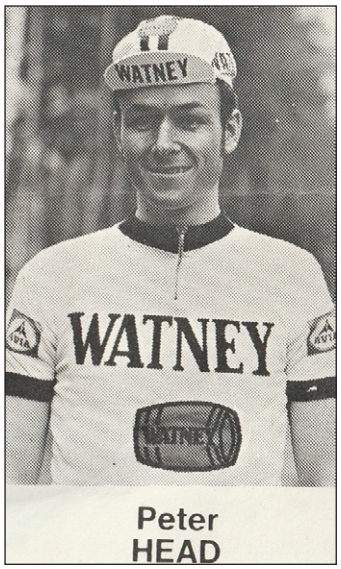

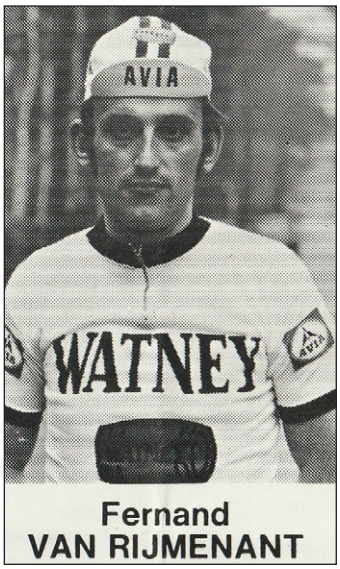

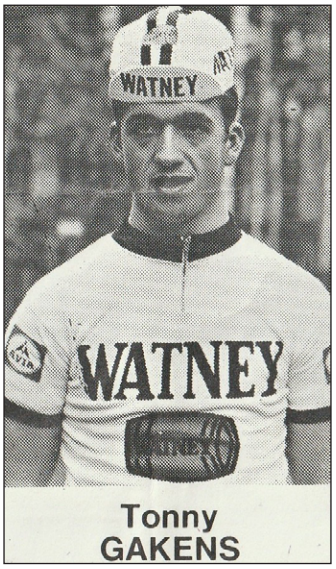

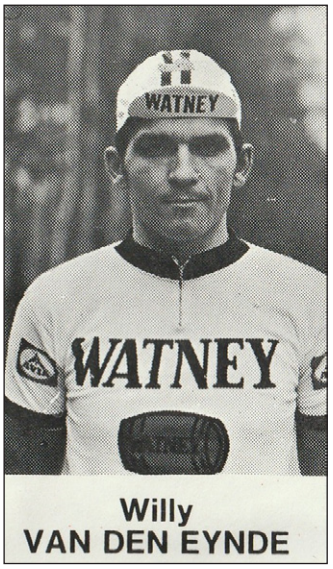

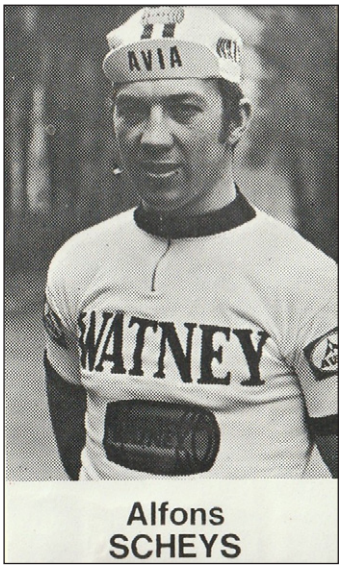

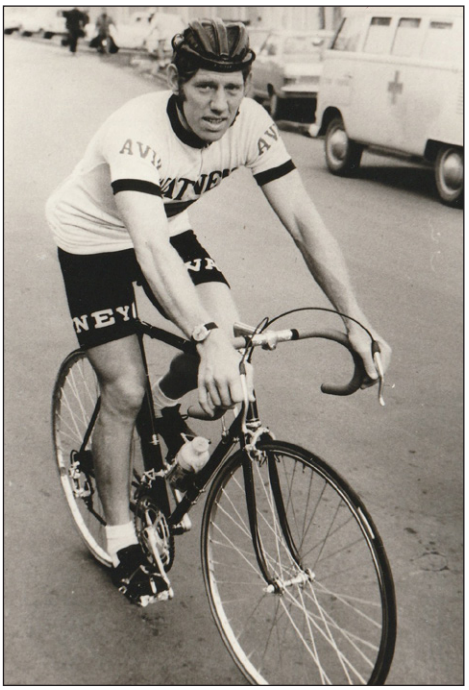

Georges Claes

Lucien Gillen, de gentleman-renner uit het kleine Lëtzebuerg (deel 2)

door Hans Vandeput

Regenboogdromen

“Er lagen drie maanden militaire dienst achter de rug en ik had wat getraind, doch niet zoals gewoonlijk. Een maand voor het WK achtervolging 1949 dreef ik de trainingen op en dan vertrok ik voor de eerste maal naar Kopenhagen waar het WK op de piste plaatsvond. Zonder al te veel moeilijkheden haalde ik de halve finale. Er bleven naast mijn 84 kg nog de Giro- en Tourbenen van winnaar Fausto Coppi in het spel alsmede Wim van Est en de Deen Arne Pedersen, de gebrilde achtervolgingsspecialist die zelf verwonderd was dat hij tot zover in het tornooi kon doordringen.

Moest ik hem in de halve finale als tegenstander gehad hebben en Coppi op Van Est gestoten was, geloof ik dat ik Wereldkampioen geworden was. Ik bekwam echter Van Est als opponent en moest alles uit de kast halen om hem te verslaan. Ik reed een baanrecord en hoopte heimelijk 2 uur later in de finale de bovenhand te halen over Coppi, maar Coppi had zonder al te veel inspanningen Pedersen uitgeschakeld en moest eigenlijk over meer reserves beschikken.

Ik had nog nooit zoveel mensen om me heen gezien die me vertelden hoe ik Coppi kon verslaan tot mijn vader de cabine afsloot en ik met mijn thermosfles vol thee en rijstkoeken droomde van regenboogkleuren en met rust gelaten werd. Finale om 21 u. en 10 000 toeschouwers in de arena. Het kwam in me op dat ik als David tegen Goliath stond. Zes en een halve minuut later won dan Goliath, de sterkste. Hij versloeg mij, David, met 20 m. Het waren 20 m die mijn ganse loopbaan misschien een andere wending gegeven hadden moesten het 21 m minder geweest zijn.

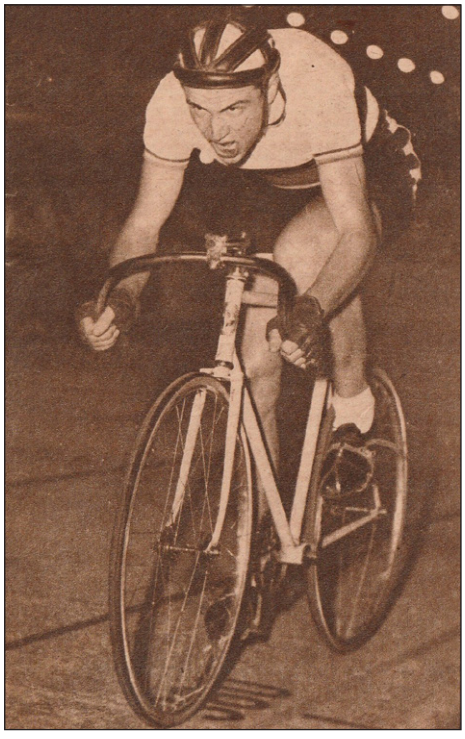

Lucien Gillen in actie tijdens de finale van het wereldkampioenschap achtervolging 1948. (Foto Miroir Sprint)

Men troostte mij: “Je bent pas 20, hebt nog vele jaren tijd, die regenboogtrui bekom je zeker en vast toch een keer enz…”, maar ik zou hem nooit omgorden.

Ik was eigenlijk ook tevreden en hoopte op het volgende jaar en de jaren nadien. Ik ben me er later van bewust geworden dat die zes en een halve minuut van de Kopenhaagse finale op mijn 25-jarige wielerloopbaan en zijn resultaten een beslissende invloed gehad hebben.

Nadien stond het zesdaagseseizoen opnieuw voor de deur. Ik reed in de winter 1949-1950 zes zesdaagsen waaronder deze van Berlijn, voor het eerst opnieuw georganiseerd sinds 1934. Het gebeuren vond plaats in de Halle am Funkturm op de haarspeldbaan met zijn moordende bochten.

Erich ‘Wuste’ Hoffmann was mijn ploegmakker en was allerminst een woesteling in het gebeuren. Strom-Arnold en Rigoni-Terruzzi beheersten deze zesdaagse. Hoffmann verdween uit de wedstrijd op de voorlaatste dag en ik moest verder met Ludwig Hörmann als nieuwe teamgenoot met wie ik beslag legde op de derde plaats in de eindstand.

Ontgoocheld na de nederlaag tegen Coppi.
(Foto Luxemburger Sportler der 20. Jahrhunderts)

New York stond terug op de kalender, echter op een andere locatie, met andere renners en op een baan die een ware 'beenmixer' was. Men had uit hoofde van besparingen grote platen van 2 op 3 meter aan elkaar geschroefd, wat op het vlakke gedeelte niemand stoorde maar ons in de bochten onvermijdelijk koude rillingen bezorgde. Het enige wat bij deze baan verbeterd werd t.o.v. de vorige waren netten die in de bochten opgehangen werden om alzo stoutmoedige 'lattenrijders' voor een val op de cementen bodem te behouden en toestanden zoals het jaar voordien met Gerrit Loos te vermijden.

Valpartijen waren echter opnieuw dagelijks aan de orde. Jules Rossi, een Fransman met Italiaanse naam, die op de weg veel beter uit de voeten kon dan op deze circusbaan, vloog op een nacht onze cabine binnen en richtte een waar onheil aan. Ik startte met Daniel Dousset en beëindigde de race met Marcel Bareth op een vierde plaats. De volgende 10 jaar nam het aantal zesdaagsen in de USA gestadig af, maar in Europa daarentegen ontwikkelde er zich een hoogconjunctuur op de winterbanen. Grote namen deden de toenmalige wedstrijden alle eer aan. Ik besloot mijn leven in dat milieu minstens de volgende tien jaar door te brengen".

Verwelkoming met Hoffmann voor de Zesdaagse van Berlijn 1949. (Fotobron onbekend)

Lucien slaagde er ook in om op de weg een wedstrijd te winnen in thuisland Luxemburg. Op 1 oktober 1949 stond hij aan de start van de Grand Prix de la Frontière te Esch-sur-Alzette, een wedstrijd over een afstand van 53 km verdeeld over 50 ronden van ongeveer 1 km met 14 renners aan de start. Samen met Jean Kirchen ontsnapte Gillen in de achtste ronde en dubbelde de rest van de deelnemers, uitgezonderd Caffi, in de drieëntwintigste ronde. Er stond nadien geen maat op Gillen in de eindspurt die hij met overmacht won voor Kirchen.

De uitslag:

1. Lucien Gillen, de 53 km in 1u23'09"
2. Jean Kirchen
3. Urbain Caffi

op 1 ronde

4. Prosper Depredomme
5. Willy Kemp
6. Achiel Bruneel
7. Raoul Breuskin
8. Pino Cerami
9. Jules Rossi
10. Tiziano Malvestio
11. Paul Giguet
12. Robert Dorgebray

Opgaves: Ward Van Dijck en Gino Sciardis

Lucien met Kwik Van Kerkhove.
(Foto Collectie HV)

In Arosa op wintersport. V.l.n.r. bovenaan Leon Vandaele-X-Gillen en onderaan Marcel Ernzer-Charly Gaul-Roger Decock.
(Foto Bilderdienst ATP)

Na de veeleisende wedstrijden op de winterbanen – in de meesten hing er een onaangename rokerslucht – begaf Gillen zich naar het Zwitserse Graubündengebergte om er de longen met frisse berglucht te herladen. Arosa werd de uitverkoren locatie en dit populaire wintersportstation zag hem jaarlijks na de winter het langlaufen beoefenen. Het was een uitlaatklep die de vermoeidheid en de slapeloze nachten deed vergeten. Hij was jaarlijks te gast in een familiepension waarvan de eigenaar ook een slagerij uitbaatte en het ontbrak hem niet aan smakelijke steaks die tezamen met de gezonde berglucht de dun geworden reserves opnieuw in evenwicht brachten. Op aanraden van Gillen kwamen nog andere renners bij dezelfde familie terecht. In de jaren '50 bracht o. a. de Duitse stayer Walter Lohmann vele aangename dagen in de sneeuw door in gezelschap van Lucien. Charly Gaul werd samen met zijn meesterknecht Marcel Ernzer eveneens een stamgast en nog vele andere renners zochten en vonden in de bergen van Arosa de nodige ingrediënten om nieuwe krachten op te doen.

Eerste zesdaagsezege

Gillen wou ook op de weg zijn geluk zoeken en had in criteriums en kleinere wedstrijden een aantal resultaten voor ogen, doch de winterseizoenen waren zo belastend geweest dat het geloof in goede uitslagen op de weg niet zeer groot was. In de jaren 1950, 1951, 1952 en 1953 reed hij acht tot negen zesdaagsen per winterseizoen – toen nog meestal zonder neutralisatie – en dit afgewisseld met oneindig vele zaterdagen en zondagen waarop omniums, achtervolgingen en ploegkoersen op het programma stonden en dit steeds in het buitenland. Het ergste was dat hij geen standaardpartner ter beschikking had.

Op het wereldkampioenschap achtervolging in 1950, werd Gillen 1ste in de 3de reeks tegen Reg Arnold, 1ste in de kwartfinale tegen Kay Werner Nielsen en 2de in de halve finale tegen Wim van Est. In de wedstrijd om het brons werd hij geklopt door Paul Matteoli.

Hij zorgde opnieuw voor een zege in de Grand Prix de la Frontière te Esch-sur-Alzette op 1 oktober 1950.

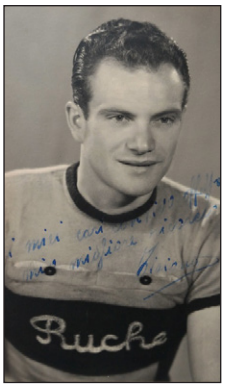

Deelnemers aan de Grand Prix de la Frontière te Esch-sur-Alzette op 1 oktober 1949. Van boven naar onder en van links naar rechts: Lucien Gillen, Tiziano Malvestio, Jean Kirchen, Willy Kemp, Prosper Depredomme, Achiel Bruneel, Raoul Breuskin, Urbain Caffi, Pino Cerami, Robert Dorgebray, Paul Giguet, Jules Rossi, Gino Sciardis en Ward Van Dijck. (Foto's Collectie HV)

Er dienden ditmaal 50 ronden afgelegd van 1,3 km, goed voor 65 km wedstrijd. Willy Kemp stak als eerste van de dertien deelnemers de neus aan het venster, dra gevolgd door Bim Diederich die 10" voorsprong nam om in de negende ronde opnieuw bijgehaald te worden door De Ryck en Sforacchi en vervolgens de ganse groep. Achiel Bruneel leed bandbreuk in de vierde ronde en moest vier ronden achterstand incasseren alvorens het euvel opgelost werd. Winnaar van de Tour de Luxembourg, Isidore De Ryck, trad in actie tijdens de elfde ronde en reed met respectievelijk 5", 9" en 12" voorsprong voorop tot in de zestiende ronde. De volgende ronde was het opnieuw de beurt aan Diederich die nu samen met Sforacchi aan de haal ging, en ze bouwden een maximale voorsprong uit van 17" om in de vierentwintigste ronde terug bijgebeend te worden. Ook De Ryck waagde het opnieuw in ronde zevenentwintig, doch leed bandbreuk in ronde negenentwintig en liep hierdoor twee ronden achterstand op. Een sterke regenvlaag toverde het wegdek om in een spiegel en de ganse groep bleef eendrachtig samen tot aan de finish waar Gillen het afmaakte in de eindspurt.

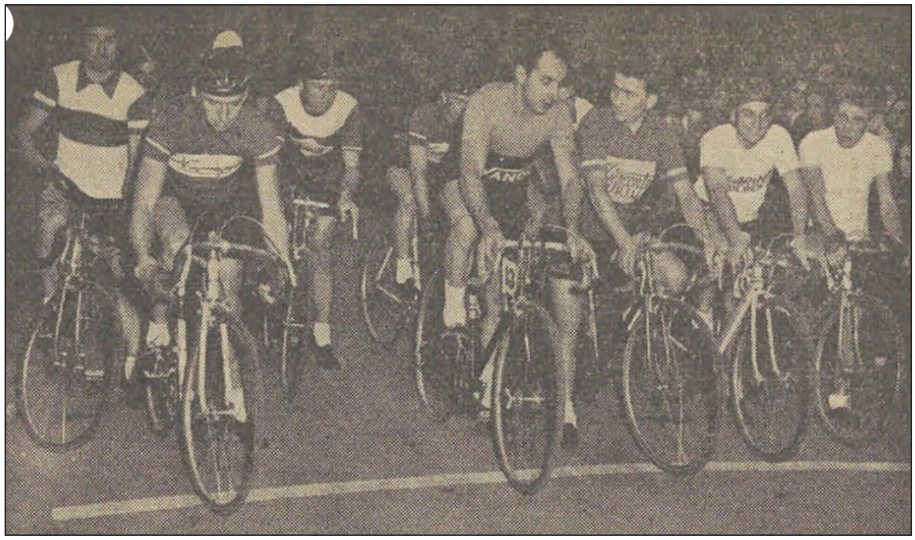

Start van de GP de la Frontière 1950 met v.l.n.r.: Bruneel-Kirchen-Caffi-Rossi-Sforacchi-Diederich-De Ryck. (Foto Revue)

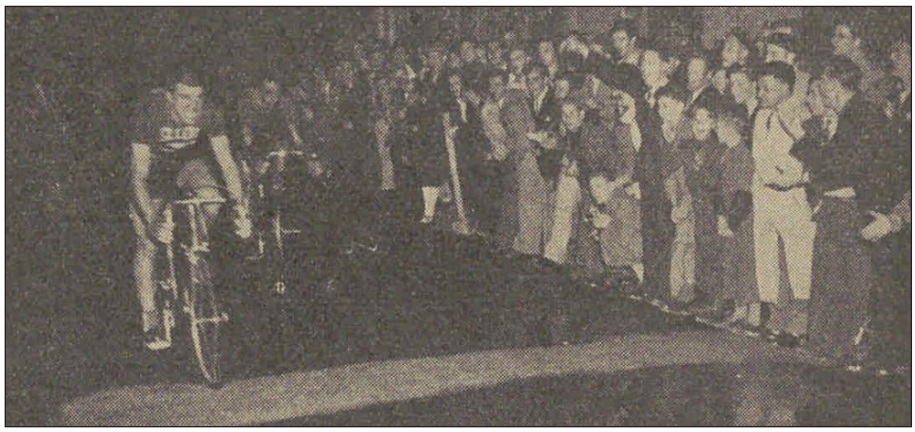

Aankomst winnaar Gillen. (Foto Revue)

De uitslag:

1. Lucien Gillen, de 65 km in 1u25'17"
2. Jules Rossi
3. Marcel Ernzer
4. Tiziano Malvestio
5. Nello Sforacchi
6. Bim Diederich
7. Willy Kemp
8. Gino Sciardis
9. Jean Kirchen
10. Urbain Caffi
11. Pierre Cogan

op 2 ronden

12. Isidore De Ryck

op 4 ronden

13. Achiel Bruneel

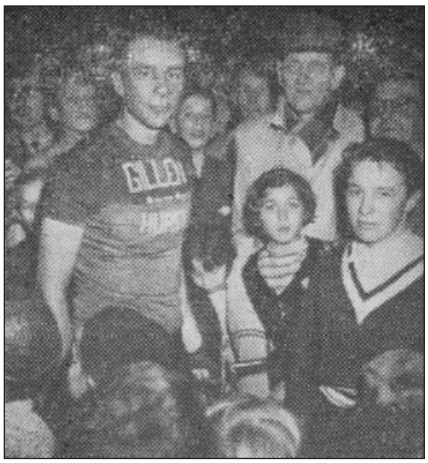

Huldiging als winnaar. (Foto Revue)

Op het wereldkampioenschap achtervolging in 1951 werd hij 1ste in de 6de reeks tegen Eugen Kamber, 1ste in de kwartfinale tegen Jos De Beuckelaer, 2de in de halve finale tegen Hugo Koblet. In de kamp om de 3de plaats wordt Gillen geklopt door Nielsen (6'18,2" tegen 6'23,3").

In de zomer van 1952 was het Duitse Bielefeld op 22 juni het toneel van het 'Internationale Berufsfahrer Kriterium' over een afstand van 120 km verdeeld over 40 ronden op een 3 km lang stratencircuit. Karl Weimer stak in de zesde ronde de lont aan het vuur, onmiddellijk bijgebeend door Gillen en Rudi Theissen. Het drietal hield er een strak tempo op na en bouwde stelselmatig zijn voorsprong op tot 3'. Zoals een goed geoliede machine, meter per meter nog verder uitlopend, naderden zij tot op 48" van het peloton dat besefte dat het zou gedubbeld worden. Karl-Heinz Kramer en Werner Holthöfer waagden een tegenaanval op 30 km van het einde, doch werden dra weer ingelopen. Daarna was het de beurt aan Fritz Siefert, Walter Schürmann en onze landgenoot Daniël Taillieu, maar ook dit drietal bakte er niets van. De koplopers Gillen, Weimer en Theissen hielden het zo een 100-tal km vol met een voorsprong schommelend rond de 2'50". Met het spandoek in zicht zette Gillen aan op 200 m van de meet en gaf zijn koppositie niet meer uit handen. Het tweetal Weimer en Theissen kon niet op tegen de spurtsnelheid van Gillen.

De uitslag:

1. Lucien Gillen, de 120km in 3 u. 05'12"
2. Karl Weimer
3. Rudi Theissen
4. Fritz Siefert in 3 u. 08'02"
5. Daniël Taillieu
6. Jan Lambrichs
7. Heinrich Schwarzer
8. Alfred Kutza
9. Roger Adams
10. Valentin Petry in 3 u. 09'30"
11. Kurt Urbancic in 3 u. 09'55"

12. Norbert Neumann
13. Herman Schild
14. Walter Schürmann
15. Werner Holthöfer
16. Sepp Berger
17. Peter Schulte
18. Reinhold Steinhilb
19. Karl-Heinz Kramer
20 Friedl Nowakowski
21. Emil Kijewski

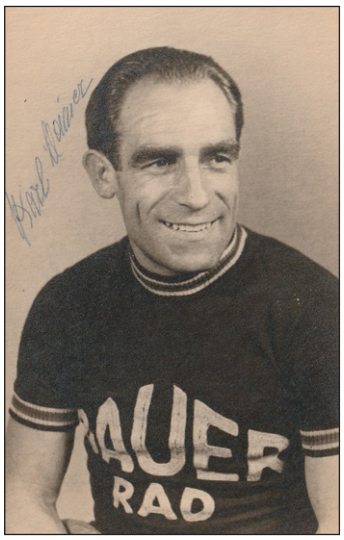

De tweede, Karl Weimer, eerste, Lucien Gillen en derde, Rudi Theissen in Bielefeld 1952. (Foto Collectie HV)

Op het wereldkampioenschap achtervolging in 1952 werd Lucien 1ste in de 5de reeks tegen Giorgio Albani, 1ste in de kwartfinale tegen Paul Matteoli, 2de in de halve finale tegen Antonio Bevilacqua. Radsport vermeldt dat er geen tijden werden weergegeven omdat Gillen tweemaal pech had. Voor het brons haalt hij het van Glorieux (6'23,3" tegen 6'24,3").

Luxemburger Wort spreekt niet over die tweemaal pech tegen Bevilacqua, maar schrijft dat Gillen van Glorieux won nadat de wedstrijd eerder stilgelegd werd omwille van bandbreuk van Gillen en dat Gillen voor de 3de plaats een betere tijd neerzette dan winnaar Patterson.

Een beetje verwarrend toch. Als we beide moeten geloven heeft Gillen driemaal pech gehad in totaal.

Lucien Gillen nam ook deel aan het wereldkampioenschap snelheid. Hij werd 1ste in de 8ste reeks tegen Chris Bardsley en 3de in de kwartfinale tegen Sid Patterson. In de herkansing gewonnen door Enzo Sacchi werd hij 4de en was dus uitgeschakeld.

De zo begeerde eerste zege in een zesdaagse kwam er in december 1952 te Kopenhagen met Kay Werner Nielsen als ploeggenoot. In de eerste twee zesdaagsen van dat winterseizoen – Brussel met de Fransman Georges Senfftleben aan zijn zijde en Hannover met zijn landgenoot Gustav Kilian – sleepte hij steeds een tweede plaats in de wacht. In Kopenhagen was het dan prijs. Hier waren de ochtenduren volgens Gillen een ware kwaal. "De commissarissen sloegen zoals waakhonden om zich heen en gunden de slaap behoevende en geplaagde renners geen minuut rust.

Lucien 'lanceert' Arsène Rijckaert. (Foto Het Nieuwsblad)

Na de lange nachten in het Kopenhaagse Forum, waar de wielerminnende Denen in dichte rijen op elkaar plakten en geen dode momenten duldden, konden we slechts uitrusten tijdens het 'poetsvrouwenuur'! Om 6 u. 's morgens verlieten de laatste bezoekers de arena, maar er moest steeds één renner per koppel op de piste blijven. Terwijl op andere banen de toezichters af en toe eens een oogje dichtknepen als we op een stoel of in onze cabine een beetje rust namen, viel er met de Kopenhaagse officiëlen niet te sollen. Ze waren constant op zoek om iedere renner aan boord te houden die weer een nieuwe truc uitgevonden had om zich te verstoppen, geen gemakkelijke opdracht. Er heerste wel een goede kameraadschap onder de renners als we ons tijdens de lange en onnodige ochtenduren wankelend voortsleepten. De speelvogels vonden telkens nieuwe trucjes uit die de zotste verbeelding tartten. De ongelofelijke humor die zij, zowel het publiek als ons, de renners, opdienden gaf hun een zekere extra glans". Kopenhagen leek Gillen wel gunstig gezind want hij won er zijn tweede zesdaagse in 1952 met Nielsen opnieuw als partner.

"In Parijs werkte men voor die 'speelvogels' met geldstraffen die ze slechts onder ogen kregen bij de uitbetaling tijdens de eindafrekening. In Duitsland en Denemarken moest er minstens één iemand van de twee 24 u. lang op de baan blijven, in Parijs 21 u. We reden Parijs toen per drie. Er werd een pauze ingelast tussen 6 u. en 9 u. 's morgens om de arena te laten verluchten en te verlossen van de onwelriekende rokers- en drankgeuren. Om 9 u. moest er dan opnieuw 1 renner de baan op, om 10 u. een tweede en de derde om 11 u. Er was immers weinig publieke belangstelling in de ochtenduren, er werden ook geen premies uitgereikt en stilzwijgend gebeurden er geen aanvallen. We maalden de rondjes af als training. Bij een lekke band kregen we 2 ronden maar niet tijdens de laatste twee uren waardoor eventuele zegekansen sterk gehypothekeerd werden. Geldprijzen waren ook niet al goud wat blinkt. Bij bedragen hoger dan 10 000 FRF ging 40 % naar verschillende agenten die als tussenpersoon fungeerden. Je moet ook rekenen dat toen tijdens een zesdaagse je 1 soigneur, 1 mecanicien en 1 loopjongen nodig had waardoor de kosten voor dit drietal al gauw opliepen tot 50 000 à 60 000 BEF."

In volle actie. (Foto Collectie HV)

Een spurtje met Ludwig Hörmann in München.(Foto Brochure Zesdaagse van München)

Zesdaagse van Londen 1952. Afgeduwd door partner Dave Ricketts, boven Roger Godeau. (Fotobron onbekend)

Eerste zesdaagsenwinst in Kopenhagen 1952 met Kay Werner Nielsen. (Foto Radsport)

De jaren 1953-1954-1955

In het jaar 1953 lonkte dan toch weer eens de weg en Gillen zou de Tour de Luxembourg rijden. Indien dit een meevaller werd speelde hij zelfs met de gedachte om de Tour de France te rijden. Lucien won de derde rit a, de moeilijke Ardennenrit Dudelange-Diekirch over 114,4 km voor niemand minder dan Charly Gaul. Kort na de start kozen vier renners het hazenpad: Gillen, Graf, Kirchen en De Keyser. Na de doortocht te Moesdorf aan km 39 sprong Gaul op zijn eentje weg uit het peloton en zette de achtervolging in op de koplopers. Aan km 53 bij het verlaten van Medernach werd het viertal voorbijgestoken door Gaul en enkel Gillen kon aanpikken. De laatste 60 km bleef dit duo alleen voorop. Bij de beklimming van de laatste berg van de dag, de Niklausberg bij Vianden, reed Gaul lek. Als niet-klimmer reed Gillen op zijn eigen tempo verder tot hij opnieuw bijgehaald werd door Gaul na diens wielwissel. Nadien versloeg hij Gaul gemakkelijk in de eindspurt. De andere dagen leed hij negenmaal bandbreuk en werd nog eens het slachtoffer van een valpartij waardoor een goed eindklassement niet meer haalbaar was. Hij eindigde uiteindelijk 15de op 25' van eindwinnaar Robert Van der Stockt

en 24 renners reden de wedstrijd uit. “Er werd mij toen langs alle kanten duidelijk gemaakt dat ik mijn kandidatuur voor de Tour moest stellen wat dan ook gebeurde. Ik als zesdaagsenrenner naar het grote Touravontuur!

Ik reed naar België om daar enkele wedstrijden te betwisten en mijn goede vorm nog verder aan te scherpen. Ik liep er echter een verkoudheid op na een wedstrijd in onweer en na mij in open lucht gewassen te hebben met koud water. Ik kreeg gedurende vele dagen hoge koorts en diarree. De Tourdeelname kwam in het gedrang. Een arts schreef me drie weken rust voor en zo besloot ik met een krop in de keel mijn geplande deelname aan ‘La Grande Boucle’ te moeten annuleren. De Tour kwam nadien ook nooit meer in het vizier”.

Lucien had ondertussen ook de draad weer opgenomen met zijn universitaire studies en behaalde een licentiaatsdiploma in de handelswetenschappen.

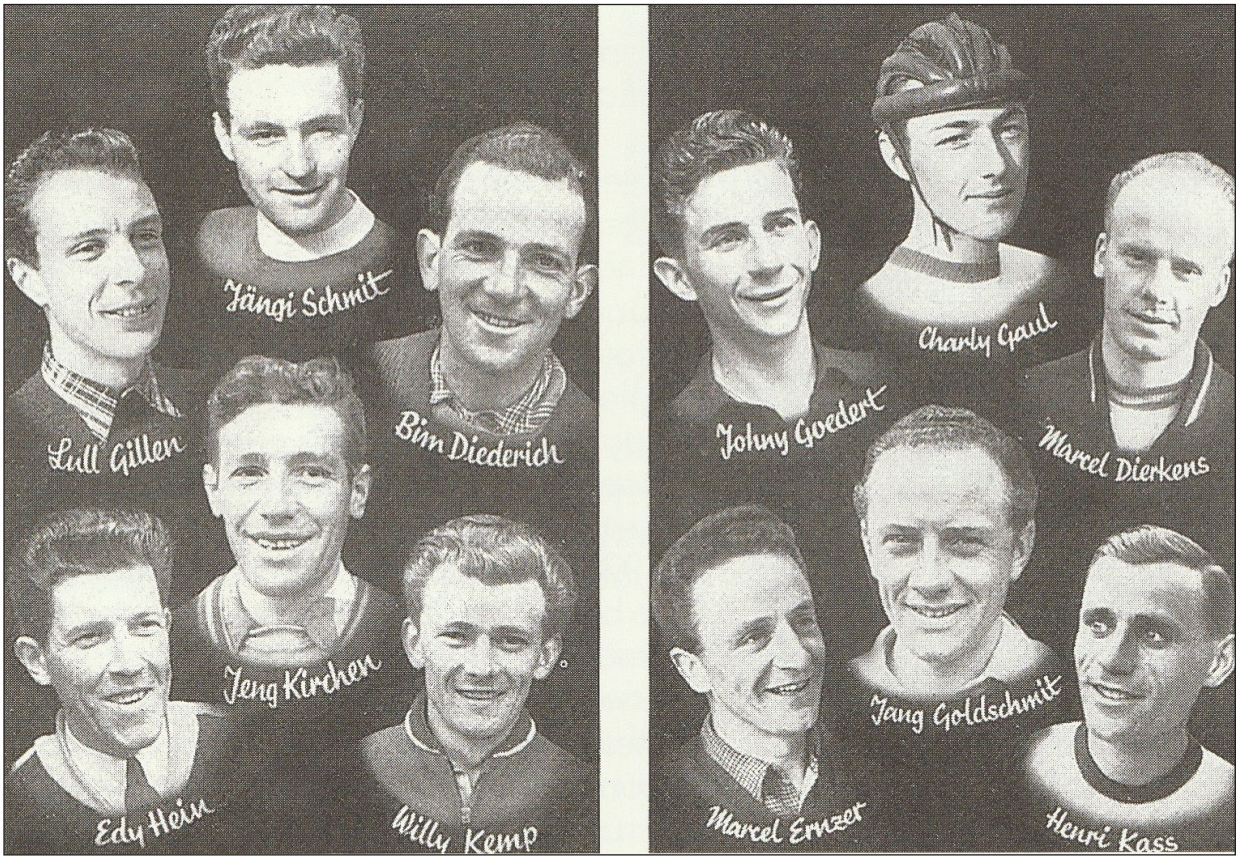

De Luxemburgse deelnemers aan de Tour de Luxembourg 1953. (Foto Tour de Luxembourg 1935-1990)

In de winterseizoenen 1953-54 en 1954-55 kreeg hij uiteindelijk met de Italiaan Fernando Terruzzi een standaardpartner voor het zesdaagsecircuit en menige koppelkoersen. “Ik werd van partner naar partner gestuurd tot op het ogenblik dat ik op Terruzzi stootte. Gedurende drie jaren reden we van succes naar succes. Het was niet naar de zin van de organisatoren en we werden gescheiden”. Men schoof Gillen dikwijls jonge, onervaren renners toe. Hij moest hen inwijden in de techniek van het zesdaagsegebeuren wat zich vanzelfsprekend ongunstig op zijn eigen palmares uitwerkte. Hierdoor werd hij binnen insiderskringen wel eens de ‘fietsende professor’ genoemd. “Een van mijn leerlingen was ook Fausto Coppi. Een ware kampioen op zijn terrein, doch geen zesdaagserenner. Hij gebruikte een zesdaagse als overbrugging van het winterseizoen en niettegenstaande hij een zeer toegankelijke persoon was had ik op sportief vlak mijn problemen met hem. De inrichters benutten Coppi als publieksmagneet, maar hij was een specialist op de weg. Bij een zesdaagse op een wielerbaan gelden andere voorschriften.

In actie met Charly Gaul en hem uiteindelijk kloppen aan de meet. (Foto La Saga Charly Gaul)

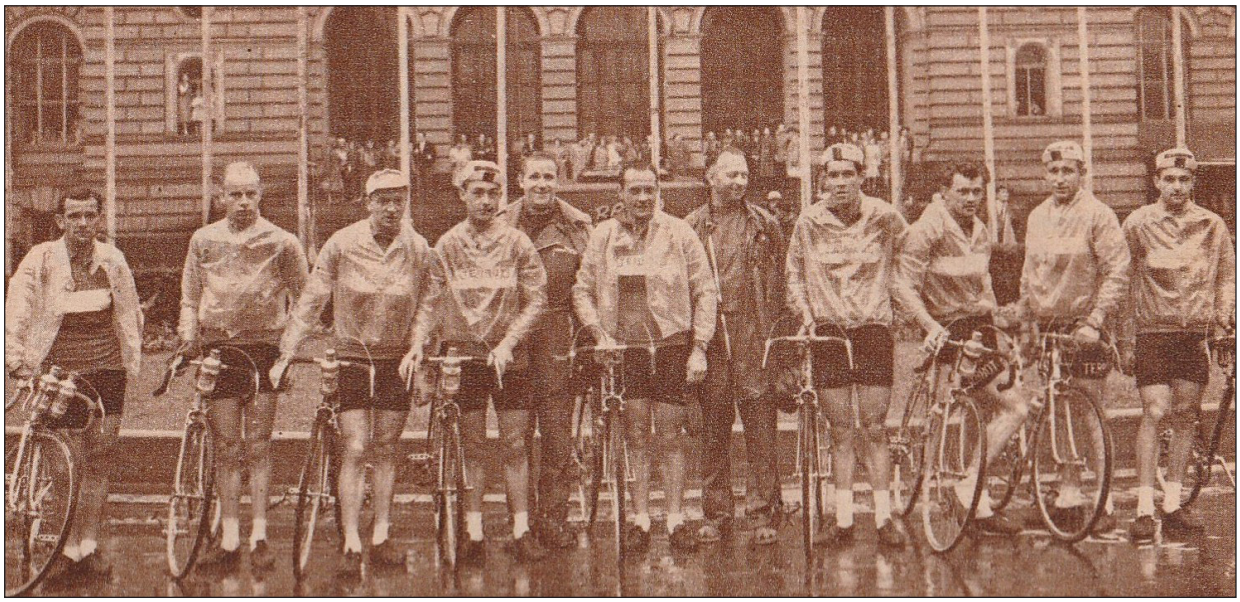

De Luxemburgse Tourploeg 1953 waarin Gillen in extremis ontbrak. V.l.n.r.: Bim Diederich-Marcel Dierkens-Marcel Ernzer-Charly Gaul-Jean Goldschmit-Edy Hein-Willy Kemp-Jim Kirchen-Jengy Schmit. Het was in 1953 de laatste keer in de Tourgeschiedenis dat Luxemburg een volledig nationale ploeg kon opstellen. Nadien werden de Luxemburgers steeds ondergebracht in gemengde ploegen als gevolg van te weinig beschikbare eigen renners. (Foto Miroir Sprint)

Winnaar van de Zesdaagse van Berlijn 1955 met Terruzzi. (Foto Luxemburger Sportler der 20. Jahrhunderts)

Winnaar Zesdaagse van Saint-Étienne 1953 met Terruzzi. (Foto Miroir Sprint)

Tactiek en sluwheid zijn het Alfa en het Omega van het baanrennen. Ik betreur het dat ik naast een gemiste wereldtitel achtervolging (1949) de Zesdaagsen van New York en Parijs niet gewonnen heb".

Het duo Gillen-Terruzzi werd een gevreesd koppel in de wintervelodrooms. Ze behaalden samen in die periode zes zesdaagsezeges.

In 1954 nam hij een laatste keer deel aan het wereldkampioenschap achtervolging. Gillen werd 1ste in de 6de reeks tegen Antonio Bevilacqua, 1ste in de kwartfinale tegen Sid Patterson en 2de in de halve finale tegen Hugo Koblet. Gillen wint uiteindelijk het brons door Nielsen te verslaan (6'24,4" tegen 6'32,0").

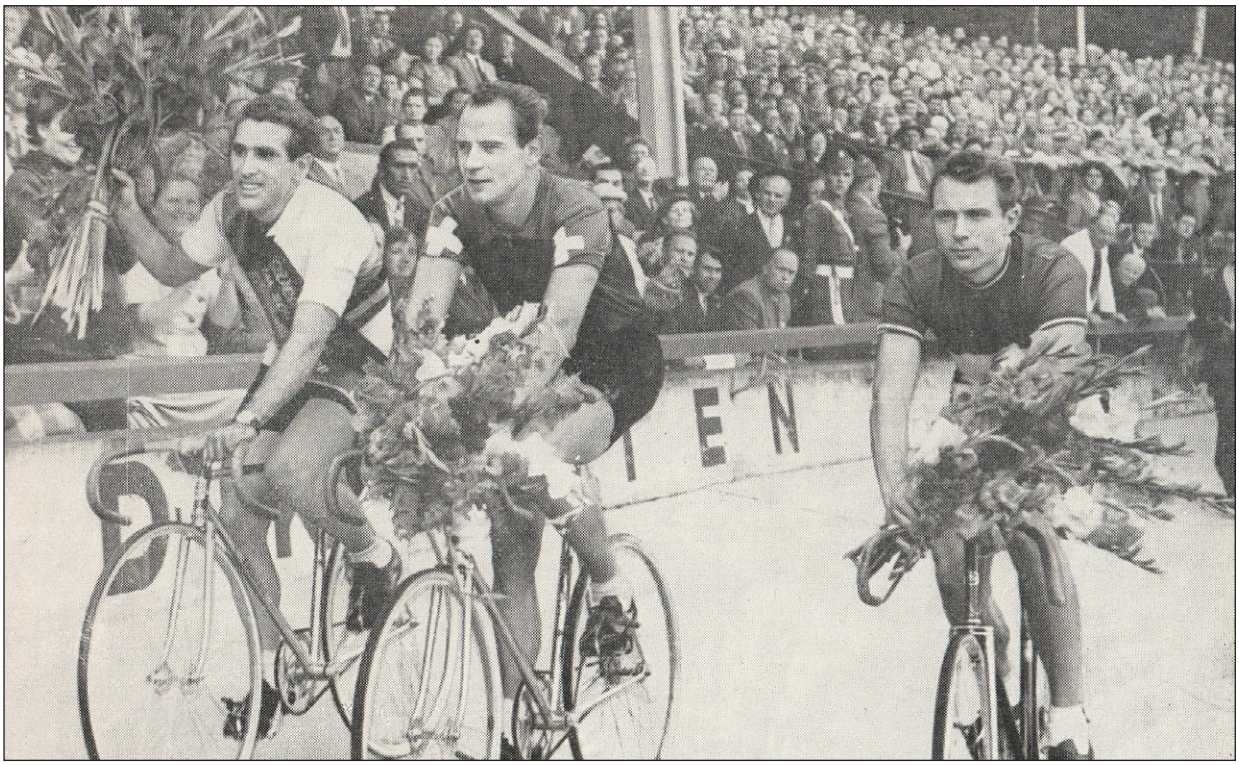

Ereronde WK achtervolging 1954: Messina-Koblet-Gillen. (Foto The bicycle)

Zijn belangrijkste zege op de weg behaalde Gillen in de Tour de l'Oise 1955, verreden op 29 en 30 mei. Met ritwinst op dag één in de rit Creil-Compiègne over een afstand van 235 km haalde Gillen het in de spurt voor de Fransen Emile Guérinel en Roger Chupin. Op dag twee stonden er twee ritten op het programma: in de voormiddag Compiègne-Beauvais, 147 km. Hierin eindigde hij derde na ritwinnaar Willy Kemp en Marcel Ernzer. De Tour de l'Oise werd in de namiddag afgesloten met een 108 km lange rit tussen Beauvais en Creil, gewonnen door Emile Freivogel voor Marcel Ernzer, Roland Bezamat en Gillen waarna hij tot eindwinnaar gekroond werd. Deze Tour de l'Oise werd een Luxemburgs onderonsje met Ernzer op plaats twee en Kemp op plaats drie. Gillen hield zijn goede vorm aan tot de Tour de Luxembourg en stond voor de start van de laatste rit nog in dezelfde tijd geklasseerd als leider Louison Bobet, doch alleen op zichzelf aangewezen tegen de coalitie van zijn tegenstanders en bovendien nog eens geplaagd door een lekke band moest hij strijdend het onderspit delven en kwam niet meer voor in de eindrangschikking.

Winnaar van de Zesdaagse van Dortmund 1953 met Terruzzi. (Foto Radsport)

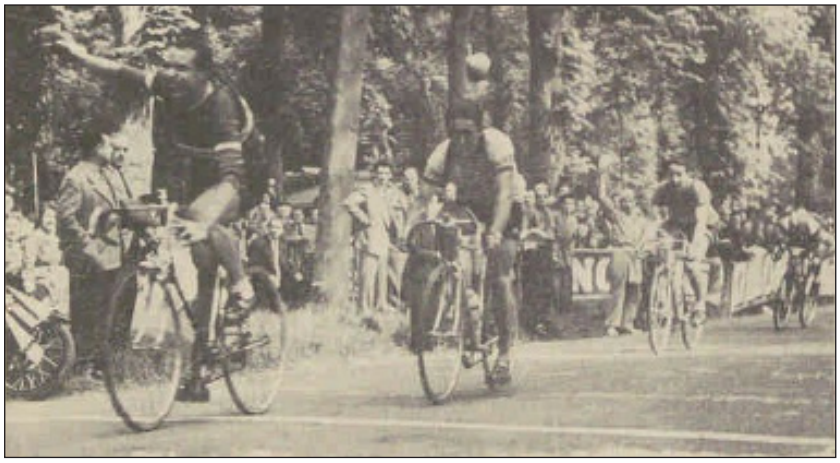

Gillen wint de 1ste rit van de Tour de l'Oise 1955. (Foto Revue)

Emile Freivogel, winnaar van de laatste rit. (Foto collectie HV)

Het podium van de Tour de l'Oise 1955 1ste Gillen - 2de Ernzer - 3de Kemp. (Foto's collectie HV)

Op 15 november 1955 leverde hij nog een merkwaardige prestatie door op de Vigorellibaan in Milaan het wereldrecord over de 5 km op overdekte baan scherper te stellen en dit met een tijd van 6' 19,40". Een gemiddelde snelheid van 47,468 km per uur. Het vorige record stond op naam van Rolf Graf. Het relaas van Gillen hemzelf: "Alles gebeurde zonder specifieke voorbereiding en in een vlaag van opwelling. Ik was naar Milaan afgereisd om het in een achtervolging op te nemen tegen Aldo Moser. Toen ik Moser ontmoette in de kleedkamers sprak hij me aan en zei: "Ik weet dat je al meerdere zesdaagsen in de benen hebt en in topvorm verkeert. Je kan deze achtervolging al spelend winnen, maar doe me aub een plezier en loop me niet in". Inderdaad, na twee ronden kreeg ik Moser al in het vizier en had ik hem zonder moeite kunnen inhalen maar ik had hem mijn woord gegeven en hield me aan de afspraak. Ik voelde me die avond in topvorm en vroeg de inrichter om een aanval te wagen op het wereldrecord over de 5 km. Hij stemde toe en alles werd vliegensvlug in gereedheid gebracht voor mijn recordpoging. Ik was zo zelfzeker, maar ik haalde niet de tijd die ik voor mezelf in het geheim uitgerekend had. Toch vestigde ik een nieuw record. Daags nadien blokletterden de Italiaanse kranten over dit record en zij wezen er in het bijzonder op dat het gevestigd werd zonder specifieke voorbereiding". Het record hield echter niet lang stand. Een maand later, op 18 december 1955, slaagde de Zwitser René Strehler erin om de 5 km af te leggen in een recordtijd van 6'14" op de wielerbaan van Zürich.

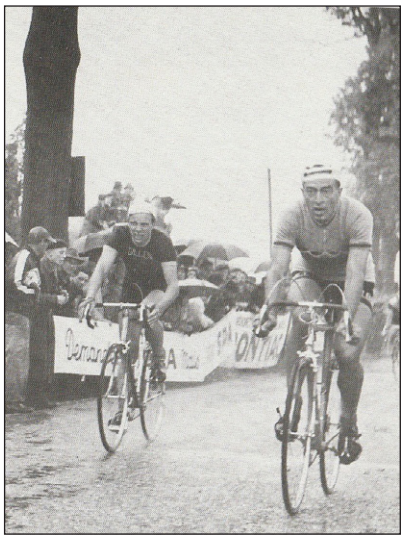

Tour de Luxembourg 1955. Derde in de eerste rit a na Wereldkampioen Bobet. (Foto Revue)

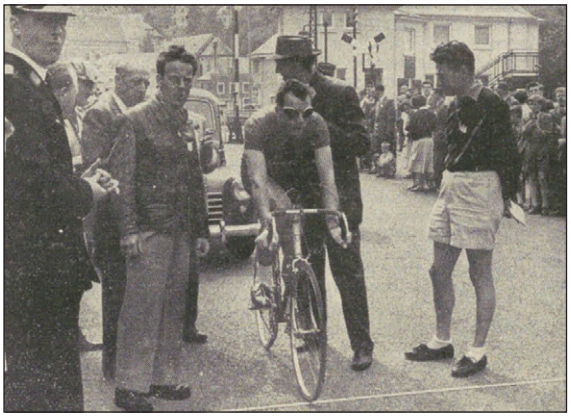

Gillen bij de start van het nationaal kampioenschap in 1955. (Foto Revue)

Coppi verwelkomt Gillen op 30 juni 1955 tijdens een nocturne op de Vigorellibaan te Milaan voor een individuele achtervolging over 5 km. Coppi haalde het met een tijd van 6'07" 2/5. Tijdens dezelfde avond stond er eveneens een ploegenomnium op het programma. Het duo Koblet-Von Büren won voor Magni-Terruzzi,Strehler-Pfenninger en Andrieux-Senfftleben. (Foto Revue)

In volle inspanning tegen Coppi. (Foto Revue)

(wordt vervolgd)

Orcières Merlette (deel 1)

door Jan De Smet

Orcières Merlette[1], de naam van het skistation van de gemeente Orcières, levert bij mij nog altijd maagkrampen op. Acht juli is voor mij een persoonlijk uitgeroepen nationale rampdag. En dat alles door een Franse Spanjaard die het in zijn hoofd kreeg de Kannibaal, de Koning, mijn Oppergod te onttronen.

Op acht juli 1971 zette ik, in mijn waarschijnlijk vertekend geheugen, de televisie aan, of liever, moeder liet het toe dat ik keek, het was tenslotte zomervakantie. Ik kreeg van Fred De Bruyne te horen dat onze nationale trots, de man waarvoor ik, naast Jos Huysmans, supporterde, Eddy Merckx, minuten achterlag op Luis Ocaña, een in mijn ogen, half obscure in Frankrijk wonende Spanjaard met een 'grote bek'. Ik hoorde, tegen mijn verwachtingen in, dat het verschil niet kleiner werd, maar tot mijn afgrijzen, steeds verder opliep. Het leek een kwade droom, een nachtmerrie maar er kwam geen alles bevrijdende ontwaking. Eddy kreeg een klap waardoor hij groggy in de touwen ging, om het in bokstermen uit te drukken. Wielerminnend België daverde op zijn grondvesten. De anti-Merckxisten wreven in hun pollekes, de Merckxisten zochten zondebokken, vooral in de persoon van geletruidrager Joop Zoetemelk en bij uitbreiding Gösta Pettersson, Bernard Thévenet, Cyrille Guimard, Joaquim Agostinho, de Spanjaarden en waarom niet, het gehele peloton.

De dagen erop stonden de kranten vol, strohalmen werden aangereikt om de Merckxisten hoop te geven. Ocaña zou de terugslag krijgen van zijn euvele daad, Merckx zou de Spanjaard in de vernieling rijden, … De anti-Merckxisten hoopten op een verdere afstraffing van de Kannibaal, een koekje van eigen deeg, het einde van een tijdperk.

Merckx zou de pijp aan Maarten geven, Merckx was ziek, Merckx was vergiftigd, Merckx, Merckx, Merckx …

Toegegeven, ook ik wenste Luis Ocaña alle onheil van de wereld toe. Steenpuisten, inzinkingen, zonneslagen, platte banden bij de vleet. Ter verdediging, ik was nog altijd maar 11 jaar oud en had toen nog geen 66 jaar levenservaring, geen benul van relativering of rationeel en objectief denken. Maar zelfs nu 55 jaar later stel ik mij nog altijd de vraag: "Wat is er op 8 juli 1971 in godsnaam gebeurd in die Tour de France?"[2] De bedoeling was om op de volgende pagina's een antwoord te vinden. Maar wat bleek bij mijn opzoekingen? De Tour de France was een van de meest sensationele in de geschiedenis van de Tour, vanaf rit 8 stond de Tour bijna dagelijks op zijn kop. De ritten naar de Puy de Dôme, Grenoble, Orcières Merlette, Marseille, Albi en Luchon stonden in het teken van het duel Merckx-Ocaña. De ritten naar Superbagnères, Gourette/Eaux-Bonnes en Bordeaux stonden in het teken van afrekeningen, ruzies en puntjes op de i zetten.

Tot overmaat van ramp bleken verschillende klassementen in verschillende bronnen afwijkende resultaten te geven.

Het besluit was dan ook dat dit geen artikel van enkele bladzijden kon worden, maar dat de gehele Tour de France 1971 onder de loep moest worden genomen. Het gevolg was dan weer dat het uiteindelijk een 'artikel'[3] werd van rond de 350 blz. De hoop om alles te kunnen uitklaren, is ijdele hoop gebleken.

---

1 De officiële naam is eigenlijk 'Orcières Merlette 1850'.

2 Dit item stond al lang op mijn ToDo-lijstje. Pascal Sergent was mij echter voor en publiceerde al een boek over dit item 'MERCKX-OCAÑA, LE BEL ETE 1971'…, 2021, Les Éditions d'Arenberg.

3 Gezien wij ondertussen besloten hebben om elk nummer van WAAIERS niet meer dan 300 blz. lang te maken, zal dan ook dit 'artikel' in verschillende episoden verschijnen.

De titel van dit artikel kon dan ook geweest zijn:

Boksmatch in Frankrijk

Voor de titel van Winnaar van de Tour de France

Match over 24 ronden[4]

In de linkerhoek: Titelverdediger Kannibaal Eddy Merckx

In de rechterhoek: Uitdager de Spanjaard uit Mont-de-Marsan

maar dat was natuurlijk te lang.

Voordat er gekeken wordt wat er in de Tour de France gebeurd is, dient echter de voorgeschiedenis eens bestudeerd te worden.

Luis Ocaña en het bloemenmeisje. (Foto: Internetlink 1)

Luis Ocaña als Spaans kampioen. (Fotobron onbekend)

1965-1970

Eddy Merckx werd profrenner in 1965, na in 1964 Wereldkampioen te zijn geworden bij de amateurs. Vrij vlug werd Merckx een vaste waarde in het peloton en manifesteerde hij zich direct met winst in Milano-Sanremo (1966 en 1967) en het wereldkampioenschap (1967). Zijn carrière ging steeds verder bergop met zeges in verscheidene klassiekers en de Giro d'Italia 1968. Ook in 1969 leek hij op weg naar de overwinning in de Giro toen het Savona-schandaal uitbrak. Na veel diplomatie mocht Merckx uiteindelijk starten in de Tour de France die hij meteen ook op magistrale wijze won. Ondanks een zware val in Blois, eind 1969, en een rug die hem, volgens eigen zeggen, nooit meer toeliet te klimmen zoals in 1969, won hij ook in 1970 de Tour de France en de Giro d'Italia.

4 Proloog inbegrepen. Rit 1 was in drie delen, ritten 6 en 16 in twee delen.

Jesús Luis Ocaña Pernía, met moeite 8 dagen ouder dan Merckx, was in 1965 nog onafhankelijke en in 1966 en 1967 amateur hors catégorie[5] bij Mercier. Hij kreeg zijn kans als prof in 1968 bij Fagor.

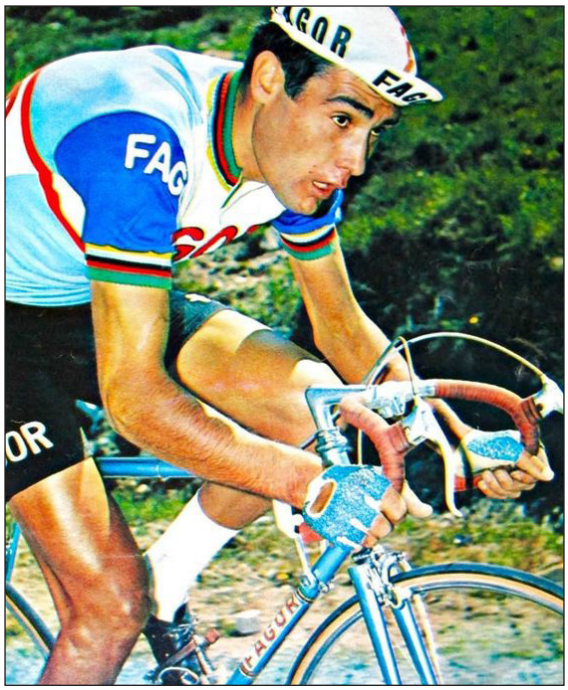

Luis Ocaña in actie bij Fagor (Foto ZIE magazine)

Als onafhankelijke en amateur hors catégorie had hij een aantal staaltjes van zijn talent gedemonstreerd door in 1967 de Grand Prix des Nations voor amateurs te winnen (5de in 1966) en het eindklassement van de Tour du Roussillon (tweede in 1966). In 1965 was hij ook tweede in de Grand Prix de France (tijdrit) en in 1966 derde in de tijdrit op de Mont Faron. In hetzelfde jaar won hij in Spanje de Vuelta a Bidasoa. Ocaña toonde dus duidelijk aan dat hij zowel tijdrijders- als klimmerstalent had.

In zijn eerste jaar als prof, 1968, won hij direct 5 wedstrijden waaronder het Spaans kampioenschap. Hij werd derde in de Trofeo Baracchi (met Jesús Aranzábal Ojanguren) en 4de in de Grand Prix des Nations. Hij werd ook tweede, na Raymond Poulidor, in de klimwedstrijd op de Montjuich.

In de Giro d'Italia, gewonnen door Eddy Merckx, werd hij 32ste op 1u29'02". Hij behaalde er een tweede plaats in de 19de en een 4de plaats in de 21ste rit. De Vuelta a España reed hij niet uit maar hij behaalde wel een tweede plaats in de 8ste rit.

In 1969, nog altijd bij Fagor, behaalde hij 11 overwinningen. Hij won de Volta Provincia de Castello, de Vuelta a la Rioja (+ 1 rit), de Setmana Catalana en de Grand Prix du Midi Libre. Verder waren er nog ritoverwinningen in de Euskal Bizikleta (Vuelta a País Vasco) (1) en de Vuelta a España (3). In die Vuelta won hij het bergklassement en werd hij tweede in het eindklassement.

Hij reed ook voor het eerst de Tour de France. Maar na een zware val in de afdaling van de Grand Ballon, moest hij twee dagen later opgeven.

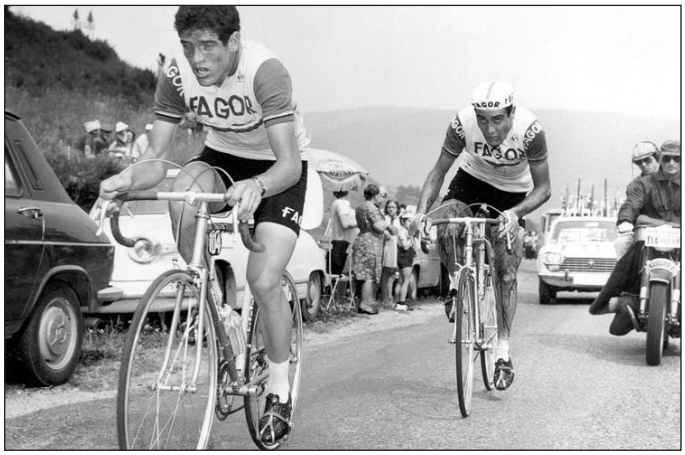

Luis Ocaña bijgestaan door zijn ploegmaten na zijn val in de afdaling van de Grand Ballon. (Foto's Internetlinken 2, 3 en 4)

5 Een categorie die in 1966 in Frankrijk in het leven geroepen werd om de onafhankelijken wiens categorie niet meer bestond vanaf 1966, alsnog een uitweg te bieden.

Eddy Merckx en Luis Ocaña na de aankomst van de rit, dag en nacht verschil. (Foto's Bernard Faille)

Het jaar erop, bij BIC, zette hij zijn opmars verder. Hij won 16 maal met daarbij twee ritten in de Vuelta a España en het eindklassement en een rit in het Critérium du Dauphiné Libéré en het eindklassement. Verder ook een rit in de Setmana Catalana en twee ritten in de Volta a Catalunya. Hij werd ook 7de in de Giro di Lombardia en derde in zowel de Grand Prix des Nations als de Super Prestige.

In Paris-Nice werd hij tweede op 2'14" van Merckx. In de Tour de France, waarin hij door ziekte niet optimaal kon presteren, begon hij sterk, 6de op 15" van Merckx in de proloog, 4de in de tijdrit in Vorst op 7" van José Antonio González Linares en op 4" van Merckx (tweede). In de volgende chrono werd hij 7de op 20" van Merckx. Vervolgens won hij de 17de rit. In de tijdrit

in Bordeaux werd hij derde op 13" van Merckx en in de afsluitende chrono werd hij tweede op 1'47" van opnieuw Merckx.

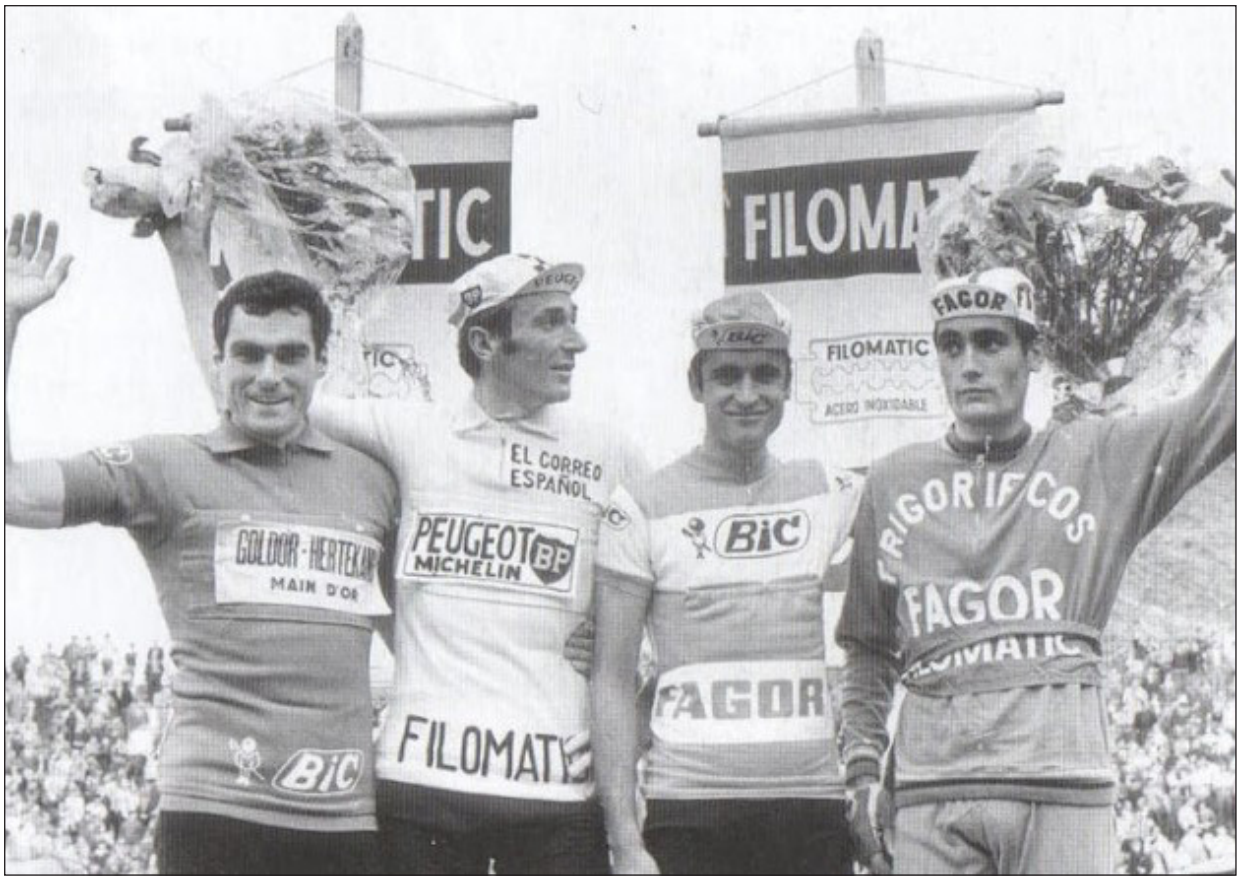

Luis Ocaña op het podium van de Vuelta 1969. Naast hem Raymond Steegmans (winnaar puntenklassement), Roger Pingeon (eindwinnaar) en Luis Balagué die, omdat hij niet in de eerste 25 eindigde, het bergklassement verloor aan Ocaña.
(Foto Internetlink 6)

Eddy Merckx en Gösta Pettersson in Paris-Nice wisten toen nog niet dat ze de Tour en de Giro zouden winnen.
(Foto Internetlink 5)

Kortom, alle tekenen wezen erop dat Luis Ocaña in 1971 een geduchte tegenstander zou worden van Merckx.

Het enige nadeel dat speelde, was dat Ocaña een zwakke gezondheid had. Zeker zijn longen waren nogal gevoelig aan ontstekingen. Daar tegenover stond dan weer een enorme wilskracht en een bijna ziekelijke 'haat' ten opzichte van 'die ander'[6] voor wie hij niet wou plooien.

1971

Toen Luis Ocaña in 1970 veranderde van ploeg, hij werd door Maurice De Muer binnengehaald bij BIC om de in 1969 gestopte Jacques Anquetil te vervangen als kopman, kwam hij in een sterke ploeg terecht. Met renners als Roland Berland, de gebroeders Ducreux, Jean-Claude Genty, Charly Grosskost, Jan Janssen, Leif Mortensen, Anatole Novak, Roger Rosiers, Alain Santy (en vanaf 1971 ook Guy Santy), Johny Schleck, de gebroeders Alain en Sylvain Vasseur en Michael Wright en het jaar erop ook Bernard Labourdette en Désiré Letort, was er een mengeling van talent, jeugdig geweld en oude rotten.

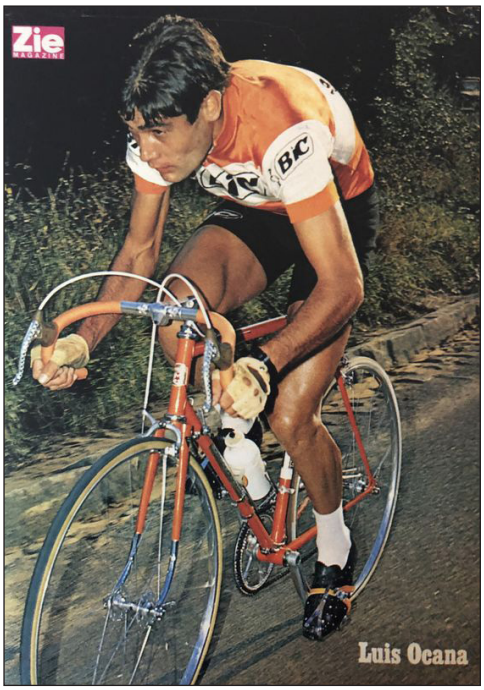

Luis Ocaña bij BIC. (Foto ZIE Magazine)

Eddy Merckx veranderde in 1971 van ploeg en reed nu voor Molteni. Hij had de kern van zijn vroegere ploeg, het Italiaanse FAEMA-FAEMINO, meegenomen. Joseph Bruyère, Jos Huysmans, Frans Mintjens, Jos Spruyt, Julien Stevens, Roger Swerts en Vic Van Schil. Verder had hij een aantal sterke Belgische krachten aangetrokken waaronder Herman Vanspringel en Jos De Schoenmaecker naast de Nederlander Rinus Wagtmans. Ook kwam hij er Martin Van den Bossche, goede klimmer en ex-ploegmaat bij FAEMA in 1968 en 1969, opnieuw tegen.

Merckx begon 1971 in Brussel op 15 januari met een omnium België-Italië en een koers over 20 km (Velo 71 p. 178 & 181). Vervolgens was er op 30 januari een omnium in Antwerpen (Velo 72 p. 197).

Daarna reed hij de Zesdaagse van Milaan (8-14 februari) met Julien Stevens, een zesdaagse die zij wonnen. Op 5 april, het wegseizoen was dan al in volle gang, was er in Gent nog een omnium België-Nederland-Mixte (Velo 72 p. 196).

De twee protagonisten kruisten een eerste keer de degens in Paris-Nice. Merckx had toen al de Giro di Sardegna, die hij won, achter de rug.

In de proloog, 1,7 km, moet Ocaña, derde, 4"6/10 toegeven op Merckx. In rit 2b, een tijdrit over 4,7 km wordt Ocaña tweede op 11"1/10. En in de laatste tijdrit op de Turbie verliest Luis, zesde, 36" over 9,5 km. In het eindklassement, gewonnen door Merckx wordt Ocaña derde op 1'09".

Luis Ocaña rijdt vervolgens de Setmana Catalana (winst in 1 rit en derde in het eindklassement) en de Euskal Bizikleta (winst in 1 rit en het eindklassement) alvorens deel te nemen aan de Vuelta a España (winst in 1 rit en derde in het eindklassement).

Eddy Merckx rijdt ondertussen o.a. Milano-Sanremo (eerste), Flèche Brabançonne (tweede), Omloop Het Volk (eerste), E3-Prijs Harelbeke (derde), Gent-Wevelgem (14de), Ronde van

6 Luis Ocaña weigerde, volgens de legende, de naam van Eddy Merckx uit te spreken. Hij sprak altijd over 'l'autre' (d(i)e andere).

Vlaanderen (74ste), Tour de Belgique (winst in 3 ritten en eindklassement), Paris-Roubaix (vijfde), Liège-Bastogne-Liège (eerste) en de Coppa Bernocchi (7de).

Maar er waren alarmsignalen. Merckx startte niet in de Flèche Wallonne op 22 april, wegens ongesteld. Toch reed hij nog Liège-Bastogne-Liège op 25 april waar hij een voorsprong van meer dan 5 minuten verloren zag gaan aan Georges Pintens. Merckx moest op economie naar Luik rijden om daar alsnog Pintens in de sprint te verslaan. Merckx lastte direct een pauze in tot en met 30 april.

Een getekende Merckx na zijn overwinning in Liège-Bastogne-Liège. (Foto Sport'71)

Van 18 tot en met 23 mei werd het Critérium du Dauphiné Libéré gereden. De twee hoofdrolspelers stonden aan de start. Molteni won meteen de proloog, een ploegentijdrit over 8,5 km met BIC op 6". Merckx won de rit naar Saint-Étienne en de afsluitende tijdrit. Luis Ocaña werd daarin tweede op 24". Merckx won dat Critérium du Dauphiné Libéré uiteindelijk met 54" voorsprong op Luis Ocaña. Maar tijdens de ritten in het hooggebergte toonde Merckx, volgens het boek van Pascal Sergent[7], minder allure. De Belgische kranten hadden er echter een andere visie op. Tijdens de koninginnenrit[8] moest Merckx bij de beklimming van de Col

7 'MERCKX-OCAÑA, LE BEL ETE 1971'..., Pascal Sergent, 2021, Les Éditions d'Arenberg

8 Om maar eens te illustreren in welke weelde België toen leefde, volgende passage uit Het Belang van Limburg van 22 mei 1971 over de eerste schifting in de koninginnenrit waarbij het peloton tot 30 man slonk: "Daarvan maakten deel uit onze landgenoten Vanmarcke, Van Schil, Bracke, Verbeeck, Van Impe, Van Neste, Merckx en De Schoenmaecker. Het was zeker niet overweldigend voor een sterk wielerland als het onze." Acht Belgische renners op 30 in de kopgroep van een bergrit in het Critérium du Dauphiné Libéré en de journalisten waren niet tevreden.

du Granier 20” toegeven. Op de volgende col, de Mont Revard, kwam hij wel als eerste boven. Tijdens de laatste beklimming, de Forclaz, demarreerde Ocaña tot vijf keer toe in de laatste vijf kilometer, maar hij werd vijfmaal teruggegrepen door Merckx.

Merckx al of niet in moeilijkheden op de Col du Granier. (Foto Miroir du Cyclisme)

Dus van minder klimvermogen was er eigenlijk geen sprake. Wel was het zo dat Merckx vrij defensief reed, hetgeen niet verwonderlijk was gezien de lichamelijke problemen van de maanden ervoor. Solo’s over verschillende cols zoals in 1969 in de Tour waren er niet bij, wel was er een optimaal gebruik van bonificatieseconden op de toppen van beklimmingen en aan de eindmeet. Zo liet hij Bernard Labourdette wegrijden uit de kopgroep. Labourdette, ploegmaat van Ocaña, zette op die manier zijn kopman een hak. Ocaña kon niet achter hem rijden, Labourdette won en snoepte de bonificatie aan de meet weg, alhoewel Merckx toch tweede werd. Merckx beperkte zijn inspanningen dus, reed slim en focuste ook niet op het bergklassement, dat voor Ocaña was, en sloeg uiteindelijk toe tijdens de afsluitende tijdrit. Volgens hem was het ‘euvel’ op de Col du Granier te wijten aan een haperend versnellingsapparaat en daaropvolgend een fietswissel[9]. Ocaña had er dan weer een andere kijk op[10].

Er kwam wel kritiek op zijn ploeg die minder sterk was dan verwacht. Molteni stond in het Critérium du Dauphiné Libéré aan de start met Georges Barras, Joseph Bruyère (opgave in rit 4 na val in de derde rit), Jos De Schoenmaecker, Jos Huysmans, Frans Mintjens, Jos Spruyt, Julien Stevens, Julien Van Lint en Vic Van Schil[11].

Merckx won vervolgens nog de Grand Prix du Midi Libre (+ 2 ritten) maar kreeg last van een oude knieblessure die weer opstak nadat hij voor de tweede rit een pedaal had verwisseld. De pijn had hem zelfs doen twijfelen om eventueel op te geven en hij besloot om na de Grand Prix du Midi Libre enkele wedstrijden te laten vallen en de blessure te laten verzorgen. De gehavende knie belemmerde hem uiteindelijk niet te starten in de Tour de France, maar verstoorde wel de voorbereiding ernaar. Nochtans gaf winst in de Gran Premio de Camaiore op 16 juni toch wel wat vertrouwen.

Luis Ocaña op zijn beurt reed de Tour de Luxembourg zonder grote prestaties. Hij verscheen zelfs, tot ongenoegen van zijn ploegmaats, niet meer aan de start voor de afsluitende tijdrit.

Tijdens het Critérium du Dauphiné Libéré bleek ook dat Bernard Thévenet, Raymond Poulidor (maar die zou niet starten in de Tour de France[12]) en Lucien Van Impe in goeden doen waren.

---

9 In het boek ‘MERCKX-OCAÑA, LE BEL ETE 1971’…, Pascal Sergent, 2021, Les Éditions d’Arenberg wordt dit eerder omschreven als een zwak excuus om de ‘inzinking’ te verdoezelen.

10 In ‘Luis Ocaña - Pour un maillot jaune’, avec la collaboration de François Terbeen, 1972, Calmann-Lévy, p. 151-152 vertelt Ocaña zijn versie (vrij vertaald): “Het komt erop neer dat Merckx kon terugkomen doordat het begon te regenen en Ocaña zijn spieren verstijfden.” Even verder laat hij ook noteren dat regen zijn grootste vijand was.

11 Uiteindelijk zouden er toch zes van de negen deelnemen aan de Tour de France. Jos De Schoenmaecker was gekwetst, Georges Barras en Julien Van Lint waren niet geselecteerd.

12 Na negen deelnames had Raymond er blijkbaar even genoeg van. Hij zou wel de ritten op voorhand verkennen voor RTL en dat bracht hem 800 000 BEF op en de verzekering dat hij in de na-Tour-criteriums eveneens van de partij zou zijn. Volgens Het Volk was het zijn financieel voordeligste Tour ooit gezien hij nu niet moest delen met zijn ploegmaats.

Ocaña en Merckx in actie in het Critérium du Dauphiné Libéré. Verder zijn ook Lucien Van Impe, Edy Schutz, Joaquim Agostinho en Raymond Poulidor te zien. (Foto Miroir du Cyclisme)

Ook Joaquim Agostinho had zich getoond en Joop Zoetemelk (tweede in de Grand Prix du Midi Libre) showde eveneens zijn goede vorm. Gösta Pettersson op zijn beurt had ondertussen de Giro d'Italia gewonnen voor Herman Vanspringel. Naast Luis Ocaña bleken er dus nog kanshebbers te zijn voor de Tour de France.

Zo stonden Eddy Merckx en Luis Ocaña aan de start van de Tour de France met elk hun positieve en negatieve gedachten. Merckx had al heel wat wedstrijddagen op zijn teller. Hij had Paris-Nice, het Critérium du Dauphiné Libéré en de Grand Prix du Midi Libre gewonnen. De laatste twee weliswaar niet met de panache van de vorige jaren. Daarnaast waren er de lichamelijke ongemakken geweest (ongesteld en knie) en was er de uppercut tijdens Liège-Bastogne-Liège.

Ocaña in gesprek met Jacques Anquetil. (Fotobron onbekend)

Luis Ocaña had Paris-Nice en het Critérium du Dauphiné Libéré verloren van Merckx en geen enkel rechtstreeks duel met hem gewonnen. Anderzijds was zijn vorm goed en stijgend. Daarnaast wist hij zich omringd door een sterke ploeg en zag hij in Luik dat Merckx, niet de Merckx van de vorige twee jaren was. Het duel kon beginnen.

Normaal had ik het hier, zoals in de inleiding uitgelegd, enkel gehad over die fameuze 11de rit. Maar mijn opzoekingen toonden twee zaken aan:

- Alles heeft een voorgeschiedenis, en dus ook de 11de rit. Eigenlijk begon het al in de 8ste rit. Of zelfs nog vroeger, in de eerste vlakke ritten, of …. Kortom, heel deze Tour de France moest bekeken en geanalyseerd worden.
- Tijdens mijn opzoekingswerk baseerde ik mij op de gegevens (tijden) die terug te vinden waren op de site van Mémoire du Cyclisme. Tot mijn verbazing vond ik regelmatig fouten in hetgeen daar stond. Dus heb ik de controle van die gegevens er ook maar bij genomen. Het resultaat is wel dat er een aantal vragen open blijven staan en dat geen enkel klassement 100% zeker is in om het even welke bron.
- Tenslotte was het kantelpunt in deze Tour de France de 14de rit van Revel naar Luchon over o.a. de Col du Menté. En nog meer dan van de 11de rit naar Orcières Merlette, is van deze rit de ware toedracht moeilijk te reconstrueren.

En zo werd, weeral, een eerder klein item een heel lang en uitgebreid artikel dat in verschillende delen zal verschijnen in WAAIERS.

Tour de France 1971

Molteni stond aan de start met Eddy Merckx en Joseph Bruyère, Jos Huysmans, Frans Mintjens, Jos Spruyt, Julien Stevens, Roger Swerts, Vic Van Schil, Herman Vanspringel en Rinus Wagtmans.

Opmerkelijke afwezigen: Jos De Schoenmaecker en Martin Van den Bossche.

Joseph DE SCHOENMAECKER

Jos De Schoenmaecker kwam tijdens de derde rit in de Grand Prix du Midi Libre zwaar ten val bij de afdeling van de Mont Aigoaul. Hij werd opgewacht door zijn ploegmakker Bruyère en slaagde er nog in de rit uit te rijden. De Schoenmaecker liep een diepe wonde aan de elleboog op, maar scheen verder ongedeerd. Later op de avond kreeg hij echter hevige pijnen in het been en de koersdokter liet hem een röntgenonderzoek ondergaan. Hierbij kwam aan het licht dat Jos een breuk van de dijbeendraaier had opgelopen. Hij was meteen voor anderhalve maand out.

Herman Vanspringel en Roger Swerts waren al twee aanvullingen bij de ploeg, de beslissing voor de 10de plaats in de ploeg moest van Milaan[13] komen en het ging tussen Martin Van den Bossche, Rinus Wagtmans en de Italiaan Guerrino Tosello[14]. Merckx had Van den Bossche[15] gevraagd of hij klaar zou zijn voor de Tour[16], maar deze had geen positief antwoord kunnen geven. De 10de man werd uiteindelijk Rinus Wagtmans.

BIC stond aan de start met Luis Ocaña en Roland Berland, Francis Ducreux, Jean-Claude Genty, Charly Grosskost, Bernard Labourdette, Désiré Letort, Leif Mortensen, Johny Schleck en Alain Vasseur.

13 Waarschijnlijk had dit te maken met het feit dat het Italiaanse Molteni toch minstens een Italiaan in de ploeg wou zoals in 1969 FAEMA Pietro Scandelli in de ploeg moest en in 1970, terecht, Zilioli in de FAEMINO-ploeg.
14 In La Fabuleuse Histoire du Tour de France van Pierre Chany, Éditions de La Martinière, 1995, p. 611 staat dan weer dat Driessens aan Marino Basso en Guerrino Tosello beloofd had in de Tour-ploeg opgenomen te worden.
15 Volgens Miroir du Cyclisme nr. 148 p. 9 was Martin Van den Bossche, in de winter gehuwd met zijn Italiaanse verloofde, het seizoen al begonnen met een overgewicht van 15 kg.
16 Halfweg mei had Martin Van den Bossche een gezwel aan het zitvlak moeten laten wegnemen waardoor hij ook de Giro d'Italia niet kon rijden.

Eddy Merckx, Joseph Bruyère, Jos Huysmans, Frans Mintjens, Jos Spruyt, Julien Stevens, Roger Swerts, Vic Van Schil, Herman Vanspringel, Rinus Wagtmans, Lomme Driessens en Giorgio Albani. (Foto Miroir du Cyclisme)

Opmerkelijke afwezigen: Jesús Aranzabal, Francis Campaner (beiden reden de Volta a País Vasco), Jan Janssen en Anatole Novak. De laatste twee afwezigheden zijn wel te begrijpen. Novak was er ondertussen 34 en dus niet meer de knecht die hij vroeger was. Jan Janssen, ook al 31 jaar, zou in dienst moeten rijden van Ocaña en daar waren betere elementen voor. Misschien kon Aranzabal als mede-Spanjaard geselecteerd geweest zijn, maar echt een lacune was hij niet[17].

Roland Berland, Francis Ducreux, Jean-Claude Genty, Charly Grosskost, Bernard Labourdette, Désiré Letort, Leif Mortensen, Luis Ocaña, Johny Schleck, Alain Vasseur en Maurice De Muer. (Foto Miroir du Cyclisme)

17 In 'Luis Ocaña - Pour un maillot jaune', avec la collaboration de François Terbeen, 1972, Calmann-Lévy, p. 156 laat Ocaña (vrij vertaald) noteren dat hij eigenlijk liever de beide broers Ducreux aan zijn zijde wou en Aranzabal alsook Jan Janssen (maar die was wel minder sinds zijn val, door een inzinking, in Paris-Tours 1970). Wie hij dan niet zou geselecteerd hebben wordt niet vermeld.

Conclusie: Luis Ocaña stond zo goed als met zijn sterkste ploeg aan de start. Bij Merckx ontbraken twee belangrijke pionnen, toch zeker voor in het gebergte. Wie er dan zou moeten weggevallen zijn is delicaat. Indien Martin Van den Bossche in vorm zou geweest zijn, dan zou Wagtmans waarschijnlijk afgevallen zijn. De geschiedenis leert echter dat Rinus een cruciale rol zou spelen in de Tour. Misschien hadden dan beter twee van de 'ouderen', Stevens (28 j. 4 m.)[18], Spruyt (28 j. 4 m.), Swerts (28 j. 6 m.) of Van Schil (31 j. 6 m.) plaats moeten maken voor De Schoenmaecker en Van den Bossche.

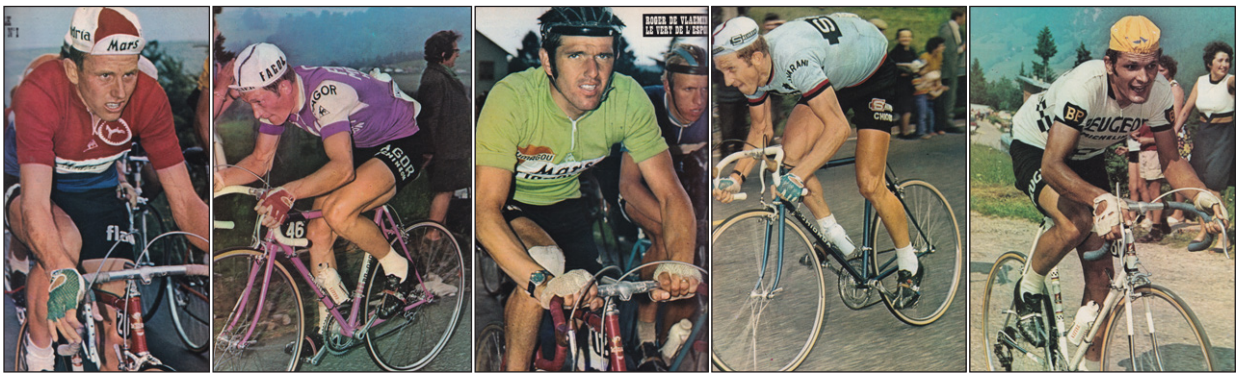

Enkele belangrijke tegenstanders: Joop Zoetemelk, Cyrille Guimard, Roger De Vlaeminck, Gianni Motta en Bernard Thévenet. (Foto's L'Équipe Magazine)

In totaal waren er dertien ploegen aan de start met elk tien renners. Naast Molteni en BIC waren dat Mars-flandria (Joop Zoetemelk en Roger De Vlaeminck), Ferretti (Gösta en Tomas Pettersson), Sonolor-Lejeune (Lucien Aimar en Lucien Van Impe), Fagor-Mercier (Cyrille Guimard), Salvarani (Gianni Motta[19]), KAS (José Manuel Fuente, Francisco Galdos en Vicente López Carril), Peugeot-BP (Bernard Thévenet en Raymond Delisle), Hoover-de Gribaldy (Joaquim Agostinho), SCIC (Franco Balmamion), Goudsmit-Hoff en Werner.

Erik, Gösta en Sture Pettersson, enkel Gösta zou deelnemen aan de Tour samen met de vierde broer, Tomas. (Foto Miroir du Cyclisme)

18 Volgens Miroir du Cyclisme nr. 148 p. 9 was Julien Stevens de man die in balans lag. Stevens had in het begin van het jaar een zware val gemaakt tijdens de Zesdaagse van Antwerpen en was sedertdien niet op niveau geraakt.
19 De aanwezigheid van Gianni Motta en bij uitbreiding Salvarani hing aan een zijden draadje. Gimondi wou niet deelnemen aan de Tour de France samen met Motta in de ploeg. En Motta had een tiental dagen voor de start van de Tour last van een lintworm.

Het was de kortste (3608 km) Tour de France sinds 1905 en ze bevatte de kortste etappe in lijn ooit: Luchon-Superbagnères, 19,6 km.

De belangrijkste aankomsten op de top waren die met de aankomststreep boven op de Puy de Dôme, Orcières Merlette (nieuwe beklimming) en Superbagnères. Verder was er ook een aankomst in Grenoble net na de beklimming van de Col de Porte.

De tijdritten waren verminderd naar 70,3 km in totaal waardoor de Tour eerder ideaal leek voor een klimmerstype.

Er waren bonificaties gedurende de ritten en bij de aankomsten.

Proloog: 20", 10" & 5" voor de renners van de ploegen die de drie eerste plaatsen bezetten op voorwaarde dat ze in dezelfde tijd eindigden.

Niet-bergetappes: 20", 10" & 5"

Halve etappes (geen bergen): 15", 8" & 4"

Eerste etappe: 10", 6" & 3" voor de drie gedeeltes

Voor wat betreft de resultaten die hierna volgen dient het volgende verklaard te worden.

Het was gewoonweg onmogelijk om zowel in boeken als online de juiste uitslagen te vinden voor de Tour de France 1971. De eerste tien in de uitslag en het klassement, geen probleem, maar al wat daarachter kwam was moeilijk.

Alleen al kijkend naar het eindklassement zijn er verschillende klassementen terug te vinden. Er is dat van Mémoire du Cyclisme, die hun mosterd blijkbaar haalden bij L'Équipe, (in de rest van het artikel gebruik ik hiervoor de afkorting MdC/É), er is het klassement van de Tour Encyclopedie 1966-1975 van René Jacobs, Hector Mahau en Société du Tour de France, Uitgeverij Worldstrips Landbouwersstraat 17, 9000 Gent, 2000 (in de rest van het artikel gebruik ik hiervoor de term 'Tour Encyclopedie'), er is dat van de site van de Tour de France (https://www.letour.fr/en/history) en L'Équipe (https://www.lequipe.fr) en er zijn de klassementen die in de verschillende kranten zoals Het Belang van Limburg (BvL), de Gazet van Antwerpen (GvA), Het Laatste Nieuws (HLN) of Het Nieuwsblad (HNB) verschenen.

Het grootste probleem bleek het doorrekenen van straftijden te zijn. Die werden soms maar gedeeltelijk doorgegeven, werden later gecorrigeerd, enz....

Het ergste is eigenlijk dat de rangschikkingen op de officiële site van de Tour de France (https://www.letour.fr/en/history) niet te vertrouwen zijn.

Dus ben ik maar zelf op zoek gegaan en heb ik geprobeerd een 'definitief klassement' op te stellen. Daarvoor kreeg ik onschatbare hulp van Piet van den Akker en Marnix Coene (waarvoor bij deze nog eens hartelijk dank).

Is alles nu opgeklaard? Neen, jammer genoeg niet. Vandaar dat bij verschillende ritten een kaderstukje 'Straffen, correcties en aanvullingen' staat. Daarin heb ik de teruggevonden straftijden (al of niet met de reden) opgesomd voor zover ze mij bekend zijn. Op MdC/É merkte ik dat er regelmatig renners een bepaalde extra tijd kregen (bv. 10") die dan de rit erna weer afgetrokken werd. Deze extra tijden heb ik niet doorgerekend omdat dit waarschijnlijk fouten zijn die de dag erop gecorrigeerd werden.

Hier en daar zijn er nog een aantal tijdsaanpassingen gebeurd die niet te verklaren zijn. Die worden allemaal opgesomd. Met een aantal ervan heb ik het moeilijk omdat ik geen enkele verklaring kan vinden. Het gaat o.a. over Mintjens (+ 4'), Vasseur (- 40"), Huysmans

(- 2'), Martellozzo (+ 10'), Francis Ducreux (- 1'), Genty (- 1'), Hoban (- 1') en Raymond Riotte (- 1,27"). Zware tijdscorrecties (minuten) die (nog) niet verklaard konden worden. Kleinere tijdscorrecties die niet verklaard konden worden zijn waarschijnlijk het gevolg van tijdstraffen die nergens werden gepubliceerd, zeker als het gaat om 5", 10", 15", 30" en 45", de gebruikelijke tijdstraffen. Correcties van + of - 1" kunnen te maken hebben met afrondingen van tijden.

Wat het boek van Pascal Sergent 'MERCKX-OCAÑA, LE BEL ETE 1971'..., 2021, Les Éditions d'Arenberg, betreft, dat neemt klakkeloos de resultaten, en dus ook sommige fouten, over van MdC/É. De lezer is bij deze verwittigd.

Bovenstaande ging dan enkel nog maar over het algemeen klassement. Ook in de andere klassementen, punten-, berg-, ploegen- en 'points chauds'-klassementen zijn er verschillen. Ze worden eveneens opgesomd.

Als er lezers zijn die uitleg kunnen geven bij deze verschillen, dan mogen zij altijd mailen naar redactie@waaierstijdschrift.be

De proloog op 26 juni 1971 in Mulhouse

De renners moeten een omloop van 2750 meter in de binnenstad viermaal afleggen wat een totaal geeft van 11 km.

- De renners van de eerste drie ploegen, voor zover zij in dezelfde tijd als de eerste van de ploeg eindigen, krijgen respectievelijk 20" bonificatie, 10" en 5".
- De startvolgorde:
  - Eerste serie: Werner (alleen),
  - Tweede serie: Hoover-de Gribaldy & SCIC,
  - Derde serie: KAS & Goudsmit-Hoff,
  - Vierde serie: Sonolor-Lejeune & Salvarani,
  - Vijfde serie: Fagor-Mercier & Mars-flandria,
  - Zesde serie: Peugeot-BP & Ferretti,
  - Zevende serie: BIC & Molteni.
- Eddy Merckx rijdt de proloog in zijn gewone Molteni-trui. Gezien hij als eerste van zijn, winnende, ploeg over de meet komt, draagt hij de gele trui gedurende rit 1a.

Molteni tijdens de ploegentijdrit-proloog. Merckx in gewone merkentrui gevolgd door Jos Huysmans, Vic Van Schil, Rinus Wagtmans en twee andere ploegmaten. (Foto Miroir du Cyclisme)

De Hoover-de Gribaldy-ploeg met Joaquim Agostinho op kop. (Fotobron onbekend)

Uitslag

1. MOLTENI	in 1u05'16" (gem.: 50,556 km/h)
(Bonificatie 20": Merckx, Stevens, Huysmans, Van Schil, Wagtmans, Vanspringel)	
2. Ferretti	op 1'48"
(Bonificatie 10": Gösta Pettersson, Van Vlierberghe, Campagnari)	
3. Mars-flandria	op 2'16"
(Bonificatie 5": Zoetemelk, R. De Vlaeminck, E. De Vlaeminck, Leman, Schutz, Tabak[20])	
4. BIC	op 2'23"
5. Peugeot-BP	op 3'02"
6. Salvarani	op 3'11"
7. Goudsmit-Hoff	op 3'15"
8. Sonolor-Lejeune	op 3'24"
9. SCIC	op 3'42"
10. KAS	op 3'44"
11. Hoover-de Gribaldy	op 4'34"
12. Fagor-Mercier	op 4'46"
13. Werner	op 5'12"

20 In tegenstelling tot wat in de meeste bronnen wordt vermeld, kregen Van Neste en Nassen geen 5" bonificatie. Zij moeten waarschijnlijk met een lichte achterstand op de andere renners binnengekomen zijn.

Klassement

1.	Eddy Merckx (BEL)	(1)	
	Julien Stevens (BEL)	(2)	
	Jos Huysmans (BEL)	(3)	
	Vic Van Schil (BEL)	(4)	
	Rinus Wagtmans (NED)	(5)	
	Herman Vanspringel (BEL)	(6)	
7.	Gösta Pettersson (SWE)	(1)	0.00.10
	Albert Van Vlierberghe (BEL)	(2)	
	Pietro Campagnari (ITA)	(3)	
10.	Joop Zoetemelk (NED)	(1)	0.00.15
	Roger De Vlaeminck (BEL)	(2)	
	Eric De Vlaeminck (BEL)	(3)	
	Eric Leman (BEL)	(4)	
	Edy Schutz (LUX)	(5)	
	Tino Tabak (NED)	(6)	
16.	Roger Swerts (BEL)	Molteni	0.00.20
	Frans Mintjens (BEL)	Molteni	
	Jos Spruyt (BEL)	Molteni	
	Joseph Bruyère (BEL)	Molteni	
	Sandro Quintarelli (ITA)	Ferretti	
	Roberto Ballini (ITA)	Ferretti	
	Tomas Pettersson (SWE)	Ferretti	
	Mauro Simonetti (ITA)	Ferretti	
	Wilmo Francioni (ITA)	Ferretti	
	Lino Farisato (ITA)	Ferretti	
	Mario Anni (ITA)	Ferretti	
	Peter Nassen (BEL)	Mars-flandria	
	Willy Van Neste (BEL)	Mars-flandria	
	Marc Lievens (BEL)	Mars-flandria	
	Ward Janssens (BEL)	Mars-flandria	
	Johny Schleck (LUX)	BIC	
	Leif Mortensen (DEN)	BIC	
	Luis Ocaña (ESP)	BIC	
	Bernard Labourdette (FRA)	BIC	
	Roland Berland (FRA)	BIC	
	Jean-Claude Genty (FRA)	BIC	
	Alain Vasseur (FRA)	BIC	
	Désiré Letort (FRA)	BIC	
	Charly Grosskost (FRA)	BIC	
	Walter Godefroot (BEL)	Peugeot-BP	
	Jean Dumont (FRA)	Peugeot-BP	
	Jean-Pierre Danguillaume (FRA)	Peugeot-BP	
	Christian Raymond (FRA)	Peugeot-BP	
	Ferdinand Bracke (BEL)	Peugeot-BP	
	Bernard Thévenet (FRA)	Peugeot-BP	
	Robert Bouloux (FRA)	Peugeot-BP	
	Raymond Delisle (FRA)	Peugeot-BP	
	Wilfried David (BEL)	Peugeot-BP	
	Pierre Martellozzo (FRA)	Peugeot-BP	
	Guido Reybrouck (BEL)	Salvarani	
	Georges Vandenberghe (BEL)	Salvarani	
	Gianni Motta (ITA)	Salvarani	
	Ercole Gualazzini (ITA)	Salvarani	
	Ottavio Crepaldi (ITA)	Salvarani	
	Pietro Guerra (ITA)	Salvarani	
	Virginio Levati (ITA)	Salvarani	

Silvano Davo (ITA)	Salvarani
Tommaso De Prà (ITA)	Salvarani
Primo Mori (ITA)	Salvarani
Gerben Karstens (NED)	Goudsmit-Hoff
Jan Krekels (NED)	Goudsmit-Hoff
Jan van Katwijk (NED)	Goudsmit-Hoff
Ger Harings (NED)	Goudsmit-Hoff
Matthijs de Koning (NED)	Goudsmit-Hoff
Henk Benjamins (NED)	Goudsmit-Hoff
Cees Rentmeester (NED)	Goudsmit-Hoff
Harry Steevens (NED)	Goudsmit-Hoff
Wim Prinsen (NED)	Goudsmit-Hoff
Jos van der Vleuten (NED)	Goudsmit-Hoff
Barry Hoban (GBR)	Sonolor-Lejeune
Willy Teirlinck (BEL)	Sonolor-Lejeune
Robert Mintkiewicz (FRA)	Sonolor-Lejeune
Raymond Riotte (FRA)	Sonolor-Lejeune
Bernard Guyot (FRA)	Sonolor-Lejeune
Jean-Jacques Sanquer (FRA)	Sonolor-Lejeune
Gilbert Bellone (FRA)	Sonolor-Lejeune
Lucien Aimar (FRA)	Sonolor-Lejeune
José Catieau (FRA)	Sonolor-Lejeune
Lucien Van Impe (BEL)	Sonolor-Lejeune
Adriano Pella (ITA)	SCIC
Luciano Armani (ITA)	SCIC
Enrico Paolini (ITA)	SCIC
Celestino Vercelli (ITA)	SCIC
Tino Conti (ITA)	SCIC
Davide Boifava (ITA)	SCIC
Claudio Michelotto (ITA)	SCIC
Paolo Zini (ITA)	SCIC
Franco Balmamion (ITA)	SCIC
Vicente López Carril (ESP)	KAS
Nemesío Jiménez (ESP)	KAS
José Luis Uribezubia (ESP)	KAS
Francisco Galdeano (ESP)	KAS
Jesús Manzaneque (ESP)	KAS
Luis Zubero (ESP)	KAS
Gabriel Mascaro (ESP)	KAS
Francisco Galdos (ESP)	KAS
Andrés Gandarias (ESP)	KAS
José Manuel Fuente (ESP)	KAS
Albert Fritz (GER)	Hoover-de Gribaldy
Kurt Rab (SUI)	Hoover-de Gribaldy
Mariano Martinez (FRA)	Hoover-de Gribaldy
Joaquim Agostinho (POR)	Hoover-de Gribaldy
Jacques Botherel (FRA)	Hoover-de Gribaldy
Jean Vidament (FRA)	Hoover-de Gribaldy
Yves Ravaleu (FRA)	Hoover-de Gribaldy
Jean-Claude Daunat (FRA)	Hoover-de Gribaldy
Eddy Peelman (BEL)	Fagor-Mercier
Cyrille Guimard (FRA)	Fagor-Mercier
Gerard Vianen (NED)	Fagor-Mercier
Rolf Wolfshohl (GER)	Fagor-Mercier
René Grelin (FRA)	Fagor-Mercier
Régis Delépine (FRA)	Fagor-Mercier
Jean-Pierre Genet (FRA)	Fagor-Mercier

	José Gómez Lucas (ESP)	Werner	
	José Manuel López Rodríguez (ESP)	Werner	
	José Grande Sánchez (ESP)	Werner	
	Ventura Díaz (ESP)	Werner	
	Luis Pedro Santamarina (ESP)	Werner	
	Agustín Tamanes (ESP)	Werner	
	Luis Balagué (ESP)	Werner	
	Antonio Martos (ESP)	Werner	
	Francisco Julía Hernández (ESP)	Werner	
125.	Attillio Benfatto (ITA)	SCIC	0.0040
126.	Georges Chappe (FRA)	Fagor-Mercier	0.00.42
127.	François Coquery (FRA)	Fagor-Mercier	0.00.42
128.	Pierre Ghisellini (FRA)	Hoover-de Gribaldy	0.01.01
129.	Pierre Rivory (FRA)	Hoover-de Gribaldy	0.01.01
130.	Francis Ducreux (FRA)	BIC	0.02.31

Straffen, correcties en aanvullingen na Proloog

Straffen:

Zes renners kregen straftijd omdat ze een tijd realiseerden boven de toegestane marge van 20%. Hoe de straftijd berekend werd is niet duidelijk.

Attilio Benfatto: + 20”

Georges Chappe en François Coquery: + 22”

Pierre Ghisellini en Pierre Rivory: + 41”

Francis Ducreux: + 1’11”

Daarnaast kreeg Francis Ducreux nog eens extra 1’ straftijd om aan de volgwagen te hangen.

Conclusie na de proloog

De eerste ronde in de match is voor Merckx die, dankzij de bonificaties, 20” pakt op Luis Ocaña.

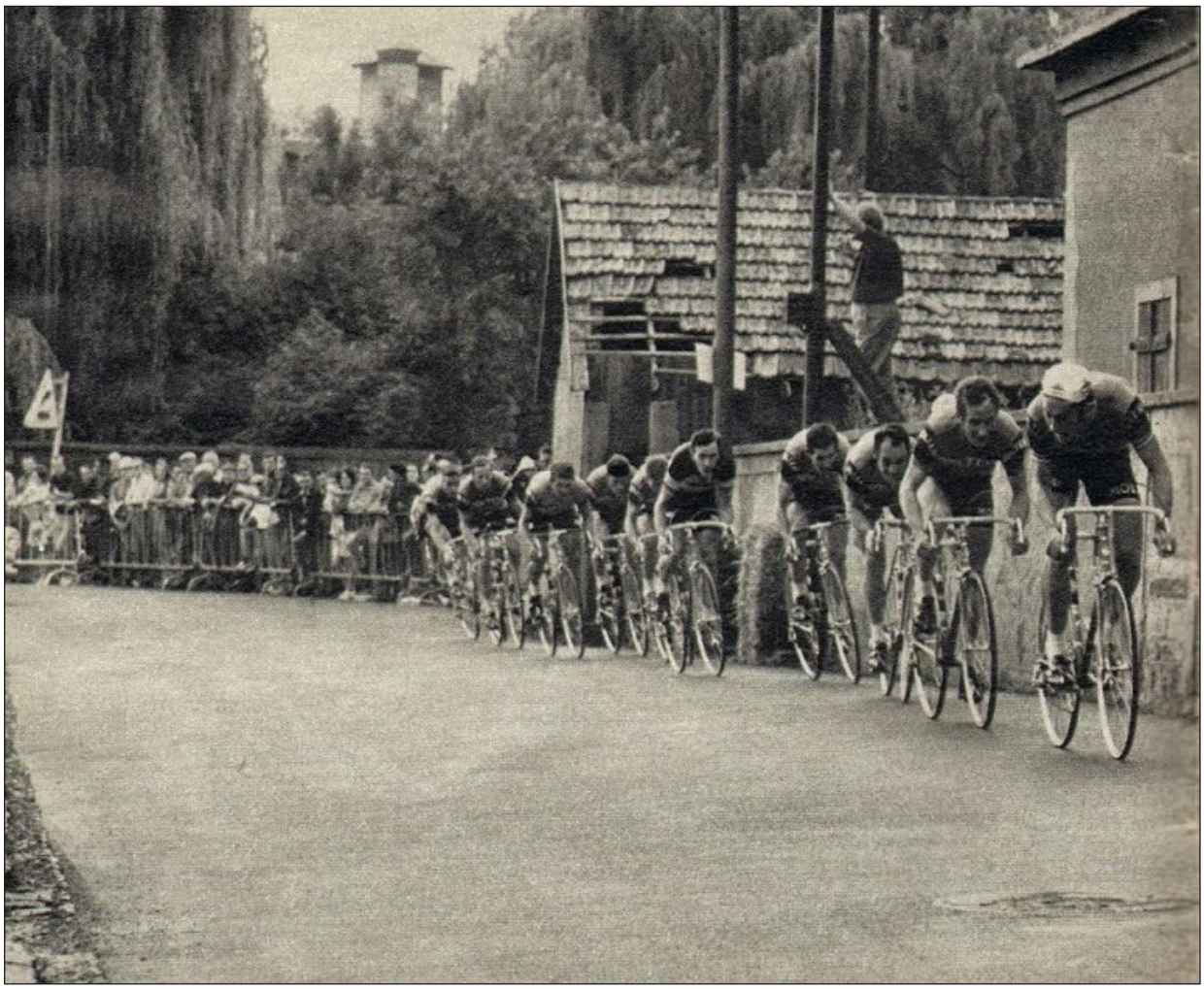

De volledige Molteni-ploeg in het begin van de proloog. (Foto Miroir du Cyclisme)

Fotobronnen

- Internetlink 1: https://fr.pinterest.com/pin/367958232046411323/
- Internetlink 2: https://forodeciclismo.mforos.com/30823/10364195-cuando-los-grandes-escaladores-sucumbieron-a-las-montanas-del-tour/
- Internetlink 3: https://alchetron.com/Luis-Oca%C3%B1a
- Internetlink 4: https://www.noticiasdealava.eus/deportes/tour-francia/2023/06/29/kas-fagor-reynolds-equipos-creados-6988532.html
- Internetlink 5: https://capovelo.com/gosta-pettersson-3/
- Internetlink 6: https://aiheciclismo.blogspot.com/2021/03/luis-Balagué-un-luis-de-oro.html

(wordt vervolgd)

De reeks

Nederland: Album Blue Band - 40 sporten en spelen in woord en beeld

Uitgever: Blue Band Margarine

Prentenreeks van 150 prenten in kleur

Afmetingen: 6,0 x 9,0 cm (soms wat kleiner gesneden)

Jaar van uitgave: 1954

Opmerkingen:

- De prenten zijn genummerd, een deel betreft wielrennen.
- De plaatjes konden in 10 verschillende albumpjes worden geplakt; die 10 albumpjes komen ook voor als 1 gebonden band.

116. Wim v. Est rijdt als winnaar v. Bordeaux-Parijs de baan van het Parc des Princes op

Dit is een van de 150 prachtige kleurenfoto's, die horen in het grote Blue Band Sportboek:

40 SPORTEN EN SPELEN IN WOORD EN BEELD

Hierin vindt U 100 boeiende artikelen over zeer belangwekkende onderwerpen betreffende sport en spel. Hoe dit fraaie werk in Uw bezit kan komen? Schrijf een briefkaart aan de administratie van het Blue Band Sportboek, postbus 898, Rotterdam, en vraag om de gratis eerste aflevering. Plak, behalve een postzegel van 7 cent voor frankering, een postzegel van 15 cent extra voor porto en administratiekosten.

Alle kleurenfoto's worden gratis verstrekt bij Blue Band, de margarine die anders smaakt, oneindig veel beter.

PLAK ALLEEN DIT STROOKJE

27. Piet van Heusden
28. Arie van Vliet en Reg Harris
29. Gerrit Schulte
30. Wielrenners in Volendam
47. Fausto Coppi en Hugo Koblet
48. Nederlandse Tour de France-ploeg 1953
49. Lerono en Louison Bobet[1]
66. Zesdaagse
86. Van Kempen en Pijnenburg
116. Wim van Est
117. Cycle-cross
118. Verschueren (België)
119. Pellenaars
120. Adri Voorting
130. Jaap Eden *
131. Piet Moeskops
136. tandems Harris-Bannister en Fayé-Dron
137. Kamber, Koblet, Kübler, Bobet en Graf
138. Amateur-WK in Lugano 1953
139. Wielerwedstrijd voor Gelderse jeugd
140. Wout Wagtmans

* Nr. 130. Eden is afgebeeld als schaatser maar was ook een succesvol wielrenner.

1 Lerono moet natuurlijk Jesús Loroño zijn. Maar zo staat het in het album.

Chromoreeks Velo Chewing Gum 1962 deel 7

door Patrick Feyaerts

In dit zesde deel behandel ik de chromo's 109 tot en met 120.

109. Petrus Jacobs
110. Edi Siegler (= Günther Ziegler)
111. Joseph Groussard
112. Bastiaan Maliepaard
113. Constant Goosens
114. Louis Proost
115. Marcel Seynaeve (= Constant De Keyser)
116. Maurice Meuleman
117. José Thumas
118. Staf Van Vaerenbergh
119. Van Steenbergen-Severeyns
120. Rik Van Looy & Peter Post

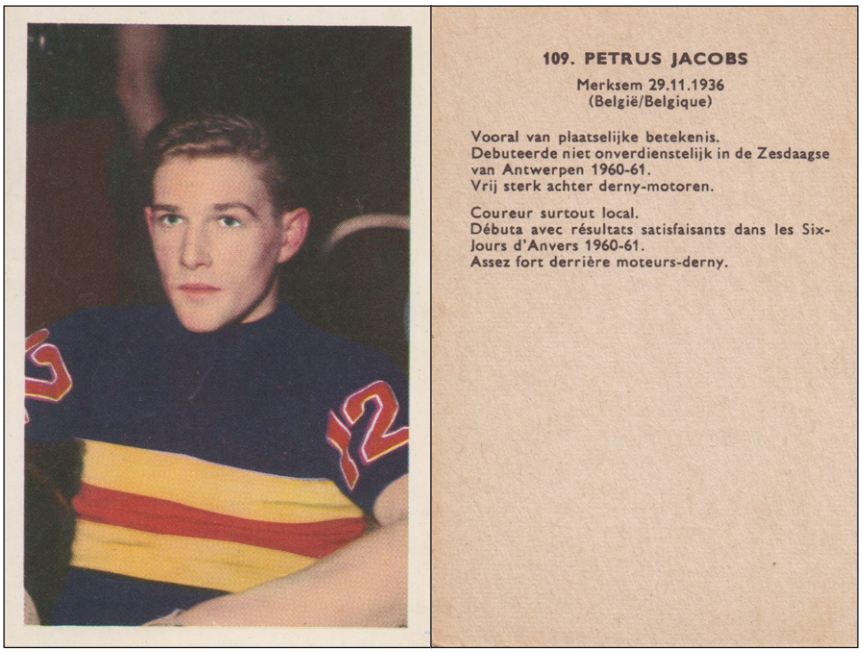

109. Petrus Jacobs

De foto dateert van de Zesdaagse van Antwerpen 1961.

Het palmares op de chromo vertelt al evenmin iets bruikbaars, maar ook over hem is er weinig te vertellen. Als liefhebber won hij een vijftal maal en ook een keer als onafhankelijke. Hij betwistte de Zesdaagse van Antwerpen 1961 met Pierre Schmitz en August Peeters en eindigde die als 11de en voorlaatste, op 31 ronden. Ook voor hem zal zijn statuut als plaatselijk renner zeker geholpen hebben, maar hij had zich wel, en dan vooral achter derny, terdege onderscheiden in de selectieproeven. Hij werd op 3 augustus beroepsrenner.

In 1962 was hij er opnieuw bij in de Antwerpse Zesdaagse, ditmaal met August Peeters en Karel Clerckx als ploegmaats. Zij werden twaalfde en laatste. Eind 1962 stopte hij als beroepsrenner en werd trucker. Na zijn pensioen was hij in de categorie der veteranen wel succesvol en hij werd tussen zijn 64ste en zijn 76ste tot zevenmaal toe wereldkampioen.

Edi Siegler

Dit is een moeilijk geval. Edi Siegler bestaat niet, wel Edi en Günther Ziegler. De foto is in ieder geval van Günther Ziegler, en dit waarschijnlijk in het Sportpaleis van Antwerpen in 1961. Ongeacht de naam die eerder doet denken aan Edi, refereert de chromo ongetwijfeld naar Günther, vermits Edi al eind 1959 stopte en zomin bij de liefhebbers als bij de beroepsrenners resultaten op de wielerbaan boekte.

Günther Ziegler werd op 18/01/1933 in Dittelbrunn geboren.

Bij de liefhebbers werd hij Duits kampioen ploegentijdrit van 1952 tot en met 1956. Hij was tevens nationaal kampioen snelheid in 1955 en ploegkoers in 1956. In 1953 en 1956 was hij tweede en in 1954 derde in het nationaal kampioenschap snelheid. Op de tandem was hij tweede in het nationaal kampioenschap in 1956 en nam hij datzelfde jaar deel aan de Olympische Spelen, waar hij al in de reeksen uitgeschakeld werd. Op de wereldkampioenschappen snelheid werd hij in 1955 in de 1/8 finales uitgeschakeld en in 1956 in de finales van de herkansingen van de reeksen.

Hij werd beroepsrenner in mei 1957 en werd nationaal kampioen snelheid in 1961 en tweede in 1957, 1959 en 1960 (in 1958 was hij 4de). Hij was ook tweede in het nationaal kampioenschap (in november 1957 met Heinz Scholl) en in het Europees criterium (1961 met Sigi Renz) américaine. In het nationaal kampioenschap werd hij verder nog derde in 1959 en 1961. Met Heinz Scholl werd hij in 1957 tweede in de Zesdaagse van Münster en in 1958 5de in Münster, 7de in Dortmund en 8ste in Berlin en Frankfurt.

In 1959 werd hij met Scholl 6de in de Zesdaagse van Münster, met Valentin Petry 7de in Berlin en met Mino De Rossi[1] 7de in Frankfurt. Met Rik Van Steenbergen werd hij in 1960 tweede in de Zesdaagse van Köln[2]. Met Hans Jaroscewicz won hij in 1960 de Zesdaagse van Essen[3]. Samen werden ze in 1959 ook 6de in de Zesdaagse van Dortmund en in 1960 7de in Berlin, 4de in Dortmund en 6de in Frankfurt en in 1961 6de in Berlin. Met Renz werd hij in 1961 5de in Essen en in Dortmund en 6de in Frankfurt.

Op de weg behaalde hij geen noemenswaardige resultaten, tenzij we een 8ste (1957), 10de (1958) en 24ste (1959) plaats in de GP Veith of een 14de plaats in de eindstand (9de in de derde rit) in de GP des Cigarettes Bali (1958) of een 4de plaats in het eerste deel van 6de etappe in de Ronde van Nederland 1957 of een 64ste plaats in de Flèche Wallonne (1957) willen tellen. De “grote verwachtingen” op de baan zijn dus nog enigszins te begrijpen (al is zijn palmares op zijn 29ste

1 De Rossi startte met Milo Carrara en Ziegler met Petry. Na de opgave van hun ploegmaats werden ze aan elkaar gekoppeld.
2 Van Steenbergen was met Rudi Altig gestart, Ziegler met Martin Vangeneugden. Na de opgave van hun ploegmaats werden ze aan elkaar gekoppeld.
3 Het was de eerste editie van deze zesdaagse. Ze gingen Bugdahl-Schulte en Arnold-Terruzzi vooraf, toch wel redelijk indrukwekkend.

vrij mager, wel presteerde hij behoorlijk in de zesdaagsen), op de weg is dit zacht uitgedrukt zwaar overdreven.

Hij kon uiteindelijk die verwachtingen niet inlossen. Hij bleef wel een vaste waarde in het Duitse zesdaagsecircuit. In het vervolg van de winter 1961-62 werd hij met Renz 5de in de Zesdaagse van Köln en 6de in Berlin. Het volgende winterseizoen werd hij met Renz tweede in het nationaal kampioenschap américaine, 5de in de zesdaagsen van Frankfurt en Dortmund en 7de in Münster, met Jaroscewicz 7de in Köln en 5de in Essen.

In oktober 1963 werd hij met Klemens Grossimlinghaus 11de in Dortmund, zijn enige zesdaagse van het winterseizoen en meteen ook zijn laatste. Nadat hij in 1962 zijn nationale titel terug aan Werner Potzernheim, die hem ook in de periode 1957-60 telkens geklopt had, verloor, nam hij niet deel aan het kampioenschap in 1963. In 1964 werd hij voor de zesde maal tweede, opnieuw achter Potzernheim. In het wereldkampioenschap heeft hij nooit een rol van betekenis gespeeld, als hij al deelnam. 1964 was meteen zijn laatste seizoen. In 1962 (samen met Renz) en 1964 was hij telkens tweede in het nationaal kampioenschap américaine.

Edi Ziegler is geboren in Schweinfuhrt op 25/02/1930.

Hij toonde zich vooral bij de liefhebbers waar hij nationaal kampioen ploegentijdrit werd in 1949 en 1950 en van 1952 tot en met 1956. Hij werd wegkampioen in 1956 en was derde in de Olympische wegrit in 1952. Hij won de Rund um Köln in 1951, 1955 en 1956 en was tweede in de Berliner Etappenfahrt in 1955 en 1956. Hij werd beroepsrenner in 1957 maar kwam niet verder dan een 11de plaats in de GP Veith in 1957 en een 53ste plaats in de Flèche Wallonne in datzelfde jaar. 1959 zou zijn laatste seizoen worden.

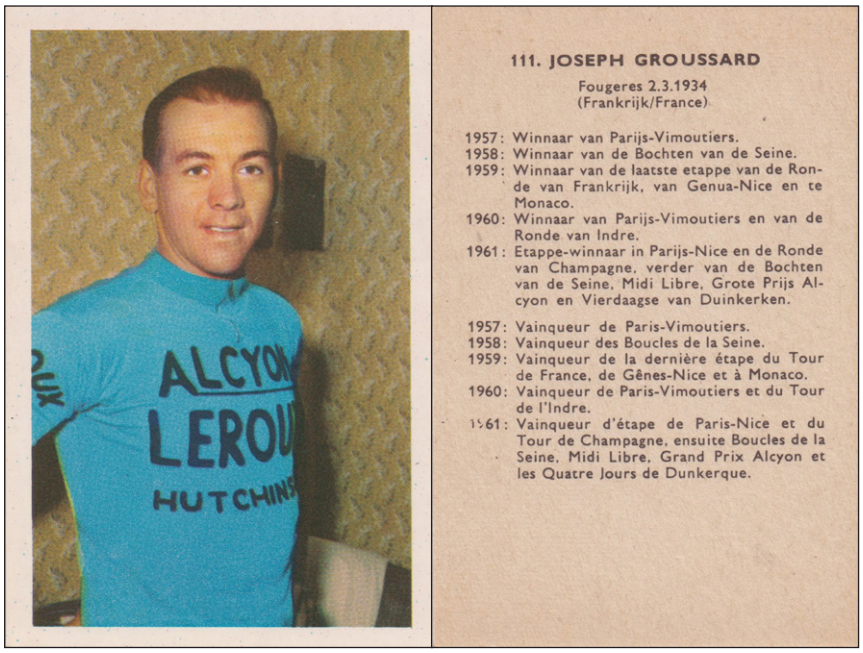

111. Joseph Groussard

De foto dateert alleszins uit 1961, het enige seizoen van Alcyon-Leroux.

De juiste geboorteplaats is La Chapelle-Janson.

Het palmares is vrij volledig, maar kan aangevuld worden, vooral met ereplaatsen en ritzeges. In 1955 was Groussard 8ste in de Tour de l'Ouest. In 1956 won hij een rit in de Tour du Sud-Est, was tweede in de Tour de l'Ouest, 7de in het Critérium National en 8ste in Paris-Tours. In 1957 werd hij derde in de GP de Plouay, 7de in de Quatre Jours de Dunkerque en 9de in Paris-Roubaix en in het nationaal kampioenschap.

In 1959 eindigde hij derde in Nice-Gênes, 4de in het Critérium National en 9de in Paris-Tours. In 1959 won hij ook een rit in de Tour du Sud-Est en was 9de in het nationaal kampioenschap. In 1960 won hij een rit in de Tour de Champagne, was 5de in de GP Stan Ockers en 4de in het Critérium National. Hij droeg ook een dag geel in de Tour.

Het palmares van 1961 is nogal verwarrend. In de Midi Libre won hij zowel een rit als het eindklassement. De Bochten van de Seine (Boucles de la Seine) was een eendagskoers (waarin hij zegevierde) en hij won niet de Grote Prijs Alcyon, maar wel met Alcyon-Leroux de ploegentijdrit GP du Parisien. In al de andere vermelde wedstrijden was hij inderdaad etappewinnaar. Hij was ook tweede in Paris-Nice en 5de in de Quatre Jours de Dunkerque. Hij won dat jaar de Challenge de France, was tweede in de Trophée Prestige Pernod (voorbehouden aan Franse renners) en derde in de Challenge Yellow.

In 1962 ging hij op zijn elan verder en won de Quatre Jours de Dunkerque, de Boucles de la Seine, het Critérium National en een rit in de Tour du Sud-Est. Hij was verder derde in de Midi Libre en 6de in het Frans kampioenschap en won op die manier zowel de Trophée Prestige Pernod als de Challenge Sedis (Challenge Yellow). In 1963 won hij Milano-Sanremo en was 4de in Paris-Luxembourg, 5de in Paris-Nice en de Tour du Var en 9de in het nationaal kampioenschap.

In 1964 was hij tweede in het Circuit du Provençal, 7de in het Critérium National en 9de in Bordeaux-Paris. In 1965 won hij Bordeaux-Saintes en was 10de in het nationaal kampioenschap. In 1966 was hij tweede in Bordeaux-Paris. Hij werd vervolgens "amateur hors catégorie" (het equivalent van de vroegere onafhankelijken) en werd in 1968 nog eens 7de in de GP de Plouay.

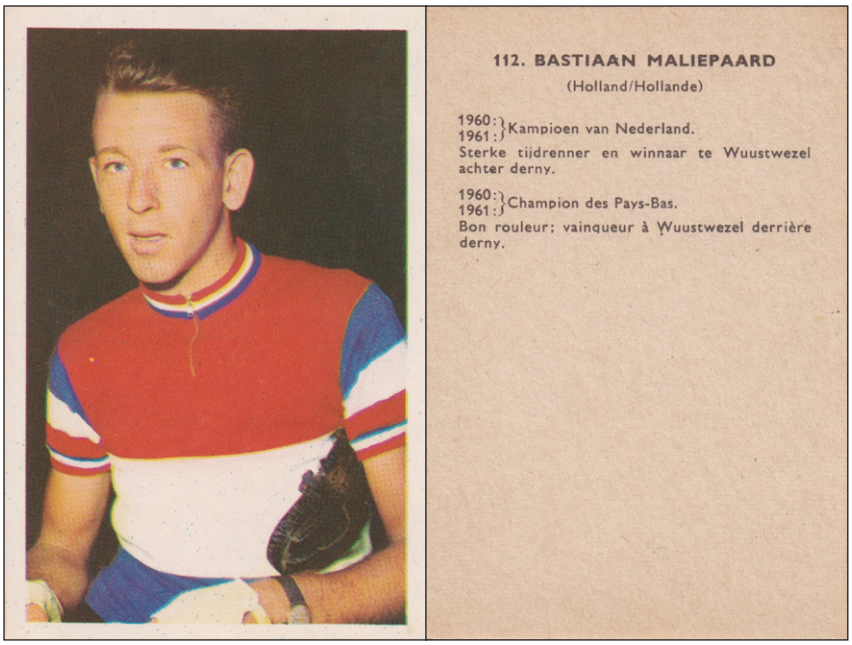

112. BASTIAAN MALIEPAARD
(Holland/Hollande)

1960 : } Kampioen van Nederland.
1961 : }
Sterke tijdrenner en winnaar te Wuustwezel achter derny.

1960 : } Champion des Pays-Bas.
1961 : }
Bon rouleur; vainqueur à Wuustwezel derrière derny.

112. Bastiaan Maliepaard

Waarschijnlijk dateert de foto uit 1961, ter gelegenheid van een meeting in het Sportpaleis van Antwerpen.

Hij is geboren in Willemstad (Moerdijk) op 03/04/1938.

Het palmares geeft zijn voornaamste zeges, maar kan aangevuld worden met ereplaatsen. In 1959 won hij bij de liefhebbers een rit in de Olympia's Tour, was tweede op het wereldkampioenschap en werd vervolgens beroepsrenner. In 1960 eindigde hij 9de in de Ronde van Nederland. In 1961 was hij 9de in de Omloop Het Volk, 7de in Paris-Roubaix, 8ste in de Quatre Jours de Dunkerque, derde in de Trofeo Baracchi (met Jean-Claude Lebaube) en met St Raphaël tweede in de ploegentijdrit de GP du Parisien.

Nadien kon hij de beloften niet helemaal inlossen. In 1962 kwam hij nog vrij goed voor de dag met een ritzege in de Vuelta a Levante, in de Quatre Jours de Dunkerque en in de Tour de l'Oise en verder een 5de plaats in Paris-Nice, een 10de in Gent-Wevelgem, een 9de in de Eibarko Bizikleta, een 7de in de Tour de Luxembourg en een 4de in Bayonne-Bilbao. Ook 1963 was een goed seizoen voor hem, met twee ritzeges in de Eibarko Bizikleta, twee ritzeges en het eindklassement van het Circuit d'Aquitaine, het eindklassement van de Tour de Picardie en een ritzege in de Vuelta, met daarbij het puntenklassement en de 4de plaats in de eindstand. Hij werd verder tweede in de GP d'Isbergues, derde in Bordeaux-Paris, 5de in de Rund um den Henninger Turm en met St Raphaël derde in de GP du Parisien.

In 1964 bleef het bij een ritzege in de Quatre Jours de Dunkerque (10de in de eindstand) en daarnaast een tweede plaats in de Tour de Luxembourg, een derde in de Vuelta a Andalucía, een 8ste in de Flèche Wallonne en een 10de in de Tour de Belgique. Hij won ook met St Raphaël de ploegentijdrit GP du Parisien. In 1965 was hij tweede in de Ronde van Nederland en in Antwerpen-Ougrée, 7de in de Tour de Belgique en met TeleVizier derde in de GP du Parisien. In 1966 was er een tweede plaats in de Flèche Brabançonne en opgaves in de Vuelta en de Tour de France (al in de tweede rit buiten de tijdsgrens). In 1967 werd hij 30ste in de Vuelta en kwam in de Tour in de 16de rit te laat binnen. Ook al was hij nog geen dertig, het was meteen zijn laatste seizoen.

113. CONSTANT GOOSSENS

Turnhout 30.1.1937
(België/Belgique)

1958: Zeven overwinningen als amateur; won 3 etappen in de Ronde van Polen en werd 2e in eindklassement.
1960: Werd onafhankelijke.
1961: Werd beroepsrenner; winnaar te St. Amands.

1958: Sept victoires en tant qu'amateur; vainqueur de 3 étapes du Tour de Pologne et se classa finalement 2e.
1960: Passa indépendant.
1961: Passa professionnel; vainqueur à St. Amands.

113. Constant Goossens

De foto komt uit het criterium van Brasschaat 1961.

Het palmares geeft amper informatie. In 1959 won Goossens de Ronde van Vlaanderen voor liefhebbers en was derde op het wereldkampioenschap, als winnaar van de pelotonsprint. In 1960 won hij de Tour de Tunisie bij de onafhankelijken en werd als onafhankelijke bij de beroepsrenners ritwinnaar in de Tour de Belgique, derde in de Flèche Wallonne en 9de in de Quatre Jours de Dunkerque. In 1961 werd hij beroepsrenner en werd 7de in het nationaal kampioenschap en 9de in de Tour de Luxembourg.

In 1962 was hij 4de in de Elfstedenronde. In 1963 kreeg hij enkel een contractje bij de kleine ploeg van Frans Theugels, maar stopte al in mei. Stan Goossens was zo een van de vele renners uit de periode eind jaren vijftig, begin jaren zestig, niet alleen in België, maar ook in Frankrijk en Italië, die groot potentieel toonden in de jeugdreeksen, maar het nooit konden waar maken als beroepsrenner en al snel de fiets aan de haak hingen. De redenen zijn niet evident en vele factoren kunnen een rol gespeeld hebben, een te zwaar en te uitgebreid programma bij de jeugd, te lang gewacht om over te stappen naar de beroepsrenners, te snel een te zwaar programma bij de beroepsrenners[4], te jong en te onoordeelkundig gebruik van opwekkende middelen?

4 Deze opmerking slaat niet rechtstreeks op Stan Goossens, maar ik heb zo mijn bedenkingen bij Antonin Magne. Men noemde hem dan wel "Tonin le Sage", maar was het zo wijs om een eerstejaarsprof direct naar de Tour de France te sturen, of een tweedejaarsprof naar zowel Bordeaux-Paris als de Tour de France.

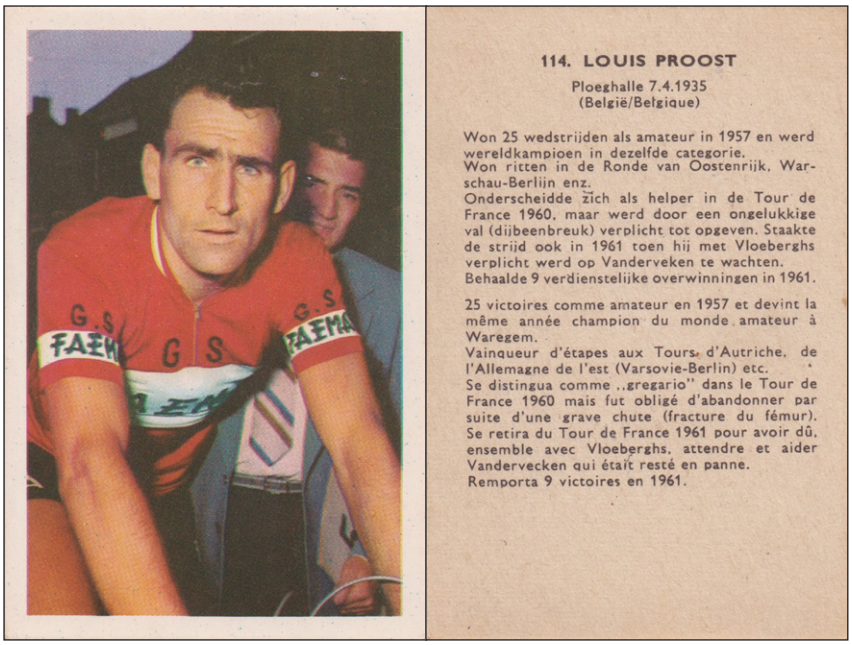

114. Louis Proost

De foto dateert uit de GP van Brasschaat 1961, de tijdrit verbonden aan het criterium.

Vreemd genoeg draagt hij hier een G.S. FAEMA-trui en niet de normale G.D. versie (FAEMA was zowel in 1960 als in 1961 in Spanje geregistreerd).

Het palmares is zeer beperkt over zijn resultaten als beroepsrenner. Bij zijn prestaties als liefhebber kan ook gespecificeerd worden dat hij in 1957 drie ritten in de Friedensfahrt won en 4de in de eindstand werd. Bij de beroepsrenners was hij in 1958 7de in de GP des Nations. In 1959 werd hij in dezelfde wedstrijd 4de en was tweede in Dwars door België. In 1960 won hij een rit in de Tour de France en Roubaix-Cassel-Roubaix en was tweede in de GP de Denain. In 1961 won hij een rit in de Deutschland Rundfahrt (9de in de eindstand), in de Tour de Belgique en in de Giro. Hij was tevens derde in de GP Bank van Roeselare en tweede in de GP van Brasschaat tegen het uurwerk.

Ook de volgende seizoenen bleef Proost een degelijke subtopper, die regelmatig zijn wedstrijden won, maar zonder de beloften die hij als liefhebber toonde te kunnen inlossen. In 1962 was hij derde in Milano-Sanremo en 7de in het nationaal kampioenschap en won hij Hoeilaart-Diest-Hoeilaart. In 1963 werd hij tweede in het nationaal kampioenschap en 6de in Paris-Bruxelles en hernieuwde hij zijn zege in Hoeilaart-Diest-Hoeilaart.

In 1964 eindigde hij 5de in Paris-Roubaix. In 1965 was hij tweede in de Scheldeprijs en in Hoeilaart-Diest-Hoeilaart en 8ste in de Quatre Jours de Dunkerque. In 1966 werd hij derde in de Scheldeprijs. In 1967 behaalde hij geen resultaten meer en stopte. Ook hij zal in nader detail behandeld worden door Jan De Smet in zijn Maple Leaf artikelen in WAAIERS.

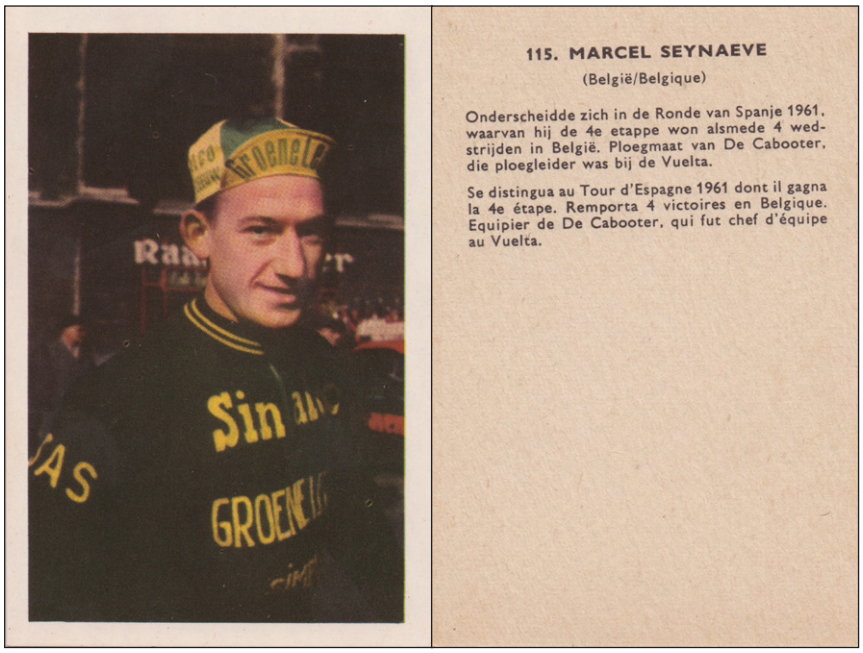

115. Marcel Seynaeve

De foto is van Constant De Keyser bij de start van de Omloop Het Volk 1961.

Marcel Seynaeve werd op 24/12/1933 geboren in Bekegem (Ichtegem).

Het palmares beperkt zich tot de Vuelta 1961 en kan aangevuld worden. Marcel Seynaeve was door een gebrek aan sprintsnelheid op de eerste plaats een helper (vooral van Frans De Mulder) en het best op moeilijkere parcoursen. In 1958 was hij 10de in de Elfstedenronde. In 1960 was hij 7de in Dwars door België en 11de in de Tour de Belgique. In 1961 droeg hij de leiderstrui in de Vuelta tot sportbestuurder De Kimpe besloot de kaart André Messelis te trekken. Seynaeve werd slechts 19de en ook Messelis (11de in de eindstand) verspeelde in extremis de eindzege.

In 1962 werd hij 6de in Kuurne-Brussel-Kuurne en 12de in de Vuelta. In 1963 mocht hij met Solo naar de Tour de France maar gaf op. Ook al werd hij eind 1963 nog derde in de GP d'Isbergues en waren er nog aanbiedingen voor 1964, het was zijn laatste seizoen geweest en Seynaeve begon een nieuwe en succesvolle carrière in de bouw.

Constant De Keyser is geboren op 20/02/1935 in Rillaar.

In 1957 was hij tweede in de Ronde van België voor liefhebbers, met een ritzege, en 6de in de eindstand van de Omloop der IX Provincies. In 1958 was hij opnieuw ritwinnaar in de Ronde van België (5de in de eindstand) en werd hij Belgisch kampioen bij de liefhebbers. Op het wereldkampioenschap was hij 27ste. In 1959 stapte hij over naar de onafhankelijken en werd derde in de Milk Race, met een zege in de tijdrit. Hij was tevens tweede in het puntenklassement en derde in het bergklassement. Aansluitend won hij een rit in de Tour de Belgique (10de in de eindstand) en werd derde in de Scheldeprijs.

In 1960 werd hij beroepsrenner en maakte direct deel uit van de kern van Groene Leeuw. Hij mocht mee naar de Vuelta die hij als 24ste beëindigde. Goed gerodeerd werd hij aansluitend 4de in de Tour de Belgique. In 1961 werd hij 31ste in de Vuelta en 38ste in de Dauphiné Libéré.

Nadien verloor hij zijn plaats in de kern en moest zich zo beperken tot het regionale werk. Hij behaalde geen belangrijke resultaten meer en 1963 werd zijn laatste seizoen.

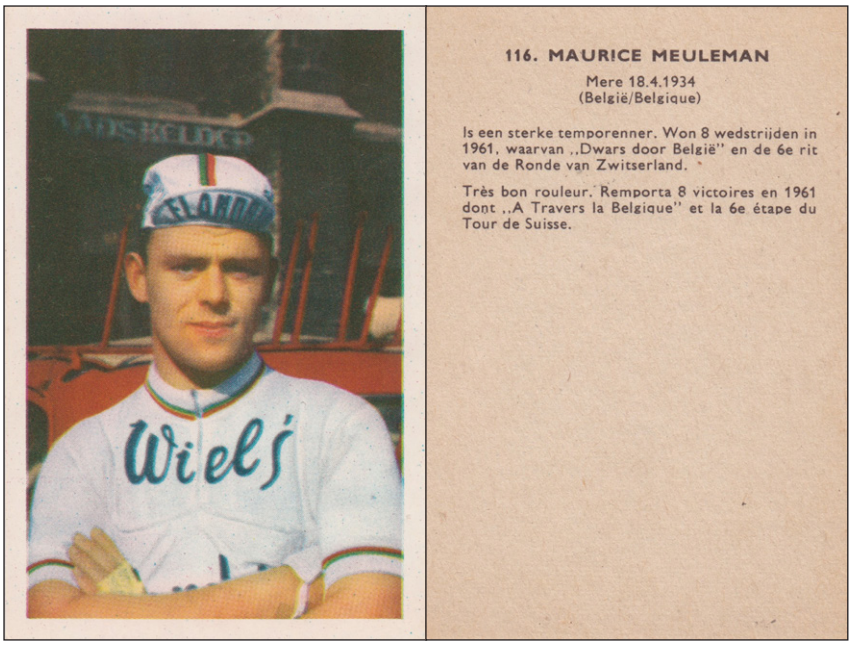

116. Maurice Meuleman

De foto dateert van de start van de Omloop Het Volk 1961.

Het palmares beperkt zich tot 1961. In 1957 won hij de Ronde van Vlaanderen voor onafhankelijken en werd 18de in de GP des Nations bij de profs. In 1958 werd hij beroepsrenner en reed al direct een knap seizoen. Hij won de GP d'Isbergues en een rit in de Tour du Sud-Est en werd tweede in de Omloop der Vlaamse Gewesten, 5de in Dwars door België, 8ste in de Flèche Wallonne en 9de in de GP Marvan.

In 1959 won hij de Elfstedenronde en werd tweede in de GP d'Isbergues, derde in Kuurne-Brussel-Kuurne, 5de in de GP de Fourmies en 7de in de Omloop Het Volk. In 1960 won hij een rit in de Tour du Nord en eindigde 4de in de GP d'Isbergues en 5de in de Omloop der Vlaamse Gewesten. In 1961 was er ook een tweede plaats in Hoeilaart-Diest-Hoeilaart en een 4de in de Flèche Wallonne. Hij won echter slechts zeven en geen acht wedstrijden (en dan enkel als we de ritzege en het eindklassement van Dwars door België als twee zeges tellen).

Daarmee waren zijn beste jaren voorbij. In 1962 werd hij nog 4de in Kuurne-Brussel-Kuurne en 13de in de Flèche Brabançonne, maar nadien haalde hij geen noemenswaardige resultaten meer. 1964 werd zijn laatste seizoen.

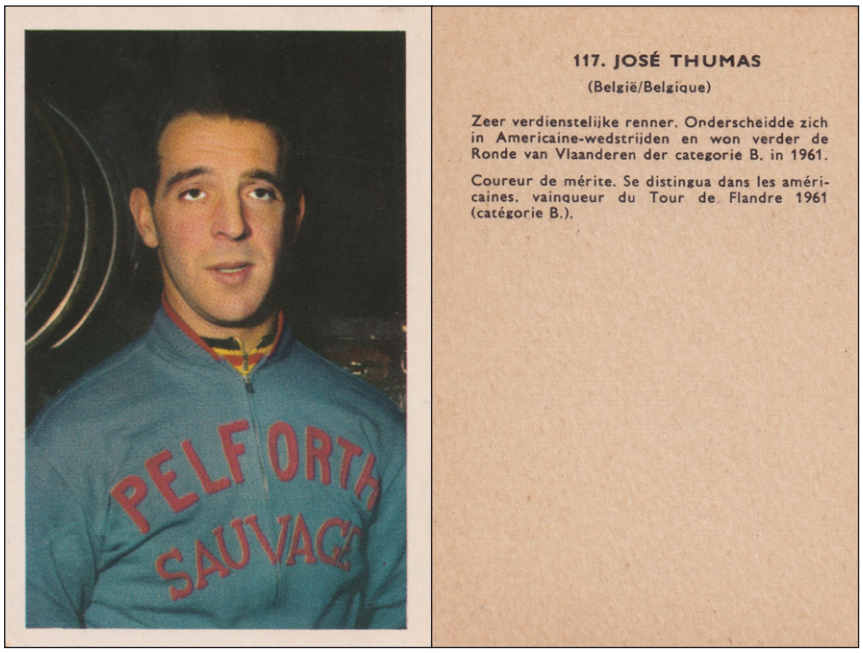

117. José Thomas

De foto dateert in ieder geval uit 1961, het eerste jaar dat hij voor Pelforth Sauvage reed. De plaats is niet duidelijk.

Hij werd op 22/09/1933 in Kraainem geboren.

Het getoonde palmares beperkt zich eigenlijk tot zijn zege in de Ronde van Vlaanderen voor individuelen in 1961.

Hieraan kunnen toch enkele ereplaatsen toegevoegd worden. In 1959 werd hij 15de in de Tour de Belgique en in 1961 7de in de Scheldeprijs en derde in Roubaix-Cassel-Roubaix. Op de wielerbaan behaalde hij ook regelmatig een podiumplaats in het Belgisch kampioenschap achtervolging. Hij werd tweede in 1957 en derde in 1958, 1960 en 1961.

Ook de volgende seizoenen behaalde hij weinig spraakmakende resultaten. In 1962 eindigde hij 8ste in de Flèche Brabançonne en 10de in de Ronde van Limburg en in 1963 was hij 6de in Dwars door België en werd hij 4de in het nationaal kampioenschap achtervolging. In 1964 haalde hij geen enkel resultaat, het werd zijn laatste seizoen.

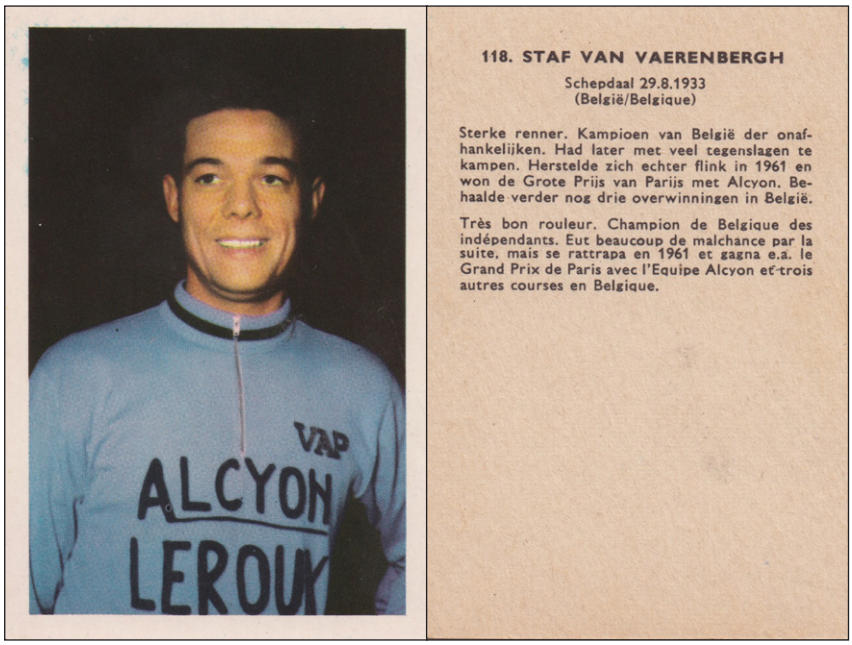

118. Staf Van Vaerenbergh

De foto dateert alleszins uit 1961, het enige jaar dat hij voor Alcyon-Leroux reed. De plaats is niet duidelijk.

De juiste geboortedag is 19/03 en niet 29/08.

Het palmares is nogal beperkt en kan aangevuld worden, vooral met ereplaatsen.

De titel bij de onafhankelijken was in 1953. In 1954 was hij tweede in Hoeilaart-Diest-Hoeilaart. In 1957 was hij 6de in de Tour de Belgique en in Bordeaux-Paris en 9de in de Flèche Wallonne. Hij was ook derde in het Belgisch kampioenschap achtervolging. In 1958 was hij derde in de Tour du Nord en 5de in de Tour de Belgique. In 1961 was hij tweede in de Elfstedenronde en in de Driezustersteden en 4de in de Tour de Picardie. De vermelde Grote Prijs van Parijs is de GP du Parisien.

In 1962 was hij 9de in Paris-Bruxelles. Hij mikte op Bordeaux-Paris maar moest van zijn werkgever Libéria-Grammont op het laatste moment in de plaats daarvan naar de Giro d'Italia (opgave in de 5de etappe). In 1963 won hij het kampioenschap van Vlaanderen. Nadien behaalde hij geen belangrijke resultaten meer, al werd hij in 1964 nog eens 4de in het nationaal kampioenschap achtervolging. In 1965 behaalde hij een laatste overwinning en stopte.

119. Van Steenbergen-Severeyns

De foto komt uit een Belgische zesdaagse, heel waarschijnlijk 1961 en ofwel Brussel of Gent tijdens een neutralisatie ofwel Antwerpen terwijl de derde van de ploeg (Gilbert Maes) op de piste was. Severeyns is niet te herkennen en amper te zien op de foto.

Op dat moment waren Van Steenbergen en Severeyns al winnaars van het Europees criterium américaine in 1958, 1959, 1960 en 1961. Van Steenbergen had eind 1961 26 zeges, geen 27, de 27ste zou begin januari in Köln volgen. Samen hadden ze op dat moment al 15 en geen 14 zesdaagsen gewonnen.

Ze wonnen als koppel nog twee zesdaagsen in de winter 1961-62 en werden derde in het Europees criterium américaine, achter Pfenninger-Bugdahl en Post-Van Looy. Van Steenbergen zou vanaf de winter 1962-63 meer en meer ploeg vormen met Palle Lykke. Met Severeyns zou hij er na de winter 1961-62 niet meer in lukken een Europese zesdaagse te winnen.

Rik I zou wel samen met Severeyns zijn 38ste en 39ste zesdaagse (in Toronto en Québec) binnen halen en uiteindelijk zijn carrière met 40 zeges in zesdaagsen afsluiten. Hij werd ook nog een vijfde maal winnaar van het Europees criterium américaine, ditmaal met Palle Lykke in 1963. Hij werd ook nog tweemaal tweede, in 1965 met Severeyns, achter Altig-Junkermann, en in 1966 met Palle Lykke achter Bugdahl-Renz.

Severeyns zou in totaal op 25 zeges uitkomen, waarvan dus 19 met Van Steenbergen.

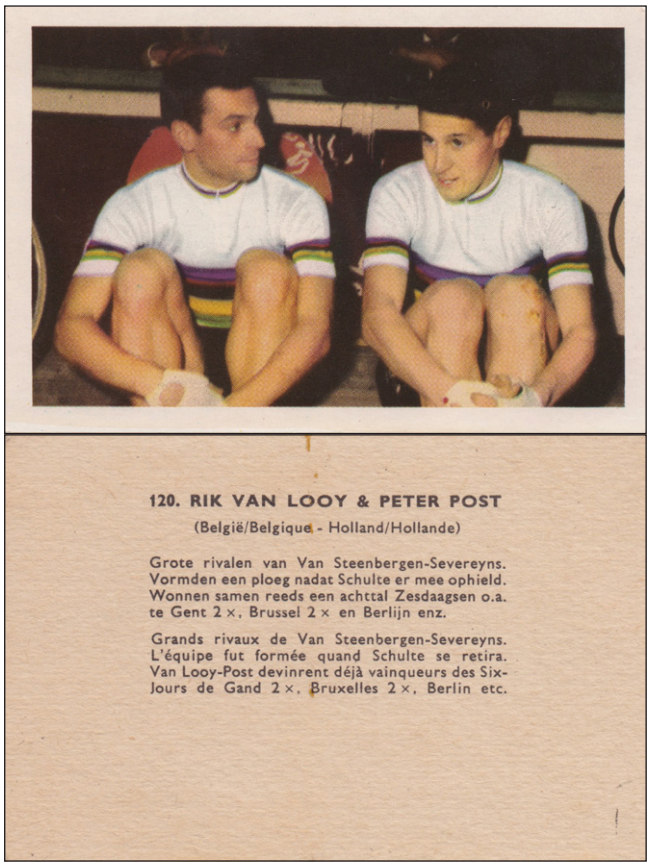

120. Rik Van Looy & Peter Post

De foto komt uit een Belgische zesdaagse, heel waarschijnlijk 1961 en ofwel Brussel of Gent tijdens een neutralisatie ofwel Antwerpen terwijl de derde van de ploeg (Willy Vannitsen) op de piste was. Post is moeilijk te herkennen op de foto.

Einde 1961 hadden ze nog geen “achttal” zesdaagsen samen gewonnen, maar zes. Er was op dat moment slechts één zege in Brussel en verder ook één in Antwerpen (met Vannitsen) en Köln. Van Looy telde op dat moment acht zesdaagseoverwinningen, Post elf.

Tijdens de winter 1961-62 kwamen er na nieuwjaar nog zeges in Berlin en Antwerpen (met Plattner). In het Europees criterium américaine werden ze tweede, na Bugdahl-Pfenninger. Ze begonnen ook samen aan de winter 1962-63 en behaalden in Dortmund hun negende overwinning samen. Van Looy maakte dan een vervroegd einde aan zijn winterseizoen en Post zat even zonder vaste ploegmaat. Nadat door een financieel dispuut na Paris-Roubaix alle bruggen tussen beiden opgeblazen werden, zou Post aanspannen met Fritz Pfenninger.

Nadat een aantal jaren later de plooien glad gestreken waren, vormden Van Looy en Post nog tweemaal ploeg in Antwerpen. In 1968 werden ze samen met Pfenninger tweede en in 1969 wonnen ze samen met Sercu, de twaalfde (en laatste) zege voor Van Looy en al de 47ste voor Post. Peter Post zou uiteindelijk aan 65 zeges komen. Hij won ook driemaal het Europees criterium américaine, met Pfenninger in 1964 en 1967 en met Sercu in 1969.

Italiaanse sponsors en hun onderlinge strijd (deel 1)

door Jan De Smet

Vele namen van sponsors staan in ons geheugen gegrift. Meestal, als kind toch, wisten we niet echt wie of wat er achter die naam schuilde. Voor mij in elk geval kwam deze kennis er maar in latere jaren.

De Belgische sponsors, dat ging nog, maar de buitenlandse waren, op een exotische naam na, meestal mysteries. Het viel mij pas later dan ook op dat in Italië er nogal wat onderlinge strijd was.

Er waren de keukenfabrikanten Salvarani, SCIC en Ferretti en later Famcucine en Del Tongo. En ook de ijsjesfabrikanten (gelati) Sammontana, Sanson en GIS (en in België IJsboerke).

Mooi materiaal om eens uit te pluizen wie het succesrijkst was, wie het langst in het peloton bleef, welke renners voor welke ploegen reden, of er renners voor de verschillende concurrenten reden, welke de mooiste overwinningen waren enz ...

De keukenfabrikanten

Het verhaal van de keukenfabrikanten als sponsors kan min of meer in twee delen gesplitst worden. Er zijn de jaren 60 en 70 waarin Salvarani, SCIC en Ferretti als sponsor optraden en er zijn de jaren 80 (eigenlijk al eind de jaren 70) en 90 waarin Famcucine en Del Tongo furore maakten. Althans, dat dacht ik. Er waren namelijk meer keukenfabrikanten die in het wielrennen opdoken. Tijdens de eerste periode waren er ook Salamini en Vibor, daarna kwamen nog Mareno en Alba Cucine.

Ik probeer de verschillende sponsors chronologisch te bespreken. In de mate van het mogelijke wordt er ook een korte historiek van het bedrijf gegeven, maar van een aantal sponsors kon daar weinig of helemaal niks van teruggevonden worden.

Salvarani 1963-1972

Salvarani kwam als eerste keukenfabrikant in het wielrennen terecht. De jaren 60 was een periode van enorme economische groei in zowel Italië als de rest van Europa. De lonen gingen omhoog, de gouden sixties hielden vele beloften in, mensen waren in staat huizen te bouwen, huizen te laten inrichten of keukens te laten verbouwen. Er was vraag naar meer comfort en vanuit Italië speelde men daarop in. Salvarani-keukens werden bekend en konden in de ogen van de gebroeders Salvarani, de voorlopers van onze eigen Donald Muylle en DOVY-keukens, nog bekender worden. Wat kon er dan beter gekozen worden dan sponsor worden van een wielerploeg?

Historiek

F.lli (Fratelli) Salvarani werd in 1939 opgericht door de broers Renzo en Emilio Salvarani in Baganzola, een gehucht in Parma, toen ze de timmerwerkplaats van hun vader omvormden tot een kleine firma, waar ze meubels en slaapkamersets produceerden. Na een pauze tijdens de Tweede Wereldoorlog breidde de productie zich in de jaren 50 uit van ambachtelijke naar industriële schaal. In 1959 begon het bedrijf met de productie van modulaire houten keukens met kunststof laminaatbekleding. In de jaren 60 breidde het bedrijf zich uit met nieuwe fabrieken langs de Autostrada del Sole, magazijnen in Frankrijk en Portugal, exclusieve winkels in Parijs en export naar diverse Europese landen.

De Salvarani-sportgroep werd opgericht met een wielerploeg die al snel kampioenen vond in Adorni en Gimondi, wat leidde tot een historische Giro d'Italia/Tour de France-dubbel in 1965, die de roem van Salvarani en de gebroeders uit Baganzola, zowel nationaal als internationaal, enorm zou vergroten. In de jaren 70 vestigde de Salvarani-groep zich als Europees leider in het ontwerp, de productie en de distributie van meubels. In de jaren 80 resulteerde de crisis van de groep, die de oprichters na veertig jaar verlieten, in de verkoop aan Co.Fi.pi., een holdingmaatschappij van de 'Romagnoli Group', en vervolgens, halverwege de jaren 90, aan de 'Feg Group' met 140 werknemers. Eind 2011 werd de productie en verkoop van Salvarani meubelen en modulaire keukens stopgezet. Van 2012 tot 2017 was er geen activiteit. Pogingen om het merk Salvarani te verkopen hadden geen succes. In 2019 ontwikkelde Giovanni, zoon van Renzo Salvarani, het idee om het merk nieuw leven in te blazen, te beginnen met 'Het verhaal van Salvarani'. Hij besluit actie te ondernemen om het prestige van het merk, dat al meer dan vijf jaar inactief is, te herstellen. En zo te zien zijn de keukens weer op de markt.

Sportgeschiedenis

Salvarani kwam in het peloton in 1963 en bleef er tot en met 1972. Er reden in totaal 80 renners in het Salvarani-shirt.

In onderstaande tabel staan deze renners, het aantal jaar dat ze voor de ploeg reden en het aantal zeges die ze in die jaren behaalden.

	Renner	Aantal jaar	1963	1964	1965	1966	1967	1968	1969	1970	1971	1972	Totaal
1	ADORNI Vittorio (ITA)	3		6	10	7							23
2	ALBONETTI Antonio Paolo (ITA)	1						0					0
3	ALTIG Rudi (GER)	2						4[1]	7				11
4	ALZANI Sergio (ITA)	1		0[2]									0
5	ARMANI Luciano (ITA)	1				2							2
6	ASSIRELLI Alberto (ITA)	2	0	0[3]									0
7	BABINI Battista (ITA)	4	1	0	0	0							1
8	BAILETTI Toni (ITA)	1					0						0
9	BALDINI Ercole (ITA)	1		0									0
10	BALMAMION Franco (ITA)	2							2	0			2
11	BASSO Marino (ITA)	1										14	14
12	BLANC Francis (SUI)	1			0[4]								0
13	BODRERO Franco (ITA)	1							0				0
14	CAMPAGNARI Pietro (ITA)	1										0	0
15	CARLETTO Lino (ITA)	4						0	0	0	0		0
16	CARMINATI Lorenzo (ITA)	1		0									0
17	CASALINI Emilio (ITA)	2									0	0	0

1 Staat in de Encyclopédie du Monde du Cyclisme bij Molteni. Maar reed wel degelijk bij Salvarani in 1968.
2 Reed ook voor Gazzola.
3 Staat in de Encyclopédie du Monde du Cyclisme bij Ignis. Maar in het Italiaans boek Gruppocompatto staat hij wel degelijk bij Salvarani.
4 Reed dat jaar ook voor het Zwitserse Cynar.

	Renner	Aantal jaar	1963	1964	1965	1966	1967	1968	1969	1970	1971	1972	Totaal
18	CASATI Vittorio (ITA)	1				0[5]							0
19	CASTELLETTI Luigi (ITA)	1										0	0
20	CAVALCANTI Giovanni (ITA)	1								0			0
21	CHEMELLO Cipriano (ITA)	2							2	1			3
22	CHIAPPANO Carlo (ITA)	2					0	0					0
23	CREPALDI Ottavio (ITA)	2								0	1		1
24	DALLA BONA Luciano (ITA)	5				0[6]	1	2	0	0			3
25	DAVO Silvano (ITA)	2								0	0		0
26	DE PRÀ Tommaso (ITA)	4						3	0	0	0		3
27	DENTI Mino (ITA)	2				0[7]	0						0
28	DURANTE Adriano (ITA)	2				2	1						3
29	FANTINATO Bruno (ITA)	4	0[8]	0	0	0							0
30	FERRETTI Giancarlo (ITA)	4					0	0	0	0			0
31	FRANCHI Antonio (ITA)	1		0[9]									0
32	GALBO Luciano (ITA)	1				0							0
33	GARUA Giovanni (ITA)	1		0									0
34	GIMONDI Alessio (ITA)	1										0	0
35	GIMONDI Felice (ITA)	8			7	17	13	11	15	8	17	12	100
36	GIUSTI Gabriele (ITA)	1	0										0
37	GODEFROOT Walter (BEL)	1								18			18
38	GUADRINI Enrico (ITA)	2									0	0	0
39	GUALAZZINI Ercole (ITA)	5				0	0			3	1	1	5
40	GUERRA Pietro (ITA)	5						1	1	3	1	1	7
41	HOUBRECHTS Tony (BEL)	3								4	1	3	8
42	LEVATI Virginio (ITA)	1									1		1
43	LONGO Renato (ITA)	8		0	0	0	0	0	0	0	1		1
44	MAGNANI Franco (ITA)	2	1	0									1
45	MARCELLI Vittorio (ITA)	1								0			0
46	MARCHESI Ottavio (ITA)	1		0									0
47	MARTELLI Giampietro (ITA)	2		0	0								0
48	MAZZACURATI Italo (ITA)	3		0	0	0							0
49	MELDOLESI Domenico (ITA)	1				0							0

5 Staat in de Encyclopédie du Monde du Cyclisme bij Sanson. Maar in het Italiaans boek Gruppocompatto staat hij wel degelijk bij Salvarani (en G.S. Torre de'Roveri).
6 Prof vanaf september.
7 Prof vanaf oktober.
8 Prof vanaf oktober.
9 Staat in de Encyclopédie du Monde du Cyclisme ook in 1965 bij Salvarani. Maar in het Italiaans boek Gruppocompatto staat hij wel degelijk bij Pedale Pescarese.

	Renner	Aantal jaar	1963	1964	1965	1966	1967	1968	1969	1970	1971	1972	Totaal
50	MINIERI Mario (ITA)	6	0	0	0	0	0	0					0
51	MONTI Battista (ITA)	1				0							0
52	MORI Primo (ITA)	3								2	1	0	3
53	MOTTA Gianni (ITA)	2								7	10		17
54	PAMBIANCO Arnaldo (ITA)	4	3	1	0	0							4
55	PANIZZA Wladimiro (ITA)	2							0	1			1
56	PARTESOTTI Pietro (ITA)	4			0	1	0	0					1
57	PEFFGEN Wilfried (GER)	2						0	0				0
58	PESENTI Vittorio (ITA)	2				0	0						0
59	PIANCASTELLI Romano (ITA)	2	0	0									0
60	POGGIALI Roberto (ITA)	6					0	0	0	1	1	1	3
61	POLETTI Alberto (ITA)	2		0	0								0
62	REYBROUCK Guido (BEL)	2									6	6	12
63	RODRÍGUEZ Martín (COL)	1										0	0
64	RONCHINI Diego (ITA)	3	0		0	0							0
65	SANTAMBROGIO Giacinto (ITA)	1										1	1
66	SARTI Luigi (ITA)	1	0										0
67	SCANDELLI Pietro (ITA)	2	0[10]	0									0
68	SCHIAVON Silvano (ITA)	1								0			0
69	TACCONE Vito (ITA)	2		3[11]	2								5
70	TEDALDI Renato (ITA)	1	0[12]										0
71	TONOLI Gaudenzio (ITA)	1	0										0
72	TOSELLO Guerrino (ITA)	1										0	0
73	TRAPÈ Livio (ITA)	1	0										0
74	VANDENBERGHE Georges (BEL)	1									1		1
75	VENDEMIATI Gilberto (ITA)	2			0	0							0
76	VICENTINI Flaviano (ITA)	1					0						0
77	ZANCHI Mario (ITA)	2	0	0[13]									0
78	ZANDEGÙ Dino (ITA)	5					8	6	8	4	4		20
79	ZILIOLI Italo (ITA)	2					0					2	2
80	ZÖFFEL Roland (SUI)	1			0[14]								
			5	**10**	**19**	**29**	**23**	**27**	**35**	**52**	**46**	**41**	**287**

10 Prof vanaf september.
11 Staat in de Encyclopédie du Monde du Cyclisme in 1964 ook bij Lygie. Maar in het Italiaans boek Gruppocompatto staat hij wel degelijk bij Salvarani.
12 Staat in de Encyclopédie du Monde du Cyclisme als Tebaldi in 1963 bij Bianchi. Maar in het Italiaans boek Gruppocompatto staat hij wel degelijk als Tedaldi en bij Salvarani.
13 Reed eveneens voor Springoil-Fuchs.
14 Zöffel won één keer in 1965, maar dat was waarschijnlijk voor zijn Zwitserse ploeg Cynar.

De renners die de ploeg het langst trouw bleven waren Felice Gimondi en Renato Longo, elk acht jaar, Mario Minieri en Roberto Poggiali, elk 6 jaar en Luciano Dalla Bona, Pietro Guerra en Dino Zandegù elk 5 jaar alsook Ercole Gualazzini (in twee perioden).

Er reden vier nationaliteiten voor de ploeg: 71 Italianen, 4 Belgen, 2 Duitsers, 2 Zwitsers en 1 Colombiaan.

1963

De Salvarani ploeg van 1963.

De ploeg was voor een groot deel opgebouwd met renners uit het ter ziele gegane Ghigi. Giusti, Magnani, Minieri, Piancastelli, Ronchini, Sarti, Trapè en Zanchi vormden de ruggengraat. Assirelli, Pambianco en Tedaldi kwamen van Ignis, Babini van Molteni en Tonoli van Philco. Daarnaast waren er twee neoprofs Fantinato en Scandelli.

In dat eerste jaar waren er 5 overwinningen met als belangrijkste: Sassari-Cagliari (Babini), twee ritten in de Giro d'Italia (Magnani en Pambianco) en het eindklassement in de Giro di Sardegna (Pambianco).

Arnaldo Pambianco
(Foto: Mario Blanco)

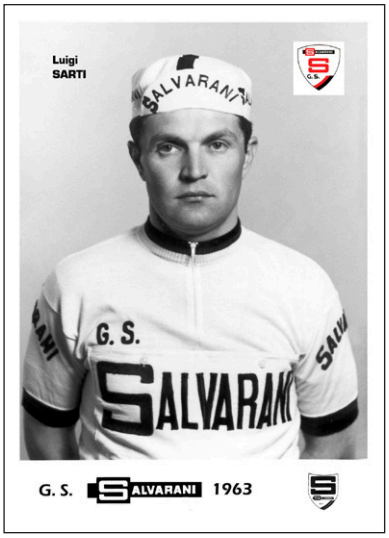

Luigi Sarti
(Foto: Mario Blanco)

Mario Zanchi
(Foto: Mario Blanco)

1964

De Salvarani-ploeg van 1964.

Drie renners verlieten de ploeg, Ronchini, Trapè en Zanchi. Giusti, Tedaldi en Tonoli beëindigden hun carrière. De belangrijkste nieuwkomers waren Adorni, Baldini, Longo en Taccone. In het geval van Ercole Baldini was het hoofdzakelijk de naam die werd aangetrokken. Vittorio Adorni was duidelijk de kopman.

Er waren 10 overwinningen op de weg met als belangrijkste: de Giro di Sardegna (Adorni), drie ritten in de Giro d'Italia (Adorni (2x) en Taccone) en één rit in de Tour de Romandie (Taccone).

Verder nog de Giro di Campania (Taccone) en de Flèche Brabançonne (Pambianco).

Daarnaast werd Renato Longo nog Wereldkampioen en Italiaans kampioen veldrijden.

Renato Longo

Vittorio Adorni

Vito Taccone

1965

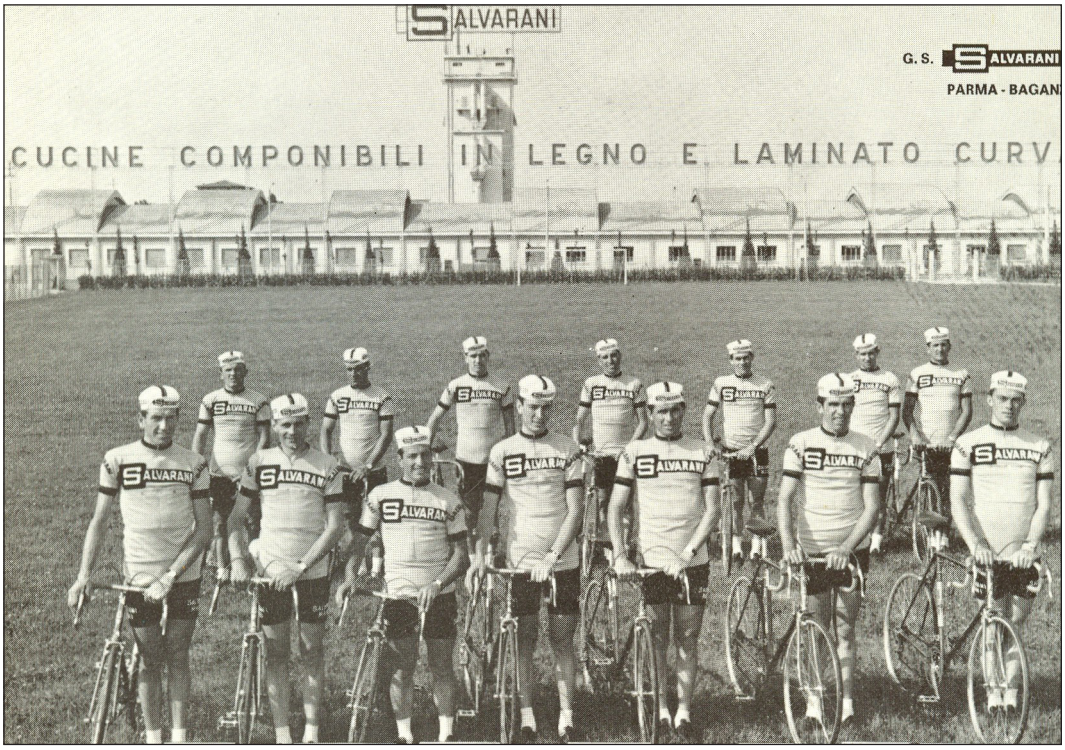

De Salvarani-ploeg van 1965.

Vijf renners verlieten de ploeg, Carminati, Franchi, Garau al na één jaar en Scandelli en Zanchi. Zes renners beëindigden hun carrière: Assirelli, Baldini, Magnani, Piancastelli en al na één jaar Alzani en Marchesi.

De belangrijkste nieuwkomers waren natuurlijk Felice Gimondi, die langs de grote poort het professioneel wielrennen binnenkwam, en de terugkerende Ronchini.

Er waren 19 overwinningen op de weg met als belangrijkste: de Giro d'Italia (Adorni) en de Tour de France (Gimondi). Drie ritten in de Giro d'Italia (Adorni) en eveneens drie ritten in de Tour de France (Gimondi). De Tour de Romandie (Adorni) en twee ritten in de Tour de Romandie (Adorni). Verder nog Milano-Torino (Taccone).

Daarnaast werd Renato Longo nog Wereldkampioen en Italiaans kampioen veldrijden.

Renato Longo

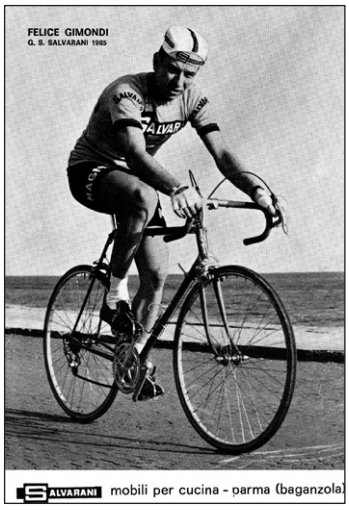

Felice Gimondi

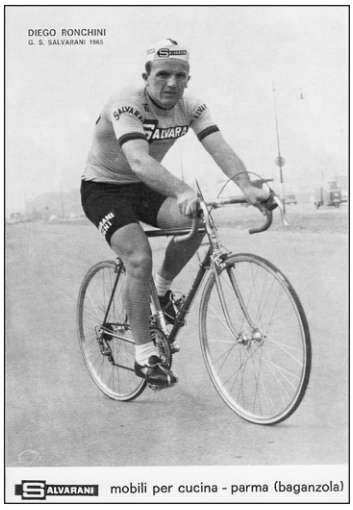

Diego Ronchini

Gimondi en Adorni winnaars van de Tour en de Giro.

1966

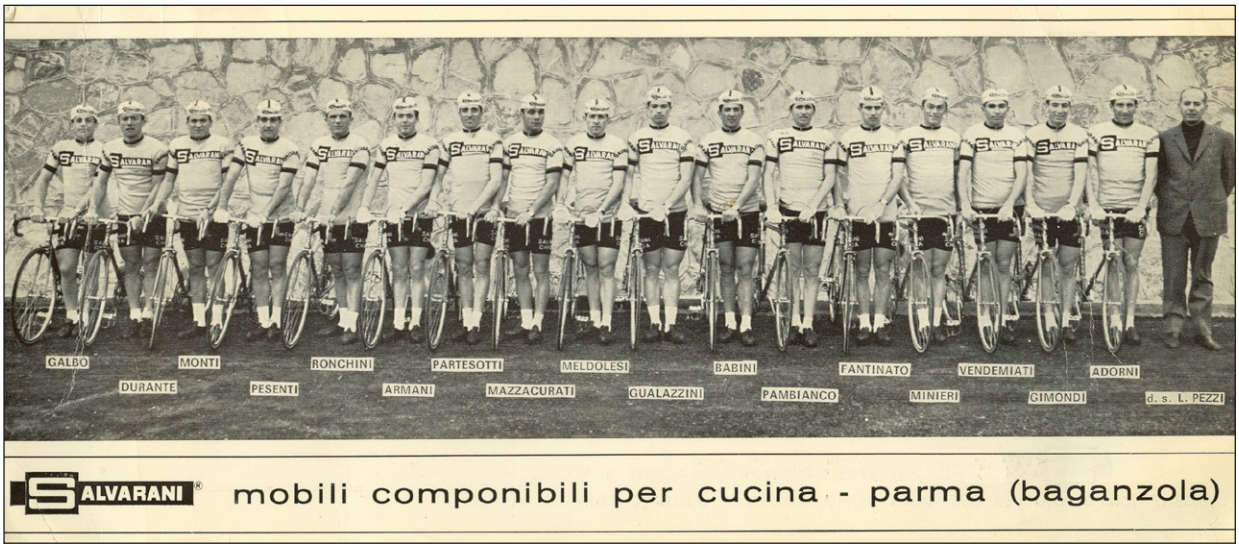

De Salvarani-ploeg van 1966.

Drie renners verlieten de ploeg, Taccone en daarnaast de twee Zwitsers, Blanc en Zöffel, die hun carrière verderzetten in Zwitserse ploegen. Martelli en Poletti beëindigden hun carrière.

De belangrijkste nieuwkomers waren Armani, Durante en Gualazzini.

Er waren 29 overwinningen op de weg met als belangrijkste: de Tour de Belgique (Adorni), één rit in de Tour de Belgique (Adorni), drie ritten in de Giro d'Italia (Adorni, Dalla Bona en Gimondi), twee ritten in de Tour de Romandie (Gimondi), drie ritten in Paris-Nice (Durante, Adorni en Armani) en één in de Giro di Sardegna (Adorni).

Verder nog Paris-Roubaix (Gimondi), de Giro di Lombardia (Gimondi), Paris-Bruxelles (Gimondi), de Coppa Agostoni (Gimondi), de Coppa Placci (Gimondi) en Milano-Vignola (Durante).

En ook de GP Lugano (Adorni).

Daarnaast werd Renato Longo nog Italiaans kampioen veldrijden.

Vittorio Adorni

Felice Gimondi

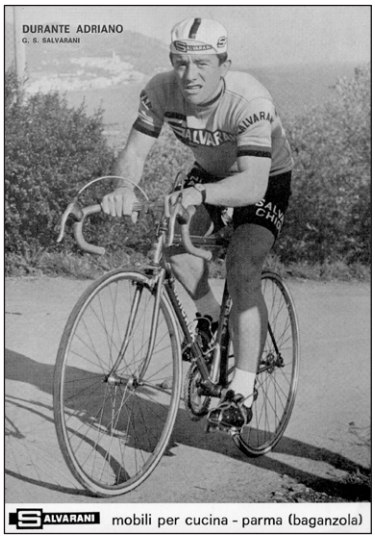

Adriano Durante

1967

De Salvarani-ploeg van 1967.

Negen renners verlieten de ploeg, Adorni, Fantinato, Mazzacurati en Vendemiati en al na één jaar Armani, Casati, Galbo, Maldolesi en Monti. Babini, Pambianco en Ronchini stopten hun carrière.

Als meest bekende namen bij de nieuwkomers waren er Ferretti, Poggiali, Vicentini, Zandegù en Zilioli.

Er waren 23 overwinningen op de weg met als belangrijkste: de Giro d'Italia (Gimondi), drie ritten in de Giro d'Italia (Gimondi en Zandegù (2x)) alsook het puntenklassement (Zandegù), twee ritten in de Tour de France (Gimondi) en één rit in de Tirreno-Adriatico (Zandegù).

Verder nog de Ronde van Vlaanderen (Zandegù), de Giro di Lazio (Gimondi) en de Trofeo Matteotti (Zandegù).

En ook de GP des Nations (Gimondi), de GP Lugano (Gimondi) en de GP Forlì (Gimondi).

Daarnaast werd Renato Longo nog Wereldkampioen en Italiaans kampioen veldrijden.

Salvarani won in 1967 de Coupe du Monde Intermarques.

Renato Longo

Dino Zandegù

Italo Zilioli

Felice Gimondi als winnaar van de Giro.

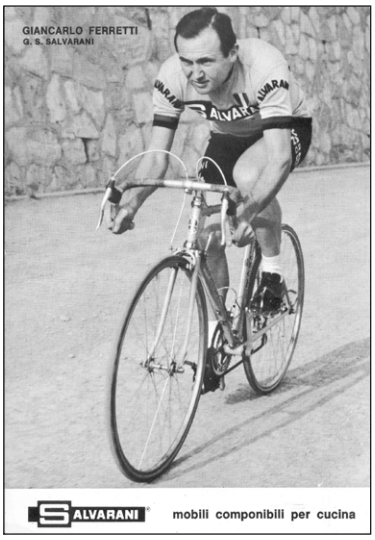

Giancarlo Ferretti

1968

De Salvarani-ploeg van 1968.

Zes renners verlieten de ploeg, Denti, Durante, Gualazzini en al na één jaar Bailetti, Vicentini en Zilioli. Pesenti beëindigde zijn carrière.

De bekendste nieuwkomers waren de Duitsers Altig en Peffgen alsook De Prà en Guerra.

Er waren 27 overwinningen op de weg met als belangrijkste: het Italiaans kampioenschap[15] (Gimondi), de Vuelta a España (Gimondi), vijf ritten in de Vuelta a España (De Prà, Altig (2x), Guerra en Gimondi), één rit in de Giro d'Italia (Gimondi), drie ritten in de Giro di Sardegna (Zandegù), één rit in de Tirreno-Adriatico (Altig) en één rit in de Volta a Catalunya (Zandegù).

Verder nog Milano-Sanremo (Altig) en de Trofeo Masferrer (Zandegù).

En ook de GP des Nations (Gimondi), de GP Forlì (Gimondi) en de Trofeo Baracchi (Gimondi en Anquetil).

Daarnaast werd Renato Longo nog Italiaans kampioen veldrijden.

Italiaans kampioen Felice Gimondi.

Rudi Altig

Wilfried Peffgen

15 Dit was de Giro della Romagna.

1969

De Salvarani-ploeg van 1969.

Albonetti verliet al na één jaar de ploeg en ook Chiappano ging weg terwijl Minieri en Partesotti de fiets aan de wilgen hingen.

De nieuwkomers waren Balmamion, Bodrero, Chemello en Panizza.

Er waren 35 overwinningen op de weg met als belangrijkste: de Giro d'Italia (Gimondi), de Tour de Romandie (Gimondi), de proloog en één rit in de Tour de France (Altig en Gimondi), drie ritten in de Volta a Catalunya (Chemello (2x) en Zandegù), één rit in de Giro di Sardegna (Zandegù) en één rit in Paris-Nice (Zandegù).

Verder nog de Giro dell'Appennino (Gimondi), de Giro della Romagna (Zandegù), de Trofeo Masferrer (Zandegù) en de Trofeo Jaumendreu (Zandegù).

En ook de GP Forlì (Gimondi) en de GP Lugano (Altig).

Daarnaast werd Renato Longo nog Italiaans kampioen veldrijden.

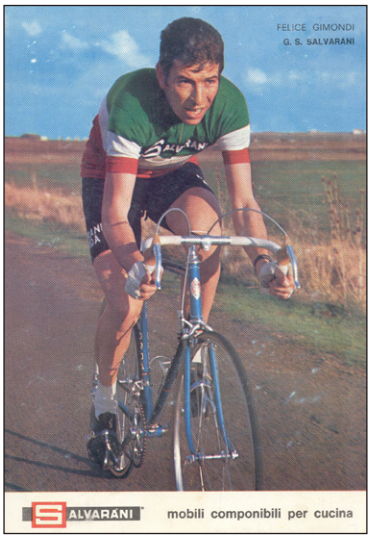

Felice Gimondi

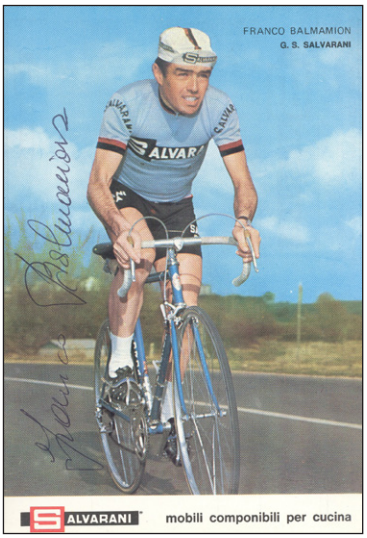

Franco Balmamion

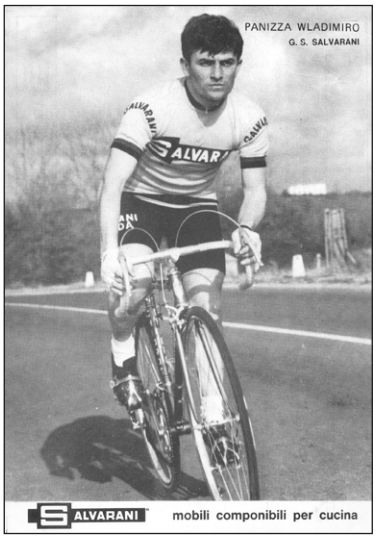

Wladimiro Panizza

1970

De Salvarani-ploeg van 1970.

De Duitsers Altig en Peffgen verlieten de ploeg en Bodrero beëindigde zijn carrière.

Er kwam een serieuze injectie van nieuwe renners, tien in totaal met Godefroot en Houbrechts van Belgische zijde, van Italiaanse zijde Cavalcanti, Crepaldi, Davo, Marcelli, Mori, Schiavon en vooral Motta en er was de terugkeer van Gualazzini.

Er waren 52 overwinningen op de weg met als belangrijkste: de Tour de Suisse (Poggiali), de Tour de l'Indre-et-Loire (Gualazzini), de Tirreno-Adriatico (Houbrechts), twee ritten in de Tour de Suisse (Gimondi en Zandegù) en twee ritten in de Tour de l'Indre-et-Loire (Gualazzini), twee ritten in de Giro d'Italia (Godefroot en Zandegù), drie ritten in de Tour de France (Godefroot (2x) en Mori) alsook het puntenklassement (Godefroot), één rit in de Tour de Romandie (Zandegù), één rit in Paris-Nice (Chemello), één rit in de Tirreno-Adriatico (Gimondi) en één rit in de Tour de Belgique (Godefroot).

Verder ook de Züri Metzgete (Godefroot), de Trofeo Matteotti (Gimondi), de Coppa Bernocchi (Guerra), de Giro dell'Appennino (Motta), de Giro delle Marche (Dalla Bona), de Giro dell'Umbria (Motta) en de Tre Valli Varesine (Motta).

Daarnaast werd Renato Longo nog Italiaans kampioen veldrijden.

Walter Godefroot

Tony Houbrechts

Silvano Schiavon

1971

De Salvarani-ploeg van 1971.

Negen renners verlieten de ploeg. Godefroot, Marcelli en Cavalcanti al na één jaar en daarnaast Balmamion, Chemello, Dalla Bona en Panizza. Ferretti en Schiavon stopten ermee.

De belangrijkste nieuwkomers waren de Belgen Reybrouck en Vandenberghe.

Er waren 46 overwinningen op de weg met als belangrijkste: één rit in de Tour de France (Guerra), vier ritten in de Giro d'Italia (Gualazzini, Gimondi (2x) en Zandegù), de proloog van de Tour de Romandie (Gimondi), één rit in de Giro di Sardegna (Reybrouck), twee ritten in de Tirreno-Adriatico (Reybrouck en Motta) en twee ritten in de Volta a Catalunya (Reybrouck en Mori).

Verder nog de Giro di Piemonte (Gimondi), de Coppa Sabatini (Poggiali), de Giro dell'Umbria (Houbrechts) en de Coppa Bernocchi (Levati).

En ook de GP Forlì (Gimondi).

Daarnaast werd Renato Longo nog Italiaans kampioen veldrijden en Pietro Guerra Italiaans kampioen achtervolging.

Gianni Motta

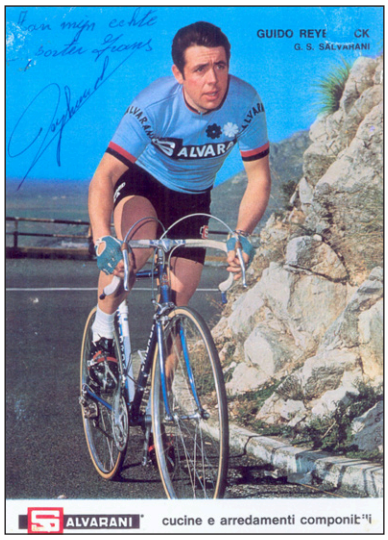

Guido Reybrouck

Georges Vandenberghe

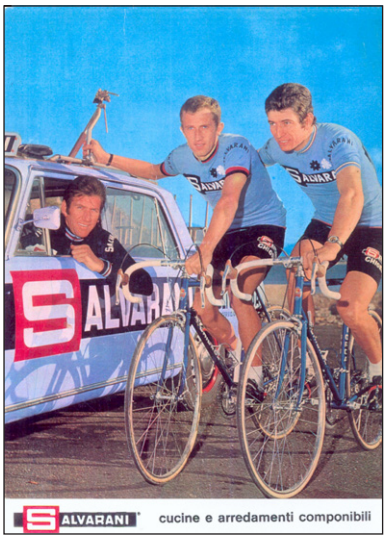

Gianni Motta & Felice Gimondi en sportbestuurder Vittorio Adorni.

Ercole Gualazzini

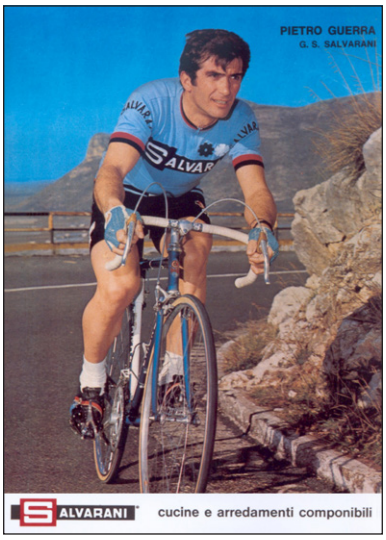

Pietro Guerra

1972

De Salvarani-ploeg van 1972.

Zeven renners verlieten de ploeg: Crepaldi, Davo, Levati, Longo, Motta, Vandenberghe en Zandegù. Carletto en De Prà hielden het voor gezien.

De belangrijkste nieuwkomers waren Basso, 'Cochise' Rodríguez, Santambrogio en Tosello. Zilioli kwam terug en Alessio Gimondi, als broer van Felice, is enkel vermeldingswaard wegens zijn familienaam.

Er waren 41 overwinningen op de weg met als belangrijkste: het wereldkampioenschap (Basso), het Italiaans kampioenschap (Gimondi), één rit in de Tour de France (Gualazzini), twee ritten in de Giro d'Italia (Basso en Zilioli), de Tour de Romandie (Motta), twee ritten in de Tour de Romandie (Motta), de Volta a Catalunya (Gimondi), één rit in de Volta a Catalunya (Gimondi), de Giro di Sardegna (Basso) en vier ritten in de Giro di Sardegna (Basso (3x) en Houbrechts).

Verder nog de Coppa Sabatini (Houbrechts), de Giro di Calabria (Motta), de Giro dell'Emilia (Motta), de Coppa Bernocchi (Basso), Giro della Romagna (Guerra) en de Tre Valli Varesine (Santambrogio). En ook de GP Lugano (Gimondi).

Daarnaast werd Pietro Guerra Italiaans kampioen achtervolging (outdoor en indoor) en Gianni Motta Italiaans kampioen omnium (indoor).

Marino Basso

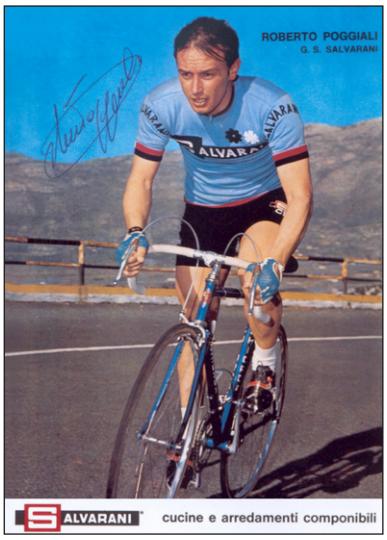

Roberto Poggiali

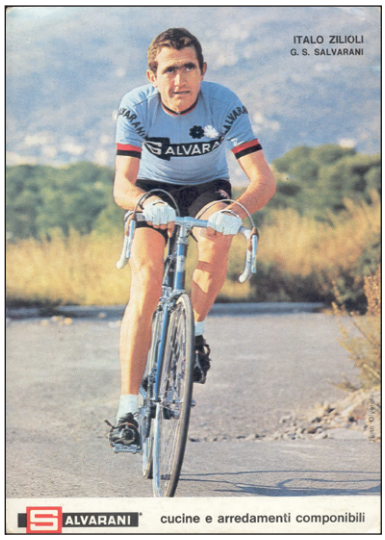

Italo Zilioli

Wereldkampioen Marino Basso.

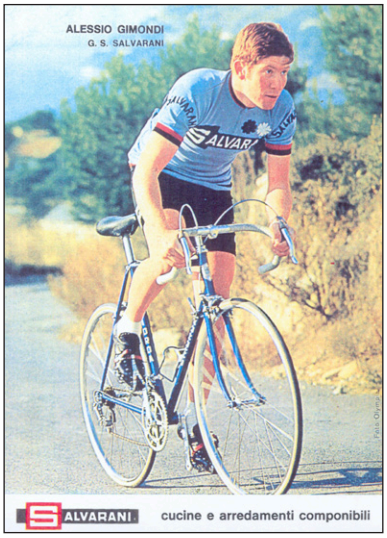

Alessio Gimondi

Giacinto Santambrogio

In 1973 werd de ploeg grotendeels overgenomen door het opnieuw in competitie verschijnende Bianchi. Basso, Casalini, Castelletti, Felice Gimondi, Gualazzini, Guerra, Rodríguez en Santambrogio reden voor de hemelsblauwen. Houbrechts (Rokado) zou hen na een jaar vervoegen. Mori en Poggiali gingen naar Sammontana, Campagnari naar Magniflex, Guadrini naar Zonca, Tosello naar SCIC en Zilioli naar Dreher. Reybrouck reed nog een jaar voor Novy en Alessio Gimondi verdween weer in de anonimiteit.

In totaal waren er dus 287 zeges voor Salvarani naast drie wereldtitels in het veld en een aantal Italiaanse titels in het veld en op de piste.

Palmares

Felice Gimondi behaalde het meest aantal overwinningen voor Salvarani, net 100. Dino Zandegù staat tweede met 30 zeges en Vittorio Adorni behaalde er 23.

Bekijken we het palmares van Salvarani vanuit Italiaans oogpunt[16], dan is dat een vrij volledig plaatje.

Het wereldkampioenschap en Italiaans kampioenschap, de drie grote ronden, 4 van de 5 monumenten, de 4 grote tijdritten en van de 22 belangrijkste Italiaanse (semi)klassiekers er 17 gewonnen (25 zeges in totaal). Van de belangrijkste kleinere rittenkoersen werden er vijf van de zes gewonnen.

Liège-Bastogne-Liège, Paris-Nice, de Trofeo Laigueglia en de Gran Premio Commercio & Industria zijn zowat de belangrijkste wedstrijden die ontbreken.

Wereldkampioenschap	Italiaans kampioenschap	Andere nationale titels
1	2	

Tour de France	Giro d'Italia	Vuelta a España
1	3	1
Ritten	**Ritten**	**Ritten**
12	23	5

Milano-Sanremo	Ronde van Vlaanderen	Paris-Roubaix	Liège-Bastogne-Liège	Giro di Lombardia
1	1	1		1

Tour de Suisse	Tour de Romandie	Paris-Nice	Tirreno-Adriatico	Giro di Sardegna	Volta a Catalunya
1	3		1	3	1

Trofeo Laigueglia	1	Giro del Veneto		Giro dell'Appennino	2
Sassari-Cagliari	1	Giro del Piemonte	1	Coppa Agostoni	1
Milano-Torino	1	Giro dell'Emilia	1	Coppa Placci	1
Milano-Vignola	1	Giro della Romagna	3[17]	Coppa Sabatini	2
Giro della Campania	1	Giro delle Marche	1	Coppa Bernocchi	3
Giro della Toscana		Giro di Reggio Calabria	1	Trofeo Matteotti	2
Giro del Lazio	1	Gran Premio Commercio & Industria		Tre Valli Varesine	2
Giro dell'Umbria	2				

GP des Nations	GP Lugano	GP Forlì	Trofeo Baracchi
2	4	4	1

Andere te vermelden wedstrijden
Flèche Brabançonne, Paris-Bruxelles, Tour de Belgique, Züri Metzgete

16 Voor een Italiaanse sponsor zijn overwinningen in Italiaanse klassiekers en semiklassiekers belangrijker dan bv. een overwinning in de Omloop Het Volk, Gent-Wevelgem, de E3-Prijs Harelbeke enz ... In dit overzicht zal dus hoofdzakelijk hiermee rekening gehouden worden.

17 In 1968 was dit tevens het Italiaans kampioenschap.

Salamini 1966-1967

De eerste 'concurrent' van Salvarani die het potentieel van publiciteit voeren via wielersponsoring inzag, was Salamini. Het bedrijf bleef echter slechts iets meer dan één jaar actief in de wielersport. In 1966 kwam de ploeg maar op in het najaar. In 1967 sponsorde Salamini twee ploegen. Enerzijds de wegploeg Salamini-LUXOR en anderzijds de eerder naar de piste georiënteerde ploeg Salamini-COMET. Maar beide ploegen stonden bijvoorbeeld wel aan de start van Tirreno-Adriatico.

Historiek

De stad Parma telde in 1967 meer dan 170 000 inwoners en in dat jaar had de Salamini-groep bijna duizend werknemers in dienst. Het was het Parma van de drie S'en: Simonazzi, Salvarani en natuurlijk Salamini. De eerste in het westen, de tweede in het noorden, de derde in het oosten. Het was het Parma van de masterplannen voor de wederopbouw. En de familie Salamini had de naoorlogse periode met beide handen aangegrepen en de fabriek in Stradello San Girolamo, gespecialiseerd in de productie van radiatoren en later tanks, volledig operationeel gehouden. De jonge Angelo Salamini, geboren in 1930, besloot eind jaren vijftig mee te liften op het economische wonder en groots te mikken: hij transformeerde de hectares familielandbouwgrond tot een 'kleine fabriek'. Angelo Salamini lanceerde de nieuwe productie met een groeiende klantenkring: van Oto Melara tot Fiat, van Lamborghini tot Maserati. De fabriek in Parma produceerde radiatoren, tanks, uitlaatdempers, motorkappen, stoelen en dashboards. Maar ook, vanaf begin jaren 60, kantoor- en industrieel meubilair.

In augustus 1967 verscheen nog het volgende in de gespecialiseerde vakbladen: "De omzet in 1966 bedroeg ongeveer 7 miljard ITL, waarvan 1,5 miljard export; in de eerste zes maanden van 1967 ongeveer 5 miljard ITL, waarvan 1,5 miljard export", grotendeels geconcentreerd in de sector nieuwe huishoudelijke apparaten (53%). Salamini was het vierde grootste bedrijf in de provincie Parma en het grootste in de metaalverwerkende sector. Een leger mannelijke arbeiders (er waren slechts tien vrouwen in de productie, van wie er vijf op de stoffeerderij werkten) was bijna betoverd door de constante versnelling van Angelo Salamini, die in 1962 meer arbeiders begon aan te nemen voor de productie van huishoudelijke apparaten, eerst voor derden, en vervolgens in 1965 met zijn eigen lijn: Luxor wasmachines[18]. In 1967 besloeg het industriële complex een oppervlakte van 225 000 vierkante meter, waarvan 60 000 vierkante meter gebouwen en loodsen. Bijna duizend werknemers werkten er. Salamini bereikte zijn piek in productiviteit in 1967, hetzelfde jaar dat de ondernemer besloot een eersteklas wielerploeg samen te stellen en deel te nemen aan de Giro d'Italia.

Dat topjaar viel echter samen met het begin van het einde: de banken stopten met kredietverlening en eisten de terugbetaling van de aanzienlijke startfinanciering. Zo vatten de betrokkenen de situatie bij Salamini destijds samen: "Afgezien van de grootheidswaanzin van de eigenaar die, ondanks zijn gebrek aan financiële stabiliteit, zich aan risicovolle activiteiten waagde, blijft het een feit dat hij niet voldoende connecties had binnen de industriële elite, en dit steunde hem duidelijk niet, net als de Italiaanse fabrikanten van huishoudelijke apparaten die Salamini van de markt wilden verdrijven."

Het verhaal van Salamini eindigde in 1969.

18 Er kon niet direct een link gelegd worden met keukens. Maar op de rugzijde van de pubkaarten van 1967 staat: G.S. SALAMINI – PARMA Lavatrici-Frigoriferi-Cucine-Arredamenti Metallici.

Sportgeschiedenis

Salamini kwam in het peloton in 1966 en bleef er tot en met 1967. Er reden in totaal 16 + 8 renners in het Salamini-LUXOR en Salamini-COMET-shirt[19].

Er reden 10 renners voor Salamini-LUXOR in 1966. Acht renners werden pas prof in september 1966, twee in oktober 1966. Er zijn uitslagen bekend van deze renners in de Giro dell'Emilia (4/10), de Corsa di Coppi (12/10), de Coppa Agostoni (19/10), de Giro di Lombardia (22/10), de Coppa Sabatini (9/10), de Coppa Placci (29/10) en de Trofeo Baracchi (4/11).

In onderstaande tabel staan deze renners, het aantal jaar dat ze voor de ploeg reden en het aantal zeges die ze in die jaren behaalden.

Salamini-LUXOR					
	Renner[20] [21]	**Aantal jaar**	**1966**	**1967**	**Totaal**
1	ADORNI Vittorio (ITA)	1	0	6	6
2	ALBONETTI Antonio Paolo (ITA)	2	0[22]	0	0
3	ARMANI Luciano (ITA)	1	0	4	4
4	BALDINI Renzo (ITA)	2	0[23]	0	0
5	BENEDETTI Ottorino (ITA)	2	0[24]	0	0
6	BENFATTO Attilio (ITA)	2	0[24]	0	0
7	CARLETTO Lino (ITA)	2	0[24]	1	1
8	CASALINI Emilio (ITA)	1		0	0
9	GRAZIOLI Lauro (ITA)	2	0[24]	0	0
10	GUERRA Pietro (ITA)	2	0[24]	1	1
11	MASSIGNAN Imerio (ITA)	1		0	0
12	MAZZACURATI Italo (ITA)	1		0	0
13	MEALLI Bruno (ITA)	1		1	1
14	REGGI Luigi (ITA)	2	0[24]	0	0
15	SOAVE Luciano (ITA)	2	0[24]	0	0
16	ZUCCOTTI Luigi (ITA)	2	0[23]	0	0
			0	**13**	**13**

19 Beide ploegen stonden op de deelnemerslijst van de Tirreno-Adriatico 1967 (Bron: Coups de Pédales nr. 227 p. 66).

20 Er is in sommige bronnen sprake van Walter Ricci (FRA) als lid van de ploeg in 1967. Ricci was in 1967 echter nog 'amateur hors catégorie' in Frankrijk. Heel waarschijnlijk gaat het hier om een naamsverwarring met Luigi Reggi.

21 Er is in sommige bronnen sprake van Michele Lombardi (ITA) als lid van de ploeg. Deze renner kon echter niet teruggevonden worden in het boek Gruppocompatto of de Encyclopédie du Monde de Cyclisme.

22 Prof vanaf oktober.

23 Prof vanaf september.

24 Er is in sommige bronnen sprake van Carlo Mazzotti (ITA) als lid van de ploeg. Deze renner kon echter niet teruggevonden worden in het boek Gruppocompatto of de Encyclopédie du Monde de Cyclisme.

Salamini-COMET				
	Renner	**Aantal jaar**	**1967**	**Totaal**
1	BIANCHETTO Sergio (ITA)[25]	1	0	0
2	GAIARDONI Sante (ITA)	1	0	0
3	MACCHI Giampiero (ITA)	1	2	2
4	MANTOVAN Vincenzo (ITA)	1	0	0
5	MAZZANTI Domenico (ITA)	1	0	0
6	PELLEGRINI Armando (ITA)	1	0	0
7	SGARBOZZA Luigi (ITA)	1	0	0
8	VENTURELLI Romeo (ITA)	1	0	0
			2	**2**

De renners die de ploeg het langst trouw bleven waren degene die vanaf het begin aangeworven waren en dus één jaar en drie (of vier) maand bleven.

Er reden enkel Italianen voor de ploeg.

25 Reed in 1967 ook voor Ignis.

1966

De Salamini-LUXOR-ploeg van 1966 met negen van de tien renners.

De tien aangeworven renners waren allen neoprofs.

Er waren in dat jaar geen overwinningen.

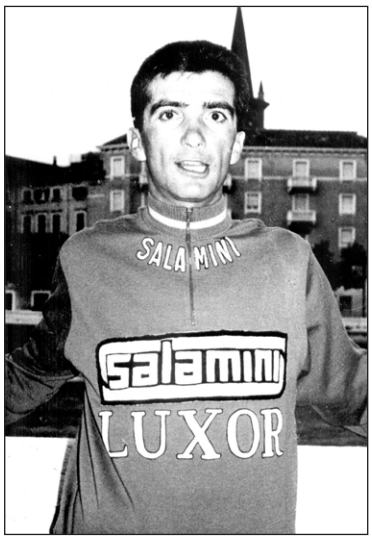

Pietro Guerra

Lauro Grazioli

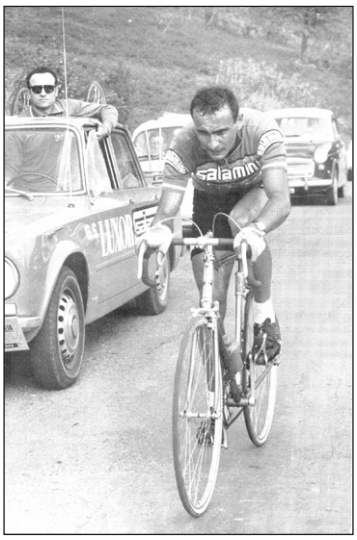

Renzo Baldini

1967

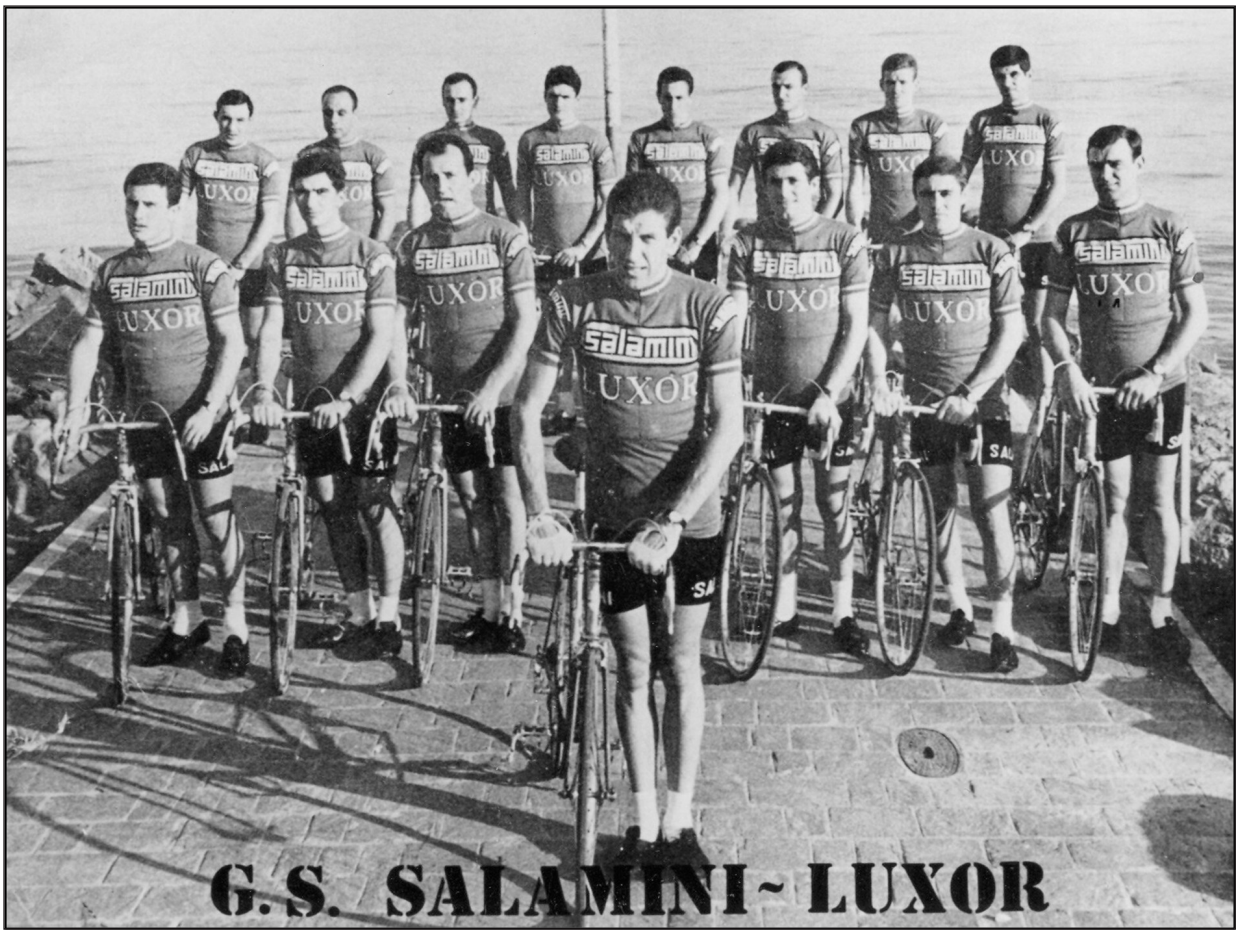

De Salamini-LUXOR-ploeg van 1967.

Alle tien renners van 1966 bleven en er kwamen zes nieuwkomers waaronder Adorni, Armani en Massignan als belangrijkste namen.

In 1967 waren er 13 overwinningen op de weg met als belangrijkste: de Tour de Romandie (Adorni), één rit in de Tour de Romandie (Adorni), één rit in de Giro d'Italia (Adorni), de Giro di Sardegna (Armani) en één rit in de Giro di Sardegna (Guerra).

Verder ook de Coppa Bernocchi (Adorni), de Coppa Placci (Armani) en de Giro della Romagna (Mealli).

Ten gevolge van de financiële problemen en de daarmee gepaard gaande sociale onrust moest de ploeg het na iets meer dan één jaar al voor gezien houden. Adorni, Armani, Casalini, Grazioli, Meali, Soave en Zuccotti gingen naar het terugkerende FAEMA. Albonetti, Carletto en Guerra naar 'concurrent' Salvarani, Benedetti en Benfatto naar Kelvinator en Massignan naar Pepsi Cola. Baldini, Mazzacurati en Reggi hielden het voor bekeken.

Van de ploeg Salamini-COMET ging Bianchetto naar Vittadello, Gaiardoni naar Ignis, Macchi naar Molteni, Mantovani naar Germanvox, Mazzanti naar G.B.C., Sgarbozza naar Max Meyer, Pellegrini naar Amaro 18 Isolabella en reed Venturelli als individueel.

In totaal waren er dus 13 zeges voor Salamini-LUXOR. De andere ploeg, Salamini-COMET behaalde twee overwinningen.

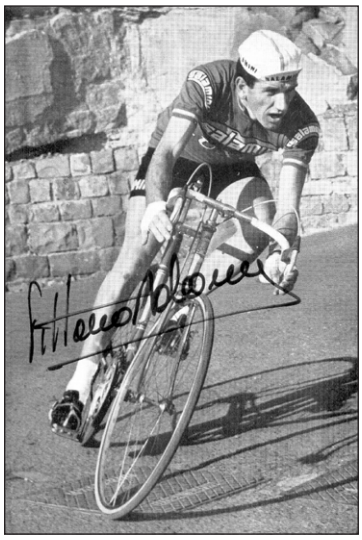

Vittorio Adorni

Luciano Armani

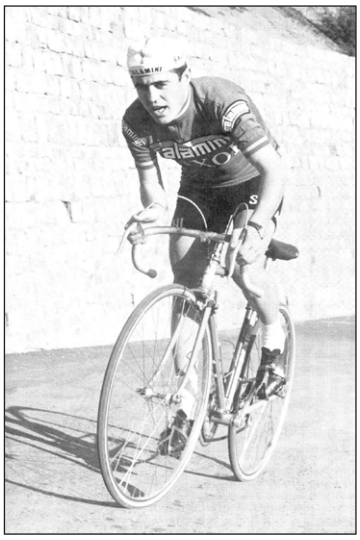

Attilio Benfatto

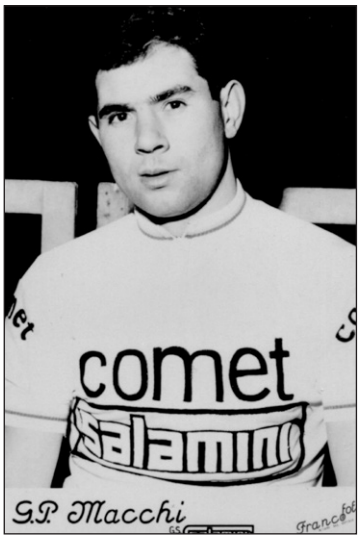

Giampiero Macchi

Sante Gaiardoni

Palmares

Vittorio Adorni behaalde de meeste overwinningen voor Salamini, 6. Tweede in de stand is Luciano Armani met 4 zeges, derde is Giampiero Macchi met 2 eerste plaatsen.

Bekijken we het palmares van Salamini vanuit Italiaans oogpunt[26], dan is dit in vergelijking met Salvarani mager. Dit is logisch gezien Salvarani 10 jaar in competitie uitkwam en Salamini slechts iets meer dan één jaar. Van de belangrijkste kleinere rittenkoersen werden er twee van de zes gewonnen.

Geen titels op de weg, geen van de drie grote ronden, geen enkel monument, geen grote tijdritten en van de 22 belangrijkste Italiaanse (semi)klassiekers slechts 3 gewonnen (3 zeges in totaal).

Wereldkampioenschap	Italiaans kampioenschap	Andere nationale titels

26 Voor een Italiaanse sponsor zijn overwinningen in Italiaanse klassiekers en semiklassiekers belangrijker dan bv. een overwinning in de Omloop Het Volk, Gent-Wevelgem, de E3-Prijs Harelbeke enz ... In dit overzicht zal dus hoofdzakelijk hiermee rekening gehouden worden.

Tour de France	Giro d'Italia	Vuelta a España
Ritten	**Ritten**	**Ritten**
	1	

Milano-Sanremo	Ronde van Vlaanderen	Paris-Roubaix	Liège-Bastogne-Liège	Giro di Lombardia

Tour de Suisse	Tour de Romandie	Paris-Nice	Tirreno-Adriatico	Giro di Sardegna	Volta a Catalunya
	1			1	

Trofeo Laigueglia		Giro del Veneto		Giro dell'Appennino	
Sassari-Cagliari		Giro del Piemonte		Coppa Agostoni	
Milano-Torino		Giro dell'Emilia		Coppa Placci	1
Milano-Vignola		Giro della Romagna	1	Coppa Sabatini	
Giro della Campania		Giro delle Marche		Coppa Bernocchi	1
Giro della Toscana		Giro di Reggio Calabria		Trofeo Matteotti	
Giro del Lazio		Gran Premio Commercio & Industria		Tre Valli Varesine	
Giro dell'Umbria					

GP des Nations	GP Lugano	GP Forlì	Trofeo Baracchi

Andere te vermelden wedstrijden

(wordt vervolgd)

Gazettenpraat

Zoveel jaren later
Reacties na het lezen van enkele artikelen in Sport ’67

door Jan De Smet

Sport’67 Nr. 17 van 7 tot 13 mei 1967, p. 3

Wordt Raymond de ontgoocheling van het jaar?

‘Poulidor is om zeep’ zegt R. Halna

Zijn rijwielmerk heeft hem opgeëist voor Bordeaux-Parijs omdat het zelfs zonder Anquetil geen vertrouwen meer heeft in zijn kopman voor de ronde.

Wij konden niet zeggen dat de ogen van Raymond Poulidor dof stonden, toen wij hem daar in de schaduwen van het stadion van Valencia even opzij namen om met hem zijn troebele confidenties van het huidige ogenblik te bespreken. Poulidor maakte ons een goede indruk. Hij reageerde kalm op enkele striemende opmerkingen. Wij konden uit zijn antwoorden niet besluiten dat Poulidor reeds alle hoop op een bijzondere wielerprestatie verloren heeft.

De atleet die wij voor ons kregen, kon echter moeilijk het getekende wezen veranderen. De bleekgele ‘sporen’ die over de jukbeenderen van Raymond Poulidor lopen, het heftig rood dat elders vermengd wordt met een bruine tint, gaven ons de indruk dat op 31-jarige leeftijd Raymond Poulidor de gevolgen begint te dragen van al datgene wat hij aanwendde om zich te sterken in de strijd tegen de super-vedetten van zijn tijd. Vooral tegen Jacques Anquetil.

Op het ogenblik dat men de aandacht vestigt op het feit dat de tijd van het afscheid voor Jacques Anquetil is aangebroken, doet hier in de Vuelta ook meer en meer het gerucht de ronde dat Raymond Poulidor op het keerpunt van zijn loopbaan is gekomen.

Hij antwoordde eerlijk:

• Neen, mij is het in welke rittenwedstrijd ook, nog nooit overkomen dat ik tot op meer dan een kwartier achterstand van de leider werd gereden.

Poulidor voegde er evenwel onmiddellijk een verontschuldiging aan toe:

• Ik ben echter niet naar deze Ronde van Spanje gekomen met het vaste voornemen haar te winnen. Na de Spaanse tocht wacht mij een andere opgave, waarmede ik heel wat meer begaan ben. Ik moet van mijn rijwielhuis Mercier, Bordeaux-Parijs rijden.

Bij deze verklaring ondervonden wij dat Raymond Poulidor ook verontschuldigingen kan zoeken in kleine leugentjes. Voor hij naar Spanje vertrok was inderdaad nog niets beslist betreffende zijn deelneming aan Bordeaux-Parijs. Hij vertrok daarbij als favoriet voor ‘Jan en alleman’ hier in het zuiden. Hij besefte bij de aanvang te Vigo eveneens zo hij hier in Spanje de ‘koning’ van het internationale gezelschap kon worden, hij bij de organisators van de Ronde van Frankrijk kon aankloppen om betere waarborgen. Hij zou immers de Tour met nationale ploegen, maar zonder Jacques Anquetil gelanceerd hebben. Maar Raymond Poulidor zal zonder een mirakel (dat wij tevens niet mogelijk achten) deze Ronde van Spanje niet winnen. Hij wordt daarbij in een bui van twijfel gebracht. Hij moet van zijn merk Bordeaux-Parijs rijden.

• Ik persoonlijk heb daar niet veel lust voor, antwoordde hij ons. Ik word er evenwel toe verplicht.

Het rijwielhuis Mercier lanceert derhalve Poulidor in de marathon van de weg, juist voor de Tour die Poulidor zal kunnen rijden zonder dat hij van bij het vertrek zijn 'kwelduivel', Anquetil, naast zich zal voelen. Normaal zou het derhalve geweest zijn dat men 'Pouli' in zijn volgende Ronde-opdracht met volle macht zou gesteund hebben en men hem tevens zou gespaard hebben van nutteloos krachtenverbruik. Niets van dit alles. Poulidor moet een avontuur in, dat hij persoonlijk wil ontlopen.

Daar zit meteen de grote kwestie voor Raymond Poulidor. Hij blijkt bij zijn eigen rijwielhuis het vertrouwen met betrekking tot de Ronde (zonder Anquetil) verloren te hebben.

Roger Halna, de Parijse commissaris van de Franse wielerfederatie die hier in Spanje de U.C.I. vertegenwoordigt, heeft trouwens zijn aanmerkingen niet gespaard ten opzichte van 'zijn eigen' vedette.

Poulidor est 'foutu', zei hij ons op de man af. Ik begrijp hem hier in Spanje niet, waar ik hem in het verleden op zijn best zag en tevens de eindzege zag verwerven. Ik begrijp nog minder het feit dat zijn rijwielmerk hem in Bordeaux-Parijs wil 'zetten'. Poulidor 'floteert' achter een dernytuig. Met de 570 km van Bordeaux-Parijs in de wind te rijden, wint men deze marathon van de weg niet. Hij kan hier in Spanje niet beweren dat hij de Ronde, waarvoor hij als favoriet vertrok, heeft verloren door Anquetil. Voor mij persoonlijk staat in Bordeaux-Parijs Poulidor een nieuwe klop van de hamer te wachten. Wat zal deze moreel gegeselde man dan nog kunnen uitrichten in de Tour de France, die hij reeds zonder Anquetil, verloor tegen Felice Gimondi. Mij komt het derhalve voor dat zelfs zijn eigen leiders voor Raymond Poulidor nog iets zoeken, waarin hij zelf geen vertrouwen meer hebben.

Dit zijn waarachtige woorden, die wij hier in Spanje uit de mond van Poulidors eigen landgenoten en wielerkenners hebben gehoord.

Op het ogenblik dat Bernard Guyot, in de eerste helft van de Vijfdaagse van Duinkerken, en vooral het petieterige Parijzenaartje, Pierre Ducasse, in de Ronde van Spanje zich openbaren, is de toestand van Poulidor nu nog pijnlijker.

Stel je voor dat hij in Spanje in de schaduw werd gezet door een jongetje, van wie hij verwachtte dat hij hem niet alleen rond zijn wijsvinger, maar ook rond al de andere zou kunnen draaien.

Te midden deze gedrukte sfeer rondom Raymond Poulidor hebben wij ten slotte slechts één optimistisch woord gehoord. Dit van onze Franse confrater Michel Seasu. Deze beweert: Poulidor wint de Ronde. Wij vragen ons echter af: hoe?

Fred DAMAN

Toch wel een hard en overdreven artikel over Raymond Poulidor. Zeker als een en ander zogezegd gestaafd wordt door "eigen landgenoten en wielerkenners" daar waar er maar een Fransman geciteerd wordt.

Een paar feiten.

- *Neen, mij is het in welke rittenwedstrijd ook, nog nooit overkomen dat ik tot op meer dan een kwartier achterstand van de leider werd gereden.*

We maken abstractie van tussenklassementen in grote rondes. Kijken we naar de eindklasseringen, dan overkwam het Raymond toch al één keer dat hij op meer dan een kwartier eindigde van de eindwinnaar. In de Tour de France van 1963 eindigde hij als 8ste (plaats die hij ook zal behalen in de Vuelta van 1967) op 16'46" van Anquetil.

- *Ik ben echter niet naar deze Ronde van Spanje gekomen met het vaste voornemen haar te winnen.*

Fred Daman trekt deze uitspraak in twijfel. Maar misschien zit er wel een grond van waarheid in en beschouwde Poulidor de Vuelta eerder als een aanloop naar de Tour de France toe. Blijkbaar ontving Raymond 350 000 peseta's[1] om te starten in de Vuelta. Die zullen waarschijnlijk niet allemaal voor hem persoonlijk geweest zijn, maar het grootste deel van de taart zal wel bij Raymond terechtgekomen zijn. Poulidor, komende uit een familie van kleine landbouwers, heeft altijd de waarde van geld goed kunnen inschatten. Kortom, een goed betaalde training voor de Tour de France kan wel een mogelijkheid geweest zijn.

- *Poulidor 'floteert' achter een dernytuig. Met de 570 km van Bordeaux-Parijs in de wind te rijden, wint men deze marathon van de weg niet.*

Dat je als renner niet staat te springen om een monsterwedstrijd van 570 km te rijden, valt te begrijpen. Poulidor wist ook waar hij aan begon. Hij nam al deel in 1961. Hij werd toen 7de op 4'09" van Wim van Est. Op zich niet slecht voor een debutant en al zeker niet voor iemand die blijkbaar 'floteert' achter de derny.

In 1967 eindigde Poulidor slechts 11de op 14'42" van Georges Vanconingsloo. Raymond rijdt er inderdaad niet zijn beste wedstrijd. Hij zal er dan ook nooit meer starten.

- *Op het ogenblik dat Bernard Guyot, in de eerste helft van de Vijfdaagse van Duinkerken, en vooral het petieterige Parijzenaartje, Pierre Ducasse, in de Ronde van Spanje zich openbaren, is de toestand van Poulidor nu nog pijnlijker.*

Jean-Pierre Ducasse blijkt achteraf eerder een ééndagsvlieg geweest te zijn. Zoals in een eerder artikel verschenen in WAAIERS uitgelegd, kwam Ducasse nooit tot volle ontbolstering. Zijn vroegtijdig overlijden maakt natuurlijk dat we nooit zullen weten wat zijn echt potentieel was.

Bernard Guyot werd door de Franse pers na zijn ritoverwinningen in de Tour de l'Avenir en zijn eindoverwinning in de Vredeskoers, aanzien als de kroonprins van het Franse wielrennen. Hij was pas prof geworden begin 1967 en had al een ritoverwinning in Paris-Nice behaald alsook een tweede plaats in het eindklassement. In de geciteerde Cinq Jours de Dunkerque won hij de tijdrit en werd hij derde in de einduitslag. Hij was zeker een begenadigd tijdrijder gezien zijn tweede plaatsen in 1967 in de GP des Nations, de GP de Lugano en de Trofeo Baracchi (met Anquetil). Maar dat zou het zowat zijn. 1967 was zijn beste jaar met 13 zeges. In 1968 waren dat er nog 5, in 1969 nog 3, in 1970 slechts 1 en daarna, tot en met 1974, niks meer.

- *'Poulidor is om zeep' zegt R. Halna*

Laat het ons zo stellen dat Roger Halna geen carrière als 'Madame Soleil' is misgelopen. Raymond Poulidor had in 1967 misschien niet zijn beste jaar, maar om zeep was hij toch niet helemaal.

Hij won in 1967 o.a. nog de klimwedstrijd op Montjuïc, À Travers Lausanne en een rit in de Tour de France. Werd nog derde in de GP du Midi Libre en de Giro di Lombardia.

Zijn carrière liep tot en met 1976, voor iemand die in 1967 zogezegd om zeep was, niet slecht. Het was wel zo dat Raymond als het ware pas zijn tweede adem vond in de jaren 70. Hij won toen o.a. nog het Critérium National (2x), de Setmana Catalana, Paris-Nice (2x), de GP du Midi Libre en werd nog tweede en tweemaal derde in de Tour de France en tweede in zowel het wereldkampioenschap, de Flèche Wallonne als Paris-Tours[2].

Kortom, zomaar een renner afschrijven na één slechte periode, desnoods één slecht jaar, is altijd gevaarlijk evenals jonge renners na één mooie overwinning of prestatie als nieuwe toprenners gaan bestempelen.

---

1 100 peseta's waren toen een kleine 85 BEF waard. 350 000 peseta's kwam dus overeen met ± 300 000 BEF wat toen een enorm bedrag was.

2 In 1976 was het eigenlijk Tours-Versailles.

Albert Bourlon en de Tour van 1947

Anekdote uit het dagblad Sports over de aankomst van de Tour de France 1947

door Frédéric Girard

Aansluitend bij het artikel in WAAIERS 3-3 over de ontsnapping van Albert Bourlon, lange tijd de langste van de Tour de France (althans na de oorlog), is er nog een anekdote over hem tijdens diezelfde Tour de France.

Destijds had L'Équipe een concurrerend dagblad dat zeker in slechte staat verkeerde, maar het voordeel had te bestaan. Sports, dat voortkwam uit Sport Libre, verscheen eerst driemaal per week, daarna wekelijks en werd daarna een dagblad van 2 februari 1946 tot 4 oktober 1948[1]. Albert Baker d'Isy werkte daar en Pierre Chany maakte er zijn debuut in de nationale pers. Deze krant kwam van de Franse Communistische Partij, waarvan Albert Bourlon altijd lid is geweest.

Tegenwoordig weet iedereen dat alle Franse renners geld kregen om te voorkomen dat de Italianen de achtervolging op Jean Robic en Edouard Fachleitner (Biquet en Le berger de Manosque) zouden op gang brengen. Pierre Brambilla zag zo een Tour de France die hij verdiende te winnen hem ontsnappen.

Er wordt ook gezegd dat de Italianen, Brambilla werd tijdens de Tour de France officieel tot Fransman genaturaliseerd[2], niet echt moeite deden de schade te beperken, maar hadden ze die mogelijkheid? In de Giro d'Italia zouden ze zich net als de Fransen hebben gedragen, zelfs zonder betaling.

Nochtans heeft Pierre Brambilla, de narigheid voor lief nemend, nooit iemand publiekelijk ergens van beschuldigd. Maar volgens ontboezemingen van degenen die hem goed kenden, heeft hij altijd moeite gehad om het te verwerken (en dat begrijpen we). Ik was zelf erg verrast dat hij het in interviews zo goed opnam.

Het betrof de Franse Nationale ploeg, dus zijn het zeker de organisatoren die betaald hebben… Deze Tour eindigde op 20 juli en in Sports van 21 juli vertrouwde Albert Bourlon Pierre Chany toe dat hij de enige was die geen geld gekregen had. Eerlijk in hart en nieren had alleen hij het voorgestelde aanbod geweigerd. Ik denk dat dit hem tot eer strekt. Ik wilde de aandacht vestigen op dit relatief weinig bekende feit.

1 Bron: "Les Revues Cyclistes des origines à nos jours" van Bernard Déon en Jacques Seay (Association du Musée d'Art de Saint Etienne, 1996)

2 Nvdr: Dit is niet helemaal accuraat. Brambilla, geboren in Zwitserland en woonachtig in Frankrijk, werd pas twee jaar later officieel genaturaliseerd tot Fransman (09/09/1949).

FAEMA (deel 8d)

door Patrick Feyaerts en Jan De Smet

De FAEMA-buitenlander van het seizoen: Hubertus (Huub) Zilverberg

(°13/01/1939 Geertruidenberg[1])

Huub Zilverberg trok voor het eerst de aandacht bij de liefhebbers in 1958 met een zege in de Ronde van Kruiningen. Zijn doorbraak kwam het volgende jaar toen hij de bekende Nederlandse rittenwedstrijd Olympia's Tour won, met daarbij een zege in het tweede deel van de derde rit, een tweede plaats in de eerste en een derde plaats in het eerste deel van de 5de, 8 km tegen de chrono. Joop van der Putten eindigde tweede op 2'43" en Anton van der Steen derde op 3'10". In de eindstand vinden we verder ook Bas Maliepaard (5de op 3'22"), Jan Hugens (7de op 3'27"), Dick Enthoven (17de op 6'38") en Jan Janssen (18de op 6'48"). Aansluitend werd hij ook nog derde in de Ronde van Brabant, geklopt door Mik Snijder en Dick Enthoven.

Huub werd geselecteerd voor het wereldkampioenschap in eigen land en mocht dat gaan voorbereiden in de DDR Rundfahrt. Hij reed een zeer regelmatige wedstrijd en werd derde in de eerste en de 6de rit en 4de in de 4de en in het eerste gedeelte van de 7de, tegen het uurwerk. Deze ronde werd van start tot finish gedomineerd door de regerende (en toekomstige) Wereldkampioen Gustav-Adolf 'Täve' Schür, die liefst vijf etappes en het eindklassement won. Zilverberg eindigde tweede op 9'43".

Hij was dus goed ingereden voor het wereldkampioenschap, maar het parcours was niet echt op maat gemaakt voor Huub. Hij eindigde 28ste in de buik van het peloton dat 15" achter Schür en Bas Maliepaard voor de derde plaats mocht sprinten.

Onmiddellijk na het wereldkampioenschap werd hij aangeduid voor de Wyścig dookoła Polski (Ronde van Polen). Opnieuw toonde Zilverberg een grote regelmaat. Hij werd tweede in de tweede rit en in beide delen van de 7de [2] (waaronder 46 km tegen de chrono waarin hij op slechts 5" van viervoudig ritwinnaar Janusz Paradowski eindigde), verder was hij derde in de 5de en 6de etappe, 4de in de 9de en 8ste in de eerste en de 11de. In het eindklassement was dit goed voor de 7de plaats op 28'44" van Wiesław Podobas. Ploegmaat en Nederlands kampioen Dick Enthoven zorgde voor een ritzege en eindigde derde op 20'44".

Het volgend jaar mocht Zilverberg als onafhankelijke aantreden bij het Nederlandse Locomotief van sportbestuurder Sjefke Janssen. Dit liet hem toe regelmatig bij de beroepsrenners uit te komen, alleszins in de Belgische kermiskoersen, maar ook in grotere wedstrijden. Er was uiteraard aanpassing nodig, het niveau lag meteen een stuk hoger, maar na een tijd kwamen toch de eerste uitslagen. Huub werd geselecteerd in de Nederlandse B-ploeg voor de Ronde van Nederland. Hij trok zich degelijk uit de slag met een 11de plaats in de 7de rit, 44 km tegen het uurwerk, op 2'30" van Wim van Est. Dezelfde avond was er ook nog een criterium, gewonnen door Gijs Pauw, maar door onregelmatigheden in het verloop werd het niet in rekening gebracht voor het klassement. In de eindstand werd Zilverberg 17de op 18'57" van Peter Post.

Twee weken nadien werd Huub ook aangeduid voor de Nederlandse selectie voor het Critérium du Dauphiné Libéré. Een serieuze opdracht en nog wat te zwaar voor de jonge onafhankelijke. Hij werd nog knap 9de in de tweede etappe, maar toen twee dagen later het gebergte werd

1 Zilverberg is wel degelijk geboren in Geertruidenberg. Zijn moeder was echter vrij jong weduwe geworden en hertrouwd. Zo had hij zes oudere broers en zussen met een andere familienaam (en eentje met dezelfde familienaam). De familie verhuisde naar Goirle toen hij nog een baby was.

2 Sommige bronnen, waaronder Velo 60, maken een klassement over het geheel van beide halve ritten en kennen op die basis Zilverberg de ritzege in de 7de etappe toe. Wij tellen een dergelijke overwinning niet.

Onafhankelijke bij Locomotief in 1960. (Fotobron onbekend)

aangedaan, moest hij de strijd staken. Begin september betwistte hij met Locomotief de Tour du Nord. Huub kon zich niet laten opmerken, maar haalde wel het einde, 43ste op 23'20" van Willy Truye. Aansluitend nam hij opnieuw deel aan de Wyścig dookoła Polski[3]. Hij werd 5de in de derde rit en won de volgende dag de tijdrit over 42 km. Dit jaar haalde hij echter het einde niet.

Ook in 1961 nog bij Locomotief.

Een behoorlijk eerste seizoen als onafhankelijke, maar veel te weinig om opgemerkt te worden door een buitenlandse profploeg. Huub bleef dus onafhankelijke bij Locomotief met als grote doel een volwaardig profcontract af te dwingen. Nationaal kampioen Bas Maliepaard (die ook een contract had bij St Raphaël-Géminiani), Wim van Est (ook bij Libéria-Grammont), Wout Wagtmans, Piet Damen, Jaap Kersten en Piet Rentmeester waren de belangrijkste renners van de ploeg.

Met Locomotief nam hij deel aan diverse Belgische voorjaarswedstrijden voor beroepsrenners. Hij liet zich voor het eerst gunstig opmerken in Hoegaarden-Antwerpen-Hoegaarden. Huub maakte deel uit van de groep van twintig die de finale domineerde. Toen Roger Baens in de slotronde demarreerde probeerde hij net als Jos Schils aansluiting te krijgen. Schils lukte erin en zou Baens in de sprint kloppen, Huub bleef hangen op 20" en werd derde.

De vorm was er en Zilverberg mikte nu op de Ronde van Vlaanderen voor onafhankelijken die twee weken later plaatsvond. Deze wedstrijd kende een warrige aanvangsfase. Op een gegeven moment zaten er door een wegvergissing twee pelotons op

3 Zoals dikwijls in het Oostblok stond deze wedstrijd open voor liefhebbers en onafhankelijken.

twee verschillende parcoursen. Iets voor halfweg kwam alles terug in orde en kon men voor echt beginnen. Zilverberg was duidelijk de sterkste in de finale. Eerst haalde hij alleen een viertal vroege vluchters bij en was vervolgens de drijvende kracht om uit de greep van het peloton te blijven. De kopgroep groeide nog aan tot zeven, maar in de sprint haalde Huub het met overwicht voor Robert Vandecaveye en Robert Seneca.

Zilverberg had indruk gemaakt op zijn ploegleider en werd veertien dagen later geselecteerd voor Paris-Roubaix. Dat was uiteraard andere koek, maar hij toonde doorzettingsvermogen en reed uit, ook al was het dan als 58ste op 5'57" van Rik Van Looy. Vier dagen later volgde Antwerpen-Ougrée. Hij maakte deel uit van de beslissende ontsnapping van zeventien die de finale kleurde. In de plaatselijke rondes moest Zilverberg uiteindelijk plooien en hij kon niet mee met Cerami, die zou winnen voor Aerenhouts, De Mulder en Junkermann. Huub werd 9de op 2'30".

Vandaar ging het met een Nederlandse selectie naar de Vuelta. Kopmannen waren Piet Damen en Dick Enthoven, maar er werd vooral op ritzeges gemikt. Na eerst een 15de plaats in de 4de etappe en de volgende dag een 5de plaats, kwam Huub er dicht bij in de 7de rit. Hij sprong weg en werd bijgehaald door René Van Meenen. De twee werkten prima samen, maar in de sprint moest Huub de duimen leggen voor de Belg. Even was er nog sprake van een declassering van de Groene Leeuw, die een weinig van zijn lijn was afgeweken en zijn Nederlandse vluchtgezel tegen het publiek gedrumd had, maar de overtreding werd te licht bevonden voor een dergelijke zware bestraffing. Zilverberg bleef zich tonen en werd vervolgens 8ste en rukte zo op naar de 10de plaats in de stand, op 11'15" van Marcel Seynaeve. Dan was het echter voorbij. Moegestreden staakte hij de dag nadien de strijd.

Veel rust werd hem echter niet gegund, minder dan twee weken later stond hij al met Locomotief aan de start van de Ronde van Nederland. Kopmannen waren Bas Maliepaard en Piet Damen, maar ook Huub kreeg bescherming. Hij toonde zich dat vertrouwen al direct waardig en werd al meteen tweede, in een sprint met drie geklopt door Jaak van der Klundert. Lambert van de Ven was derde, het peloton verloor 1'49". De tweede rit eindigde hij 9de en twee dagen later werd hij 8ste. Zilverberg rukte zo op naar de tweede plaats in de stand, maar wel al op ruim 8 minuten van de nieuwe leider, Dick Enthoven. Daarmee lag het klassement in een beslissende plooi, zeker daar de door Joop Middelink geleide Radium-ploeg van Enthoven ook per ploeg tegen de chrono won. Huub zou nog 4de worden in de laatste etappe en eindigde de Ronde van Nederland als tweede, op 10'01". Twee weken later behaalde hij eindelijk zijn eerste zege bij de beroepsrenners, in eigen land in Rijen.

Huub Zilverberg werd door de Nederlandse bond aangeduid om de Tour de l'Avenir, toe aan zijn eerste editie, te betwisten en ging die met Locomotief voorbereiden in de Tour de Luxembourg. Hij werd 9de in de tweede rit die op een massasprint eindigde. De volgende dag reed Charly Gaul iedereen naar huis (Marcel Ernzer was tweede op 7'15") en verzekerde zich van de eindzege. Zilverberg kon nog enigszins de schade beperken, hij werd 6de, op 8'35", maar wel enkele minuten voor het peloton. Na nog een 9de plaats de laatste dag eindigde hij de Tour de Luxembourg als 7de, op 9'15" van Gaul.

Iets minder dan twee weken later begon dan de Tour de l'Avenir. Vanaf het begin werd er met minuten gegoocheld, en Zilverberg, 20ste in de eerste etappe, stond toen al op meer dan negen minuten. Tijdens de tweede rit moest reeds de Porte beklommen worden. De Engelsman Alan Ramsbottom kwam licht afgescheiden als eerste boven, voor de Spanjaard Rogelio Hernández en Zilverberg. Laatstgenoemde twee konden Ramsbottom in de afdaling bijhalen, maar de Spanjaard viel met kettingbreuk weg. Op de wielerbaan van Grenoble sprintte Huub een ronde te vroeg, zodat Ramsbottom gemakkelijk zegevierde. Hij werd tevens leider, Zilverberg werd in de stand prompt 4de, op 1'13".

De volgende dag betaalde de Nederlander echter de tol van de inspanningen, in een nieuwe bergrit naar Turijn verloor hij bijna tien minuten. Hij zakte zo terug naar de 7de plaats, op 7'49" van de nieuwe leider, Francisco Gabica. Zilverberg legde zich daar echter niet bij neer en ging nog een dag later, met ditmaal drie beklimmingen, mee in de aanval. Hij eindigde 4de op 2'53" van Hernández en stond nu plots tweede in de rangschikking op 5'29" van Gabica.

Opnieuw betaalde hij 24 uur later de rekening. In een rit door het middengebergte van Antibes naar Aix-en-Provence met de beklimming van de 'petit Galibier' (officieel Pas de la Couelle, 534 m hoog), verloor hij ruim tien minuten en zakte zo terug naar de 6de plek op 12'12" van Gabica. Het beste was er nu bij Huub wel af, hij kon wel stand houden bij de beteren, maar kon zich niet meer in een ontsnapping mengen om tijd terug te nemen. Zo viel hij na de 7de etappe terug naar de 12de plaats, weliswaar nog altijd op 12'12" van leider Gabica.

De 9de rit, met aankomst boven op Superbagnères zou beslissend worden. De Italiaan Guido De Rosso won en was de nieuwe gele trui, Zilverberg, geen rasklimmer en zeker niet gemaakt voor dergelijke beklimmingen, eindigde 24ste op ruim zeven minuten en zakte in de stand verder af naar de 14de rang op 18'43" van de leider. Alsof het nog niet genoeg was, volgde er nog een bergetappe, dit keer met de beklimmingen van de Tourmalet en de Aubisque. Huub kwam al vroeg zwaar ten val, had verzorging nodig, kon zijn weg vervolgen, maar kreeg nooit meer aansluiting. Gekwetst deed hij wat hij kon, maar verachterde meer en meer, zodat hij leeggereden als 77ste op ruim 25 minuten eindigde, maar nog wel binnen de tijdsgrens. Daarmee viel hij in het klassement terug naar de 31ste rang, op 44 minuten van De Rosso. Veel maakte dit echter niet uit, want de volgende dag kon hij door zijn kwetsuren de start niet meer nemen. Hij moest zelfs een paar dagen ter plaatse gehospitaliseerd worden.

Na zijn herstel rodeerde hij zich in wat kleinere koersen, afwisselend bij de onafhankelijken en de beroepsrenners alvorens de start te nemen in de Tour du Nord. Dit was voor hem voorzien als laatste voorbereiding op de ultieme grote afspraak van het seizoen, de Grand Prix des Nations. Het bobijntje was echter af en Zilverberg zou op het laatste moment forfait geven voor die zware tijdrit. Gelukkig waren er zijn ploegmaats bij Locomotief om nog voor wat succes te zorgen in de Tour du Nord. Rentmeester won een etappe en Martin van der Borgh werd eindwinnaar.

In 1962 bij het prestigieuze FAEMA-flandria.

Zilverberg had zich getoond, maar de overstap naar de beroepsrenners had toch wat voeten in de aarde. Aanvankelijk vond hij geen geïnteresseerde ploeg en in eerste instantie werd zijn kandidatuur ook bij FAEMA-flandria afgewezen[4]. Rik Van Looy prefereerde immers meer ervaren renners om hem bij te staan. Ploegleider Sjefke Janssen sprak dan Peter Post aan en deze kon de Wereldkampioen overtuigen groen licht te geven voor de aanwerving van Huub. Hij had dan wel een contract, maar hij maakte geen deel uit van de kern voor het voorjaar en moest tijdens het begin van het seizoen een secundair programma rijden.

4 Dat de komende Tour de France met merkenploegen ging betwist worden, waarbij de meerderheid van elke ploeg van dezelfde nationaliteit moest zijn en er per ploeg maar plaats ging zijn voor twee of drie 'buitenlanders', maakte het moeilijker voor renners van de kleinere wielerlanden een werkgever te vinden.

Enkel in Gent-Wevelgem, waar zowat de hele ploeg opgesteld werd, was hij erbij, hij eindigde 58ste. Voor de Ronde van Vlaanderen werd hij dan weer niet geselecteerd, uittredend winnaar bij de onafhankelijken of niet. Huub moest zich tevreden stellen met de versie voor niet-gegroepeerden (of individuelen). Hij werd 17de in een koers gedomineerd door zijn ploegmaats, Clément Roman won voor Piet van Est, Gabriël Borra was 4de. In de Grote Prijs van de Bank van Roeselare werd Zilverberg 12de, Frans Aerenhouts won voor Armand Desmet. In Dwars door België mocht hij dan weer wel starten, maar hij kon geen rol van betekenis spelen en gaf in beide delen op. Ook voor Paris-Bruxelles moest hij zich tevreden stellen met de B-koers, Bruxelles-Charleroi-Mons-Bruxelles. Ex-ploegmaat Martin van der Borgh won, Huub werd 28ste.

Al had hij tot hiertoe niet het ongelijk van zijn bazen kunnen aantonen, vanaf de maand mei was Zilverberg een vaste waarde in de FAEMA-flandria-kern. Het begon met de Grand Prix Peugeot-Trophée Stan Ockers, die hij als 55ste eindigde. Vervolgens kwam het Weekend Ardennais. In een koude en regenachtige Liège-Bastogne-Liège maakte hij deel uit van het peloton van 30 dat de finale inging. Ploegmaat Jef Planckaert won, Huub werd 17de. De volgende dag startte hij ook in de Flèche Wallonne, maar gaf op.

Een week later werd de Rund um den Henninger Turm, een nieuwe wedstrijd, in Frankfurt verreden. FAEMA-flandria, niet voor het eerst dit voorjaar, domineerde. Armand Desmet won, Zilverberg werd na een verdienstelijke wedstrijd tweede op 3'20" en nog 2'10" later sprintte de Wereldkampioen naar de derde plaats. Verder werd Sorgeloos 5de, Van Est 7de, Planckaert 9de, Van Tongerloo 10de en Baens 14de.

Huub had zijn vorm getoond en mocht mee naar de Giro d'Italia. Hij zou al snel zijn waarde tonen met een tweede plaats in de derde rit, op 33" van Angelino Soler die de sterkste was in de aankomst bergop op de Alta Valdinievole. Ook in het verder verloop bleef hij zich tonen. Het begon met een 10de plaats in de 5de etappe met de beklimming van de Terminillo. Van Looy moest die dag bergop lossen en zou uiteindelijk acht minuten op de favorieten verliezen. Zilverberg was samen met Desmet, Planckaert en Van Est mee in de kopgroep.

Na vervolgens een 14de plaats, was hij twee dagen later opnieuw vooraan in de rit met aankomst boven in Montevergine. Armand Desmet won en werd leider, Piet van Est was 8ste en werd 9de in de stand en Zilverberg was 10de en stond nu 15de, op 6'26" van zijn ploegmaat. En hierbij bleef het niet. Nog eens 24 uur later reageerde hij op een aanval van Sante Ranucci, bleef eerst in het wiel zitten, maar nam over toen hij vanuit de achtergrond Van Looy teken zag doen mee te werken. Al snel was het de Italiaan die niet meer overnam en gebaarde krampen te hebben. Huub bleef echter waakzaam en liet zich niet verrassen door een uitval van Ranucci in het zicht van het spandoek. De ritzege was binnen en in de stand was hij nu al 12de, op 5'50" van Desmet.

Huub Zilverberg bleef sterk en aandachtig rijden en de volgende etappe, gewonnen door Rik Van Looy, was hij 14de in een sprint met 25. En het zou nog beter worden. In de 11de rit was hij mee met zijn kopman in een kopgroep van zeven die voor de zege mocht sprinten. Zilverberg maakte zich klaar om de sprint aan te trekken toen de Wereldkampioen op 150 m van de meet helemaal rechts van de weg tegen de balustrade wegdook. Huub stopte af en Rik won makkelijk. Zelf werd de Nederlander nog 5de. In het algemeen klassement bleef Armand Desmet leider met 1'29" voorsprong op Henry Anglade, Piet van Est was derde op 3'01" en Zilverberg 6de op 3'51".

Twee dagen later zag het er echter helemaal anders uit. In de 13de etappe van Lignano naar Nevegal met aankomst bovenop kwam hij al vroeg ten val en reed ook nog lek. Hij holde zo de hele tijd achter de feiten aan en eindigde als 85ste op tien minuten van ritwinnaar Guido Carlesi. In de stand was hij daardoor eensklaps pas 25ste op 15'36" van Armand Desmet. En dan moest

het ergste nog komen, 48 uur verder ging de koninginnenrit van Belluno naar Moena, door de weersomstandigheden al op de Passo Rolle stop gezet. Zilverberg reed als enige ploegmaat van Desmet uit, hij werd 14de op 5'19" van Vincenzo Meco en was in de stand nu 15de op 12'19" van Giovanni Battistini.

Voor FAEMA-flandria was de Giro verloren, met hun tweetjes konden ze enkel proberen nog wat geld te verdienen, desnoods, we kennen allemaal Driessens, door links of rechts hun diensten aan te bieden. Zilverberg toonde al direct nog reserves te hebben en werd de volgende dag, met de beklimming van de Passo Tonale, knap derde, op 4'33" van Vittorio Adorni. Zo klom hij verder naar de 13de plaats in de stand, op 10'13" van Battistini.

Ook de volgende dagen bleef Huub zich weren, het ging er ook om hun leiderspositie in het ploegenklassement[5] te verdedigen. Hij werd 17de in de 16de (en 12de in de stand, nu op 10'38"), 19de in de 17de rit, 14de in de 18de (en nu 11de in de stand op 12'59" van de nieuwe leider Franco Balmamion) en 15de in de 19de rit. Enkel de bergrit van Saint-Vincent naar Saint-Vincent, met de dubbele beklimming van de Joux met tussendoor de Tête d'Arpy viel tegen. Hij werd pas 25ste en zakte zo naar de 15de plaats, op 31'31" van Balmamion. In de slotrit werd hij 26ste in de massasprint.

Van Looy met zijn Nederlandse helpers Piet van Est en Huub Zilverberg. (Foto Internetlink 40)

Zo hadden Armand Desmet (10de in de eindstand en 6de in het klassement van de vliegende sprinten) en Zilverberg (dus 15de in de eindrangschikking en 4de in de vliegende sprinten) er nog het beste van gemaakt en mee gezorgd voor een duidelijke zege per ploeg, met 3782 punten tegen 2928 voor Philco en 2714 voor Carpano. Beiden hadden ook hun plaats zeker gesteld

5 Dit ploegenklassement was georganiseerd als een soort puntenrangschikking per ploeg, waarbij elke dag punten verdiend konden worden. Daardoor was het minder dramatisch dat ze maar met twee meer waren (al werd het natuurlijk moeilijker extra punten te scoren), gezien er in het eerste deel van de Giro een ruime voorsprong opgebouwd was.

voor de Tour de France, waarvoor er uiteindelijk negen uit de Giro weerhouden werden (enkel de onfortuinlijke Martin Vangeneugden, gevallen in de Giro en revaliderend van een schedelbarst, zou door Roger Baens vervangen worden). Huub werd niet opgeroepen voor de Tour de Luxembourg en zo zou de Tour de volgende afspraak worden.

In Frankrijk had hij eerst wat moeite met het hoge tempo door zijn eigen kopman opgelegd. Zo verloor hij de eerste etappe al acht minuten op het koppeloton. Huub paste zich echter snel aan en reed sterk in de door zijn ploeg gewonnen ploegentijdrit in Herentals. Daarna ging het met hoogten en laagten en zo stond hij na vier dagen 55ste op dertien minuten van Rudi Altig. Vervolgens toonde hij zich voor het eerst in een individuele rit en werd 19de in de voorwacht van het peloton.

Vanaf dan ging het altijd beter. In de 6de etappe was hij met Willy Schroeders, Roger Baens en Edgard Sorgeloos mee in de kopgroep van zestien die vijf minuten kon uitlopen. Het missen van de zege zette wel een domper op deze prestatie, voor Zilverberg was dan weer het goede nieuws dat hij nu 37ste op elf minuten van de nieuwe leider Geldermans stond.

De volgende dag was het eindelijk prijs, zowel voor Huub zelf als voor de Rode Duivels van FAEMA-flandria. Van Looy maakte er een spectaculaire en razendsnelle rit van en probeerde iedereen, Anquetil op de eerste plaats, zoveel mogelijk pijn te doen, maar kon uiteindelijk niet voor afscheiding zorgen. In de finale was Zilverberg de sterkste en won voor zijn landgenoot Maliepaard, meteen de eerste individuele zege voor zijn ploeg. Ook de dag nadien hield hij goed stand in de tijdrit die hij als 15de eindigde, op 2'17" van Anquetil. In de stand rukte hij verder op naar de 30ste plaats, op 10 minuten van de nieuwe leider André Darrigade.

Een deel van de Vlaamse pers werd meteen lyrisch over Zilverberg en Achiel Van Den Broeck zag er in Sportwereld, mits wat meer ervaring en koersdoorzicht, een toekomstige grote en een rondevedette in[6]. Hierbij zag hij wel de sterkten van de Nederlander (kracht en vechtlust), maar ging eraan voorbij dat zijn lichaamsbouw hem altijd parten ging spelen in het hooggebergte, zoals al gebleken in de Tour de l'Avenir.

In eerste instantie leken de loftuitingen meer dan terecht. De daaropvolgende rit was hij weer mee vooraan. Hij was samen met Willy Schroeders erbij in een ontsnapping met vijf en verzette bergen werk om zoveel mogelijk voorsprong te halen. Het doel was immers Willy in het geel te krijgen. En dit lukte, ze kwamen toe met vijf minuten voorsprong op het peloton. Zilverberg werd 4de en Schroeders 5de in de etappe, maar Willy was de nieuwe leider, Huub zelf stond nu 13de op 5'54" van zijn ploegmaat, net achter Jef Planckaert en Jacques Anquetil.

Hij kreeg meteen een nieuw artikel, half analyse, half interview in Sportwereld, ditmaal door Berten Bafcop geschreven[7]. Amusant is wel dat hier in vergelijking met de vorige dag een serieus verschillende (en waarschijnlijk juistere) versie van hoe hij bij FAEMA-flandria terecht kwam opgehangen wordt. Was volgens Achiel Van Den Broeck Rik Van Looy zelf, op aanraden van Piet van Est, Zilverberg gaan opzoeken en rekruteren, nu heette het dat ploegleider Sjefke Janssen van Locomotief zijn renner was gaan aanbieden en nul op het rekest gekregen had. Pas nadat hij bij Peter Post gaan pleiten was voor zijn beschermeling, had deze Van Looy, die het meer had voor oudere renners zonder veel eigen ambitie en, gezien de opzet van de komende Tour de France dan nog liefst Belgen, kunnen overtuigen Zilverberg een kans te geven.

6 Het Nieuwsblad, 02/06/1962, p. 9, "De figuur van de dag HUUB ZILVERBERG de moderne Hollandse geweldenaar", door Achiel Van Den Broeck. Dit artikel bevatte trouwens meerdere fouten, zo werd zijn zege in de Ronde van Vlaanderen bij de onafhankelijken in 1960 en niet in 1961 geplaatst en werd hij in 1961 al bij de beroepsrenners geplaatst. Dat hij dat jaar de Tour de l'Avenir gereden had, was de journalist blijkbaar ontgaan. Het euvel van gebrek aan verificatie van wat je schrijft is dus niet uitgevonden door sommige van onze hedendaagse sportjournalisten.

7 Het Nieuwsblad, 03/06/1962, p. 10, "Zonder P. Post werd er over H. Zilverberg niet gesproken", door Berten Bafcop.

De dag nadien hielp Huub de trui van Schroeders te verdedigen en nog eens 24 uur verder gebeurde dan het drama Van Looy. Zilverberg wachtte samen met de rest van de ploeg (behalve Schroeders en Planckaert) de gevallen Wereldkampioen op en kwam ook nog zelf ten val met een gekwetste dijspier tot gevolg. Hij kon de schade tot vijf minuten beperken, maar zakte in de stand wel terug naar de 28ste plaats op elf minuten van Schroeders.

Dit had echter geen belang. De volgende dag stond immers de eerste grote bergrit met de beklimmingen van de Tourmalet, de Aspin en de Peyresourde op het programma. Gehandicapt door zijn blessure met nog een aantal bandbreuken er bovenop, verzeilde Huub Zilverberg al snel in de achtergrond en liep meer en meer achterstand op. Opgeven wou hij niet, maar het kon niet baten, hij kwam als 120ste en laatste, op 46 minuten van ritwinnaar Robert Cazala in Saint-Gaudens toe, ruim na het sluiten van de tijdslimiet. Net als vorig jaar in de Tour de l'Avenir werd hij ook nu door een val en kwetsuur uitgeschakeld.

Gelukkig was Huub er niet te erg aan toe en kon hij na de Tour meedoen aan de lonende criteriums. Hij werd ook voor het wereldkampioenschap geselecteerd[8] waar hij in het slot van de wedstrijd nog mee in de tegenaanval ging op de leiders. Hij werd 6de op 2'10" van Jean Stablinski.

Bij FAEMA-flandria was hij nu zonder discussie een vaste waarde. Samen met Van Looy, Planckaert, Post, Van Tongerloo en Sorgeloos eindigde hij tweede in de Grand Prix du Parisien, een ploegentijdrit over 132 km, op 1'33" van Carpano. Na klacht van Guillaume Driessens werd Carpano echter gedeclasseerd wegens het opstellen van Rolf Graf, aangesloten bij Molteni, en ging de zege naar de rood-witten.

De volgende afspraak was Paris-Tours. FAEMA-flandria speelde geen rol van betekenis, Willy Bocklant was als 6de de best geplaatste, Zilverberg werd als 50ste geklasseerd. Vervolgens kwam de eenmalig (voor de Coupe du Monde Intermarques) ingerichte Bayonne-Bilbao. FAEMA-flandria domineerde de wedstrijd, met de zege voor Guillaume Van Tongerloo en verder nog een derde (Baens), een 7de (Jan Lauwers), een 10de (Van Est), een 12de (Bocklant) en een 16de plaats (Zilverberg).

En ook in de Giro di Lombardia was hij van de partij. In eerste instantie ging hij met onder meer Rolf Wolfshohl, Livio Trapè, Alcide Cerato en Armand Desmet mee in een vroege ontsnapping, niet met zegeambities maar vooral om de leidersplaats van Jef Planckaert in de Super Prestige Pernod te beschermen[9]. Op de Super Ghisallo moesten Mantie en Huub echter Wolfshohl, Cerato en Trapè laten gaan. Zij werden net voor de top nog bijgehaald door de tegenaanvallers Jo de Roo en Miel Daems en het viertal kwam door op 2'45". Nadien kwam nog de verschrikkelijke Muro di Sormano en dit was er te veel aan voor de te zwaar gebouwde Zilverberg, hij kraakte en staakte de strijd. Daarmee zat zijn eerste seizoen als beroepsrenner erop en met vier zeges, waaronder een ritzege in zowel de Giro als de Tour, was het zeker geslaagd te noemen. Er bestond dan ook geen twijfel over een contractverlenging voor 1963.

Het rommelde echter al een tijdje. Er waren geruchten, onmiddellijk gelogenstraft door Driessens, dat Van Looy naar een nieuwe ploeg zou overstappen. Er was wel nog een overeenkomst voor de komende (twee of drie, welk van de twee was minder duidelijk) jaren met flandria, maar het contract met FAEMA liep maar tot eind 1962. Ook hier was Driessens zeker dat het verlengd zou worden. Uiteindelijk zou er geen akkoord met FAEMA komen,

8 Wij hebben niet kunnen nagaan of FAEMA-flandria al dan niet zijn reis- en verblijfskosten betaald heeft. Dat was namelijk de eis van de Nederlandse wielerbond om renners te selecteren die voor een buitenlandse ploeg, of alleszins toch voor Helyett-St Raphaël of FAEMA-flandria, reden. Enkel Huub en het duo Bas Maliepaard en Piet Rentmeester van Gitane-Leroux behoorden als 'buitenlanders' tot de selectie, nationaal kampioen Ab Geldermans en verder Jo de Haan, Jo de Roo, Mies Stolker en Piet van Est mochten niet mee.

9 Jo de Roo kon nog eindwinnaar worden mits eerste of tweede te worden en Miel Daems mits een overwinning.

de woelige situatie in Italië met het conflict tussen de Italiaanse wielerbond (U.V.I.) en de Lega dei corridori professionisti, die de beroepssector vertegenwoordigde, was hiervoor de voornaamste reden.

Problematisch was dit niet echt, flandria zocht verder naar een extrasportieve vennoot en verklaarde bereid te zijn desnoods alleen verder te doen. De zaken werden wel gecompliceerder toen de komende Tour de France voorgesteld werd, Van Looy weer eens niet tevreden was met het parcours en verklaarde zonder aanpassing niet te zullen starten. Meteen kwam hij in conflict met flandria, een conflict dat nog lopende was toen de ploeg in twee fasen naar het oefenkamp trok, dit keer niet aan het Gardameer maar in Palma de Mallorca.

Met Van Looy naar G.B.C. in 1963. (Foto collectie PF Fotobron onbekend)

Het werd nog erger toen Rik met enkele ploegmaats deelnam aan de Giro di Sardegna in een merkloze trui. Onmiddellijk stonden de betrokken ploegmaats op de zwarte lijst bij flandria[10]. Zilverberg was niet van de partij geweest en dus nog niet verbrand. De brokken konden echter niet meer gelijmd worden en Van Looy ging zijn eigen weg. Vanaf de Omloop der Vlaamse Gewesten had hij met G.B.C. zijn eigen sponsor. Zilverberg, sinds het vorige seizoen helemaal gewonnen voor de Keizer, behoorde niet onverwacht tot de Van Looy-clan.

De G.B.C.-ploeg bestond slechts uit elf beroepsrenners plus de onafhankelijke Ward Sels. Iedereen zou dus een bijna compleet programma moeten rijden, te beginnen met de klassiekers. Paris-Nice was de laatste voorbereiding. Van Looy was alomtegenwoordig, won drie ritten en het puntenklassement en werd derde in de eindstand. Ook Huub was heel regelmatig en zonder echt uit te blinken eindigde hij 9de op 7'22" van Jacques Anquetil.

Huub Zilverberg was er dus in alle klassiekers bij en reed ze ook allemaal uit behalve Paris-Roubaix. Maar verder was er weinig goed nieuws. Van Looy liet zich in Gent-Wevelgem en de Ronde van Vlaanderen meeslepen in onproductieve rivaliteit met Jos Wouters en Willy Vannitsen en maakte in Paris-Roubaix een inschattingsfout in de sprint. Telkenmale kwam hij zo niet verder dan ereplaatsen (respectievelijk 8ste, 6de en tweede) en toen hij wat later op training een dubbele sleutelbeenbreuk opliep was zijn voorseizoen voorbij, en evenzo de kans op een klassieke zege in het voorjaar.

Ondertussen was er wel een fusieakkoord met Libertas, maar in de Tour de Belgique traden beide ploegen nog apart aan. Nadat de eerste rit eindigde op een sprint met een uitgebreide kopgroep, reed Zilverberg een sterke tweede etappe. Samen met Jos Wouters reed hij het gat toe op een kopgroep met Foré, Post en Gilbert Desmet. In de sprint werd hij 5de achter diezelfde Jos Wouters, Peter Post, Noël Foré en Gilbert Desmet. De volgende rit bestond uit twee delen.

In het eerste gedeelte was hij samen met Peter Post de grote animator van de beslissende ontsnapping. In de finale reageerde hij telkenmale op de uitvallen van zijn landgenoot maar moest uiteindelijk plooien en met de 7de plaats genoegen nemen. Post werd tweede en meteen ook leider. Ook in het tweede gedeelte, een korte klimtijdrit, eindigde Huub op dezelfde plaats en verloor zo opnieuw tijd op zijn landgenoot. De slotrit had geen invloed meer op het klassement en zo werd hij tweede in de eindstand op 1'11" van zijn vroegere ploegmaat.

10 Van Looy, wegens te belangrijk, Planckaert, die publiciteit van flandria op zijn Belgische trui droeg, en nieuwkomer Aerenhouts die nog niet echt onder contract bij flandria lag, kregen gratie. Vangeneugden, Schroeders, Sorgeloos en vooral sportbestuurder Driessens waren vanaf dan 'personae non gratae'.

Zilverberg was in vorm, ook al was Paris-Bruxelles voor hem (ondanks sterk rijden pas 49ste) en de hele G.B.C.-Libertas-ploeg (Aerenhouts was als 15de nog de best geklasseerde) een tegenvaller. Enkele dagen later in de Grand Prix Peugeot-Trophée Stan Ockers in Valentigney was Zilverberg wel op het voorplan te vinden. Op de beslissende beklimming was hij mee met de besten, maar in de sprint werd zijn gebrek aan ervaring hem fataal. Hij draaide de assepiste pas als 5de op en dan is eigenlijk alles al voorbij. Toch probeerde hij iedereen nog te remonteren, maar hij werd gehinderd door Jean Gainche in de voorlaatste bocht. Willy Bocklant won voor Cerami, Gainche en Zilverberg.

De ploeg rekende ook op Huub voor het Weekend Ardennais, maar hij kon de verwachtingen niet helemaal inlossen. In Liège-Bastogne-Liège woekerde hij teveel met zijn krachten al zorgde hij ervoor dat een uitgebreide groep het in de slotklim naar de Citadel voor de zege kon uitvechten. Zelf was hij echter door zijn beste krachten heen en werd pas 14de op 20" van Frans Melckenbeeck. De volgende dag, in de Flèche Wallonne probeerde hij in de finale samen met onder meer Peter Post, Armand Desmet en Willy Bocklant op een kopgroep met Raymond Poulidor, Pino Cerami en Willy Vanden Berghen terug te komen, maar hij moest uiteindelijk plooien en werd 12de op 1'07" van Poulidor.

Nadien was het tijd om aan de grote rondes te denken, hij zou aan de zijde van de heroptredende Rik Van Looy Giro en Tour betwisten. Eerst werd hij als Nederlander nog opgeroepen voor de ronde van zijn land[11]. Hij werd samen met onder meer Peter Post en Wim van Est ingedeeld in de gelegenheidsploeg Rijnbende. Voor Huub was dit vooral een verplicht nummertje en na een 6de plaats in de tweede rit hield hij het de volgende dag voor bekeken. De derde etappe vond in heel slechte weersomstandigheden plaats en werd deels geneutraliseerd. Van die neutralisatie maakte hij gebruik om beschutting in de bezemwagen te zoeken.

Hij was echter klaar voor de Giro d'Italia en was samen met Sorgeloos op de eerste dag mee in de goede ontsnapping van elf. Adorni won met 2'46" voorsprong, Sorgeloos was tweede, Zilverberg 4de. Diego Ronchini en Guido Carlesi volgden een kleine drie minuten later en Italo Zilioli nog 50" verder. De anderen volgden op negen, tien, twaalf minuten, Rik Van Looy die zijn internationaal wederoptreden deed, keek er zelfs tegen 28 aan. De Keizer verklaarde prompt de rest van de Giro als voorbereiding op de Tour te zien en in dienst van Zilverberg te zullen rijden.

Maar zo simpel zou het niet zijn. Het conflict tussen de Bond en de Lega was nog altijd aan de gang en ieder had zijn eigen Italiaanse kampioen in de Giro. Twee zelfde kampioenstruien in de Giro kon uiteraard niet en de jury en de koerscommissarissen dienden hun ontslag in. Daarmee belandde de wedstrijd in de illegaliteit en wie verder reed, riskeerde zes maanden schorsing en kon alzo de Tour de France, de criteriums nadien en de kampioenschappen vergeten. Het wereldkampioenschap zou plaats vinden in België en zonder Van Looy zag de Belgische Wielerbond dat dan weer niet zitten. Op hun aanraden nam de G.B.C.-Libertas-ploeg niet meer de start van de tweede rit.

En daarmee moest de hele Tourvoorbereiding herdacht worden. De keuze viel op het Critérium du Dauphiné Libéré en ook hier was Huub van de partij. Eerst nam hij nog deel aan de Tour du Condroz, ook bekend als Bruxelles-Nandrin. Ploegmaat Vangeneugden won, zelf was hij 5de op 30". De samenstelling van de ploeg had enige voeten in de aarde, enkel Frans Aerenhouts, Piet Damen, Ludo Janssens, Willy Schroeders, John Van Tongerloo en dus uiteraard Rik zelf en Huub waren in eerste instantie vast van de partij. Frans Van Immerseel, nochtans een kandidaat voor deelname aan de Tour, weigerde zijn aanduiding. Op het laatste moment completeerden drie andere ex-Libertasmannen, Willy Derboven, Adolf De Waele en Hugo Hellemans, de selectie.

11 Daardoor kwam hij niet in aanmerking voor deelname aan de Vuelta.

De Dauphiné zou voor de Nederlander een serieuze tegenvaller worden. Nadat hij in de eerste etappe met het grote peloton binnengekomen was en de dag nadien zelfs 4de in de massasprint geworden was, kende hij een serieuze inzinking in de twee daaropvolgende bergritten. Toch kon hij de schade beperken en telkens met het peloton binnenkomen. Vervolgens betaalde hij echter de rekening. Samen met ploegmaat Van Tongerloo verzeilde hij in de achtergrond om meer dan 50 minuten na ritwinnaar Van Looy toe te komen. Buiten de tijdsgrens en dus 'mocht' hij naar huis.

G.B.C.-Libertas aan de start van de Tour de France, van links naar rechts Aerenhouts, Baens, Derboven, Janssens, Schroeders, Vangeneugden, Van Looy, Van Tongerloo en Zilverberg. Sorgeloos ontbreekt om een onbekende reden. (Foto Miroir Sprint)

Zijn selectie voor de Tour de France kwam echter niet in het gedrang. Van de ploeg van de Dauphiné vielen De Waele, Hellemans en enigszins verrassend Damen af en werden vervangen door Sorgeloos, Baens en Vangeneugden. Zilverberg, die als reservekopman aangeduid was moest er iets met Van Looy mislopen, begon goed aan de Tour en toonde zich al in de eerste etappe door zich te mengen in een ontsnapping met ook Van Looy, Vangeneugden en Van Tongerloo. In de 5de rit lukte het dan wel. Op 10 km van de aankomst zette de Italiaan Antonio Bailetti een nieuwe ontsnappingspoging op. Zilverberg kreeg opdracht van Rik om mee te springen in de hoop via de dagzege de top tien van het klassement te kunnen binnenduiken. Huub werd echter slechts 4de.

Dit was meteen zijn zwanenzang. Hij was een van de slachtoffers geweest van een valpartij in de 4de etappe en kreeg meer en meer last van de opgelopen verwondingen. Hij overleefde nog de Pyreneeën maar in de Alpen ging het van kwaad naar erger. Het begon al in de 15de rit, waar hij na eerst nog wat aanklampen bij de laatsten binnenkwam. Dit was echter vergeefse moeite geweest want de volgende dag kreeg hij, omwille van de ernst van de opgelopen kwetsuren, startverbod van Tourdokter Dumas en moest zo al van voor de start in de bezemwagen stappen.

Het herstel verliep vlot en na een 10de plaats in het Nederlands kampioenschap reed Zilverberg een sterke Scheldeprijs. In de finale reageerde hij samen met ploegmaats Van Tongerloo en Hellemans op een uitval van Frans Brands. Deze laatste kwam echter door een onvoorzichtige toeschouwer ten val maar werd vooraan afgelost door een sterke Peet Oellibrandt. Peet haalde het van de drie G.B.C.-Libertas-renners, Huub werd 4de.

Vier Nederlanders in de Tour 1963, Jan Janssen, Dick Enthoven, Ab Geldermans en Huub, enkel Dick en Ab zullen het einde halen, Huub en Jan worden door een val uitgeschakeld. (Foto Internetlink 41)

Zilverberg werd opnieuw aangeduid voor het wereldkampioenschap en kreeg de kans dit voor te bereiden in de eerste editie van Paris-Luxembourg, waar hij als 23ste eindigde op 11'47" van Rudi Altig. In het wereldkampioenschap gaf hij op.

Dan was het tijd om aan het volgende seizoen te denken, maar dat lag niet zo eenvoudig. Sinds de Giro waren eigenlijk de bruggen tussen Van Looy en sponsor G.B.C. opgeblazen en zomin Van Looy als Driessens zagen een verdere samenwerking met Libertas en sportbestuurder Willy Riem zitten. De zoektocht van Rik naar een nieuwe ploeg bracht hem uiteindelijk bij Solo en Rik Van Steenbergen en dit had verregaande gevolgen. Solo werd niet de nieuwe sponsor van Rik, maar het was hij die naar de Solo-ploeg overstapte. Daardoor was er maar plaats voor enkele ploegmaats van de Keizer, die ook Guillaume Driessens dumpte. Ook voor Zilverberg was er niet langer plaats aan de zijde van de Keizer.

Huub kon echter net als Jan Lauwers en John Van Tongerloo met Driessens mee naar flandria en ging daarop in. Zo zou hij na een jaar ploegmaats als Post, Planckaert, Foré, Bocklant en Ongenae terugvinden. Met Van Looy was de liefde ondertussen helemaal over, de Nederlander behoorde tot het zestal[12] dat achterstallig loon en premies eiste en met een rechtszaak dreigde.

Ook al behoorde hij volgens de UCI tot de 76 beroepsrenners van eerste categorie[13], in 1963 had Zilverberg zijn beperkingen leren kennen. In de wedstrijden waar hij zijn eigen kans mocht gaan (Tour de Belgique, Weekend Ardennais, Grand Prix Peugeot-Trophée Stan Ockers, Paris-Bruxelles) had hij het nooit kunnen afmaken en in de Tour de France had hij opnieuw, na reeds de Tour de l'Avenir 1961 en de Tour de France 1962, door kwetsuren het einde niet gehaald.

12 De vijf anderen waren volgens de pers Baens, Janssens, Aerenhouts, Vangeneugden en Van Tongerloo. Tot een rechtszaak kwam het nooit en volgens Van Looy kwam het nadien tot een financieel akkoord.

13 Een nieuwigheid vanaf het seizoen 1964, vooral bedoeld om een zeker evenwicht in kwaliteit tussen de verschillende ploegen te verzekeren. Nederland had zes renners van eerste categorie, naast Zilverberg waren dat Jo de Roo, Piet Rentmeester, Peter Post, Ab Geldermans en Jan Janssen. België had er 21, met ruim verschil het meeste van alle landen.

Dat hij slechts één zege (een criterium in Rijen) behaald had en in het Nederlands internationaal klassement (gewonnen door Bas Maliepaard) slechts 10de was, bevestigde, als dat nog nodig was, dat een rol als kopman voor hem te hoog gegrepen was. Maar misschien zou een rol als beschermde renner wel kunnen lukken, dat zou 1964 moeten uitwijzen[14].

In 1964 volgde Huub Guillaume Driessens naar flandria-Romeo. (Foto Internetlink 43)

Voor zowel Driessens als Zilverberg zou het aanpassen worden. In plaats van een absolute kopman en een aantal 'geprivilegieerde' helpers, zoals Planckaert, Foré, Desmet, Sorgeloos, Schroeders en Zilverberg, die al naargelang de omstandigheden al eens hun eigen kans mochten gaan, waren er eensklaps een hele rits kopmannen met Peter Post, Willy Vannitsen, Noël Foré, Jef Planckaert, Willy Vanden Berghen en Willy Bocklant. Lomme kennende en zijn drang naar strikte hiërarchie, zou er voor de rest van de ploeg enkel een helpersrol inzitten. De vraag was hoe Zilverberg hierin zijn plaats zou vinden.

Huub behoorde in ieder geval tot de kern voor het voorjaar en mocht na het oefenkamp in Palma de Mallorca samen met Planckaert, Van Tongerloo, Vannitsen, Bocklant en Foré starten in de Giro di Sardegna. Hij was duidelijk in vorm en al in de eerste rit was hij mee in de goede vlucht en werd 4de. De volgende dag voegde hij daar een 12de plaats aan toe en kwam mee aan de kop van het klassement, in dezelfde tijd als Edgard Sorgeloos, nipt de nieuwe leider op punten, en Giancarlo Ferretti.

Nog eens 24 uur later kwam daar een 5de plaats bij. Op een heuvelachtig parcours was Huub mee in de beslissende vlucht van zeven, die vervolgens, nadat Armand Desmet (bandbreuk) en Antonio Suárez (vermoeid) afgevallen waren, tot vijf herleid was. Op een uitval van Aldo Moser op 8 km van de aankomst konden enkel Vittorio Adorni en Franco Cribiori mee. Zilverberg en Guido De Rosso moesten afhaken en verloren nog 1'21". De ritzege was voor Cribiori, Adorni werd derde en was de nieuwe leider met 23" voorsprong op Zilverberg en 1'16" op De Rosso. Enkel dit drietal kwam nog in aanmerking voor de eindzege, de volgende in het klassement stond al op vier minuten. De dagen nadien gebeurde er niet veel meer, Huub moest nog een handvol seconden toegeven aan Adorni en werd uiteindelijk tweede op 33".

Vervolgens was het dan tijd voor Paris-Nice. Zilverberg was er na zijn goede prestatie in Sardinië uiteraard bij. Bocklant en Foré vielen af en werden vervangen door Peter Post, Jan Lauwers, Lambert van de Ven en Frans Brands. Huub reed ook hier heel sterk. Hij was een van de drijvende krachten in de zege in de ploegentijdrit van flandria-Romeo en won zelf de 5de etappe. In de eindstand werd hij 11de, op 8'16" van Jan Janssen. Ook Frans Brands (10de) en Peter Post (12de) hadden hun goede vorm getoond, Willy Vannitsen die de tweede rit gewonnen had, zag dan weer zijn seizoen gecompromitteerd door een zware val de dag nadien.

14 Toch kan de vraag gesteld worden of het geen vergissing was Driessens, die altijd heel fel in een concept van kopman(nen) en 'anderen' geloofde, naar flandria te volgen. Misschien was het een betere keuze geweest Henk Nijdam bij TeleVizier en Pellenaars te vervoegen, waar hij in een ploeg vrijbuiters meer kans op eigen succes zou gehad hebben. Maar misschien had hij al te snel gekozen, Pellenaars kon slechts laattijdig aan zijn ploeg beginnen.

Op oefening even bijpraten met landgenoten en wie weet toekomstige ploegmaats. (Foto Internetlink 42)

Het was niet verrassend dat Huub Zilverberg aan de start stond in alle grote wedstrijden van het voorjaar. Hij behaalde echter geen persoonlijke resultaten, maar reed wel meestal uit, behalve in de Tour de Belgique (opgave de eerste dag), Paris-Roubaix en de Flèche Wallonne. Hij kon zich echter troosten met de zeges van ploegmaats Peter Post (Paris-Roubaix), Willy Bocklant (Liège-Bastogne-Liège) en Clément Roman (Rund um den Henninger Turm). Zijn beste persoonlijke resultaten waren een 14de plek in Liège-Bastogne-Liège en een 15de in de Ronde van Vlaanderen.

Dan was het tijd voor de rondes en er werd weer sterk op Huub gerekend. Het begon met de Tour de Romandie. Hij werd 5de in de eerste rit en veroverde na een 4de plaats in de tweede zelfs de leiderstrui, met 28" voorsprong op Gastone Nencini. Nadat hij in het eerste gedeelte van de derde etappe nog 10de werd, zou de tijdrit nadien hem fataal worden. Huub werd pas 16de, op 1'21" van ritwinnaar Gianni Motta en op 50" van de Zwitser Rolf Maurer. Dit was 7" te veel, Maurer werd de nieuwe leider en hield zonder veel problemen stand in de slotrit, Zilverberg eindigde als tweede in het algemeen klassement.

Vervolgens ging het naar Italië voor de Giro. De deelname van flandria-Romeo was pas op het laatste moment beslist en er kwam een eerder geïmproviseerde ploeg aan de start, met naast Zilverberg en Hoevenaers vooral jongeren. Vermits Hoevenaers al een heel seizoen achter de goede vorm aanholde, kreeg de Nederlander de rol van kopman toebedeeld. Hij zou zich echter dat vertrouwen niet waardig tonen, al in de derde rit, meteen de eerste kennismaking met het gebergte, gaf hij op.

Veel rust kreeg hij echter niet, de wedstrijden bleven zich opvolgen. De volgende belangrijke afspraak was Brussel-Meulebeke met de finale achter derny. Rik Van Looy was outstanding; Huub hield een tijd stand op de tweede plaats met een achterstand van rond de minuut, maar plooide uiteindelijk en werd pas 5de, op 2'45". Dan ging het naar Zwitserland, voor eerst de Nordwestschweizer Rundfahrt (gewonnen door Hoevenaers, Huub was 9de) en vervolgens de Tour de Suisse. Zilverberg wist zich een paar keer te tonen en werd 4de in de 4de, 7de in de 5de en tweede in de 6de rit, na een hele dag op het voorplan. In de eindstand werd hij 10de, op 17'09" van Rolf Maurer die nu ook de belangrijkste Zwitserse rittenkoers won.

Ook voor de Tour de France werd Huub opgeroepen. De ploeg zou zonder uitgesproken kopman vertrekken, maar er werd toch op hem gerekend voor het klassement. De Tour zou echter een ware afgang voor flandria-Romeo worden. Hun 11de plaats (op twaalf ploegen) in de ploegentijdrit was op dat gebied al veelzeggend. Enkel Willy Bocklant kon in de eerste week voor enkele ereplaatsen (eenmaal tweede en tweemaal 4de) zorgen en slechts Huub Zilverberg (37ste op 1 uur 41'30" van Anquetil), Camiel Vyncke (42ste), Guillaume Van Tongerloo (53ste) en Frans Brands (70ste), die het al van halfweg de ronde met hun vieren moesten doen, haalden Parijs. In het ploegenklassement leverde dat nog de 10de plaats op en ook de verdiensten waren

Aan de start van de Tour de France met flandria-Romeo, we herkennen Willy Bocklant, Walter Boucquet, Frans Brands, Jos Hoevenaers, Marcel Ongenae, Jef Planckaert, Clément Roman, Willy Vannitsen, John Van Tongerloo, Camiel Vyncke en Huub zelf en uiteraard ploegleider Lomme Driessens. (Foto Mariano Blanco Internetlink 44)

navenant[15], slechts Ferrys deed het (iets) slechter. Ook al was hij dan de best geklasseerde van de flandria's, ook voor Huub was de Tour serieus tegengevallen, slechts viermaal wist hij zich binnen de eerste twintig te plaatsen (16de in de 4de en de 16de etappe en 13de en 19de in de twee gedeelten van de slotrit). Maar hij had wel Parijs gehaald, wat niet iedereen bij flandria kon beweren en wat voor hem ook de eerste keer was.

Even lachen naar de fotograaf met landgenoten Ab Geldermans, Jan Janssen en Jo de Roo. (Foto ANeFo Collectie Nationaal Archief & Internetlink 45)

Zilverberg werd ook dit jaar geselecteerd voor het wereldkampioenschap en kon dat opnieuw voorbereiden in Paris-Luxembourg (53ste op 29'29" van Rik Van Looy). De titelstrijd in Sallanches eindigde hij als 27ste, maar hij zag wel zijn landgenoot Jan Janssen triomferen. En nog was het seizoen voor Huub niet gedaan, hij moest met flandria-Romeo ook aantreden in de Grand Prix du Parisien, per ploeg tegen het uurwerk. Hij was zijn ploegmaats echter van geen nut en werd al

15 Samen kwamen ze aan 85 480 BEF, zowat 2 100 euro, gelukkig kon je daar toen iets meer mee doen dan nu, maar het equivalent van 17 500 euro vandaag, voor de hele ploeg, blijft heel schamel. Bovendien kregen ze na aftrek van alle kosten hiervan netto waar zowat 65%, dus het equivalent van 12 000 euro vandaag, te verdelen over renners en staf. Wie zou het nu daarvoor doen, zeker als we er rekening mee houden dat ook de salarissen veel lager waren?

na 10 km uit de wielen gereden. En daarmee zat het seizoen er eindelijk op, hij werd niet meer opgeroepen voor de najaarsklassiekers.

Het was nu helemaal duidelijk, Zilverberg was geen kopman en zelfs geen reservekopman en vooral geen winnaar. In kleine rittenkoersen kon hij nog voor ereplaatsen en occasioneel een ritzege zorgen, de klassiekers en de grote rondes waren veel te hoog gegrepen. Wat erger was, in een zwaar en lang seizoen had hij zich ook wat geforceerd en dat zou in 1965 blijken.

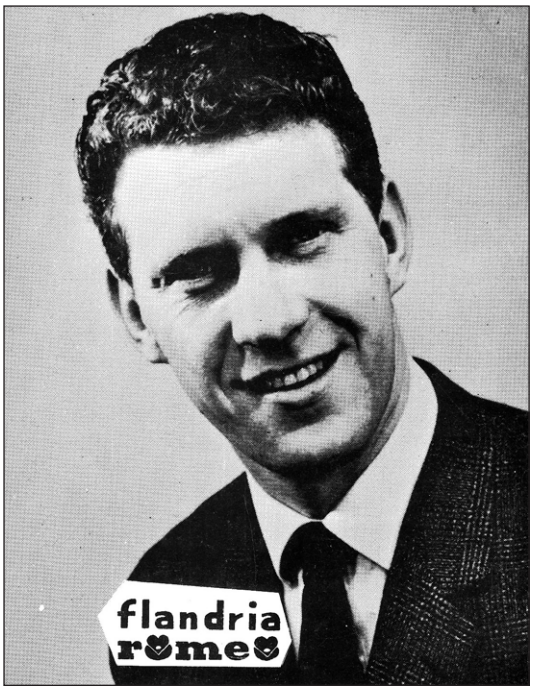

In 1965 een laatste, en mislukt, seizoen bij flandria.

Het seizoen werd dit keer aangevat in België, geen Giro di Sardegna voor flandria-Romeo en ook geen Paris-Nice voor Zilverberg. Het begon voor hem echt in de Tour de Belgique, die hij als 17de beëindigde. In de daaropvolgende Paris-Roubaix reed hij dit keer uit en werd hij 38ste. In de Ronde van Vlaanderen en het Weekend Ardennais gaf Huub echter telkens op.

Vervolgens was het tijd voor de kleine rittenkoersen in aanloop naar Giro en Tour. Dit jaar vielen die serieus tegen voor de Nederlander. In de Tour de Romandie werd hij na een anonieme koers 40ste en in de Ronde van Nederland, waar hij samen met zijn flandria-ploegmaats Jos van der Vleuten en Lambert van de Ven bij de gelegenheidsploeg Acifit-Avaros reed, kwam hij voor eigen publiek niet verder dan de 23ste plaats. Nadien liep het helemaal uit de hand. Hij werd niet opgeroepen voor de Giro, maar wel voor de Tour de Suisse. Zilverberg, die beweerde andere contracten te moeten respecteren, weigerde de verplaatsing te maken en kreeg prompt zijn ontslagbrief. Hij probeerde nog via de Nederlandse bond hiertegen in te gaan, maar we hebben niet kunnen vinden of dit iets opgeleverd heeft. Hij werd in ieder geval thuisgelaten van de Tour de France en ook in geen andere wedstrijd per ploeg opgesteld. Vreemd genoeg vinden we hem nog tot in augustus terug in uitslagen of wedstrijdverslagen van kleinere wedstrijden en daarna niet meer. We hebben hiervoor geen verklaring.

Op 30/8 vermelden de Gazet van Antwerpen en Het Belang van Limburg ter gelegenheid van Paris-Luxembourg dat hij net als Jos van der Vleuten en Leo Knops voor Pelforth en Jan Janssen zou getekend hebben, maar daarvan kon geen bevestiging gevonden worden en het was waarschijnlijk een van de vele kwakkels die in die periode de ronde deden.

Daarmee was Zilverberg niet alleen eind 1965 werkloos, maar zat hij ook voor 1966 zonder ploeg en even overwoog hij zelfs te stoppen. Zover zou het echter niet komen, al op 4 oktober vermeldde de pers dat hij net als Jos van der Vleuten, door het stopzetten van de sponsoring door flandria ook zonder werkgever gevallen, bij TeleVizier en Kees Pellenaars kon tekenen. Meteen de mogelijkheid op een nieuwe start, in een nieuwe omgeving en met een heel ander type sportbestuurder.

Huub begon dan ook met enthousiasme aan het nieuwe seizoen en startte al vanaf eind januari samen met zijn nieuwe ploegmaats Jo de Roo, Piet Rentmeester en Jo de Haan de voorbereiding aan de Azurenkust. Hij was dan ook van bij het seizoensbegin klaar en begon met een 11de plaats in de Belgische openingskoers de Omloop Het Volk, gewonnen door zijn ploegmaat De Roo. Ook in Paris-Nice was hij van de partij en toonde zijn goede vorm met een 4de plaats in de 7de en een derde plaats in de 8ste rit, waar hij telkens net uit de greep van het spurtende peloton bleef. In de eindstand was hij 17de, op 13'01" van Anquetil.

Als laatste voorbereiding op Milano-Sanremo reed Zilverberg nog Milano-Torino waar hij een paar keer in de aanval ging alvorens in de schoot van het grote peloton te eindigen. In La Primavera reed hij een aandachtige en aanvallende koers. Net voor de Capo Berta ging hij met Armand Desmet in de tegenaanval op de klassieke vroege vlucht om even na de beklimming de acht resterende leiders[16] bij te halen. Vervolgens sloot ook Eddy Merckx aan en op weg naar de Poggio kwamen ook nog een handvol anderen[17] de leiders vervoegen. Op de Poggio regende het aanvallen van Poulidor, Dancelli en Merckx, maar ze konden enkel bereiken dat de groep uitgedund werd tot elf[18]. Huub zette de sprint in van ver, hopende net als in Paris-Nice de sprinters te kunnen verrassen. Dit keer lukte het niet, eerst Dancelli en Durante en ten slotte Merckx en Vanspringel kwamen hem voorbij. Merckx won, Zilverberg eindigde 9de, meteen zijn beste resultaat ooit in een klassieker.

Ook in de Ronde van Vlaanderen kwam Huub sterk voor de dag. Ondanks twee valpartijen maakte hij als enige TeleVizier[19] deel uit van de kopgroep van veertien die voor de zege spurtte.

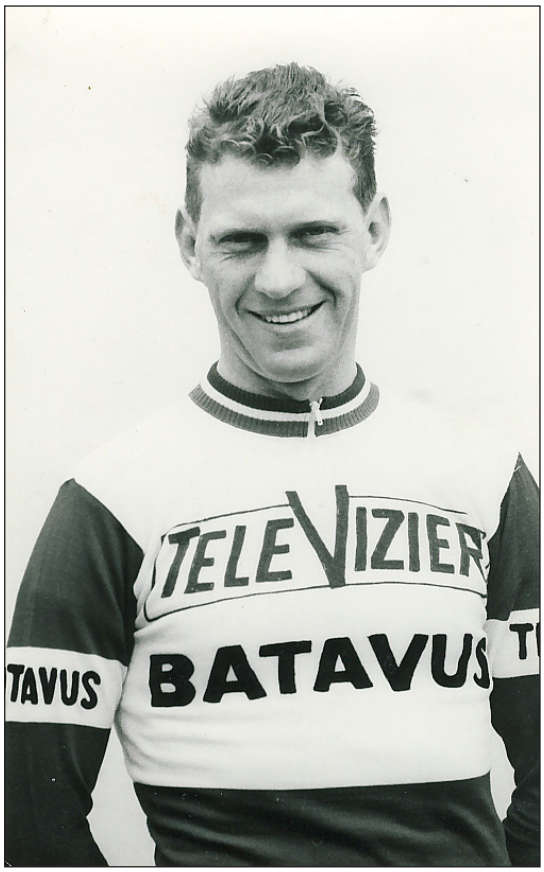

In 1966 een nieuwe start bij TeleVizier.

Dit keer kon hij zich niet mengen in die sprint, hij werd 14de. Ook in Paris-Roubaix (29ste) en Paris-Bruxelles (60ste) haalde hij het einde.

Geen Weekend Ardennais dit keer, wel de Vuelta. Huub reed hier vooral in dienst en dat loonde voor de ploeg. Er waren ritzeges voor Jo de Roo, tweemaal Cees Haast, driemaal Gerben Karstens en driemaal Henk Nijdam. In een weliswaar zwak bezette Vuelta waren er dus negen etappezeges en daarnaast nog de eerste twee plaatsen in het puntenklassement met Jos van der Vleuten en Gerben Karstens en de 8ste plek in de eindstand voor Cees Haast, die ook nog 6de in de bergrangschikking werd. Zilverberg eindigde 26ste, op 22'42" van Francisco Gabica.

Als aanloop naar de Tour de France stond vervolgens het Critérium du Dauphiné Libéré op het programma. Zilverberg won prompt het tweede gedeelte van de tweede etappe, zijn eerste overwinning sinds zijn ritzege in Paris-Nice in 1964 en werd meteen ook leider. In de korte halve rit had hij samen met de Spanjaard Aurelio González gereageerd op een vroege uitval van Willy Monty. In de finale moest eerst Monty lossen waarna Huub ook wegsprong van González en afgescheiden toekwam. De volgende dag ging hij weer in het offensief en reageerde in de eindfase samen met Christian Raymond en Lucien Aimar op een uitval van Roger Pingeon. Raymond won, Zilverberg werd derde en verstevigde zijn leidersplaats.

Daarna was zijn liedje echter uitgezongen. De volgende etappe ging door het Chartreuse-massief. Zilverberg, die op de top van de eerste beklimming al meer dan acht minuten achterstand had, werd pas 23ste en zakte naar de 9de plaats in de stand. Vanaf dan stelde hij

16 Van de vroege vlucht waren enkel Michele Dancelli, Guido De Rosso, Guido Carlesi, Roberto Poggiali, Robert Lelangue, Désiré Letort, Lucien Aimar en André Foucher overgebleven.
17 Het betrof Raymond Poulidor, Franco Balmamion, Herman Vanspringel, Adriano Durante, Rolf Maurer, Adriano Passuelo en Severino Andreoli.
18 De Rosso, Foucher, Desmet, Lelangue, Andreoli, Carlesi en Letort vielen af.
19 Jo de Roo won 15" later de spurt van de achtervolgers, voor Rik Van Looy.

zich terug in dienst van de ploeg, er kwamen nog ritzeges voor Gerben Karstens en Bart Zoet. In het eindklassement werd Zilverberg uiteindelijk 18de, op 23'17" van Raymond Poulidor. Hij werd ook 10de in de door Lucien Aimar gewonnen puntenrangschikking.

Huub Zilverberg was daarmee natuurlijk zeker van zijn selectie voor de Tour de France. Hij reed deze in dienst van de ploeg, die met Gerben Karstens op ritzeges en het puntenklassement mikte. Gerben zegevierde tweemaal, daarnaast won TeleVizier ook per ploeg tegen het uurwerk en er waren verder etappezeges voor De Roo en Nijdam. In de puntenrangschikking moest Gerben echter de duimen leggen voor Willy Planckaert. Zilverberg toonde zich eenmaal, in de verwarde en incidentrijke[20] sprint in Angers aan het eind van de 6de rit werd hij 7de. Hij beëindigde de Tour als 64ste, op 1 uur 14'08" van Lucien Aimar.

Met de bende van de Pel (helemaal vooraan) klaar voor de Tour, we herkennen Bas Maliepaard, Jo de Roo, Cees Haast, Jos van der Vleuten, Huub Zilverberg, Gerben Karstens, Henk Nijdam, Leo van Dongen, Rik Wouters en Huub Harings.
(Foto ALAMY & Internetlink 46 & 47)

Huub was helemaal terug en was een van de zes TeleVizier-renners in de Nederlandse selectie voor het wereldkampioenschap, hij gaf echter ook dit keer op. Paris-Luxembourg kwam dit jaar na de titelstrijd, hij eindigde 33ste. Dat was meteen zijn laatste noemenswaardige prestatie van het seizoen, hij beëindigde zomin Paris-Tours als de Giro di Lombardia.

Zilverberg had blijkbaar zijn goede benen teruggevonden en er was dus geen enkele reden om TeleVizier te verlaten. Voor 1967 moest echter met een omwenteling rekening gehouden worden, de Tour de France zou met landenploegen en niet met merkenploegen betwist worden. Voor Pellenaars werd daardoor de Vuelta het voornaamste objectief. Het was voorlopig onzeker of de sponsor renners vrij zou geven voor de Tour.

20 Henk Nijdam, die beweerde dat Van Looy aan de trui van Karstens getrokken had, trok vervolgens zelf Van Looy bij de trui. De vorige dag was het al niet veel beter geweest, daar had De Roo zich afgeduwd op Zilverberg om vervolgens Herman Vrancken weg te duwen (volgens De Roo) of weg te trekken (volgens Vrancken). Willy Vannitsen beschuldigde dan weer Sels zich gelanceerd te hebben aan Sorgeloos.

In actie samen met Wereldkampioen Tom Simpson. (Foto Internetlink 48)

Het seizoen werd dit keer in Italië aangevat. Het begon met de G.P. Alghero die dit jaar in de plaats van Sassari-Cagliari kwam. Robert Lelangue won, Zilverberg was 5de. Enkele dagen later werd Huub opnieuw 5de in de derde rit van de Giro di Sardegna, toevallig ook door Lelangue gewonnen. In de eindstand werd hij 22ste op 13'42" van Luciano Armani. Paris-Nice stond dit jaar niet op het programma. Milano-Sanremo en de klassiekers werden verder voorbereid in België. Zo werd Zilverberg 8ste in de Omloop der Vlaamse Gewesten (gewonnen door Tuur Decabooter) en 19de in Hoeilaart-Diest-Hoeilaart (zege van Willy Planckaert).

Deze aanloop bleek echter niet de beste keuze. Zowel voor TeleVizier in zijn geheel als voor Zilverberg in het bijzonder was er in de klassiekers slechts een figurantenrol weggelegd. De Vuelta zou veel moeten goed maken. Dit jaar was er echter een overvloed aan sterke buitenlandse ploegen met dikwijls hun beste renners. Mercier kwam aan de start met Raymond Poulidor, Romeo-Smiths met Guido Reybrouck, Pelforth met Jan Janssen, Vittadello met Michele Dancelli, Peugeot met Tom Simpson en BIC met Julio Jiménez en Rolf Wolfshohl. De prestaties van het jaar voordien benaderen zou dus geen sinecure worden.

Voor TeleVizier was de Vuelta echter het hoofddoel van het seizoen en dat lieten ze al snel blijken. Ook al behaalden ze dit jaar geen negen ritzeges, met acht stuks (viermaal Gerben Karstens en verder Evert Dolman, Jan Harings, Henk Nijdam en Jos van der Vleuten) bleven ze er niet ver van. In het puntenklassement moest Karstens dan wel buigen voor Jan Janssen, maar Cees Haast werd knap 5de in de eindstand, op 3'20" van diezelfde Janssen. Zilverberg reed de hele tijd in dienst van de ploeg, enkel in de 14de etappe toonde hij zich even door Jan Janssen in de pelotonsprint voor de 6de plaats te kloppen, net achter Domingo Perurena en José María Errandonea die een kleine voorsprong op de spurtende groep hadden. In de eindstand werd hij 28ste op 19'07".

De Dauphiné werd niet ingericht in 1967 en zo was de laatste voorbereiding op de Tour de France de Tour de Suisse. Zilverberg vervulde slechts een figurantenrol en werd 49ste op 54'50" van Gianni Motta. Ondertussen was ook de Nederlandse Tour-ploeg samengesteld geraakt en tegen de initiële verwachtingen in zorgde TeleVizier voor

Tijdens het Nederlands kampioenschap in het peloton samen met Jan Janssen. (Foto Internetlink 49)

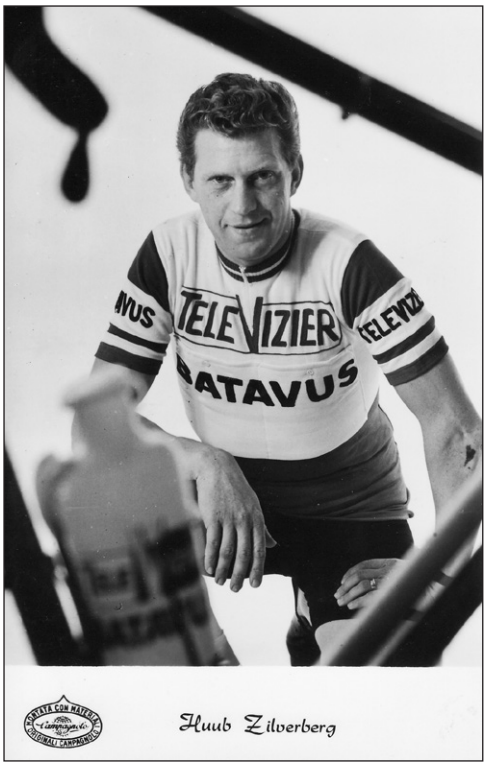

Ook in 1967 bij TeleVizier.

de ruggengraat van de ploeg. Liefst zes mannen van Pellenaars (Cees Haast, Huub Harings, Gerben Karstens, Henk Nijdam, Jos van der Vleuten en Huub Zilverberg) zouden kopman Jan Janssen (Pelforth) omringen, de ploeg werd vervolledigd met Jo de Roo (Willem II), Wim Schepers (Caballero) en Bas Maliepaard (Romeo-Smiths), zodat elke Nederlandse sponsor vertegenwoordigd was.

Al vlug bleek dat deze Tour te zwaar en vooral te bergachtig was om Janssen een kans op de eindzege te geven. Hij richtte zich dan ook met succes op een derde puntentrui en won tevens de etappe over de Mont Ventoux. Zilverberg, die zijn kamergenoot was, reed de hele ronde in zijn dienst en bleef zoveel mogelijk aan zijn zijde. Na het succes van zijn kopman, probeerde hij in de volgende 'echte' rit[21] zelf voor een tweede ritzege te zorgen, maar stootte op de snellere Rolf Wolfshohl. Huub had gereageerd op een uitval van de Duitser, in het peloton had niemand van de groten problemen met dit vluchtersduo en enkel de Belgen probeerden weerstand te bieden. Al snel hadden die er geen zin meer in de kastanjes voor de anderen uit het vuur te halen en lieten de vluchters begaan. Deze werkten goed samen en mochten sprinten voor de zege. De intrinsiek veel snellere Wolfshohl liet Zilverberg geen kans.

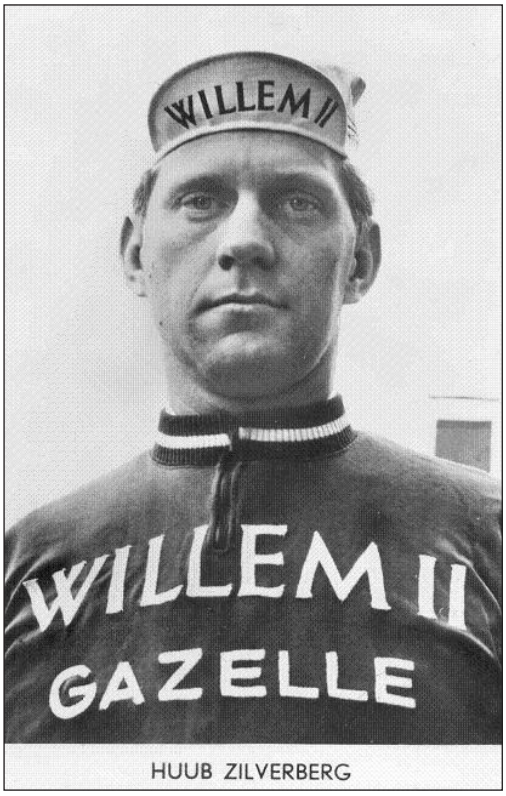

In 1968 bij Willem II terug in dienst van Rik Van Looy.

Ook al kon Jan Janssen de Tour niet winnen, de Nederlandse ploeg ging best tevreden naar huis. De zege in de puntenrangschikking, een 5de plaats in de eindstand, een tweede in het ploegenklassement, een ritzege en nog wat ereplaatsen, alles samen leverde dat voor aftrek van kosten[22] bijna 600 000 BEF op, enkel de Fransen, die iets meer dan het dubbel verdienden, deden beter. Huub Zilverberg beëindigde deze Tour de France als 71ste, op 1 uur 19'26" van eindwinnaar Roger Pingeon, maar had dus niet slecht verdiend.

Zijn seizoen zat er daarmee grotendeels op, er volgde nog een derde plaats in de BeNeLux ronde in Eede in Nederland, achter Peter Post en Frans Brands, maar voor Huub was het wel geweest. Hij startte in Paris-Tours maar gaf op. In de winter werd Huub Zilverberg echter met een nieuw probleem geconfronteerd.

21 Na de dood van Tom Simpson op de Mont Ventoux werd de volgende dag op initiatief van Jean Stablinski (die na de Ventoux een virtuele rustdag voor gele trui Pingeon wel zag zitten) de rit aan de Britse ploeg geschonken. De bedoeling was dat diens vriend Vin Denson zou mogen winnen, maar Barry Hoban sprong als eerste weg en volgens de stilzwijgende afspraak liet het peloton begaan, zij het met enige ergernis. Hoban vertelt natuurlijk een heel andere versie, opportunisme is ook een deugd.

22 Zoals reeds vermeld bij de Tour 1965 werd hiervan zowat 35% ingehouden voor onkosten zoals supplementen, materiaalaankoop bij de organisatoren, enz. Omgerekend naar de waarde ervan vandaag viel er dus het equivalent van zowat 70 000 euro te verdelen. Nu een peulschil, toen niet slecht.

TeleVizier stopte de sponsoring en de ploeg werd ontbonden. Hij moest dus een nieuwe werkgever vinden en ondanks een behoorlijk seizoen 1967 liep dit niet van een leien dakje. Pas begin januari kreeg hij als laatste een plaats bij Willem II, waar hij zijn vroegere kopmannen Rik Van Looy en Peter Post zou terugvinden.

Het seizoen werd door het grootste deel van de ploeg vanaf begin februari voorbereid in Spanje, terwijl Van Looy samen met Derboven en De Wolf naar het Gardameer trok. De ploeg zou vervolgens in twee gesplitst worden en zou deelnemen aan de Vuelta a Andalucía en de Giro di Sardegna. Zilverberg zat in de Spaanse kern, maar zou de wedstrijd niet beëindigen.

Na zijn mindere prestatie was hij er ook niet bij in de Giro di Sardegna en Paris-Nice en logischerwijze in Milano-Sanremo. Huub kwam wel aan de start in enkele Belgische voorjaarswedstrijden en eindigde 23ste in de Ronde van Limburg. Hij kreeg dan een kans in de Ronde van Vlaanderen, maar gaf op en werd niet geselecteerd voor Paris-Roubaix. In de plaats werd hij naar de Eibarko Bizikleta gestuurd, waar hij opnieuw opgaf. Zo was hij op tijd terug voor de Flèche Wallonne, gewonnen door zijn kopman Rik Van Looy. Zelf werd hij 33ste. In Liège-Bastogne-Liège gaf hij op.

De volgende afspraak was de Quatre Jours de Dunkerque, die hij na een anonieme wedstrijd als 32ste eindigde, op 11'59" van Jean Jourden. Hij kreeg dan de kans om de Tour de France voor te bereiden in de Tour de Suisse, waar hij opnieuw zo goed als onzichtbaar bleef tot hij in de bergachtige 6de rit, met de beklimming van de San Bernardino opgaf. Toch bracht dit zijn selectie voor de Tour niet in gevaar, vooral enig kopman Jan Janssen had aangedrongen op zijn selectie.

In actie voor zijn nieuwe bazen. (Fotobron onbekend)

Dit zou echter een vergissing blijken. Nadat Jos van der Vleuten, ook geselecteerd op aandringen van Janssen[23], al in de eerste rit opgegeven had, was het voor Zilverberg, slachtoffer van de warmte, al na de 4de etappe voorbij. Hij kwam in Rouen als 97ste binnen, op 44'43", 2'03" na de tijdsgrens. Nadien werd er nog weinig van Huub vernomen. Hij reed voornamelijk in het regionale circuit, maar werd wel opgeroepen voor de herfstklassiekers, evenals voor de Coppa Agostoni. Hij gaf echter telkens op.

Ondanks een tegenvallend seizoen kreeg Zilverberg toch nog een contract voor 1969. Dat er voldoende Nederlanders op de loonlijst moesten staan om reglementair het aantal Belgen te compenseren, zal hierbij wel een rol gespeeld hebben. Er was een moment sprake dat hij de Giro di Sardegna met Van Looy ging betwisten, maar na het afhaken van Rik bleef de hele ploeg thuis. Huub reed dan maar, zonder veel resultaat, de Belgische voorjaarswedstrijden,

23 Jan had verder ook Wim Schepers, Leo Duyndam en Rinus Wagtmans gevraagd (Het Belang van Limburg, 17/01/1968, p. 12, "Jan Janssen wil toch naar de Tour, maar dan onder voorwaarden"). Schepers zou opgeven in de 12de rit, de beide anderen waren initieel ook geselecteerd, maar namen niet deel. Hij vroeg ook Ab Geldermans als ploegleider en kreeg daarin zijn zin. Ondanks het falen van de meeste van zijn ploegmaats won hij toch deze Tour.

een 44ste plaats in Kuurne-Brussel-Kuurne kan moeilijk als een hoogtepunt aanzien worden. Voor de klassiekers werd op hem niet meer gerekend, hoogstens mocht hij eens als reserve op de inschrijvingslijst.

Toch mocht hij nog opdraven voor een laatste grote opdracht, de Vuelta a España. De ploeg rekende daar vooral op Rinus Wagtmans, die het vertrouwen niet zou beschamen en derde eindigde, op 5'10" van Roger Pingeon. Hij was ook 4de in zowel het punten- als het bergklassement. Zilverberg zelf reed volledig in dienst van de ploeg, eenmaal behaalde hij een toptwintigplaats, in het eerste gedeelte van de laatste rit, waarin hij 13de werd. In de eindstand was hij 51ste, op 39'53".

Zo had hij toch nog eens een rittenkoers uitgereden en dat was voldoende om de vijftienkoppige voorselectie van Willem II voor de Tour de France te halen. Hij werd echter niet weerhouden voor de Tour zelf en na nog wat regionale wedstrijden besloot hij begin oktober, net als Henk Nijdam, te stoppen, hoewel hij nog maar dertig was.

Huub Zilverberg heeft nooit de beloften die hij in 1962 wekte, kunnen inlossen. Misschien had hij zich dat jaar geforceerd door er na die loodzware Giro nog voluit tegenaan te gaan in de Tour. En waarschijnlijk was het een vergissing in 1964 voor Driessens en flandria te opteren en niet voor Pellenaars en TeleVizier. Maar veel meer had er toch nooit ingezeten. Zilverberg was dan wel heel sterk, maar miste niet alleen koersinzicht maar ook sprintsnelheid. En met zijn lichaamsbouw en gebrek aan echte tijdrijderskwaliteit waren ook het gebergte en de grote rittenkoersen voor hem te hoog gegrepen.

Destijds werd over hem geschreven dat zijn palmares niet in overeenstemming was met zijn kwaliteiten. Daar zat misschien wel iets in, maar ook koersdoorzicht is een kwaliteit. Hij was in ieder geval taai en een gewaardeerde kracht binnen zijn ploegen. Dus zeker een sterke helper die in de juiste omstandigheden al eens voor succes kon zorgen, en alleszins een sleutelfiguur in de sterkste ploeg die Rik Van Looy ooit rond zich had, flandria-FAEMA in 1962, maar in geen geval een potentiële kopman. Dat hij, ploegentijdritten niet meegerekend, niet verder kwam dan negen zeges bij de beroepsrenners, is ook veelzeggend.

Postkaarten

Flandria reeks diverse formaten

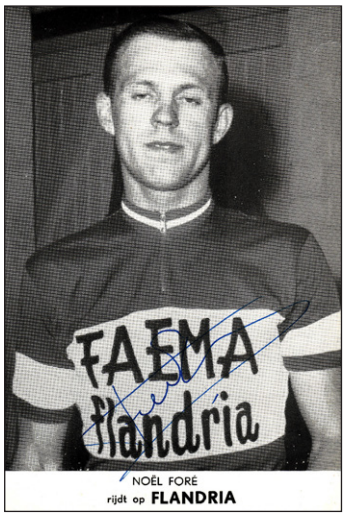

Noël Foré

Noël Foré

Marcel Ongenae

Roger Baens

Gabriel Borra

Clément Roman

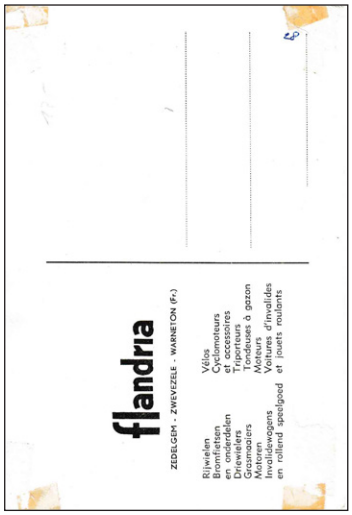

Rug 1

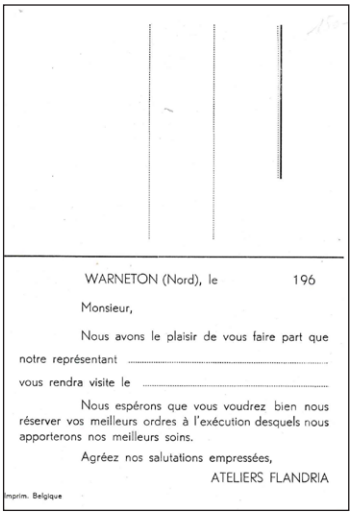

Rug 2

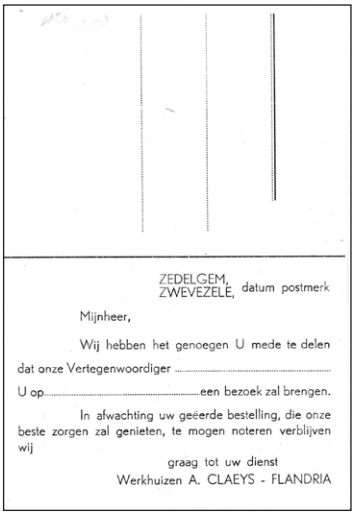

Rug 3

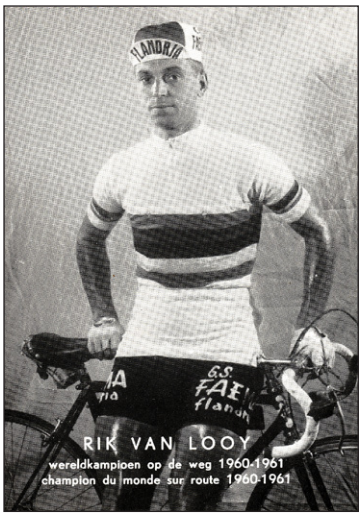

Rik Van Looy met rug 1

Rik Van Looy met rug 2

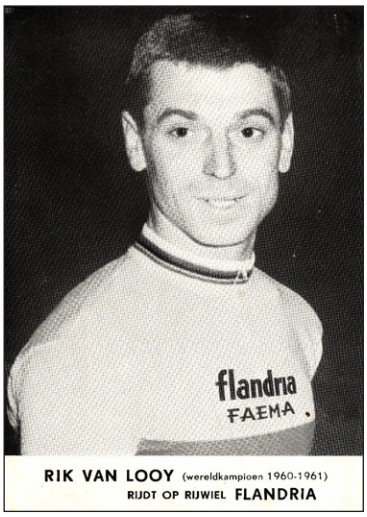

Rik Van Looy met rug 3

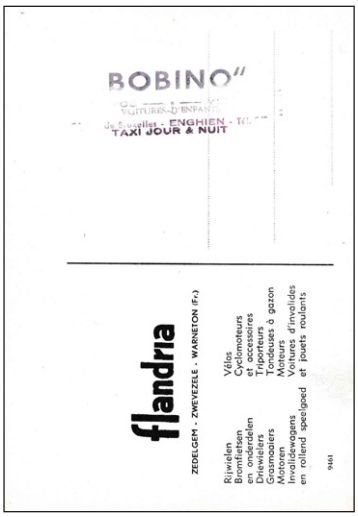

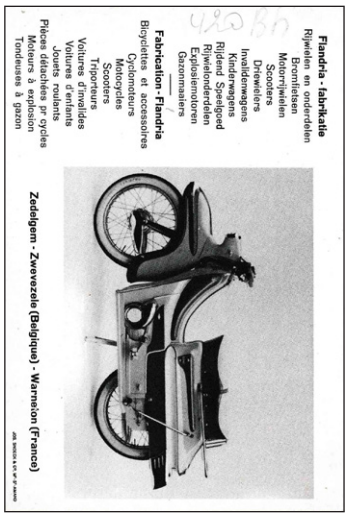

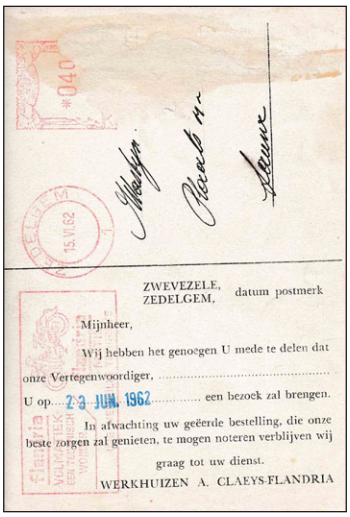

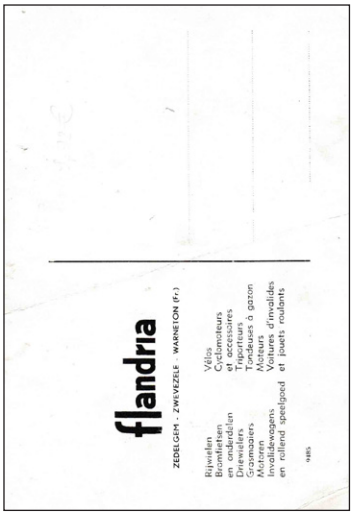

Rik Van Looy kleur met rug

Groot Formaat FAEMA-flandria

Willy Schroeders

Edgard Sorgeloos

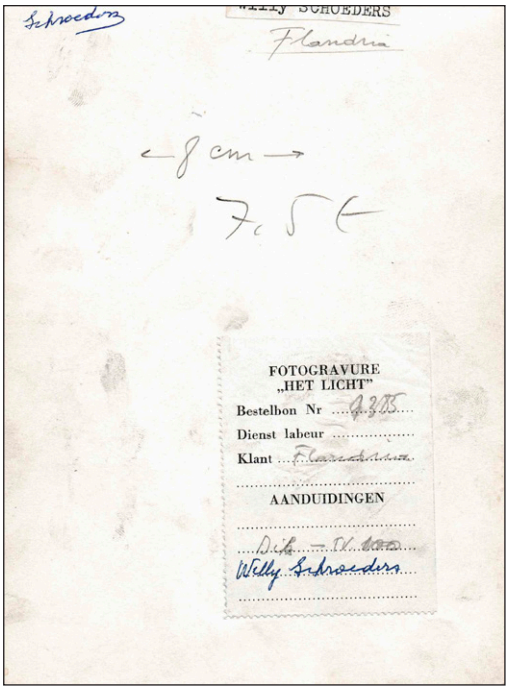

Rug

Spaanse reeks 1961-62

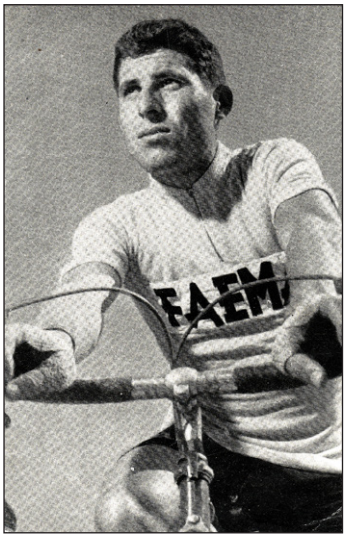

Angelino Soler

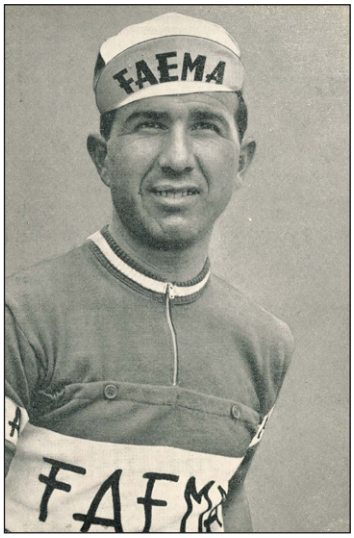

Francisco Moreno

Julio Jiménez

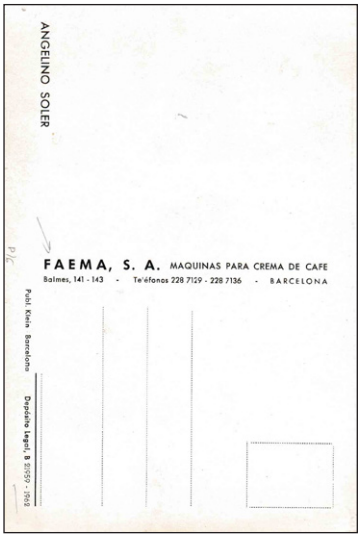

Rug

José Bernárdez

José Gómez del Moral

Vuelta 1962

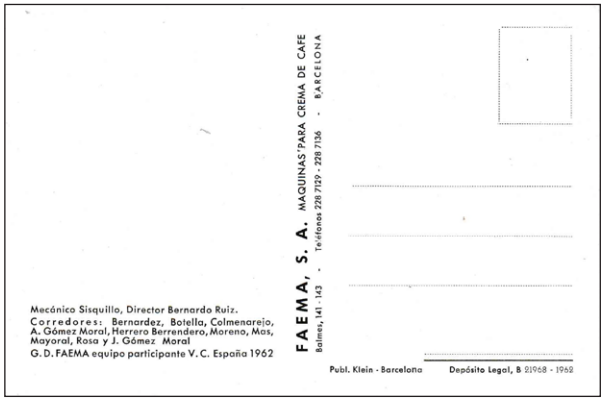

Rug met ploegsamenstelling

Gedetailleerd palmares

1962 G.S. FAEMA-flandria			
	Overwinningen		
	FAEMA	Totaal	
ANDRIES Daniel (BEL) ° 05/11/1935 - *onafhankelijke*	0	0	
ASSEZ André (BEL) ° 18/03/1939 - *onafhankelijke*	0	0	
BAENS Roger (BEL) ° 18/08/1933	3	3	Kolscheid Kwaadmechelen Molenstede
BAEYENS Henri (Bel) ° 23/08/1937 - *onafhankelijke, prof vanaf 10 augustus*	0	0	
BOCKLANT Willy (BEL) ° 26/01/1941 - *onafhankelijke, vanaf 12 september*	3	3	Saint-Omer (bij de profs) (25/6) (FAEMA-flandria) Tour de Picardie (FAEMA-flandria) 1ste rit Tour de Picardie (FAEMA-flandria) (22/9)
DESMET Armand (BEL) ° 23/01/1931	2	2	1ste rit Paris-Nice 1ste rit Tour de Belgique
BOGAERTS Constant (BEL) ° 12/04/1939 - *onafhankelijke*	0	0	
BOONEN Jan (BEL) ° 25/03/1940 - *onafhankelijke*	0	0	
BORRA Gabriël (BEL) ° 05/01/1937	3	3	Omloop van Oost-Vlaanderen G.P. Flandria Ruddervoorde
BOUCQUET Walter (BEL) ° 11/05/1941 - *onafhankelijke*	0	0	
CALLENS Eric (BEL) ° 25/02/1938 - *onafhankelijke*	0	0	
COPPENS Edmond (BEL) ° 23/03/1937- *onafhankelijke, prof vanaf 8 augustus*	0	0	
COUCHEZ René (BEL) °06/03/1939 - *onafhankelijke, prof vanaf 17 augustus*	0	0	
DA RUGNA Dario (SUI) ° 29/09/1939 - *Tour de Romandie*	0	1	Critérium Glorius (NIET FAEMA)
DECLERCK Antoon (BEL) ° 20/02/1937 - *onafhankelijke*	0	0	
DE COCKER Raphaël (BEL) ° 28/02/1939 - *onafhankelijke*	0	0	
DEKKERS Antoon (BEL) ° 19/09/1939 - *onafhankelijke, prof vanaf 13 maart*	1	1	Wezembeek
DEKKERS Pierre (BEL) ° 19/01/1943 - *onafhankelijke, prof vanaf 13 maart*	0	0	
DELAMEILLEURE Gabriel (BEL) ° 20/02/1941 - *onafhankelijke*	0	0	
DE LOOF Gabriel (BEL) ° 24/09/1936 - *onafhankelijke, prof vanaf 26 juli*	0	0	
DE PRÉ Julien (BEL) ° 11/06/1937	0	0	
DERBOVEN Hugo Jozef Christian Willy (Willy) (BEL) ° 10/09/1939	1	1	O.L.V. Tielt

1962 G.S. FAEMA-flandria			
DESMET Armand (BEL) ° 23/01/1931	4	4	Henninger Turm 7de rit Giro d'Italia Nederbrakel Deerlijk
DESMET Willy (BEL) ° 13/06/1937 - *onafhankelijke*	0	0	
FORÉ Noël (BEL) ° 23/12/1932	6	6	Tour de Belgique 2de rit B Paris-Nice 5de rit B Paris-Nice 9de rit A Paris-Nice Zele Poperinge
GRONDELAERS Robert (BEL) ° 28/02/1933	0	0	
HENCKAERTS Sylvain (BEL) ° 14/08/1938 - *onafhankelijke, prof vanaf 8 augustus*	0	1	Hasselt-Rapertingen (15/7) (bij de profs) (flandria)
IMPANIS Raymond (BEL) ° 19/10/1925	0	0	
JANSSENS Ludo (BEL) ° 19/04/1942 - *vanaf augustus, voorheen Solo-Van Steenbergen*	7	10	Flèche Brabançonne (5/4) (SOLO) 4de Rit Vuelta a Levante (28/2) (SOLO) Sint-Truiden (8/7) (SOLO) Wilrijk (13/8) (FAEMA) Huldenberg (16/8) (FAEMA) Kumtich (9/9) (FAEMA) Hoegaarden (11/9) (FAEMA) Hoegaarden (16/9) (FAEMA) Boom (15/10) (FAEMA) Sluitingsprijs Putte-Kapellen (FAEMA)
LAUWERS Jan (BEL) ° 05/10/1938 - *onafhankelijke, prof vanaf 3 oktober*	0	1	Geetbets (23/8) (bij de profs) (?)
NIJDAM Hendrik (Henk) (NED) ° 26/09/1935 - *onafhankelijke, prof vanaf september*	0	0	Wereldkampioen achtervolging Kampioen van Nederland achtervolging
NIJS Theodorus (Theo) (BEL) ° 08/07/1939 - *onafhankelijke, prof vanaf 2 mei*	2	2	4de rit Tour de Luxembourg Hoepertingen
NOPPE Michel (BEL) ° 03/03/1937 - *onafhankelijke*	0	0	
ONGENAE Marcel (BEL) ° 03/07/1934	2	3	Gullegem Koksijde 1ste rit B Volta a Catalunya
PLANCKAERT Jozef (Jef) (BEL) ° 05/05/1934	8	8	Kampioen van België Liège-Bastogne-Liège Tour de Luxembourg 3de rit Tour de Luxembourg Paris-Nice Bellegem Zwevegem Criterium Visé
POST Petrus "Peter" (Petrus Franciscus Maria) (NED) ° 12/11/1933	8	8	Deutschland Rundfahrt 4de rit Deutschland Rundfahrt Ronde van Limburg Bree La Roue d'Or (met Van Looy) Helchteren Hoogstraten Soignies
ROMAN Clément (BEL) ° 22/02/1938	3	3	Ronde van Vlaanderen voor Individuelen Strijpen Dworp
SAMYN Willy (BEL) ° 08/07/1938 - *onafhankelijke, prof vanaf 8 augustus*	0	0	

1962 G.S. FAEMA-flandria			
SCHROEDERS Willy (BEL) ° 09/12/1932	2	2	6de rit Giro d'Italia Vilvoorde
SELS Edward (Ward) (BEL) ° 27/08/1941 - *onafhankelijke vanaf 4 september*	0	1	Criterium Sint-Lenaarts (16/9) (bij de profs) (?)
SORGELOOS Edgard (BEL) ° 14/12/1930	4	4	Omloop der Vlaamse Gewesten Criterium Denderhoutem Criterium Düsseldorf 8ste rit Paris-Nice
STEVENS Lucien (BEL) ° 28/10/1936 - *onafhankelijke, prof vanaf 29 augustus*	0	0	
VANCLOOSTER Roger (BEL) ° 14/07/1933 - *onafhankelijke*	0	0	
VANDAELE Leon (BEL) ° 24/02/1933	10	10	Brussel-Meulebeke Meerhout Haacht Sint-Andries Breendonk Izenberge Eede Houthulst Aalter Criterium Antwerpen
VANDECAVEYE Robert (BEL) ° 06/05/1939	0	0	
VANDENBERGHE Georges (BEL) ° 28/12/1941 - *onafhankelijke*	0	0	
VAN DEN BOGAERT Marcel (BEL) ° 30/09/1938	3	3	Belsele Tienen Mechelen
VAN DEN BROECK Joseph (Jos) (BEL) ° 02/12/1929	0	0	
VAN DE VEN Lambert (NED) (BEL) ° 26/06/1937 - *onafhankelijke*	0	0	
VAN EST Piet (NED) ° 11/08/1934	6	6	Hoegaarden-Antwerpen-Hoegaarden Baarle-Hertog Beerse Putte Rijkevorsel 2de rit Dwars door België
VANGENEUGDEN Martinus "Martin" (BEL) ° 21/01/1932	6	6	Dwars door België 1ste rit Dwars door België 1ste rit Deutschland Rundfahrt 5de rit Deutschland Rundfahrt 7de rit Deutschland Rundfahrt 4de rit Tour de Romandie
VANHEVEL Joël (BEL) ° 29/06/1941 - *onafhankelijke*	0	0	

1962 G.S. FAEMA-flandria			
VAN LOOY Rik (Henri) (BEL) ° 20/12/1933	18	18	Ronde van Vlaanderen Paris-Roubaix Gent-Wevelgem Giro di Sardegna 3de rit Giro di Sardegna 5de rit B Giro di Sardegna Boulogne Dijon Vichte Berlare Criterium Herentals Criterium Leuven La Roue d'Or (met Post) 7de rit B Paris-Nice 9de rit B Paris-Nice 3de rit Tour de Belgique 9de rit Giro d'Italia 11de rit Giro d'Italia
VAN TONGERLOO Guillaume (BEL) ° 29/12/1933	2	2	Bayonne-Bilbao Hoogstraten
ZILVERBERG Hubert "Huub" (NED) ° 15/01/1939	4	4	Leuze Schiedam 7de rit Tour de France 7de rit Giro d'Italia
FAEMA-PLOEG TTT	4	4	7de rit A Paris-Nice 4de rit A Tour de Belgique 2de rit B Tour de France GP du Parisien
	109	**117**	**La Roue d'Or wordt als 1 overwinning geteld**

1962 G.D. FAEMA			
	Overwinningen		
	FAEMA	Totaal	
BERNARDEZ BOLUJA José (ESP) ° 01/10/1935	0	0	
BOTELLA RODRIGO Salvador (ESP) ° 27/03/1929	1	1	Trofeo Salvador Botella Benifayo
COLMENAREJO PÉREZ José Martín (ESP) ° 07/04/1936	4	4	G.P. Cartagena Zaragoza 1ste rit Vuelta a Colombia 1ste rit Vuelta a Colombia (A & B?)
GÓMEZ DEL MORAL Antonio (ESP) ° 15/11/1939	1	1	Tour de l'Avenir 10de rit Tour de l'Avenir 9de rit Vuelta a España
GÓMEZ DEL MORAL José (ESP) ° 04/12/1931	2	2	Vuelta a Cabra Trofeo Ciudad del Sol Ecija
HERRERO BERRENDERO José (ESP) ° 11/01/1934	0	0	
JIMÉNEZ MUÑOZ Julio (ESP) ° 28/10/1934	5	5	Bergkampioenschap van Spanje Trofeo Iberduero Subida Urkiola 4de rit Critérium du Dauphiné-Libéré 6de rit Volta a Catalunya
MAS ARBONA Gabriel (ESP) ° 09/03/1933	0	0	

1962 G.D. FAEMA			
MAYORAL RUBIN Luis (ESP) ° 07/02/1937	3	3	Kampioen van Catalunya G.P. Ripoll Mora de Ebro
MORENO MARTÍNEZ Francisco (ESP) ° 19/03/1930	0	0	
ONGENAE Marcel (BEL) ° 03/07/1934	1	3	Gullegem Koksijde 1ste rit B Volta a Catalunya
QUESADA NORTES José Martín (ESP) ° 26/05/1935	0	0	
ROSA GÓMEZ Salvador Luis (ESP) ° 15/09/1937	2	2	Trofeo Jaumandreu Trofeo La Calzada
SÁNCHEZ CAMERO Juan (ESP) ° 21/06/1938	0	1	6de rit Volta a Catalunya (Cervezas El Aguila-Denia)
SECO GARCÍA Ramón (ESP) ° 09/09/1941 - *in de loop van het seizoen ook individueel*	0	0	
TORTELLA REBASSA Francisco (ESP) ° 07/09/1937	3	3	G.P. San Lorenzo 1ste rit Carrera del Comercio de Pollença Carrera del Comercio de Pollença
TOUS FRAU Antonio (ESP) ° 17/08/1940	0	0	
VAN EST Piet (NED) ° 11/08/1934	0	6	Hoegaarden-Antwerpen-Hoegaarden Baarle-Hertog Beerse Putte Rijkevorsel 2de rit Dwars door België
FAEMA-PLOEG TTT	1	1	1ste rit Vuelta a Levante
	20	**23**	

1962: C. C. Barcelonès-EMI

De renners:

1. CARULLA Andrés
2. DE LA MORENA Juan
3. MARTORELL POU Miguel ° 25/11/1937
4. MESTRES Amador
5. MIRO Antonio Jr
6. MORA GORNALS Miguel ° 11/09/1936
7. PÉREZ PÉREZ Manuel ° 07/07/1936
8. SÁNCHEZ ROMERO Carlos
9. SANT ALENTÁ Alberto ° 27/10/1933
10. SIVILOTTI PIDUTTI Bruno (ARG-ITA) ° 26/08/1936

En een derde ploeg voor de Volta

Opnieuw eenzelfde verhaal als de voorgaande jaren: een gelegenheidsploeg voor de Volta met vooral individuelen. Dit keer waren er trouwens drie zulke selecties, met naast C.C. Barcelonès-EMI ook C.C. Tarragona-FHIMSSA en in zekere zin Cervezza El Águila-Denia.

Cervezza El Águila-Denia was eigenlijk een kleine ploeg van een zestal renners die ter gelegenheid van de Volta aangevuld werd met enkele individuelen en drie door FAEMA uitgeleende renners (José Herrero Berrendero, José Martín Quesada Nortes en Juan Sánchez Camero), terwijl C.C. Tarragona-FHIMSSA gewoon een samenraapsel van individuelen was. Laatstgenoemde ploeg zou er trouwens niet eens in slagen voldoende renners aan de eindstreep te krijgen om in het ploegenklassement opgenomen te worden.

C.C. Barcelonès-EMI werd dus opnieuw laatste in dit klassement, nog achter Cervezza El Águila-Denia. De publiciteit van EMI was hier al veel meer uitgesproken dan in 1961, EMI stond in het groot in de blauwe band van de trui, wel opmerkelijk zonder de klassieke ruit.

Dit keer kon geen enkele renner van de ploeg zich in de kijker fietsen, de resultaten van de gestarte renners waren als volgt (een andere individueel, Antonio Miro, was wel ingeschreven maar startte niet):

- Andrés Carulla: normaal als individueel aan de slag, 35ste in de eindstand,
- Juan de la Morena: normaal individueel, 38ste in de eindstand,
- Miguel Martorell Pou: normaal individueel, uitgesloten in de 3de rit om zich te laten voorttrekken,
- Amador Mestres: normaal individueel, opgave in de 3de rit,
- Miguel Mora Gornals: normaal individueel, opgave in de 6de rit,
- Manuel Pérez Pérez: normaal individueel, opgave in de 3de rit,
- Carlos Sánchez Romero: normaal individueel, opgave in de 2de rit,
- Alberto Sant Alenta: normaal bij Ferrys, 39ste en laatste in de eindstand,
- Bruno Sivilotti Pidutti: normaal bij Pinturas Egas, opgave in de 5de rit.

Opmerkelijk is dat de twee 'geleende' renners niet van FAEMA kwamen, terwijl er wel drie FAEMA-renners bij Cervezza El Águila-Denia reden. Eerder vreemd, daar het jaar voordien de aan C.C. Barcelonès 'uitgeleende' FAEMA-renners uiteindelijk niet mochten starten.

De hele relatie tussen de C.C. Barcelonès en EMI is trouwens niet helemaal duidelijk. In de Volta vormden ze samen een ploeg, maar in andere wedstrijden traden ze apart aan. Zo stonden beide ploegen bij voorbeeld met elk vier renners aan de start van de Trofeo Francesco Guillamet Navarra. G.D. EMI nam deel met Domingo Ferrer, David Villo, Ramon Verdaguer en Amador Mestres, allemaal individuelen, waarbij laatstgenoemde ook in de Volta deel uitmaakte van de ploeg. David Villo en Ramon Verdaguer reden de Volta dan weer voor C.C. Tarragona-FHIMSSA. C.C. Barcelonès startte met José Saura, Francisco Suñe, Salvador Baños en Blas Urrazu, ook alle vier zonder vaste ploeg. Deze club gaf trouwens in diverse wedstrijden nog startgelegenheid aan andere merkloze renners. De vraag is, in welke constructie (en welke trui) kwam EMI hier aan de start. Als een tweede C.C. Barcelonès ploeg, samen met een andere club of, het meest waarschijnlijke, simpel onder de eigen naam, zoals in 1961 in de Giro?

Wat er ook van zijn, van het hele tiental in de Volta haalde niemand dat seizoen een zege.

1962 C.C. Barcelones-EMI			
	Overwinningen		
	FAEMA	Totaal	
CARULLA Andrès (ESP)	0	0	
DE LA MORENA Juan (ESP)	0	0	
MARTORELL POU Miguel (ESP) ° 25/11/1937	0	0	
MESTRES Amador (ESP)	0	0	
MIRO Antonio Jr (ESP)	0	0	
MORA GORNALS Miguel (ESP) ° 11/09/1936	0	0	
PÉREZ PÉREZ Manuel (ESP) ° 07/07/1936	0	0	
SÁNCHEZ ROMERO Carlos (ESP)	0	0	
SANT ALENTÁ Alberto (ESP) ° 27/10/1933	0	0	
SIVILOTTI PIDUTTI Bruno (ARG) ° 26/08/1936	0	0	
	0	**0**	

Internetlinks

1. https://www.facebook.com/photo/?fbid=692569820757651&set=g.505201032893328
2. https://www.facebook.com/photo/?fbid=692567140757919&set=g.505201032893328
3. https://www.facebook.com/photo/?fbid=3259462597651271&set=gm.2169171693262875&idorvanity=530085820504812
4. https://www.facebook.com/groups/530085820504812
5. https://www.facebook.com/photo/?fbid=753195114695121&set=g.505201032893328
6. http://wielerjaarboek.blogspot.com/2019/12/vorige-zondag-overleden-op-bijna-83.html
7. https://www.pressesports.com/tl/image/info/2835714/cyclisme-tour-des-flandres.html
8. https://www.cyclist.co.uk/in-depth/tour-of-flanders-preview
9. https://flandriabikes.com/pages/heroes
10. https://nl.wikipedia.org/wiki/Armand_Desmet#/media/Bestand:Armand_Desmet_(1962).jpg
11. https://flandriabikes.com/pages/jozef-planckaert
12. https://en.psg.fr/teams/club/content/paris-saint-germain-and-nike-unveil-lifestyle-collection-in-tribute-to-history-of-cycling-2024-2025
13. https://www.elche.me/imagenes/pepe-quesada-con-el-equipo-espanol-del-tour-del-porvenir
14. https://as.com/ciclismo/2014/09/03/album/1409774486_016326.html
15. https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Wielrennen,_de_Acht_van_Chaam,_links_Jef_Planckaert_in_nationale_driekleur_van_B,_Bestanddeelnr_934-6390.jpg
16. http://www.wielercafe.com/2011/01/making-new-years-resolutions-take-cue.html
17. https://www.hln.be/tervuren/willy-schroeders-84-kon-gele-trui-drie-dagen-aanhouden-tijdens-tour-van-1962-de-sportdirecteur-had-het-vertrekuur-verkeerd-begrepen-mijn-vader-fietste-dus-eerst-langs-de-bakker-om-stokbroden-en-heeft-toen-nog-het-peloton-ingehaald-ab72b577/
18. https://www.hln.be/tervuren/willy-schroeders-84-kon-gele-trui-drie-dagen-aanhouden-tijdens-tour-van-1962-de-sportdirecteur-had-het-vertrekuur-verkeerd-begrepen-mijn-vader-fietste-dus-eerst-langs-de-bakker-om-stokbroden-en-heeft-toen-nog-het-peloton-ingehaald-ab72b577/151695441/
19. https://www.nieuwsblad.be/cnt/dmf20170427_02854679
20. https://nl.wikipedia.org/wiki/Willy_Schroeders#/media/Bestand:Milano_Sanremo_1963_-_Balmanion_Schroeders.jpg
21. https://www.flickr.com/photos/avilas/5653518453/in/album-72157717393177698
22. https://www.facebook.com/photo/?fbid=602977546420275&set=g.505201032893328
23. https://www.facebook.com/photo/?fbid=689548974393069&set=g.505201032893328
24. https://casasgredos.wordpress.com/2014/08/12/julio-jimenez-el-relojero-de-avila/
25. https://www.planetaciclismomagazine.com/wp-content/uploads/2022/06/1289_001-mod.jpg
26. https://i2.wp.com/capovelo.com/wp-content/uploads/2017/10/jimenez_j4.jpg
27. https://es.pinterest.com/pin/ciclismo--329607266495060874/
28. https://www.facebook.com/photo/?fbid=2275260816118415&set=a.1521839971460507
29. http://www.pinterest.co.uk/

30. https://www.pinterest.com/pin/323344448225410319/
31. https://www.flickr.com/photos/39041952@N02/5351604560/
32. https://www.flickr.com/photos/avilas/7614209396
33. https://itoldya420.getarchive.net/amp/media/tour-de-france-de-1936-205-f6e472
34. https://www.flickr.com/photos/avilas/7614269058
35. https://www.facebook.com/photo/?fbid=122128392476195539&set=a.122114972192195539
36. https://www.facebook.com/photo/?fbid=1121811153288570&set=a.439459691523723
37. https://blogger.googleusercontent.com/img/b/R29vZ2xl/AVvXsEgbl6N30Jnxze-vYTRMZXZ0CnlOtdRNaflXAdypRHw0hyAIeBZsXlClXbYw6L7O9T1dm7JLJg7ANAeEoLDfuzE 80zZnVg0kK1Zj6UrU7C9e6-eWq3aq6br999dz4ufQH3A5e4fYD2lrxegw/s1600/julio_18jpg.jpg
38. https://es.pinterest.com/pin/367958232052773251/
39. https://hizokucycles.tumblr.com/post/140635569406/tour-de-france-1966-julio-jimenez-climbing-the
40. Wikicommons: Dutch National Archives, The Hague, Fotocollectie Algemeen Nederlands Persbureau (Anefo), 1945-1989 Access number: 2.24.01.05 File number: 914-0526
41. https://fr.wikipedia.org/wiki/Fichier:Vier_Hollanders_in_de_Tour_Jan_Janssen,_Dick_Enthoven,_Ab_Geldermans_en_Huub_Zi,_Bestanddeelnr_915-3092.jpg
42. https://commons.wikimedia.org/wiki/File:51ste_Tour_de_France_1964_Huub_Zilverberg_met_Televizierploeg_tijdens_training,_Bestanddeelnr_916-5828.jpg
43. https://www.facebook.com/photo/?fbid=851115668390090&set=a.419787818189546
44. https://fr.m.wikipedia.org/wiki/Fichier:51ste_Tour_de_France_1964,_Flandriaploeg_met_Huub_Zilverberg_%28geheel_rechts%29,_Bestanddeelnr_916-5788.jpg
45. https://servicekoers.be/volumes/general/02-Digi-expo/001-100/054-Jan-Janssen/Ab-Geldermans-Jan-Janssen-Huub-Zilverberg-en-Jo-de-Roo-RvF-1964-ANeFo.f1696434653.jpg?v=1696343120
46. Televizierploeg_voor_Tour_de_France_,_v.l.n.r._Maliepaard,_De_Roo,_Haest,_Van_de,_Bestanddeelnr_919-2463
47. https://retro-wielershirts.nl/products/limited-edition-televizier-batavus-wielershirt
48. https://www.facebook.com/photo/?fbid=851115668390090&set=a.419787818189546
49. https://itoldya420.getarchive.net/amp/media/nederlands-kampioenschappen-wielrennen-op-de-weg-voor-6f82ad
50. https://www.youtube.com/watch?v=kmYnUBGumec&t=3s

Europese kampioenschappen op de piste (1955-56)

door Jan De Smet en Hans Vandeput

1955-56

Deze winter waren er, net zoals het vorige winterseizoen, vier Europese 'titels' gepland. Het waren de klassiekers ploegkoers en halve fond en de sprint waarvan de vorige keer niet echt duidelijk was of het nu om een Europese 'titel' ging of niet, alsook het omnium waarvan vorig winterseizoen geen finale gereden werd.

Ploegkoers, halve fond en omnium hadden normaal gezien een finale die voorafgegaan werd door schiftingsmanches op verschillende winterbanen.

Bij de ploegkoers ging het over acht manches, maar het werden er uiteindelijk zeven en de finale ging niet door.

Bij de halve fond ging het over drie manches. De geplande finale, die een paar keer van locatie en datum veranderde ging … niet door en werd uiteindelijk pas op 21 oktober 1956 in Dortmund verreden.

In het omnium waren er twee manches, waarvan één met twee reeksen. Ook hier weer geen spoor van een finale. Die zou normaal gezien verreden worden op 22 januari in Parijs. Er was wel een finale op 16 december 1956 in Zürich waar de drie winnaars van de bovenstaande manches/reeksen aan mee deden samen met Rik Van Steenbergen.

De sprint werd op één dag verreden. Dus geen selectiewedstrijden tijdens het winterseizoen.

Ploegkoers

Het Europees criterium zou betwist worden in 8 schiftingsreeksen en een finale. Er werden telkens twee manches verreden per winterbaan en de deelnemende banen waren Dortmund (2 oktober en 13 november 1955), Zürich (23 oktober en 27 november 1955), Milaan (17 en 26 december 1954) en Kopenhagen/Aarhus (26 en 28 januari 1956).

De eerste drie van de gezamenlijke resultaten per winterbaan zouden de finale rijden. Die zou dan doorgaan in Milaan op 25 februari 1956.

Dit was het opzet, al vlug veranderde dit daar ook Parijs erbij kwam (11 en 13 november 1955). Maar 13 november was ook de datum waarop de tweede manche in Dortmund voorzien was. Die ging echter niet door. Ook Milaan organiseerde slechts één meeting (en dan nog slechts over 40 km) op 21 november. De laatste wedstrijd, die van Aarhus, op 14 januari 1956 gepland, ging wel door maar omdat niet alle renners op het mini-baantje van amper 110 m wilden rijden werd de uitslag niet meegerekend.

Dortmund was opengesteld voor de Duitsers en de Nederlanders, Kopenhagen voor de Denen en de Belgen, Milaan voor de Italianen, Zürich voor de Zwitsers en Australiërs en Parijs voor de Fransen en Spanjaarden.

Vandaar dat er uiteindelijk slechts 7 meetings waren die meetelden, waarbij slechts 2 winterbanen de oorspronkelijke puntentelling konden toepassen (Parijs en Zürich). Voor Parijs kon dan nog opgemerkt worden dat de regerende 'Europese kampioenen', Georges Senfftleben-Dominique Forlini, in geen van de beide manches meededen.

Veel gedoe en reorganisatie voor niks gezien de finale in Milaan uiteindelijk, na opnieuw veel gepalaver, niet doorging (zie verder).

1ste Manche (2 oktober 1955 Dortmund)[1] 100 km in 2h00'54"

1.	Piet Haan-Jan Plantaz (NED)	25 pnt
2.	Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)	16 pnt
Op 1 ronde		
3.	Reginald Arnold-Sydney Patterson (AUS)	14 pnt
Op 2 ronden		
4.	Walter Schürmann-Valentin Petry (GER)	38 pnt
5.	Heinz Zoll-Edward Van de Velde (GER/BEL)	35 pnt
6.	Herbert Weinrich-Willi Liebelt (GER)	20 pnt
Op 3 ronden		
7.	Edi Gieseler-Manfred Donike (GER)	16 pnt
Op 4 ronden		
8.	Theo Intra-Günther Bintner (GER)	10 pnt
9.	Paul Vadder-Franz Veltmann (GER)	4 pnt
Op 5 ronden		
10.	Fritz Siefert-Willy Hochgeschurtz (GER)	6 pnt
Op 7 ronden		
11.	Hans Preiskeit-Karl-Heinz Wawrick (GER)	16 pnt
Op 8 ronden		
12.	Fritz Schär-Fritz Pfenninger (SUI)	8 pnt
Op 10 ronden		
13.	Karl-Heinz Marsell-Horst Schmidtke (GER)	0 pnt
Opgave: Herbert Ebbers-Herbert Bolten (GER)		

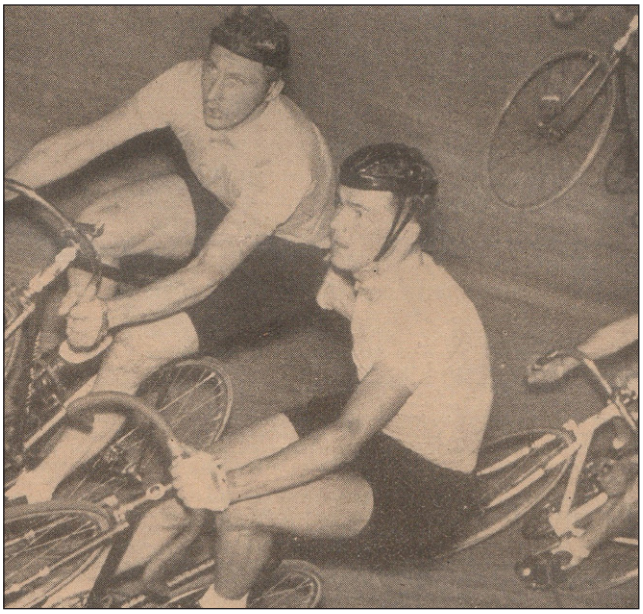

Plantaz (boven)-Haan winnaars van de ploegkoers te Dortmund.
(Foto Radsport)

1 Sommigen (https://nl.wikipedia.org/wiki/Lijst_van_Europese_kampioenen_koppelkoers) aanzien deze ploegkoers als de finale van het winterseizoen 1955-1956 hetgeen niet klopt gezien er manches waren na Dortmund.

2de Manche (24 oktober 1955 Zürich) 100 km in 1h58'28"8/10de

1.	Lucien Gillen-Fernando Terruzzi (LUX/ITA)	28 pnt
2.	Oscar Plattner-Fritz Pfenninger (SUI)	20 pnt
3.	Fritz Schär-Eugen Kamber (SUI)	11 pnt
Op 1 ronde		
4.	Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI)	34 pnt[2]
5.	Lucien Acou-Sid Patterson (BEL/AUS)	20 pnt
6.	Alfred Strom-Reginald Arnold (AUS)	7 pnt
7.	Wim van Est-Wout Wagtmans (NED)	7 pnt
8.	Peter Tiefenthaler-Bernhard Flotron (SUI)	3 pnt
Op 2 ronden		
9.	Max Meier-Heini Müller (SUI)	16 pnt
10.	Jean Roth-Walter Bucher (SUI)	6 pnt
11.	Carlo Clerici-Hans Hollenstein (SUI)	5 pnt
12.	Walter Zehnder-Oskar von Büren (SUI)	0 pnt
14.	Heinz Müller-Max Schellenberg (SUI)	0 pnt
15.	Hans Wenger-Fritz Siegenthaler (SUI)	0 pnt
16.	Edy Vontobel-Ernst Rudolf (SUI)	0 pnt

3de Manche (13 november 1955 Parijs) 75 km

1.	Jacques Anquetil-André Darrigade (FRA)	21 pnt
Op 1 ronde		
2.	Serge Blusson-Jean Le Nizerhy (FRA)	5 pnt
3.	Antonio Timoner Obrador-Jaime Boher (ESP)	2 pnt
4.	Emile Gosselin-Martin Vangeneugden (BEL)	1 pnt
Op 2 ronden		
5.	Pierre Pasquier-Michel Maître-Renaud (FRA)	11 pnt
6.	Roger Gaignard-Pierre Iacoponelli (FRA)	9 pnt
7.	Henri Andrieux-Mario Prodoscimi (FRA)	6 pnt
8.	Jacques Dupont-Roger Rioland (FRA)	4 pnt
9.	Isaac Vitré-Claude Le Ber (FRA)	
	Guido Messina-Mino De Rossi (ITA)	
	Jean-Claude Régent-René Mathivet (FRA)	0 pnt
Op 3 ronden		
12.	Guillermo Timoner Obrador-Miguel Poblet (ESP)	1 pnt
13.	Roger Godeau-Jacques Bellenger (FRA)	
	Donato Piazza-Giorgio Albani (ITA)	0 pnt
Op 5 ronden		
16.	Marcel Hendriks-Willy Vannitsen (BEL)	8 pnt
17.	Émile Lognay-Claude Brugerolles (FRA)	
Georges Decaux-Pierre Michel (FRA)		0 pnt

2 Radsport geeft voor de nrs. 4, 5, 8 en 10 respectievelijk 60, 12, 6 en 6 pnt.

Anquetil-Darrigade te Parijs. (Foto But Club)

Timoner-Boher te Parijs. (Foto But Club)

4de Manche (21 november 1955 in Milaan) 40 km in 39'47"

1. Fausto Coppi-Fernando Terruzzi (ITA) 45 pnt
2. Émile Carrara-Raymond Goussot (FRA) 33 pnt[3]
3. Fiorenzo Magni-Giorgio Albani (ITA) 16 pnt

Op 1 ronde

4. Antonio Uliana-Giuseppe Pintarelli (ITA) 8 pnt
5. Mino De Rossi-Lucien Gillen (ITA/LUX)
6. Roger Godeau-Jacques Bellenger (FRA) 25 pnt[4]

Waren verder aangekondigd:

Koppels waarvan minstens één renner met een andere partner in een eindklassement teruggevonden werden:

Lucien Gillen-Guido Messina (LUX/ITA), Fiorenzo Magni-Nino Defilippis (ITA), Giorgio Albani-Donato Piazza (ITA), Mino De Rossi-Ricardo Filippi (ITA).

Koppels die niet in een eindklassement konden teruggevonden worden:

Cleto Maule-Aldo Moser (ITA), Vincenzo Zucconelli-Tranquillo Scudellaro (ITA), Pasquale Fornara-Giuseppe Minardi (ITA), Antonio Maspes-Loretto Petrucci (ITA) en Alfo Ferrari-Vittorio Seghezzi (ITA).

5de Manche (10 december 1955 Parijs, GP Hourlier-Comès) 100 km in 2h05'35"

1. Piet Haan-Jan Plantaz (NED) 6 pnt

Op 1 ronde

2. Jacques Anquetil-André Darrigade (FRA) 17 pnt
3. Maurice Depauw-Raphaël Glorieux (BEL) 13 pnt
4. Georges Decaux-Pierre Michel (FRA) 9 pnt
5. Serge Blusson-Jean Le Nizerhy (FRA) 7 pnt

Op 2 ronden

6. Antonio Timoner Obrador-Jaime Boher (ESP) 19 pnt

3 Sommige bronnen geven 35 punten.
4 Waarschijnlijk op 2 ronden gezien het puntenaantal.

Op 3 ronden

7.	Jean-Claude Régent-René Mathivet (FRA)	6 pnt
8.	Roger Gaignard-Raymond Goussot (FRA)	0 pnt

Op 4 ronden

9.	Pierre Pasquier-Michel Maître-Renaud (FRA)	10 pnt
10.	Donato Piazza-Mino De Rossi (ITA)	6 pnt
11.	Henry Andrieux -Mario Prodoscimi (FRA)	0 pnt

Op 5 ronden

12.	Joseph Jaffre-Jamet[5] (FRA)	5 pnt

Op 6 ronden

13.	Raymond Sens-Gérard Lienard (FRA)	1 pnt
14.	Roger Rioland-Pierre Iacoponelli (FRA)	

Op 7 ronden

15. Rolf Graf-Peter Tiefenthaler (SUI)

Op 8 ronden

16. Isaac Vitré-Claude Le Ber (FRA)

Plantaz (boven)-Haan winnaars te Parijs. (Foto But Club)

5 Er was een J.P. Jamet en een André Jamet. André was zeker actief van 1944-1953, J.P. zeker van 1947-1952. In 1955 waren er in Montluçon ook twee Jamet's waarvan een de voornaam Roland had.

6de Manche (18 december 1955 Zürich) 100 km in 2h00'19"

1.	Georges Senfftleben-Dominique Forlini (FRA)	36 pnt
2.	Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)	32 pnt
Op 1 ronde		
3.	Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI)	46 pnt
4.	Alfred Strom-Reginald Arnold (AUS)	33 pnt
5.	Walter Bucher-René Strehler (SUI)	6 pnt
Op 3 ronden		
6.	Marcel Ryckaert-Rolf Graf (BEL/SUI)	20 pnt
7.	Oscar Plattner-Fritz Pfenninger (SUI)	6 pnt
8.	Walter Zehnder-Oskar von Büren (SUI)	0 pnt
9.	Peter Tiefenthaler-Bernhard Flotron (SUI)	0 pnt
10.	Heini Müller-Max Wirth (SUI)	0 pnt
Op 4 ronden		
11.	Hans Wenger-Fritz Siegenthaler (SUI)	0 pnt
12.	Fritz Schär-Eugen Kamber (SUI)	0 pnt
Op 5 ronden		
13.	Guillermo Timoner Obrador-Jaime Boher (ESP)	0 pnt
Op 6 ronden		
14.	Heinz Zoll-Hans Hollenstein (SUI)	? pnt

Senfftleben-Forlini, winnaars Zürich 18/12/55 (Foto But & Club)

Oorspronkelijk was Hollenstein gekoppeld aan Carlo Clerici en Zoll aan Herbert Weinrich. Na opgave van Clerici en Weinrich werd het duo Zoll-Hollenstein gevormd.

Het duo Fritz Schär-Eugen Kamber (SUI) stond ook vermeld bij de deelnemers, maar er werd geen resultaat gevonden.

7de Manche (23 december 1955 Kopenhagen) 3 uur waarin 142,7 km

1.	Rik Van Steenbergen-Miel Severeyns (BEL)	40 pnt
2.	Kay Werner Nielsen-Evan Klamer (DEN)	26 pnt
Op 1 ronde		
3.	Lucien Acou-Leon Vandaele (BEL)	12 pnt
4.	Jan Plantaz-Rud Jacobsson (NED/DEN)	9 pnt
Op 2 ronden		
5.	Roger Godeau-Marcel Bareth (FRA)	10 pnt
Op 4 ronden		
6.	Max Jörgensen-Johnni Kayberg (DEN)	0 pnt
Op 8 ronden		
7.	Rupert Christensen-Benny Schnoor (DEN)	6 pnt
Op 9 ronden		
8.	Ove Claus Hansen-Finn Thygesen (DEN)	2 pnt

Severeyns-Van Steenbergen, winnaars Kopenhagen. (Foto AP)

Opgave: Joseph De Beuckelaer-Roger Decorte (BEL), Kurt Drewsen-Henning Larsen (DEN) en Wenzel Jørgensen-Jens Hemmingsen (DEN).

De niet meetellende manche van 14 januari 1956 in Aarhus. (6 uur waarin 245,83 km)

1.	*Jean Roth-Walter Bucher (SUI)*	*81 pnt*
2.	*Émile Carrara-Kjeld Leveau (FRA/DEN)*	*64 pnt*
3.	*Kay Werner Nielsen-Evan Klamer (DEN)*	*51 pnt*
4.	*Alfred Strom-Reginald Arnold (AUS)*	*50 pnt*
Op 2 ronden		
5.	*Fritz Pfenninger-Ib Laursen (SUI/DEN)*	*14 pnt*
Op 3 ronden		
6.	*Heinz Zoll-Herbert Weinrich (GER)*	*34 pnt*
7.	*Max Jörgensen-Johnni Kayberg (DEN)*	*10 pnt*
Op 4 ronden		
8.	*Jan Derksen-Kay Allan Olsen (NED/DEN)*	*18 pnt*
Op 5 ronden		
9.	*Otto Olsen-Rud Jacobsson (DEN)*	*11 pnt*

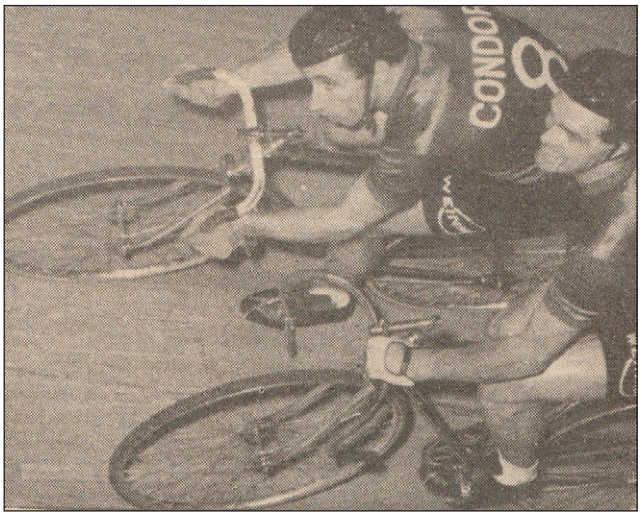

Roth (boven)-Bucher winnaars te Aarhus. (Foto Radsport)

Milaan zou dus oorspronkelijk de finale organiseren op 25 februari 1956.

Op een bepaald ogenblik was er sprake van dat de finale in Zürich zou doorgaan omdat Milaan wou afzien van de organisatie. Dit gebeurde dan weer niet, maar de datum werd verschoven naar 28 februari 1956. Dit omdat men anders in concurrentie zou zijn met de Zesdaagse van Aarhus (18-24 februari) en Sassari-Cagliari (26 februari).

Volgende koppels waren gekwalificeerd:

- Dortmund: Piet Haan-Jan Plantaz (NED), Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED) en Walter Schürmann-Valentin Petry (GER)[6]
- Kopenhagen: Rik Van Steenbergen-Miel Severeyns (BEL), Lucien Acou-Leon Vandaele (BEL) en Kay Werner Nielsen-Evan Klamer (DEN)
- Milaan: Fausto Coppi-Fernando Terruzzi (ITA), Fiorenzo Magni-Giorgio Albani (ITA) en Antonio Uliana-Giuseppe Pintarelli (ITA)[7].

6 Het derde koppel, Reginald Arnold-Sydney Patterson (AUS), kon zich niet kwalificeren in Dortmund dat voorbehouden was aan Duitsers en Nederlanders.

7 Het tweede koppel, Émile Carrara-Raymond Goussot (FRA), kon zich niet kwalificeren in Milaan dat voorbehouden was aan Italianen.

- Zürich: Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI), Oscar Plattner-Fritz Pfenninger (SUI) en Alfred Strom-Reginald Arnold (AUS).
- Parijs: Jacques Anquetil-André Darrigade (FRA), Serge Blusson-Jean Le Nizerhy (FRA) en Antonio Timoner Obrador-Jaime Boher (ESP).

De titelverdedigers Georges Senfftleben-Dominique Forlini (FRA) en Jean Roth-Walter Bucher (SUI), een voor Zürich interessant koppel, waren dan weer niet gekwalificeerd. Vandaar dat er geopperd werd dat, indien Zürich alsnog zou overnemen van Milaan, de laatste twee koppels, twee Italiaanse koppels zouden vervangen.

Milaan wou dan toch doorzetten en toen werd er voorgesteld dat het Zwitserse en Franse koppel aan het deelnemersveld toegevoegd zouden worden.

Maar op het einde van de rit werd er geen finale georganiseerd.

Eindtabel voor Zürich:

	Zürich 1	Zürich 2	Totaal
Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI)	7	8	**15**
Oscar Plattner-Fritz Pfenninger (SUI)	9	4	**13**
Alfred Strom-Reginald Arnold (AUS)	5	7	**12**
Georges Senfftleben-Dominique Forlini (FRA)		10	**10**
Lucien Gillen-Fernando Terruzzi (LUX/ITA)	10		**10**
Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)		9	**9**
Fritz Schär-Eugen Kamber (SUI)	8		**8**
Lucien Acou-Sid Pattersson (BEL/AUS)	6		**6**
Walter Bucher-René Strehler (SUI)		6	**6**
Marcel Ryckaert-Rolf Graf (BEL/SUI)		5	**5**
Peter Tiefenthaler-Bernhard Flotron (SUI)	3	2	**5**
Wim van Est-Wout Wagtmans (NED)	4		**4**
Walter Zehnder-Oskar von Büren (SUI)		3	**3**
Max Meier-Heini Müller (SUI)	2		**2**
Heini Müller-Max Wirth (SUI)		1	**1**
Jean Roth-Walter Bucher (SUI)	1		**1**

Eindtabel voor Parijs:

	Parijs 1	Parijs 2	Totaal
Jacques Anquetil-André Darrigade (FRA)	10	9	**19**
Serge Blusson-Jean Le Nizerhy (FRA)	9	6	**15**
Antonio Timoner Obrador-Jaime Boher (ESP)	8	5	**13**
Piet Haan-Jan Plantaz (NED)		10	**10**
Maurice Depauw-Raphaël Glorieux (BEL)		8	**8**
Pierre Pasquier-Jacques Maître-Renaud (FRA)	6	2	**8**
Emile Gosselin-Martin Vangeneugden (BEL)	7		**7**
Georges Decaux-Pierre Michel (FRA)		7	**7**
Roger Gaignard-Pierre Iacoponelli (FRA)	5		**5**
Henri Andrieux-Mario Prodoscimi (FRA)	4		**4**
Jean-Claude Régent-René Mathivet (FRA)		4	**4**
Jacques Dupont-Roger Rioland (FRA)	3		**3**
Roger Gaignard-Raymond Goussot (FRA)		3	**3**
Isaac Vitré-Claude Le Ber (FRA)	2		**2**
Guido Messina-Mino De Rossi (ITA)	1		**1**
Donato Piazza-Mino De Rossi (ITA)		1	**1**

Halve Fond

Dit was een kampioenschap met vallen en opstaan. Het ingewikkeld verhaal kon gedeeltelijk gereconstrueerd worden.

1ste Manche (16 oktober 1955 Dortmund)

Reeks 1: 20 km in 19'17,2"

1. Joe Bunker (AUS)[8] (Jupp Ceurremans)
2. Jan Pronk (NED) (Frits Wiersma) op 20m
3. Lothar Schiller (GER) (Hans Kaeb) op 140 m
4. Willy Rintelmann (GER) (Jupp Merkens) op 180 m
5. Guillermo Timoner Obrador (ESP) (Felicien Van Ingelghem) op 199 m
6. Jean Schorn (GER) (Willy Lücke) op 1350 m

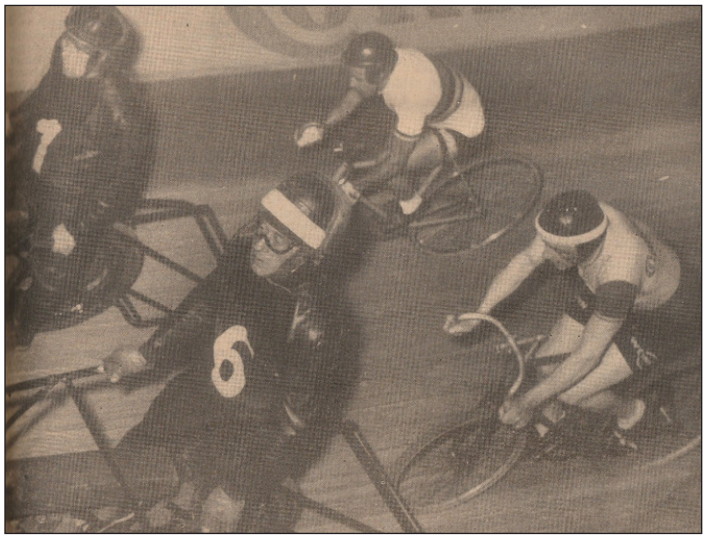

Timoner valt Rintelmann aan tijdens EK te Dortmund. (Foto Radsport)

Reeks 2: 30 km in 28'54"5/10de

1. Guillermo Timoner Obrador (ESP) (Felicien Van Ingelghem)
2. Joe Bunker (AUS) (Jupp Ceurremans) op 160 m
3. Willy Rintelmann (GER) (Jupp Merkens) op 180 m
4. Lothar Schiller (GER) (Hans Kaeb) op 330 m
5. Jan Pronk (NED) (Frits Wiersma) op 480 m
6. Jean Schorn (GER) (Willy Lücke) op 2360 m

8 Over de nationaliteit van Joe Bunker bestond er twijfel. In vakbladen wordt hij 'The Londoner', 'The British Boy', 'The Britisher' of 'The Englishman' genoemd. Hij zou op 7 april 1930 geboren zijn in London. Maar op Wikipedia stond hij als een van de Australische medaillewinnaars op de wereldkampioenschappen op de piste. WAAIERS ging op zoek en klaarde alles uit, Bunker was een Brit. Deze zoektocht resulteerde echter in een uitgebreid artikel dat pas in WAAIERS 6-3 zal verschijnen.

Reeks 3: 40 km in 39'36"5/10de

1. Guillermo Timoner Obrador (ESP) (Felicien Van Ingelghem)
2. Jan Pronk (NED) (Frits Wiersma) op 650 m
3. Joe Bunker (AUS) (Jupp Ceurremans) op 840 m
4. Willy Rintelmann (GER) (Jupp Merkens) op 1050 m
5. Lothar Schiller (GER) (Hans Kaeb) op 1100 m
6. Jean Schorn (GER) (Willy Lücke) op 2950 m

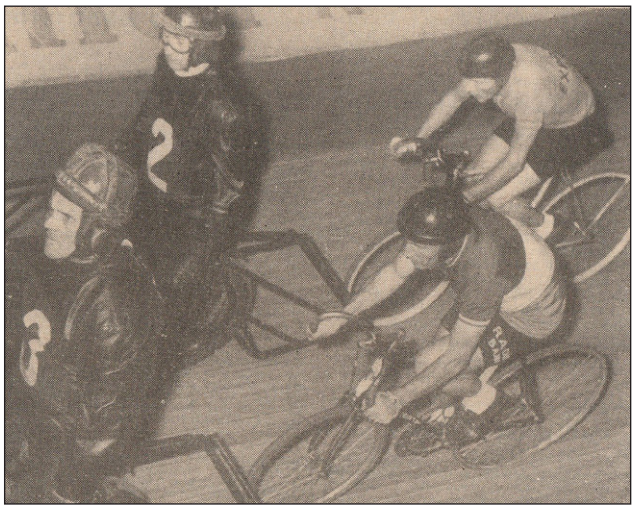

Uittredend Europees kampioen Schiller (boven) geraakt niet voor bij Jan Pronk in Dortmund. (Foto Radsport)

Uitslag:

1. Guillermo Timoner Obrador (ESP) (Felicien Van Ingelghem) 99,801 km
2. Joe Bunker (AUS) (Jupp Ceurremans) 99,000 km
3. Jan Pronk (NED) (Frits Wiersma) 98,850 km
4. Willy Rintelmann (GER) (Jupp Merkens) 98,590 km
5. Lothar Schiller (GER) (Hans Kaeb) 98,430 km
6. Jean Schorn (GER) (Willy Lücke) 93,370 km

2de Manche (27 november 1955 Parijs) 50 km in 43'12"4/10de

1. Guillermo Timoner Obrador (ESP)
2. Guy Solente (FRA) op 20m
3. Ange Le Strat (FRA) op 100m
4. Georges Lavalade (FRA) op 150m
5. Giuseppe Martino (ITA) op 250m

3de Manche (8 januari 1956 Zürich)

Reeks 1: 25 km: in 22'33"

1. Graeme French (AUS)
2. Raymond Impanis (BEL) op 25 m
3. Guy Solente (FRA) op 40 m
4. Walter Zehnder (GER) op 170 m
5. Walter Bucher (SUI) op 320 m

Reeks 2: 25 km in 22'45"

1.	Graeme French (AUS)	
2.	Guy Solente (FRA)	op 120 m
3.	Walter Zehnder (GER)	op 160 m
4.	Walter Bucher (SUI)	op 330 m
5.	Raymond Impanis (BEL)	(motorpanne)

Uitslag:

1.	Graeme French (AUS)	
2.	Guy Solente (FRA)	49 km 840 m
3.	Walter Zehnder (GER)	49 km 670 m
4.	Walter Bucher (SUI)	49 km 350 m
5.	Raymond Impanis (BEL)	41 km 155 m

Op 12 januari 1956 stond in de Gazet van Antwerpen nog een opsomming van het programma van Graeme French (gangmaker Miel Van den Bosch) met daarin de finale van het Europees Criterium halve fond in Dortmund, weliswaar zonder datum.

Op 15 januari 1956 was er in Brussel ook een stayerswedstrijd die in sommige kranten beschreven werd als een manche voor het Criterium van Europa. In werkelijkheid ging het om de GP Victor Linart die een onderdeel was van de GP van Europa halve fond (zie kaderstuk).

En dan begon een lachwekkend toneeltje. In de Gazet van Antwerpen van 16 januari 1956 stond dat de finale van het Europees Criterium halve fond, nadat Zürich die had afgestaan, op 29 januari in Parijs zou doorgaan. Dus geen sprake meer van Dortmund, de oorspronkelijke plaats, of Brussel dat vermeld werd na de GP Linart.

Op 28 januari 1956 stond in diezelfde krant het programma van Dolf Verschueren met daarbij op 19 februari de finale van het Europees Criterium halve fond in Parijs.

Er werd echter om een of andere reden noch in januari, noch in februari een finale verreden.

Er was in Parijs op 19 februari wel een Grote Ereprijs over 40 km in 34'39" 2/5de

Achtervolging (7,5 km)

Reeks 1:

Graeme French (AUS) klopt Roger Rioland (FRA) met 50 m in 6'23"3/5de

Reeks 2:

Adolf Verschueren (BEL) verslaat Roger Chardon (FRA)

Reeks 3:

Robert Varnajo (FRA) klopt Guillermo Timoner Obrador (ESP) met 60 m in 6'18"1/5de

Reeks 4:

Jean Robic (FRA) klopt Raymond Impanis (BEL) met 70 m in 6'13"2/5de

Reeks 5:

Roger Queugnet (FRA) vervoegt Giuseppe Martino (ITA) na 7 km 290 m in 6'3"4/5de

Klassement der geklopten over 30 km in 25'39"4/5de

1. *Raymond Impanis (BEL)*
2. *Guillermo Timoner Obrador (ESP)* *op 3 m*
3. *Giuseppe Martino (ITA)* *op 250 m*
4. *Roger Chardon (FRA)* *op 3 ronden*
5. *Roger Rioland (FRA)* *op 3 ronden*

Finale der winnaars over 40 km in 34'39"2/5de

1. *Adolf Verschueren (BEL)*
2. *Graeme French (AUS)* *40 m*
3. *Jean Robic (FRA)* *70 m*
4. *Roger Queugnet (FRA)* *125 m*
5. *Robert Varnajo (FRA)* *op 3 ronden*

In tegenstelling tot wat op sommige plaatsen beweerd wordt, was dit geen finale van het Europees Criterium.

Pas op 17 september 1956 stond hierover weer iets in de Gazet van Antwerpen. De finale van het Europees Criterium halve fond voor het seizoen 55-56, dat vorige winter niet verreden werd, zou nu toch doorgaan, en wel op 27 oktober op de winterbaan van Dortmund. Voorzien in de finale: Graeme French, Guillermo Timoner, Heinz Jakobi[9] en twee nader aan te duiden renners, een 'vreemde' en een Duitse stayer.

De Gazet van Antwerpen gaf dan weer op 22 oktober 1956 het bericht dat wegens een plotselinge ziekte de Spanjaard Timoner vervangen werd door Dolf Verschueren om gisteren (dus 21 oktober) uit te komen in de eerste reeks van het Europees Criterium halve fond in Dortmund.

Finale (21 oktober 1956) wedstrijd over 1 uur waarin 62 km 200 m afgelegd werd

Uitslag:

1. Karl-Heinz Marsell (BDR) (Jupp Ceurremans)
2. Adolf Verschueren (BEL) (Maurice Ville) op 40 m
3. Graeme French (AUS) (Georges Grolimund) op 1360 m
4. Heinz Jakobi (GER) (Emile Van den Bosch) op 1390 m
5. Guy Solente (FRA) (Georges Wambst) op 1450 m
6. Joe Bunker (AUS) (Willy Lücke) op 2190 m

9 Eigenaardig dat Heinz Jakobi hier plots bij staat. Timoner en French hadden zich gekwalificeerd in respectievelijk Parijs, Dortmund en Zürich. In Brussel waren Impanis, Verschueren en Solente zogezegd gekwalificeerd voor de finale in … Brussel (zie kaderstuk p. 165).

Europees kampioen Karl-Heinz Marsell. (Collectie HV)

Om het voor het publiek en de journalisten helemaal verwarrend te maken, was er in de winter 1955-56 ook een GP Europa halve fond.

Die werd verreden in twee manches: in Dortmund (12 november 1955) en Brussel (15 januari 1956) met een finale op 11 februari 1956 in Brussel.

1ste Manche (12 november 1955 Dortmund), GP Dortmund als onderdeel van de GP Europa.

Reeks 1: 30 km in 28'28"06/10de

1. *Adolf Verschueren (BEL) (Maurice Ville)*
2. *Ange Le Strat (FRA) (Georges Grolimund)* *op 240m*
3. *Giuseppe Martino (ITA) (Jupp Merkens)* *op 245m*
4. *Guillermo Timoner Obrador (ESP) (Felicien Van Ingelghem)* *op 380m*
5. *Werner Holthöfer (GER) (Jupp Ceurremans)* *op 500m*
6. *Willy Rintelmann (GER) (Hans Kaeb)* *op 615m*

Reeks 2: 30 km in 29'04"08/10de

1. *Giuseppe Martino (ITA) (Jupp Merkens)*
2. *Adolf Verschueren (BEL) (Maurice Ville)* *op 148m*
3. *Ange Le Strat (FRA) (Georges Grolimund)* *op 150m*
4. *Guillermo Timoner Obrador (ESP) (Felicien Van Ingelghem)* *op 260m*
5. *Willy Rintelmann (GER) (Hans Kaeb)* *op 540m*
6. *Werner Holthöfer (GER) (Jupp Ceurremans)* *op 590m*

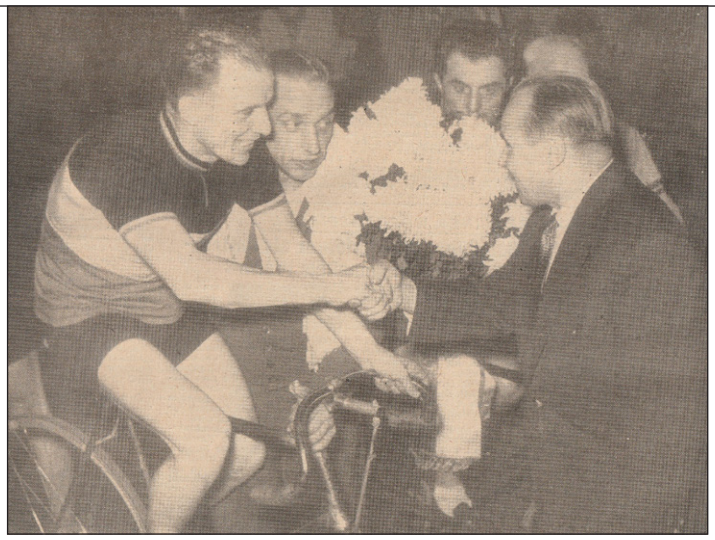

Dolf Verschueren gefeliciteerd na zege door Otto Weckerling te Dortmund op 12/11/1955. (Foto Radsport)

Reeks 3: 40 km in 40'30"05/10de

1. *Giuseppe Martino (ITA) (Jupp Merkens)*
2. *Adolf Verschueren (BEL) (Maurice Ville)* *op 165m*
3. *Werner Holthöfer (GER) (Jupp Ceurremans)* *op 240m*
4. *Guillermo Timoner Obrador (ESP) (Felicien Van Ingelghem)* *op 350m*
5. *Ange Le Strat (FRA) (Georges Grolimund)* *op 565m*
6. *Willy Rintelmann (GER) (Hans Kaeb)* *op 2380m*

Uitslag:

1. *Giuseppe Martino (ITA) (Jupp Merkens)* *99,755km*
2. *Adolf Verschueren (BEL) (Maurice Ville)* *99,687 km*
3. *Ange Le Strat (FRA) (Georges Grolimund)* *99,045km*
4. *Guillermo Timoner Obrador (ESP) (Felicien Van Ingelghem)* *99,010km*
5. *Werner Holthöfer (GER) (Jupp Ceurremans)* *98,670km*
6. *Willy Rintelmann (GER) (Hans Kaeb)* *96,765km*

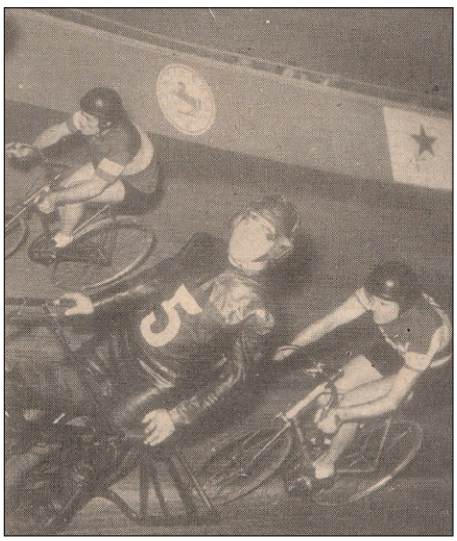

Aanval van Giuseppe Martino op Werner Holthöfer te Dortmund op 12/11/1955. (Foto Radsport)

Giuseppe Martino, Adolf Verschueren en Ange Le Strat waren in principe gekwalificeerd voor de finale.

2de Manche (15 januari 1956 Brussel) Grand Prix Victor Linart

De eerste drie zijn gerechtigd deel te nemen aan het Criterium van Europa op 11 februari 1956 in … Brussel.

Graeme French (Collectie HV)

Reeks 1: 141 ronden of 33 km in 31'51"

1.	*Adolf Verschueren (BEL)*	
2.	*Raymond Impanis (BEL)*	*op 20 m*
3.	*Graeme French (AUS)*	*op 50 m*
4.	*Guy Solente (FRA)*	*op 160 m*
5.	*Roger Queugnet (FRA)*	*op 1 ronde 120 m*
6.	*Jean Robic (FRA)*	*op 2 ronden*

Reeks 2: 33,5 km in 31'43"

1.	*Raymond Impanis (BEL)*	
2.	*Adolf Verschueren (BEL)*	*op 60 m*
3.	*Graeme French (AUS)*	*op 120 m*
4.	*Guy Solente (FRA)*	*op 200 m*
5.	*Roger Queugnet (FRA)*	*op 1 ronde 140 m*
6.	*Jean Robic (FRA)*	*op 1 ronde 170 m*

Reeks 3: 142 ronden in 32'55"

1.	*Graeme French (AUS)*	
2.	*Raymond Impanis (BEL)*	*op 35 m*
3.	*Jean Robic (FRA)*	*op 1 ronde 60 m*
4.	*Adolf Verschueren (BEL)*	*op 1 ronde 100 m*
5.	*Guy Solente (FRA)*	*op 1 ronde 170 m*
6.	*Roger Queugnet (FRA)*	*op 1 ronde 190 m*

Uitslag:

1.	*Raymond Impanis (BEL)*	*5 punten*
2.	*Adolf Verschueren (BEL) en Graeme French (AUS)*	*7 punten*
3.	*Guy Solente (FRA)*	*13 punten*
4.	*Jean Robic (FRA)*	*15 punten*
5.	*Roger Queugnet (FRA)*	*16 punten*

Raymond Impanis, Adolf Verschueren en Graeme French waren gekwalificeerd voor de finale in Brussel op 11 februari 1956. Later verscheen ook in de krant dat Guillermo Timoner geëngageerd was voor deze wedstrijd.

Uiteindelijk werd de finale gereden met Roger Queugnet, Robert Varnajo en Graeme French in de plaats van Adolf Verschueren, Ange Le Strat en Guy Solente. Enige logica was er niet in te vinden.

Finale (11 februari Brussel)

Reeks 1: 25 km in 23'12" 4/5de

1. *Raymond Impanis (BEL)*
2. *Guillermo Timoner Obrador (ESP)* *op 8 m*
3. *Graeme French (AUS)* *op 50 m*
4. *Roger Queugnet (FRA)* *op 1 ronde 220 m*
5. *Robert Varnajo (FRA)* *op 3 ronden 180 m*
6. *Giuseppe Martino (ITA)* *op 4 ronden 150 m*

Giuseppe Martino (Collectie HV)

Reeks 2: 25 km in 23'24"

1. *Raymond Impanis (BEL)*
2. *Roger Queugnet (FRA)* *op 190 m*
3. *Guillermo Timoner Obrador (ESP)* *op 200 m*
4. *Graeme French (AUS)* *op 1 ronde 30 m*
5. *Robert Varnajo (FRA)* *op 1 ronde 160 m*
6. *Giuseppe Martino (ITA)* *op 3 ronden 200 m*

Reeks 3: 25 km in 23'46"

1. *Raymond Impanis (BEL)*
2. *Graeme French (AUS)* *op 180 m*
3. *Guillermo Timoner Obrador (ESP)* *op 190 m*
4. *Roger Queugnet (FRA)* *op 1 ronde 135 m*
5. *Robert Varnajo (FRA)* *op 1 ronde 160 m*
6. *Giuseppe Martino (ITA)* *op 3 ronden 80 m*

Reeks 4: 25 km in 24'35"

1. *Raymond Impanis (BEL)*
2. *Guillermo Timoner Obrador (ESP)* *op 80 m*
3. *Graeme French (AUS)* *op 200 m*
4. *Roger Queugnet (FRA)* *op 1 ronde 130 m*
5. *Robert Varnajo (FRA)* *op 2 ronden 180 m*
6. *Giuseppe Martino (ITA)* *op 2 ronden 190 m*

Eindklassement:

1. *Raymond Impanis (BEL)* *4 punten*
2. *Guillermo Timoner Obrador (ESP)* *10 punten*
3. *Graeme French (AUS)* *12 punten*
4. *Roger Queugnet (FRA)* *14 punten*
5. *Robert Varnajo (FRA)* *20 punten*
6. *Giuseppe Martino (ITA)* *24 punten*

Sprint

Het Europees Criterium snelheid werd op 4 februari 1956 verreden in Brussel.

Er waren 15 reeksen waarbij de zes deelnemers eenmaal tegen elkaar uitkwamen.

Deelnemers waren:

- Titelverdediger de Nederlander Arie van Vliet (ex-Wereldkampioen bij de amateurs en bij de profs (3x en 3x 2de en 3x 3de), ex-Europees kampioen en 12x nationaal kampioen).
- Belgisch kampioen en ex-Europees kampioen Emile Gosselin (6x nationaal kampioen).
- Frans kampioen Jacques Bellenger (5x nationaal kampioen en 1x 2de op het wereldkampioenschap).
- West-Duits kampioen Werner Potzernheim.
- Ex-Wereldkampioen bij de amateurs de Brit Cyril Peacock.
- Regerend Wereldkampioen, de Italiaan Antonio Maspes (ITA) (2x nationaal kampioen).
- De zieke Antonio Maspes werd vervangen door Nederlands kampioen Jan Derksen, (6x nationaal kampioen en ex-Wereldkampioen bij de amateurs en bij de profs (en 1x 2de en 2x 3de).

Reeks 1: Laatste 200 m in 12”4/5de

1. Arie van Vliet (NED)
2. Cyril Peacock (GBR) op ¾ lengte

Reeks 2: Laatste 200 m in 12”3/5de

1. Emile Gosselin (BEL)
2. Jacques Bellenger (FRA) op 1 wiel

Reeks 3: Laatste 200 m in 13”

1. Werner Potzernheim (GER)
2. Jan Derksen (NED) op ½ wiel

Reeks 4: Laatste 200 m in 13”

1. Emile Gosselin (BEL)
2. Werner Potzernheim (GER) op ½ wiel

Reeks 5: Laatste 200 m in 13”

1. Arie van Vliet (NED)
2. Jacques Bellenger (FRA) op ½ wiel

Reeks 6: Laatste 200 m in 13”

1. Jan Derksen (NED)
2. Cyril Peacock (GBR) op 10 cm

Reeks 7: Laatste 200 m in 12”4/5de

1. Werner Potzernheim (GER)
2. Cyril Peacock (GBR) op 1 wiel

Reeks 8: Laatste 200 m in 12”1/5de

1. Arie van Vliet (NED)
2. Emile Gosselin (BEL) op ¾ lengte

Arie van Vliet (Collectie HV)

Reeks 9: Laatste 200 m in 12”1/5de

1. Jan Derksen (NED)
2. Jacques Bellenger (FRA) op 1 wiel

Reeks 10: Laatste 200 m in 12”

1. Arie van Vliet (NED)
2. Werner Potzernheim (GER) op 3 lengten

Reeks 11: Laatste 200 m in 12”3/5de

1. Cyril Peacock (GBR)
2. Jacques Bellenger (FRA) op 1 lengte

Reeks 12: Laatste 200 m in 12”

1. Emile Gosselin (BEL)
2. Jan Derksen (NED) op 15 cm

Reeks 13: Laatste 200 m in 12”3/5de

1. Werner Potzernheim (GER)
2. Jacques Bellenger (FRA) op 10 cm

Reeks 14: Laatste 200 m in 13”

1. Emile Gosselin (BEL)
2. Cyril Peacock (GBR) op ½ wiel

Reeks 15: Laatste 200 m in 12”3/5de

1. Arie van Vliet (NED)
2. Jan Derksen (NED) op 10 cm

Eindklassement:

1. Arie van Vliet (NED) 5 punten
2. Emile Gosselin (BEL) 6 punten
3. Werner Potzernheim (GER) 7 punten
4. Jan Derksen (NED) 8 punten
5. Cyril Peacock (GBR) 9 punten
6. Jacques Bellenger (FRA) 10 punten

Jan Derksen (Collectie HV)

Omnium

1ste Manche (27 november 1955 Parijs)

Jacques Bellenger won alle drie de proeven.

Eindstand:

1. Jacques Bellenger (FRA) 3 punten
2. André Darrigade (FRA) 6,5 punten
3. Isaac Vitré (FRA) 10 punten
4. Claude Le Ber (FRA) 10,5 punten

2de Manche: De wedstrijd ging door op 8 januari 1956 in Zürich in twee delen.

Deel A:

Puntenkoers:

1. Fritz Pfenninger (SUI) 19 punten
2. Mino De Rossi (ITA) 16 punten
3. Jan Derksen (NED) 15 punten
4. Paul Depaepe (BEL) 10 punten

1 km tijdrit vliegende start:

1. Fritz Pfenninger (SUI) 1'05"4/10de
2. Jan Derksen (NED) 1'06"
3. Paul Depaepe (BEL) 1'08"2/10de
4. Mino De Rossi (ITA) 1'11"6/10de

Achtervolging 4 km:

Reeks 1:

1. Fritz Pfenninger (SUI) 5'01"4/10de
2. Paul Depaepe (BEL) 5'02"8/10de

Reeks 2:

1. Jan Derksen (NED) 5'04"2/10de
2. Mino De Rossi (ITA) 5'06"

3de en 4de plaats:

3. Paul Depaepe (BEL) 5'05"2/10de
4. Mino De Rossi (ITA) 5'08"

Finale:

1. Jan Derksen (NED) 5'01"8/10de
2. Fritz Pfenninger (SUI) 5'12"8/10de

Eindstand:

1. Fritz Pfenninger (SUI) 4 punten
2. Jan Derksen (NED) 6 punten
3. Paul Depaepe (BEL) en Mino De Rossi (ITA) 10 punten

Deel B:

Puntenkoers:

1.	Armin von Büren (SUI)	20 punten
2.	Jan Lauwers (BEL)	16 punten
3.	Jean Roth (SUI)	14 punten
4.	Cyril Peacock (GBR)	10 punten

1 km tijdrit vliegende start:

1.	Armin von Büren (SUI)	1'04"8/10de
2.	Cyril Peacock (GBR)	1'06"8/10de
3.	Jan Lauwers (BEL)	1'07"4/10de
4.	Jean Roth (SUI)	1'08"2/10de

Armin von Büren (Collectie HV)

Achtervolging 4 km:

Reeks 1:

1.	Armin von Büren (SUI)	5'10"6/10de
2.	Jean Roth (SUI)	5'13"8/10de

Reeks 2:

1.	Jan Lauwers (BEL)	
2.	Cyril Peacock (GBR)	ingelopen na 7 ronden

3de en 4de plaats:

3.	Jean Roth (SUI)	5'21"8/10de
4.	Cyril Peacock (GBR)	5'25"2/10de

Finale:

1.	Armin von Büren (SUI)	5'02"
2.	Jan Lauwers (BEL)	5'04"8/10de

Fritz Pfenninger (Collectie HV)

Eindstand:

1.	Armin von Büren (SUI)	3 punten
2.	Jan Lauwers (BEL)	7 punten
3.	Jean Roth (SUI) en Cyril Peacock (GBR)	10 punten

Ook hier weer geen spoor van een finale. Die zou normaal gezien verreden worden op 22 januari in Parijs.

Er was wel een finale op 16 december 1956 in Zürich waar de drie winnaars van de bovenstaande manches/reeksen aan mee deden samen met Rik Van Steenbergen.

1 km tijdrit met vliegende start:

1.	Armin von Büren (SUI)	1'01"6/10de (WR)
2.	Jacques Bellenger (FRA)	1'03"4/10de
3.	Rik Van Steenbergen (BEL)	1'05"
4.	Fritz Pfenninger (SUI)	1'05"6/10de

Puntenkoers:

1. Armin von Büren (SUI) 42 punten
2. Rik Van Steenbergen (BEL) 32 punten
3. Jacques Bellenger (FRA) 24 punten
4. Fritz Pfenninger (SUI) 22 punten

Achtervolging:

Reeks 1:

Armin von Büren (SUI) loopt Fritz Pfenninger (SUI) in na 3'48"5/10de.

Reeks 2:

Jacques Bellenger (FRA) loopt Rik Van Steenbergen in na 5'06"8/10de

Jacques Bellenger (Collectie HV)

3de en 4de plaats:

3. Rik Van Steenbergen (BEL)
4. Fritz Pfenninger (SUI) ingelopen na 9 ronden in 2'50"6/10de

Finale:

1. Armin von Büren (SUI) 5'00"8/10de
2. Jacques Bellenger (FRA) 5'07"2/10de

Eindklassement:

1. Armin von Büren (SUI) 3 punten
2. Jacques Bellenger (FRA) 7 punten
3. Rik Van Steenbergen (BEL) 8 punten
4. Fritz Pfenninger (SUI) 12 punten

Een totale afgang voor het Europees Criterium in de winter van 1955-56. Van de vier geplande finales werd er uiteindelijk maar één gereden, twee werden uitgesteld naar het najaar 1956 en één finale werd nooit verreden.

Overzicht van de winnaars

Winter seizoen	Stayers	Kleine motoren	Ploegkoers[10]	Sprint	Omnium
1945-46	Willy Michaux (BEL)	Edgar Decaluwe (BEL)	Gerrit Schulte-Arie van Vliet (NED)[11]		Rik Van Steenbergen (BEL)
1946-47	Willy Michaux (BEL)				
1947-48	Willy Michaux (BEL)			Arie van Vliet (NED)	
1948-49	Jacques Besson (SUI)		Gerrit Schulte-Gerrit Boeijen (NED)	Emile Gosselin (BEL)	
1949-50	Raoul Lesueur (FRA)		Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)	Arie van Vliet (NED)	Wim van Est (NED)
1950-51			Albert Sercu-Valère Ollivier (BEL)		
1951-52	Adolf Verschueren (BEL)		Roger Reynes-Jean Le Nizerhy (FRA)		
1952-53	Roger Queugnet (FRA)		Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI)		
1953-54	Adolf Verschueren (BEL)		Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI)		
1954-55	Lothar Schiller (GER)		Dominique Forlini-Georges Senfftleben (FRA)	Arie van Vliet (NED) of Reginald Harris (GBR)	
1955-56	Karl-Heinz Marsell (BDR)[12]		Geen finale verreden	Arie van Vliet (NED)	Armin von Büren (SUI)[13]

(wordt vervolgd)

10 Betreffende de titels in de ploegkoers in de winters 1950-51, 1951-52 en 1955-56 blijven er discussies bestaan en blijven er verschillende palmaressen bestaan. Persoonlijk denk ik dat de koppels die in de tabel voorkomen de rechtmatige winnaars zijn. Sommigen geven Haan-Plantaz als Europese kampioenen ploegkoers 1955-56 maar er werd gewoon geen finale gereden.

11 Het ging hier om een ploegomnium en niet om een ploegkoers.

12 Deze finale werd pas verreden op 21 oktober 1956.

13 Deze finale werd pas verreden op 16 december 1956.

De pubkaarten - Dossier Caballero

1960-1961

Caballero verscheen een eerste keer in het profpeloton in de jaren 1960-61 als gelegenheidssponsor van de Italiaanse ploeg in de Ronde van Nederland. Er konden geen pubkaarten teruggevonden worden van deze periode.

1960
BERNADELLE Giuliano
CATTANEO Rino
DALL'AGATA Gilberto
GUERRINI Gino
MENINI Giorgio
MORI Mario
OLIVETTI Nello
VIGNOLO Gino

1961
ALMAVIVA Walter
BUSSO Bruno
COLETTO Agostino
GATTONI Piero
GUERRINI Gino
MORI Mario
PERTUSI Graziano
TAMAGNI Remo
TOMASIN Fiorenzo
VIGNOLO Gino

1962

In 1962 werd Caballero sponsor van een Nederlandse profploeg (en onafhankelijken (O)) en verschenen ook de eerste pubkaarten.

Voorzijde: Onderaan VOORNAAM NAAM
Rugzijde: Postkaart lay-out met rechtsonder 562
Aantal gekende kaarten: 7
Afmetingen: 14,2 x 9,0 cm
Ploegfoto: 1 (14,0 x 9,8 cm)

Renners
BIEMANS Ad
NIESTEN Coen
SIJTHOFF Theo
STEENVOORDEN Piet (O)
VAN DE VEN Bart (O)
VAN DER PUTTEN Joop
VAN EGMOND Ab

COEN NIESTEN

Ploegfoto

Blanco rug

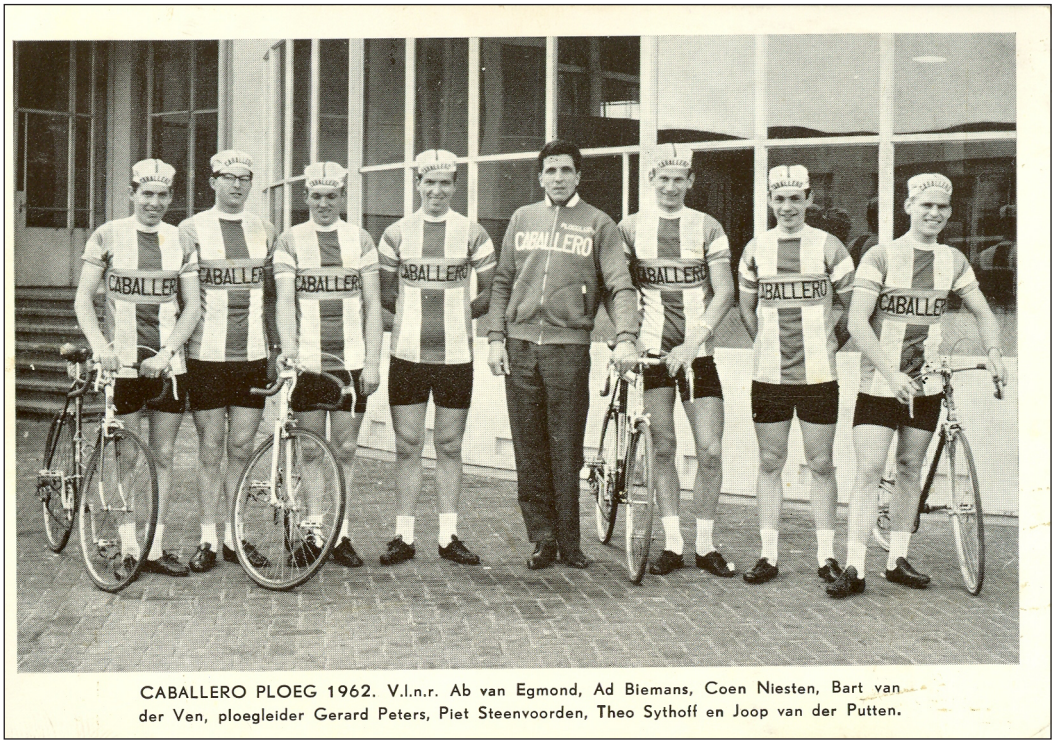

CABALLERO PLOEG 1962. V.l.n.r. Ab van Egmond, Ad Biemans, Coen Niesten, Bart van der Ven, ploegleider Gerard Peters, Piet Steenvoorden, Theo Sythoff en Joop van der Putten.

1963

Voorzijde: Onderaan VOORNAAM NAAM
Rugzijde: Postkaart lay-out met rechtsonder meestal 263
Aantal gekende kaarten: 7 + 6 amateurs
Afmetingen: 14,2 x 9,0 cm
Ploegfoto: 1 (14,0 x 9,8 cm)

Renners
BIEMANS Ad
LUTE Cees
NIESTEN Coen
SIJTHOFF Theo
STEENVOORDEN Piet (O)
VAN DE VEN Bart
VAN DER PUTTEN Joop

Amateurs
DE JAGER Wim
KRABBENBOS Gerrit[1]
PETERS Henk
SCHOUTEN Jacques
VAN ESPEN Cees
VISSER Coen

Ploegfoto

Blanco rug

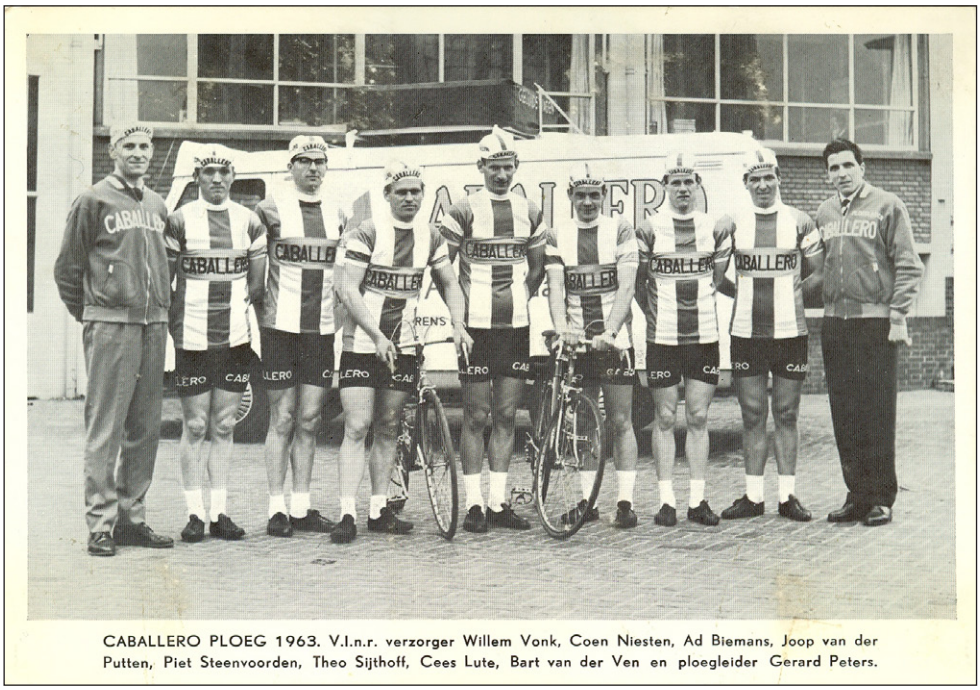
CABALLERO PLOEG 1963. V.l.n.r. verzorger Willem Vonk, Coen Niesten, Ad Biemans, Joop van der Putten, Piet Steenvoorden, Theo Sijthoff, Cees Lute, Bart van der Ven en ploegleider Gerard Peters.

1 Krabbenbos werd in de loop van het seizoen onafhankelijke.

1964

Voorzijde: Onderaan VOORNAAM NAAM
Rugzijde: Postkaart lay-out met rechtsonder een getal (meestal 364 of 464)
Aantal gekende kaarten: 6 + 8 amateurs
Afmetingen: 14,2 x 9,0 cm
Ploegfoto: 1 (18,1 x 13,4 cm)

Renners
BREURE Maarten[2]
SIJTHOFF Theo[3]
SOLARO Bart[4]
STEENVOORDEN Piet[5]
VAN DER PUTTEN Joop (O)
DE JAGER Wim[6]

Amateurs
BLOM Ted
DE JAGER Wim
MINNEBOO Gary
PETERS Henk
SCHOUTEN Jacques
VAN MIDDELKOOP Andre
VAN SMIRREN Wim
VISSER Coen

Ploegfoto

Blanco rug. Op de ploegfoto staan ook de amateurs.

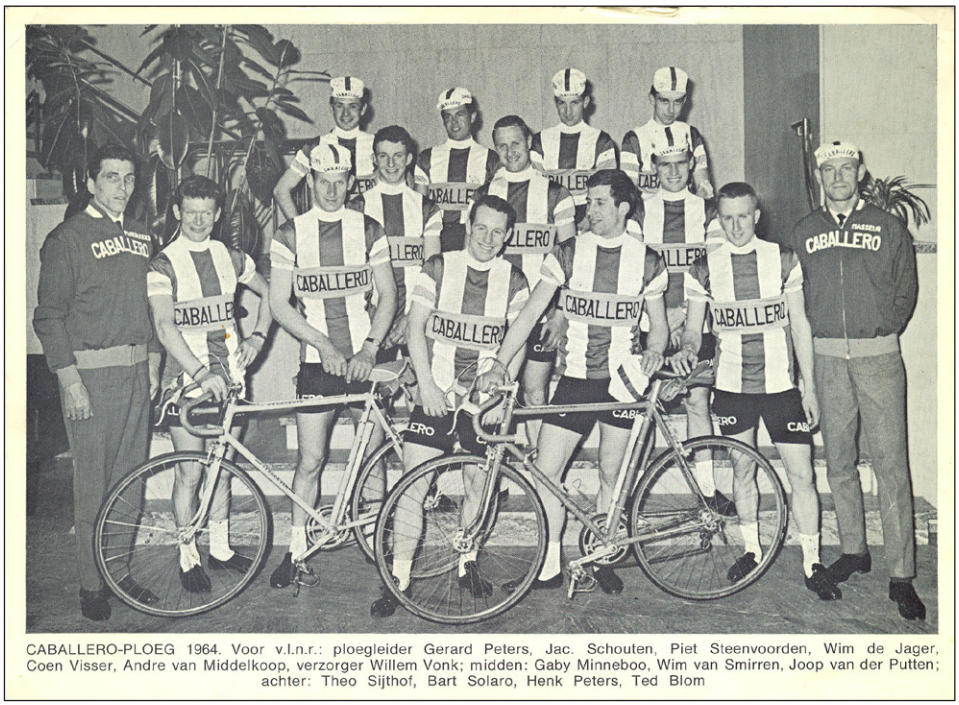

CABALLERO-PLOEG 1964. Voor v.l.n.r.: ploegleider Gerard Peters, Jac. Schouten, Piet Steenvoorden, Wim de Jager, Coen Visser, Andre van Middelkoop, verzorger Willem Vonk; midden: Gaby Minneboo, Wim van Smirren, Joop van der Putten; achter: Theo Sijthof, Bart Solaro, Henk Peters, Ted Blom

2 Op de achterzijde staat 564. Breure startte het seizoen als onafhankelijke en werd in juni prof.
3 Sijthoff startte het seizoen als onafhankelijke en werd in juni prof.
4 Solaro startte het seizoen als onafhankelijke en werd in juni prof.
5 Steenvoorden startte het seizoen als onafhankelijke en werd in juli prof.
6 De Jager startte het seizoen als amateur en werd begin juli prof.

1965

Voorzijde: Onderaan VOORNAAM NAAM

Rugzijde: Postkaart lay-out met rechtsonder een getal (meestal 265, 465 of 4 5)

Aantal gekende kaarten: 7 + 8 amateurs

Afmetingen: 14,2 x 9,0 cm

Ploegfoto: 1 (18,2 x 14,9 cm)

Renners
BUUTS Piet
DE JONG Henk
LINDERS Jos
STEENVOORDEN Piet (O)
VAN AMSTERDAM Cees
VAN DER LANS Piet
VAN SMIRREN Wim (O/P)[7]

Amateurs
BLOM Ted
BRUGEL Cees
DEN HARTOG Hans
HEYNIG Peter
KISNER Peter
MINNEBOO Gary
PETERS Henk
VAN VEEN Jan

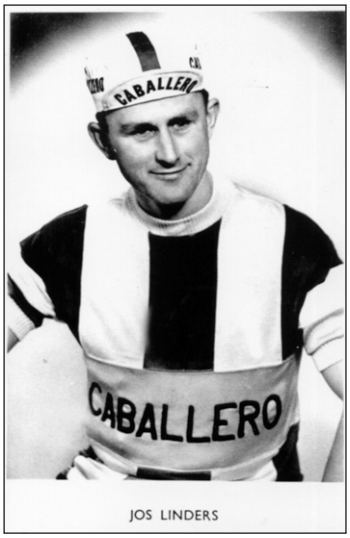

Opmerkingen:

- Van volgende renners werd (nog) geen pubkaart voor 1965 gevonden: BECKERS Eugène (vanaf 22 april bij de ploeg), TOLHOEK Ko (later bij de ploeg) en VAN DER PUTTEN Joop.
- SOLARO Bart: sommige bronnen geven hem bij Caballero. In Wielersport kon echter geen licentietoekenning voor prof of onafhankelijke gevonden worden. Er is ook geen fotokaart van hem in 1965.

7 Van Smirren werd prof in april.

Ploegfoto

Blanco rug.

CABALLERO-PLOEG 1965 (professionals). Voor v.l.n.r.: Piet Steenvoorden, Piet Buuts, Cees van Amsterdam, Wim van Smirren. Achter: Piet van der Lans, Ploegleider Gerard Peters, Henk de Jong, Jos Linders, Masseur Frans Kock.

1966

Voorzijde: Onderaan VOORNAAM NAAM
Rugzijde: Postkaart lay-out met rechtsonder een getal (366 of 766)
Aantal gekende kaarten: 9 + 7 amateurs
Afmetingen: 14,2 x 9,0 cm
Ploegfoto's: 3

Renners
BOOG Jan
DEN HARTOG Hans
DRUMMEN Jef
KOSTEN Dies
PETERS Henk
PIETERSE Jan
SCHEPERS Wim
SCHUURING Cor
STEENVOORDEN Piet

Amateurs
BLOM Ted
DE GROOT Leen
GERAERDS Willy
MINNEBOO Gary
VAN DER HORST Jan
VIANEN Gerard
VOGELS Henk

Opmerkingen:

- Van volgende renners werd (nog) geen pubkaart voor 1966 gevonden: KOEL Gerard (prof vanaf 3 november) en STEEVENS Harry (prof vanaf 22 september).
- Er is ook een pubkaart van ploegleider Gé Peters.

Ploegfoto

Er zijn drie ploegfoto's:

- Foto in wielertrui van de 9 professionals. Blanco rug (24,6 x 19,5 cm)
- Foto in trainingspak van 16 professionals en amateurs. Blanco rug (24,6 x 19,3 cm)
- Foto in trainingspak van 16 professionals en amateurs met fiets en volgwagen. Blanco rug (24,5 x 19,5 cm)

CABALLERO-PLOEG 1966 (professionals)
V.l.n.r.: mecanicien Hofland, Piet Steenvoorden, Sjef Drummen, Jan Boog, Henk Peters, Cor Schuuring, ploegleider Gerard Peters, Jan Pieterse, Hans den Hartog, Dies Kosten, Wim Schepers, masseur Kock.

CABALLERO-PLOEG 1966 (profs en amateurs)
Gehurkt v.l.n.r.: Leen de Groot, Jan v. d. Horst, Cor Schuuring, Willy Geraeds. Staande v.l.n.r.: Wim Schepers, Gerard Vianen, Sjef Drummen, ploegleider Gerard Peters, Jan Boog, Piet Steenvoorden, Henk Vogels, mecanicien Hofland, Henk Peters, Dies Kosten, masseur Kock, Hans den Hartog, Gaby Minneboo, Jan Pieterse, Ted Blom.

CABALLERO-PLOEG 1966 (profs en amateurs)
Links v.l.n.r.: Hans den Hartog, Wim Schepers, Ted Blom, Jan Boog, Piet Steenvoorden, Willy Geraeds, Henk Vogels, Jan v. d. Horst, Sjef Drummen.
In de auto: ploegleider Gerard Peters, mecanicien Hofland.
Rechts v.l.n.r.: Gerard Vianen, Gaby Minneboo, Jan Pieterse, Dies Kosten, Henk Peters, Leen de Groot, masseur Kock, Cor Schuuring.

1967

Voorzijde: Onderaan VOORNAAM NAAM
Rugzijde: Postkaart lay-out met rechtsonder een getal (meestal 367)
Aantal gekende kaarten: 18 + 10 amateurs
Afmetingen: 14,2 x 9,0 cm
Ploegfoto: 1 (24,5 x 20,0 cm)

Renners
BOOG Jan
BRASPENNINCX Piet
DEN HARTOG Hans
DRUMMEN Jef
EUGEN Freddy[8]
GROEN Tiemen
KOEL Gerard
KOSTEN Dies[9]
LYKKE Palle[10]
PETERS Henk
PIETERSE Jan
SCHEPERS Wim
SCHUURING Cor
STEENVOORDEN Piet
STEEVENS Harry
VAN DER HORST Jan
VIANEN Gerard
VOGELS Henk

Amateurs
BENJAMINS Henk
BLOM Ted
BOLS Jan
BONGERS Gert (WK 1967)
DE GROOT Leen
DE WIT Piet (WK 66 en 67)
GERAERDS Willy
SNIJDER Roel
VAN VUGHT Henk
VERSLUYS Arie

8 Bij Eugen staat er rechtsonder 1067 of 1167.
9 Bij Kosten staat er rechtsonder 267.
10 Bij Lykke staat er rechtsonder 967 of 1167.

Ploegfoto

CABALLERO-PLOEG 1967 (profs en amateurs).

Voorste rij v.l.n.r.: Wim Schepers, Jef Drummen, Henk van Vught, Jan Bols, Harry Steevens, Leen Kreuger, Willy Geraeds, Jan Pieterse en Gerard Koel.
Middelste rij: Roel Snijder, Hans den Hartog, Arie Versluys, Leen de Groot, Jan Boog, Cor Schuuring, Piet Braspennincx, Gerard Vianen en Henk Peters.
Achterste rij: ploegleider Gerard Peters, masseur Flens Cock, Henk Vogels, Tiemen Groen, Ted Blom, Henk Benjamins, Gaby Minneboo, Piet Steenvoorden, Dies Kosten, Jan van der Horst, mecaniciën Ton Hofland en masseur Jane Collard.

1968

Reeks 1

Voorzijde: Onderaan Voornaam NAAM
CABALLERO PLOEG 1968
Rugzijde: Postkaart lay-out met rechtsonder een getal (meestal 1267)
Aantal gekende kaarten: 20 + 16 amateurs
Afmetingen: ? x ?
Ploegfoto: geen

Renners
BONGERS Gert
BRASPENNINCX Piet
DE WIT Piet
DRUMMEN Jef
EUGEN Freddy
GROEN Tiemen
HARINGS Huub
HARINGS Jan
KOEL Gerard
KOSTEN Dies
LYKKE Palle
PETERS Henk
SCHEPERS John
SCHEPERS Wim
SCHUURING Cor
STEENVOORDEN Piet
VAN DER HORST Jan
VIANEN Gerard
VOGELS Henk
ZOONTJENS Cees

Amateurs
ALDERSHOF Jan
BAARS Cor
BENJAMINS Henk
BLOM Ted
BOLS Jan
CORNELISSEN John
DE GROOT Leen
DELNOY Karel
GERAERDS Willy
HARINGS Ger
KREUGER Leen
MINNEBOO Gary
SNIJDER Roel
VAN MIDDEN Albert
VAN VUGHT Henk
VERSLUYS Arie

Piet BRASPENNINCX
CABALLERO PLOEG 1968

Reeks 2

Voorzijde: Voornaam Naam Geboortedatum

Rugzijde: Blanco

Aantal gekende kaarten: 15

Afmetingen: 9,4 x 7,2 cm

Renners
BONGERS Gert
BRASPENNINCX Piet
DE WIT Piet
EUGEN Freddy
GROEN Tiemen
HARINGS Huub
HARINGS Jan
KOEL Gerard
KOSTEN Dies
LYKKE Palle
PETERS Henk
SCHEPERS John
SCHEPERS Wim
SCHUURING Cor
VAN DER HORST Jan

Geen kaarten gekend:

- DRUMMEN Jef
- STEENVOORDEN Piet
- VIANEN Gerard
- VOGELS Henk
- ZOONTJENS Cees

Van Reeks 2 bestaat ook een kleinere reeks (formaat 11,2 x 8,6 cm) waarbij onder de naam ook de geboortedatum staat.

1969

Voorzijde: Onderaan Voornaam NAAM
CABALLERO PLOEG 1969
Rugzijde: Postkaart lay-out met linksboven een getal (meestal 169 of 369)
Aantal gekende kaarten: 20 + 15 amateurs
Afmetingen: ? x ? cm
Ploegfoto: geen

Renners
DE GROOT Leen
DE WIT Piet
DEN HARTOG Arie
DUYNDAM Leo
EUGEN Freddy
HARINGS Huub
HARINGS Jan
KOEL Gerard
KOSTEN Dies
KREKELS Jan
LYKKE Palle
RENTMEESTER Cees
SCHEPERS John
SCHEPERS Wim
SCHUURING Cor
STEEVENS Harry
VAN DER HORST Jan
VAN MIDDEN Albert
VIANEN Gerard
ZOONTJENS Cees

Amateurs
ALDERSHOF Jan
BAARS Cor
BAKKER Ronald
BENJAMINS Henk
BLOM Ted
BOLS Jan
CORNELISSEN John
DAEMEN Bert
DECKERS Jacques
DELNOY Karel
DIEPEVEEN Evert
EVERTSE Wim
HARINGS Ger
SNIJDER Roel
VAN VUGHT Henk

Arie DEN HARTOG
CABALLERO PLOEG 1969

1970

Reeks 1

Voorzijde: Onderaan Voornaam Naam
Rugzijde: Postkaart lay-out met linksboven een getal (470).
Aantal gekende kaarten: 20 + 14 amateurs
Afmetingen: 13,8 x 9,0 cm
Ploegfoto: geen

Renners
BENJAMINS Henk
BUKACKI Richard
DE WIT Piet
DEN HARTOG Arie
DUYNDAM Leo
FRIJTERS Jaak
HARINGS Huub
HARINGS Jan
HOEKSTRA Piet
HOLST Daan
KOEL Gerard
KREKELS Jan
RENTMEESTER Cees
SCHEPERS Wim
STEEVENS Harry
VAN BEERS Jos
VAN DER HORST Jan
VIANEN Gerard
WOUTERS Adrie
ZOONTJENS Cees

Amateurs
ALDERSHOF Jan
BAKKER Ronald
BLOM Ted
BOLS Jan
BOUWMA Matthijs
CORNELISSE Rink
CORNELISSEN John
DEKKER Jos
DIEPEVEEN Evert
HARINGS Ger
KROONEN Bob
POPPE Henk
VAN VENROOY Mari
VAN VUGHT Henk

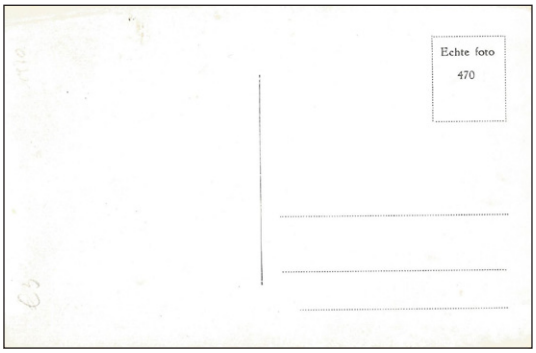

Reeks 2

Voorzijde: Foto
Rugzijde: Blanco
Aantal gekende kaarten: 20
Afmetingen: 13,9 x 8,6 cm
Ploegfoto: uit brochure (21,5 x 18,0 cm)

Renners
BENJAMINS Henk
BUKACKI Richard
DE WIT Piet
DEN HARTOG Arie
DUYNDAM Leo
FRIJTERS Jaak
HARINGS Huub
HARINGS Jan
HOEKSTRA Piet
HOLST Daan
KOEL Gerard
KREKELS Jan
RENTMEESTER Cees
SCHEPERS Wim
STEEVENS Harry
VAN BEERS Jos
VAN DER HORST Jan
VIANEN Gerard
WOUTERS Adrie
ZOONTJENS Cees

Opmerkingen:

- Deze ‘kaarten’ werden waarschijnlijk uit een poster gesneden.

Ploegfoto

De Caballero wielerploeg (professionals): voorste rij van links naar rechts: Gerard Vianen, F. van den Enden (manager), P. den Hoed (publiciteit) Arie den Hartog, Jan Harings, Wim Schepers, Jan van der Horst, Henk Benjamins, Gé Peters (ploegleider), Jan Krekels, Leo Duyndam, Cees Rentmeester, Jacques Frijters, Gerard Koel, Sj. Collard (verzorger), J. Krijnen (mecanicien), Jos van Beers, achterste rij van links naar rechts Adri Wouters, Daan Holst, Richard Bukacki, Harry Steevens, Huub Harings, Piet Hoekstra, Cees Zoontjes, Piet de Wit.

caballero wielersport 1970

Reeks 3

Voorzijde: Onderaan Voornaam Naam

Rugzijde: Blanco

Aantal gekende kaarten: 20

Afmetingen: ? x ? cm

Ploegfoto: geen

Renners
BENJAMINS Henk
BUKACKI Richard
DE WIT Piet
DEN HARTOG Arie
DUYNDAM Leo
FRIJTERS Jaak*
HARINGS Huub
HARINGS Jan*
HOEKSTRA Piet
HOLST Daan
KOEL Gerard*
KREKELS Jan
RENTMEESTER Cees
SCHEPERS Wim
STEEVENS Harry
VAN BEERS Jos
VAN DER HORST Jan*
VIANEN Gerard
WOUTERS Adrie
ZOONTJENS Cees

Opmerkingen:

- Van de kaarten met * is er een scan gekend waarbij de naam in het rood staat.

Vanaf 1971 tot en met 1975 was er geen profploeg meer, enkel nog amateurs.

1971

16 amateurs + 1 schaatser achteraan 271, 371 of 471

Renners
BAKKER Ronald
BLOM Ted
BOLS Jan (schaatser)
CORNELISSE Rink
CORNELISSEN John
DEKKER Jos
GROEN Dick
PENNINGS Marcel
PEPELS Henri (471)
POPPE Henk
VAN DER LOO Theo
VAN DONGEN Cees
VAN HELVOIRT Wil
VAN STRALEN Pé
VAN VENROOY Mari
VAN VUGHT Henk
VOESENEK Joost

1972

20 amateurs achteraan 272

Renners
CORNELISSE Rink
CORNELISSEN John
DE LOOZE Cor
GROEN Dick
HAMERS Henk
JANSEN Jan
KAMERHUIS Henk
KIEFTENBURG Jos
PENNINGS Marcel
POPPE Henk
REHORST Marcel
SCHEUNEMAN Bert

Renners
SCHUITENMAKER Jacques
VAN DER LOO Theo
VAN DONGEN Cees
VAN HELVOIRT Wil
VAN STRALEN Pé
VAN VENROOY Mari
VELDHUIZEN Fred
VERWEY Lau

1973

18 amateurs + ploegleider achteraan 273

Renners
BRUNS Tony
DE LOUW Wim
GROEN Dick
HAMERS Henk
KAMERHUIS Henk
KIEFTENBURG Jos
POPPE Henk
PRINSEN Wim
REHORST Marcel
SCHEUNEMAN Bert
SCHUITENMAKER Jacques
STANDER Henk
TAK Ad
VAN DEN ENDEN Frans
VAN DONGEN Cees
VAN HELVOIRT Wil
VAN LEEUWEN Hans
VERWEY Lau
PETERS Gé (ploegleider)

1974

18 amateurs achteraan 374

Renners
BROKELMAN Gerrit
BUTTER Sjaak
DE LOUW Wim
GROEN Dick
HAMERS Henk
KIEFTENBURG Jos
KROEP Rob
ROOYAKKERS W.
SCHEUNEMAN Bert
SCHUITENMAKER Jacques
TAK Ad
VAN DEN ENDEN Frans
VAN DONGEN Cees
VAN HELVOIRT Wil
VAN LEEUWEN Hans
VERBOOM Rien
VERWEY Lau
ZUYDWEG Rob

1975

18 amateurs achteraan 275

Renners
BROKELMAN Gerrit
DE LANGE Tinus
GROEN Dick
JACOBS Michel
JONKERS Jan
KIEFTENBURG Jos
KROEP Rob
LANGERIJS Hans
LUGTENBURG Wim
POST Gerard
SCHEUNEMAN Bert
SCHUITENMAKER Jacques

Renners
TAK Ad
VAN HELVOIRT Wil
VAN LEEUWEN Hans
VERBOOM Rien
VISSCHERS Eric
ZUYDWEG Rob

Wielersport in de filatelie (deel 4b)

door Bart Vancoillie

In 2003, het jaar van de 100ste verjaardag van de Tour de France, hebben de postadministraties van verschillende landen de handen in elkaar geslagen om een reeks zegels uit te brengen die de rijke historie van deze rittenwedstrijd belichten. De zegels, onder de noemer 'The Decade', hebben als onderwerp, naast een aantal iconen, telkens een eindwinnaar. Ze werden uitgegeven in velletjes en hadden dezelfde lay-out. Hoewel deze zegels vooral als collector's items verhandeld worden, hadden ze wel degelijk een frankeerwaarde en worden ze opgenomen in de catalogi.

Landen die niet deelnamen aan de 'Decade'-reeks, Frankrijk op kop natuurlijk, hebben ook zegels uitgegeven voor dit eeuwfeest. Zij worden in een volgende aflevering voorgesteld.

Zoals gewoonlijk stellen we de reeks voor in chronologische volgorde van verschijningsdatum.

13.05.2003 Nevis

Nevis is een eiland behorend tot de Kleine Antillen in de Caribische Zee. Staatkundig is het een deelstaat van Saint Kitts en Nevis.

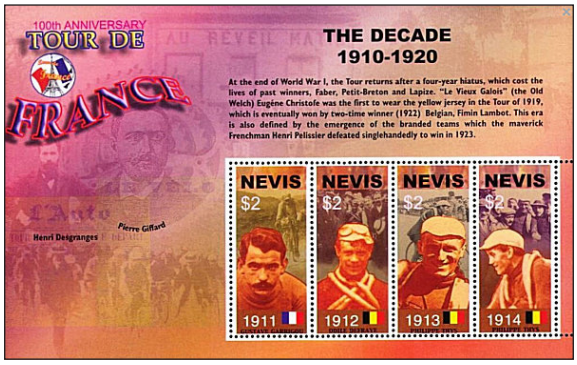

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
1888	*2 dollar*	*1911 Gustave Garrigou*
1889	*2 dollar*	*1912 Odiel Defraeye*
1890	*2 dollar*	*1913 Philippe Thys*
1891	*2 dollar*	*1914 Philippe Thys*

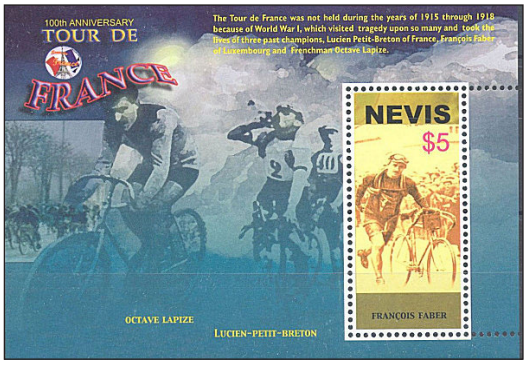

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
1892	*5 dollar*	*François Faber*

09.06.2003 Antigua en Barbuda

Antigua en Barbuda is een eilandstaat in het oostelijk deel van de Caribische Zee.

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
3926	*2 dollar*	*1903 Maurice Garin*
3927	*2 dollar*	*1904 Henri Cornet (karikatuur)*
3928	*2 dollar*	*1905 Louis Trousselier*
3929	*2 dollar*	*1906 René Pottier*

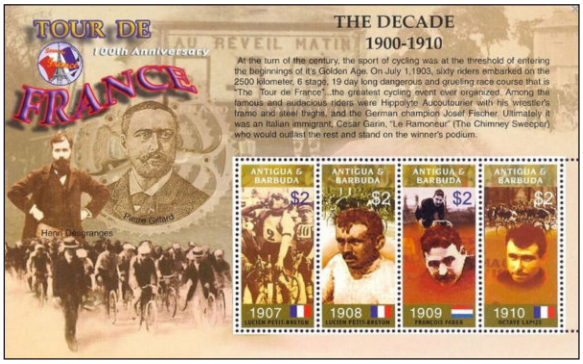

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
3930	*2 dollar*	*1907 Lucien Petit-Breton*
3931	*2 dollar*	*1908 Lucien Petit-Breton*
3932	*2 dollar*	*1909 François Faber*
3933	*2 dollar*	*1910 Octave Lapize*

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
3934	*2 dollar*	*1911 Gustave Garrigou*
3935	*2 dollar*	*1912 Odiel Defraeye*[1]
3936	*2 dollar*	*1913 Philippe Thys*
3937	*2 dollar*	*1914 Philippe Thys*

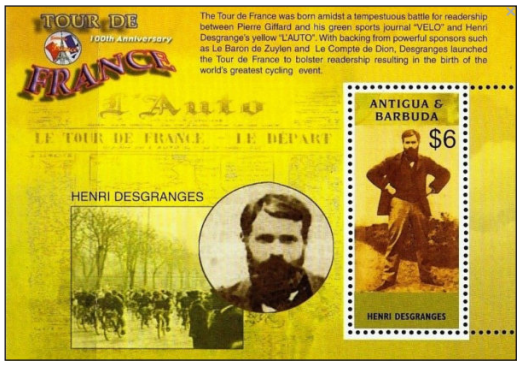

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
3938	*6 dollar*	*Henri Desgrange*

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
3939	*6 dollar*	*Pierre Giffard*

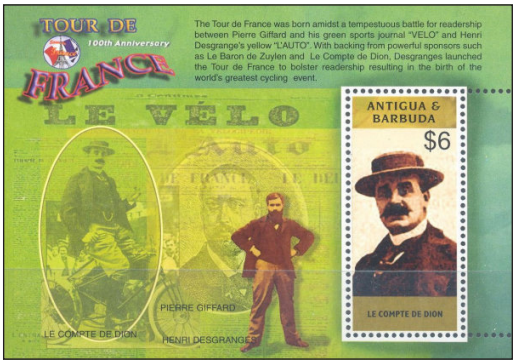

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
3940	*6 dollar*	*Le Comte de Dion*

17.06.2003 Grenada

Grenada is het op tien na kleinste land ter wereld. De eilandengroep ligt in het Caribisch gebied ten noorden van Trinidad en Tobago en ten zuiden van de Grenadines. Grenada maakt deel uit van de Kleine Antillen.

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
5230	*2 dollar*	*1939 Sylvère Maes*
5231	*2 dollar*	*1946 Jean Lazaridès*
5232	*2 dollar*	*1947 Jean Robic*
5233	*2 dollar*	*1948 Gino Bartali*

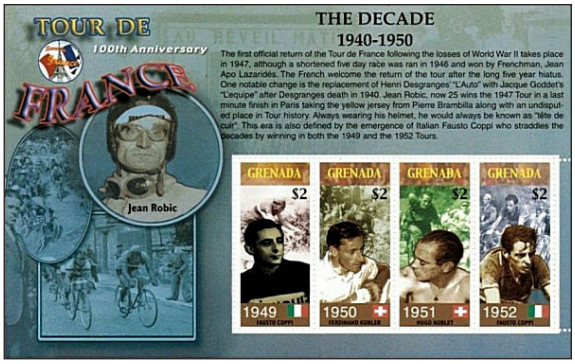

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
5234	*2 dollar*	*1949 Fausto Coppi*
5235	*2 dollar*	*1950 Ferdi Kübler*
5236	*2 dollar*	*1951 Hugo Koblet*
5237	*2 dollar*	*1952 Fausto Coppi*

1 Op meerdere zegels is de schrijfwijze van de naam niet conform de correcte spelling. Wij hebben er voor gekozen deze wel te gebruiken.

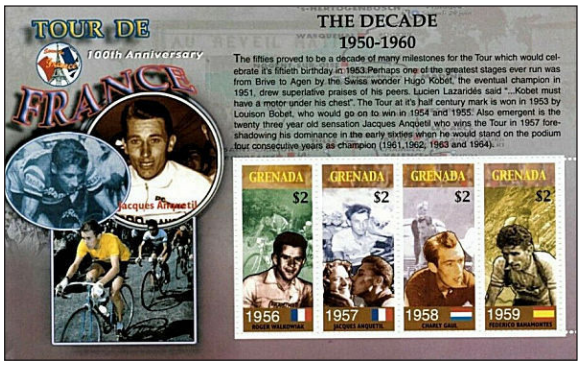

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
5238	*2 dollar*	*1956 Roger Walkowiak*
5239	*2 dollar*	*1957 Jacques Anquetil*
5240	*2 dollar*	*1958 Charly Gaul*
5241	*2 dollar*	*1959 Federico Bahamontes*

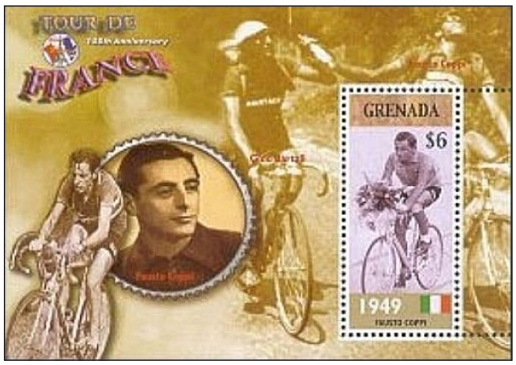

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
5242	*6 dollar*	*1949 Fausto Coppi*

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
5243	*6 dollar*	*1950 Ferdi Kübler*

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
5244	*6 dollar*	*1964 Jacques Anquetil*

17.06.2003 Carriacou en Petite Martinique

Carriacou en Petite Martinique is een afhankelijk gebied (dependency) van Grenada en geeft sinds 1999 zelf postzegels uit.

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
3918	*2 dollar*	*1950 Ferdi Kübler*
3919	*2 dollar*	*1951 Hugo Koblet*
3920	*2 dollar*	*1952 Fausto Coppi*
3921	*2 dollar*	*1953 Louison Bobet*

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
3922	*2 dollar*	*1954 Louison Bobet*
3923	*2 dollar*	*1955 Louison Bobet*
3924	*2 dollar*	*1956 Roger Walkowiak*
3925	*2 dollar*	*1957 Jacques Anquetil*

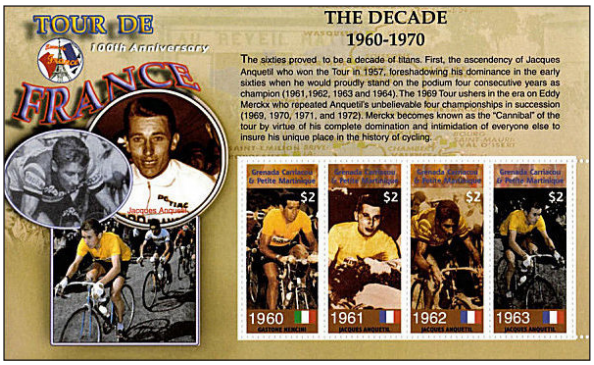

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
3926	*2 dollar*	*1960 Gastone Nencini*
3927	*2 dollar*	*1961 Jacques Anquetil*
3928	*2 dollar*	*1962 Jacques Anquetil*
3929	*2 dollar*	*1963 Jacques Anquetil*

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
3930	*6 dollar*	*1953-1955 Louison Bobet*

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
3931	*6 dollar*	*1957 Jacques Anquetil*

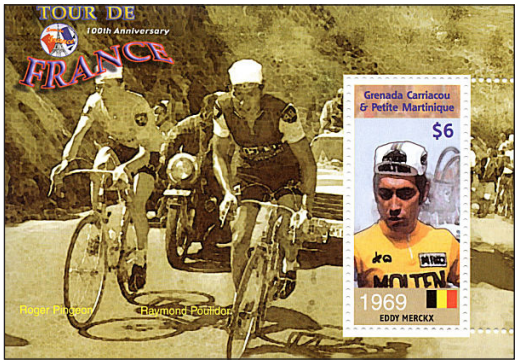

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
3932	*6 dollar*	*1969 Eddy Merckx*

21.06.2003 Dominica

Dominica, niet te verwarren met de Dominicaanse Republiek, is een onafhankelijke eilandstaat in de Caribische Zee. Het ligt ten zuiden van Guadeloupe en ten noorden van Martinique en behoort tot de Kleine Antillen.

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
3452	*2 dollar*	*1919 Firmin Lambot*
3453	*2 dollar*	*1920 Philippe Thys*
3454	*2 dollar*	*1921 Léon Scieur*
3455	*2 dollar*	*1922 Firmin Lambot*

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
3456	*5 dollar*	*1909 François Faber*

01.07.2003 Gambia

Gambia is een land in Afrika dat bestaat uit een tamelijk smalle oost-west-strook langs de rivier de Gambia. Gambia is 327 kilometer lang en slechts enige tientallen kilometers breed. Zo is Gambia het kleinste land van het Afrikaanse vasteland. In het westen ligt de Atlantische Oceaan en verder wordt Gambia volledig omsloten door Senegal.

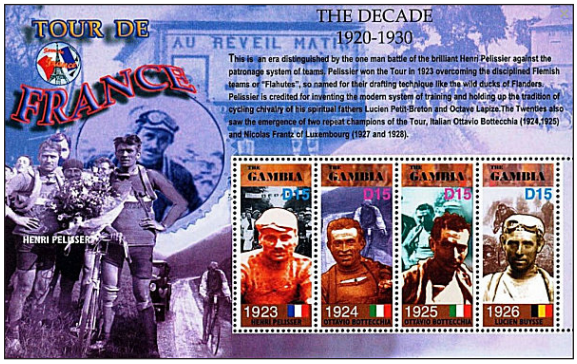

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
4950	*15 dalasi*	*1923 Henri Pélissier*
4951	*15 dalasi*	*1924 Ottavio Bottecchia*
4952	*15 dalasi*	*1925 Ottavio Bottecchia*
4953	*15 dalasi*	*1926 Lucien Buyze*

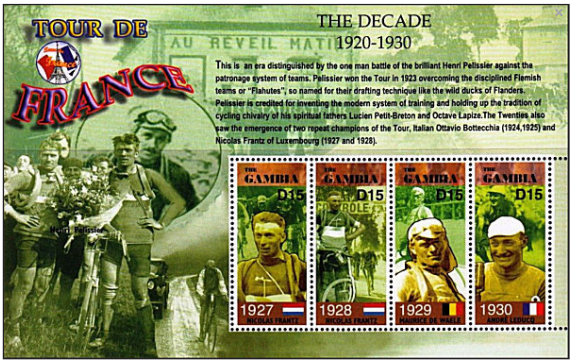

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
4954	*15 dalasi*	*1927 Nicolas Frantz*
4955	*15 dalasi*	*1928 Nicolas Frantz*
4956	*15 dalasi*	*1929 Maurice De Waele*
4957	*15 dalasi*	*1930 André Leducq*

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
4958	*15 dalasi*	*1931 Antonin Magne*
4959	*15 dalasi*	*1932 André Leducq*
4960	*15 dalasi*	*1933 Georges Speicher*
4961	*15 dalasi*	*1934 Antonin Magne*

01.07.2003 Micronesië

Micronesië is een land in het werelddeel Oceanië, dat geassocieerd is met de Verenigde Staten. Het land ligt in de Grote Oceaan.

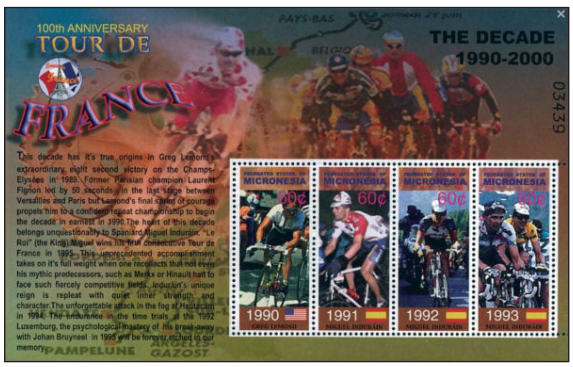

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
1437	*60 cent*	*1990 Greg LeMond*
1438	*60 cent*	*1991 Miguel Indurain*
1439	*60 cent*	*1992 Miguel Indurain*
1440	*60 cent*	*1993 Miguel Indurain*

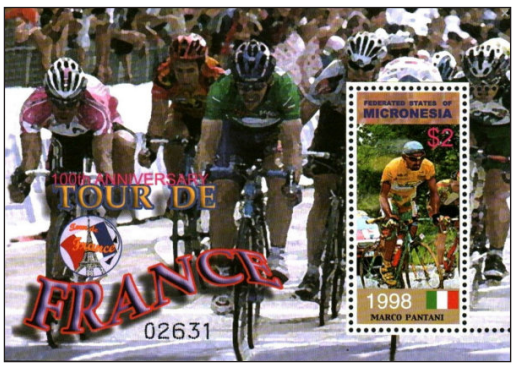

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
1441	*2 dollar*	*1998 Marco Pantani*

01.07.2003 Saint Kitts

Saint Kitts is een eiland behorend tot de Kleine Antillen in de Caribische Zee. Staatkundig is het een deelstaat van Saint Kitts en Nevis.

MiNr	Nom.Waarde	Onderwerp
740	2 dollar	1994 Miguel Indurain
741	2 dollar	1995 Miguel Indurain
742	2 dollar	1996 Bjarne Riis
743	2 dollar	1997 Jan Ullrich

MiNr	Nom.Waarde	Onderwerp
744	5 dollar	1991-1995 Miguel Indurain

01.07.2003 Saint Vincent en de Grenadines

Saint Vincent en de Grenadines is een onafhankelijk land in de Caribische Zee ten noorden van Grenada. Het maakt deel uit van het Brits Gemenebest.

MiNr	Nom.Waarde	Onderwerp
5856	2 dollar	1931 Antonin Magne
5857	2 dollar	1932 André Leducq
5858	2 dollar	1933 Georges Speicher
5859	2 dollar	1934 Antonin Magne

MiNr	Nom.Waarde	Onderwerp
5860	2 dollar	1935 Romain Maes
5861	2 dollar	1936 Sylvère Maes
5862	2 dollar	1937 Roger Lapébie
5863	2 dollar	1938 Gino Bartali

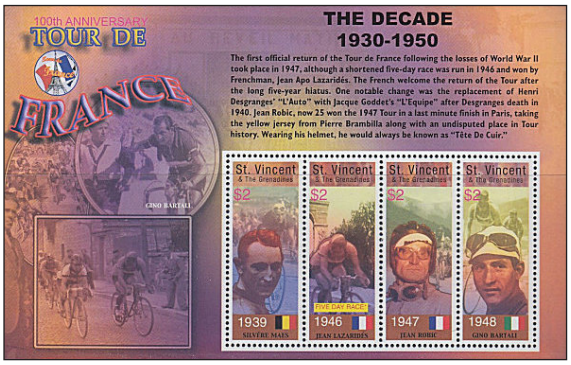

MiNr	Nom.Waarde	Onderwerp
5864	2 dollar	1939 Sylvère Maes
5865	2 dollar	1946 Jean Lazaridès
5866	2 dollar	1947 Jean Robic
5867	2 dollar	1948 Gino Bartali

MiNr	Nom.Waarde	Onderwerp
5868	5 dollar	1931, 1934 Antonin Magne

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
5869	*5 dollar*	*1949 Fausto Coppi*

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
5870	*5 dollar*	*1950 Ferdi Kübler*

02.07.2003 Ghana

Ghana is een land aan de westkust van Afrika. Het grenst westelijk aan Ivoorkust, noordelijk aan Burkina Faso, oostelijk aan Togo en zuidelijk aan de Golf van Guinee.

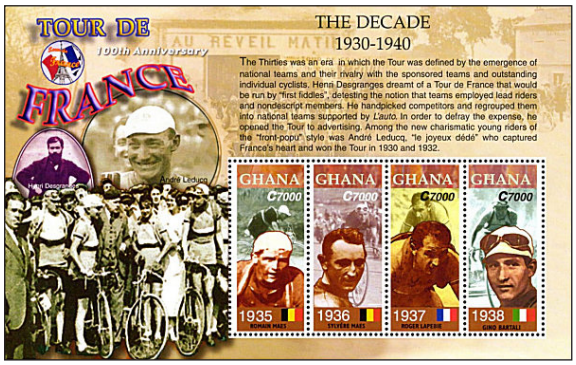

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
3560	*7000 cedi*	*1935 Romain Maes*
3561	*7000 cedi*	*1936 Sylvère Maes*
3562	*7000 cedi*	*1937 Roger Lapébie*
3563	*7000 cedi*	*1938 Gino Bartali*

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
3564	*20 000 cedi*	*1923 Henri Pélissier*

03.07.2003 Malediven

De Malediven (of Maldiven) is een eilandengroep bestaande uit 1190 koraaleilanden, gegroepeerd in 26 atollen in de Indische Oceaan ten zuidwesten van India.

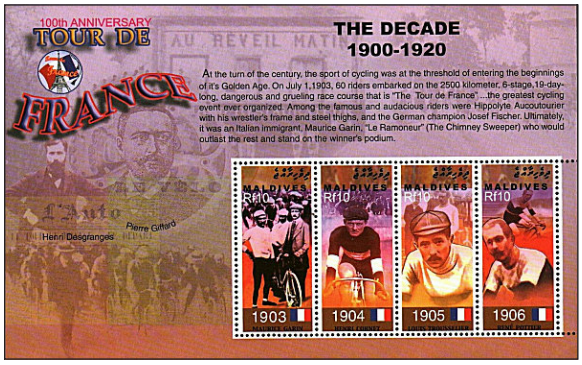

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
4145	*10 rufiyaa*	*1903 Maurice Garin*
4146	*10 rufiyaa*	*1904 Henri Cornet*
4147	*10 rufiyaa*	*1905 Louis Trousselier*
4148	*10 rufiyaa*	*1906 René Pottier*

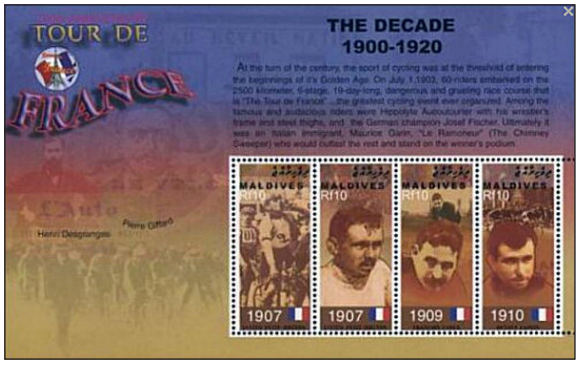

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
4149	*10 rufiyaa*	*1907 Lucien Petit-Breton*
4150	*10 rufiyaa*	*1908 Lucien Petit-Breton*[1]
4151	*10 rufiyaa*	*1909 François Faber*
4152	*10 rufiyaa*	*1910 Octave Lapize*

2 Op de zegel staat een verkeerd jaartal.

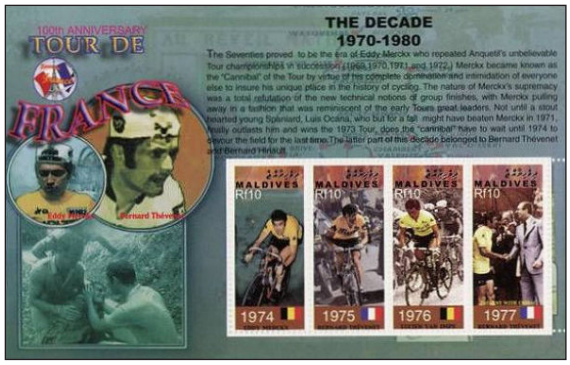

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
4153	*10 rufiyaa*	*1974 Eddy Merckx*
4154	*10 rufiyaa*	*1975 Bernard Thévenet*
4155	*10 rufiyaa*	*1976 Lucien van Impe*
4156	*10 rufiyaa*	*1977 Bernard Thévenet*

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
4157	*25 rufiyaa*	*Henri Desgranges*

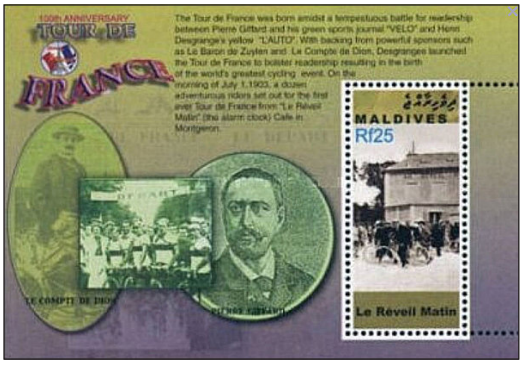

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
4158	*25 rufiyaa*	*Le Réveil Matin*

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
4159	*25 rufiyaa*	*1979 Bernard Hinault*

03.07.2003 Sierra Leone

Sierra Leone is een land in West-Afrika. Het grenst aan Guinee en Liberia en heeft een kustlijn aan de Atlantische Oceaan.

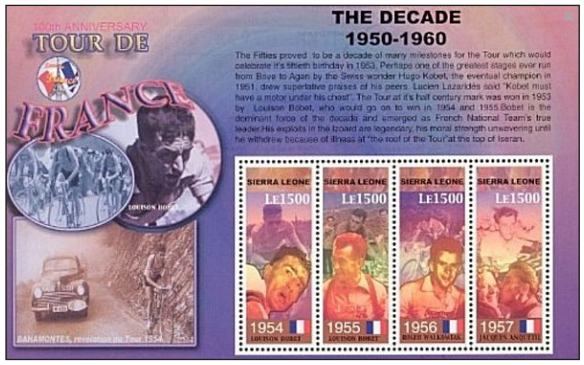

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
4444	*1500 leone*	*1950 Ferdi Kübler*
4445	*1500 leone*	*1951 Hugo Koblet*
4446	*1500 leone*	*1952 Fausto Coppi*
4447	*1500 leone*	*1953 Louison Bobet*

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
4448	*1500 leone*	*1954 Louison Bobet*
4449	*1500 leone*	*1955 Louison Bobet*
4450	*1500 leone*	*1956 Roger Walkowiak*
4451	*1500 leone*	*1957 Jacques Anquetil*

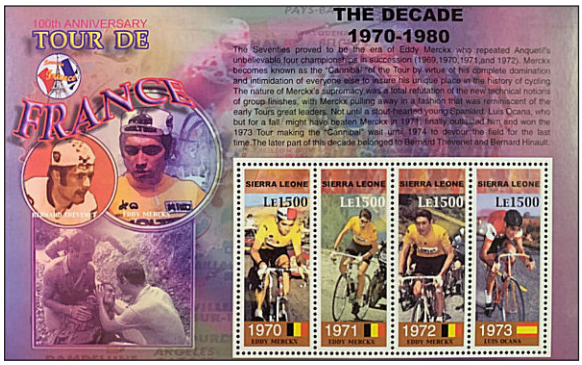

MiNr	Nom.Waarde	Onderwerp
4452	1500 leone	1970 Eddy Merckx
4453	1500 leone	1971 Eddy Merckx
4454	1500 leone	1972 Eddy Merckx
4455	1500 leone	1973 Luis Ocaña

MiNr	Nom.Waarde	Onderwerp
4456	5000 leone	1957 Jacques Anquetil

MiNr	Nom.Waarde	Onderwerp
4457	5000 leone	1953/1954/1955 Louison Bobet

MiNr	Nom.Waarde	Onderwerp
4458	5000 leone	1978 Bernard Hinault

15.07.2003 Liberia

Liberia is een land liggend aan de westkust van Afrika. Het land werd oorspronkelijk gesticht als een kolonie om vrije zwarte Amerikanen te repatriëren naar Afrika. Het land wordt begrensd door Sierra Leone, Guinee en Ivoorkust.

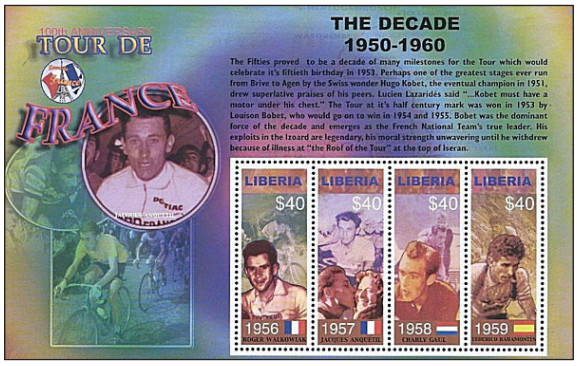

MiNr	Nom.Waarde	Onderwerp
4873	40 dollar	1956 Roger Walkowiak
4874	40 dollar	1957 Jacques Anquetil
4875	40 dollar	1958 Charly Gaul
4876	40 dollar	1959 Federico Bahamontes

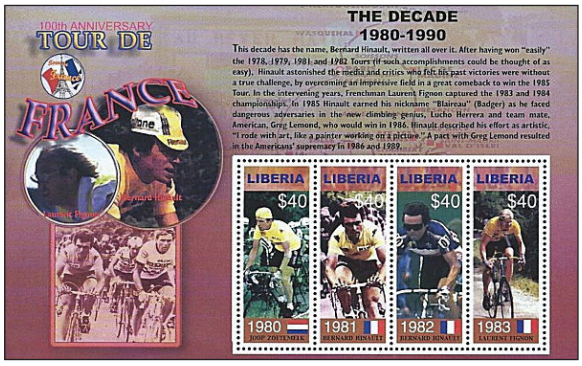

MiNr	Nom.Waarde	Onderwerp
4877	40 dollar	1980 Joop Zoetemelk
4878	40 dollar	1981 Bernard Hinault
4879	40 dollar	1982 Bernard Hinault
4880	40 dollar	1983 Laurent Fignon

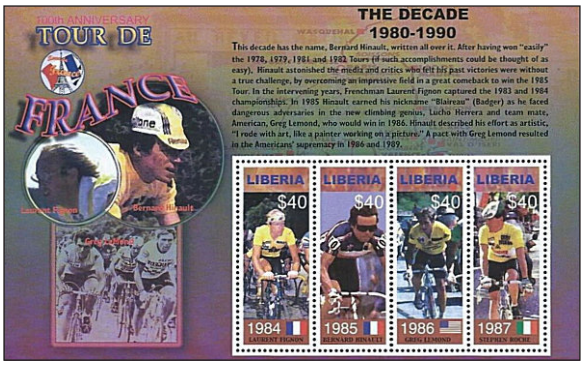

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
4881	*40 dollar*	*1984 Laurent Fignon*
4882	*40 dollar*	*1985 Bernard Hinault*
4883	*40 dollar*	*1986 Greg LeMond*
4884	*40 dollar*	*1987 Stephen Roche*

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
4885	*120 dollar*	*1964 Jacques Anquetil*

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
4886	*120 dollar*	*1988 Pedro Delgado*

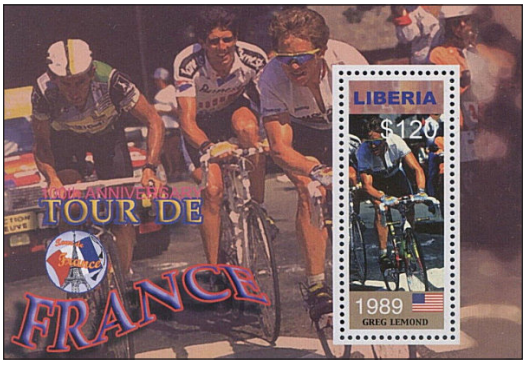

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
4887	*120 dollar*	*1989 Greg LeMond*

23.08.2003 Palau

Palau (of Belau) is een archipel en een land in Oceanië. Palau is geassocieerd met de Verenigde Staten. De staat ligt in de Grote Oceaan.

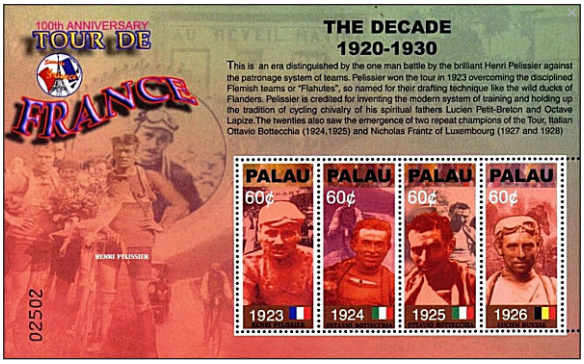

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
2254	*60 cent*	*1923 Henri Pélissier*
2255	*60 cent*	*1924 Ottavio Bottecchia*
2256	*60 cent*	*1925 Ottavio Bottecchia*
2257	*60 cent*	*1926 Lucien Buyze*

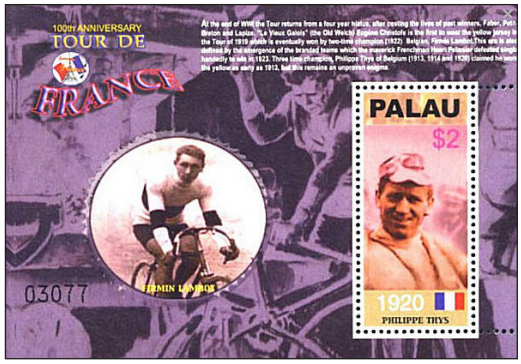

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
2258	*2 dollar*	*1920 Philippe Thys*

25.08.2003 Guyana

Guyana is een land in het noorden van Zuid-Amerika, dat grenst aan Brazilië, Suriname en Venezuela.

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
7561	*150 dollar*	*1964 Jacques Anquetil*
7562	*150 dollar*	*1965 Felice Gimondi*
7563	*150 dollar*	*1966 Lucien Aimar*
7564	*150 dollar*	*1967 Roger Pingeon*

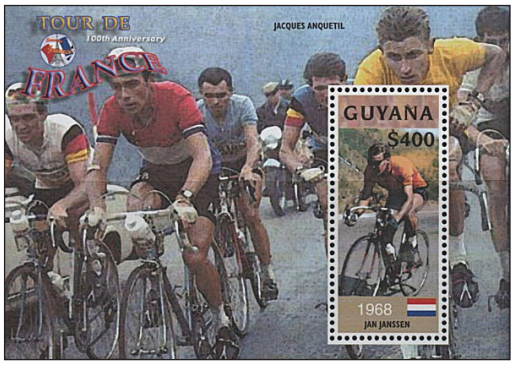

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
7565	*400 dollar*	*1968 Jan Janssen*

25.08.2003 Turks- en Caicoseilanden

De Turks- en Caicoseilanden zijn twee eilandengroepen ten noorden van het eiland Hispaniola en ten zuidoosten van de Bahama's. De eilanden liggen in de Atlantische oceaan.

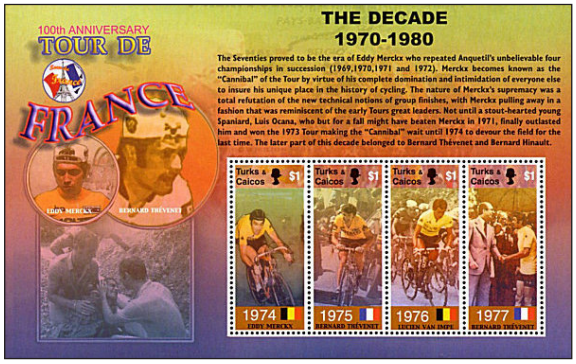

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
1769	*1 dollar*	*1974 Eddy Merckx*
1770	*1 dollar*	*1975 Bernard Thévenet*
1771	*1 dollar*	*1976 Lucien Van Impe*
1772	*1 dollar*	*1977 Bernard Thévenet*

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
1773	*2 dollar*	*1979 Bernard Hinault*

02.09.2003 Niue

Niue is een eiland gelegen op het zuidelijk halfrond in de Grote Oceaan, in Polynesië. Het eiland is niet onafhankelijk, maar heeft een vrije band met Nieuw-Zeeland.

MiNr	Nom.Waarde	Onderwerp
993	1.50 dollar	1927 Nicholas Frantz
994	1.50 dollar	1928 Nicholas Frantz
995	1.50 dollar	1929 Maurice De Waele
996	1.50 dollar	1930 André Leducq

MiNr	Nom.Waarde	Onderwerp
997	4 dollar	1930 André Leducq

06.10.2003 Tuvalu

Tuvalu, tot 1 oktober 1978 Ellice-eilanden genoemd, is een eilandstaat en Polynesische archipel in de Grote Oceaan. Tuvalu is lid van het Brits Gemenebest.

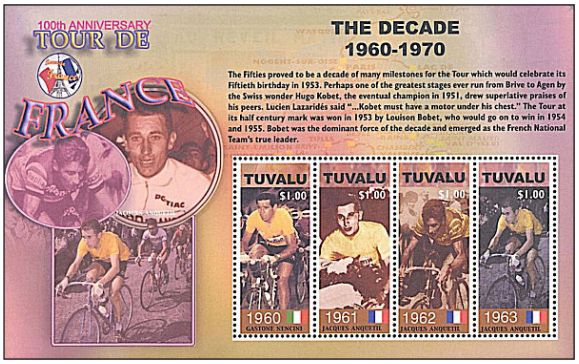

MiNr	Nom.Waarde	Onderwerp
1128	1.00 dollar	1960 Gastone Nencini
1129	1.00 dollar	1961 Jacques Anquetil
1130	1.00 dollar	1962 Jacques Anquetil
1131	1.00 dollar	1963 Jacques Anquetil

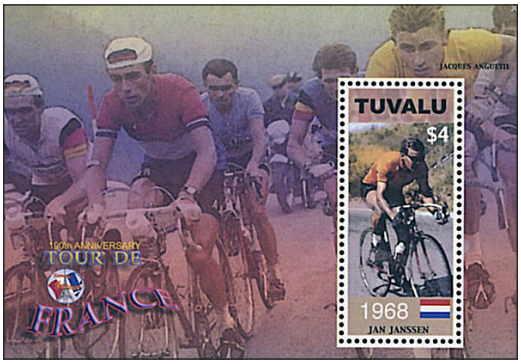

MiNr	Nom.Waarde	Onderwerp
1132	4 dollar	1968 Jan Janssen

06.02.2004 Malawi

Malawi is een land in Afrika dat grenst aan Zambia, Tanzania en Mozambique. Malawi is de huidige naam voor het voormalige Britse protectoraat Nyasaland.

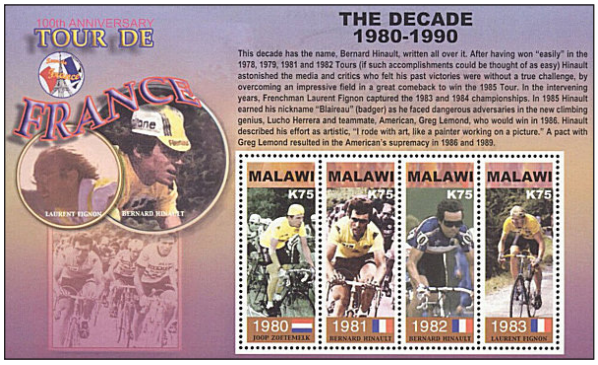

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
758	*75 kwacha*	*1980 Joop Zoetemelk*
759	*75 kwacha*	*1981 Bernard Hinault*
760	*75 kwacha*	*1982 Bernard Hinault*
761	*75 kwacha*	*1983 Laurent Fignon*

MiNr	*Nom.Waarde*	*Onderwerp*
762	*180 kwacha*	*1991-1995 Miguel Indurain*

Gegevens uit de OBP- en Michel-catalogus worden gepubliceerd met vriendelijke en sportieve toestemming van de Belgische Beroepskamer van Postzegelhandelaars en Schwaneberger Verlag GmbH. Dank aan Serge Schroef (penningmeester BBKPH) en Dagmar Mayerbacher (Customer Service Schwaneberger Verlag GmbH).

De truien van K.S.V. Deerlijk

door Jan Soens

S.V. Deerlijk werd opgericht in 1927 als inrichter van wielerwedstrijden, er waren dus geen aangesloten renners. Dat komt pas een kleine twintig jaar later, in 1941, maar dan onmiddellijk met roemruchte namen als Briek Schotte, Marcel Kint, André Defoort, Lucien Vlaeminck, Romain Maes, Sylvère Maes, Berten Sercu en later Germain Derycke, Jef Planckaert, Norbert Van tyghem en Willy Truye. Zij mochten zich Koninklijk noemen vanaf 1958.

In 1955 staat Deerlijk als ploeg aan de start van de Ronde van België voor beroepsrenners, met de rugnummers

161 Maurice Blomme, 162 Georges Decraeye, 193 Leopold Degravelyn, 164 Henri Denys, 165 Germain Derycke, 166 Lucien De Munster, 167 Boudewijn Devos, 168 Georges Furnière, 169 René 'Flander' Janssens, 170 Robert Nolf, 171 Briek Schotte en 172 Lionel Vanbrabandt.

Alle info over de ontbrekende jaren/truien is altijd welkom, mailen kan naar redactie@waaierstijdschrift.be

S.V. Deerlijk 1947-1956 *S.V. Deerlijk 1957* *K.S.V. Deerlijk 1958* *K.S.V. Deerlijk 1959-1962*

K.S.V. Deerlijk 1963-1964 *K.S.V. Deerlijk 1966-1970* *K.S.V. Deerlijk 1968 versie 2* *K.S.V. Deerlijk 1971-1972*

K.S.V. Deerlijk 1974 *K.S.V. Deerlijk 1975* *K.S.V. Deerlijk 1976-1977* *K.S.V. Deerlijk 1988-1991*

Ploegensamenstellingen 1965 (deel 7)

door Jan De Smet en Bart Vancoillie, tekeningen Jan Soens

Bianchi-Mobylette-Pirelli

Bianchi: de Fabbrica Italiana Velocipedi Edoardo Bianchi werd in 1885 opgericht in Milaan en produceerde naast fietsen ook motorfietsen en auto's. Thans maakt Bianchi deel uit van de Zweedse groep Cycleurope AB.

Mobylette: bromfietsmerk van de Franse constructeur Motobécane, opgericht in 1922 door Charles Benoit en Abel Bardin. Thans maakt Motobécane deel uit van de Yamaha Motor Company.

Pirelli: producent van rubber en afgeleide producten, opgericht in 1872 door Giovanni Battista Pirelli in Milaan.

Beroepsrenners:

1. Luciano ARMANI (ITA), ° 12/10/1940 Felegara
2. Pierino BAFFI (ITA), ° 09/15/1930 Vailate
3. Emilio CASALINI (ITA), ° 05/11/1941 Cornocchio
4. Mario MAINO (ITA), ° 08/10/1940 Novoledo
5. Bruno MEALLI (ITA), ° 11/20/1937 Malva
6. Marino NAVALESI (ITA), ° 04/02/1940 Aulla
7. Albano NEGRO (ITA), ° 03/31/1942 Chiampo
8. Roberto NENCIOLI (ITA), ° 07/04/1939 Borgo San Lorenzo (#1)
9. Gianpiero PANCINI (ITA), ° 01/06/1939 Castelnuovo
10. Renato PELIZZONI (ITA), ° 10/17/1937 Drizzona
11. Antonio TAGLIANI (ITA), ° 12/04/1941 Campagnola
12. Romeo VENTURELLI (ITA), ° 09/12/1938 Sassostorno (#2)
13. Dino ZANDEGÙ (ITA), ° 05/31/1940 Rubano

(#1) Nencioli reed eerst onder de vlag van Libertas Lazio[1] en zeker vanaf 13 maart bij Bianchi (op deelnemerslijst Milano-Torino).

(#2) Venturelli reed eerst als individueel en onder de vlag van Libertas Lazio en zeker vanaf 13 maart[2] bij Bianchi (op deelnemerslijst Milano-Torino).

Sportbestuurder(s):

Giuseppe DE GRANDI

Opmerkingen:

- Bianchi is een van de oudste wielerploegen in het profpeloton. Afhankelijk van de bron debuteerde Bianchi in 1899 (Franse Wikipedia), dan wel in 1905 (Italiaanse Wikipedia).

1 Libertas Lazio groepeerde in het begin van het seizoen een aantal profrenners die nog niet bij een ploeg hadden getekend. Ze komen in de volgende aflevering aan bod.
2 De Gazet van Antwerpen van 31 maart 1965 schrijft dat Venturelli door Bianchi werd opgepikt na de Giro di Sardegna en een contract voor twee jaar getekend heeft.

F.B.E.

F.B.E.: Fogagnoli Belloni Elettrodomestici, een Italiaanse firma van elektrische huishoudapparaten uit Parabagio (Milaan).

Beroepsrenners:

1. Giuseppe BEGHETTO (ITA), ° 08/10/1939 Tombolo
2. Sergio BIANCHETTO (ITA), ° 02/12/1939 Torre
3. Angelo DAMIANO (ITA), ° 30/09/1938 Barra
4. Mario OFFICIO (ITA), ° 05/08/1939 Basiglio
5. Armando PELLEGRINI (ITA), ° 03/06/1933 Bedulita
6. Franco TESTA (ITA), ° 07/02/1938 Cadoneghe

Filotex

Filotex: bedrijf in textielwaren en tapijten dat alleszins ten tijde van de wielersponsoring in Prato gevestigd was.

Beroepsrenners:

1. Franco BITOSSI (ITA), ° 01/09/1940 La Nava di Camaioni
2. Guido CARLESI (ITA), ° 07/11/1936 Vicarello
3. Vittorio CHIARINI (ITA), ° 12/02/1937 Marradi
4. Ugo COLOMBO (ITA), ° 02/22/1940 San Giorgio su Legnano
5. Dario DA RUGNA (SUI), ° 09/29/1939 Zürich, onafhankelijke (#1)
6. Giovanni FABBRI (ITA), ° 05/06/1939 Pieve Cesato
7. Paolo GELLI (ITA), ° 06/04/1943 Prato (#2)
8. Giuseppe GRASSI (ITA), ° 05/10/1942 Seano
9. Robert HAGMANN (SUI), ° 02/04/1942 Zuchwil, *onafhankelijke* (#3)
10. Guerrando LENZI (ITA), ° 06/09/1939 Quarrata
11. Paolo MANNUCCI (ITA), ° 09/02/1942 Capraia Fiorentina

12. Domenico MUCCIOLI (ITA), ° 11/17/1940 Gambettola (#4)
13. Gastone NENCINI (ITA), ° 01/03/1930 Bilancino
14. Rolando PICCHIOTTI (ITA), ° 01/22/1940 Sillano
15. Alessandro RIMESSI (ITA), ° 04/08/1937 Consandolo
16. Hans STADELMANN (SUI), ° 07/19/1941 Dübendorf, *onafhankelijke* (#5)
17. Giordano TALAMONA (ITA), ° 08/01/1940 Varese (#6)
18. Werner WEBER (SUI), ° 09/21/1942 Schleitheim
19. Mario ZANCHI (ITA), ° 08/05/1939 Castiglion Fibocchi

(#1) Da Rugna reed voor Cynar en als gastrenner[3] bij Filotex de Tour de Romandie en de Tour de Suisse.

(#2) Volgens GruppoCompatto reed Gelli vanaf augustus bij Filotex. We vinden hem in deelnemerslijsten een eerste keer terug in de Coppa Placci van 19 augustus.

(#3) Hagmann reed voor Tigra-Meltina en als gastrenner bij Filotex de Giro di Lombardia.

(#4) Volgens GruppoCompatto reed Muccioli vanaf augustus bij Filotex. We vinden hem in deelnemerslijsten een eerste keer terug in de Giro dell'Appennino van 8 augustus.

(#5) Stadelmann reed voor Grammont-Motoconfort en als gastrenner bij Filotex de Giro di Lombardia.

(#6) Volgens GruppoCompatto reed Talamona ook voor Sestese Varese. Bij Filotex vinden we hem terug op de deelnemerslijsten van Milano-Torino (13 maart), Tour de Suisse (10-16 juni) en Giro dell'Appennino (8 augustus).

Renners door andere bronnen ten onrechte bij Filotex ingedeeld:

- **Silvano CIAMPI** (bron Rob Keuss): we hebben geen enkele andere bron teruggevonden die dat bevestigt. GruppoCompatto heeft hem slechts tot 1964.
- **Giovanni FABBRI** (bron Mémoire du Cyclisme): vermoedelijk aangekondigd, maar heeft niet gereden in 1965.
- **Oreste MAGNI** (bron Gazet van Antwerpen): ten onrechte aangekondigd bij Filotex op de deelnemerslijst van de Tour de Romandie.
- **Louis PFENNINGER** (bron Mémoire du Cyclisme): we hebben geen enkele andere bron teruggevonden die dat bevestigt.

Sportbestuurder(s):

Waldemaro BARTOLOZZI

Opmerkingen:

- De ploeg startte het seizoen onder de naam Springoil-Fuchs. We hebben geen enkele deelnemerslijst waarop de renners onder Springoil staan. Lo Sport Illustrato vermeldde alleen Bitossi, Chiarini, Colombo, Mannucci en Zanchi bij Springoil. Zeker vanaf Milano-Torino (13 maart) vinden we op de deelnemerslijsten de renners terug onder Filotex.

3 Het was in die jaren niet ongewoon dat Zwitserse renners voor beide rittenkoersen een plaats kregen in een buitenlandse ploeg. Het was niet altijd duidelijk of we over gemengde ploegen konden spreken, dan wel of ze als gastrenner optraden en in welke trui ze reden. Het is een situatie die Holmes en Watson proberen uit te klaren.

G.B.C.

G.B.C.: Italiaanse fabrikant van TV's en hifi-materiaal uit Sesto San Giovanni. De firma werd in 1958 opgericht door Gian Bruto Castelfranchi.

Beroepsrenners:

1. Luigi ARIENTI (ITA), ° 06/01/1937 San Carlo (Desio)
2. Giovanni BETTINELLI (ITA), ° 05/03/1935 Cavarzere (#1)
3. Renato BONGIONI (ITA), ° 10/14/1941 Brescia
4. Giuseppe DANTE (ITA), ° 03/14/1931 Piove di Sacco
5. Tonino DOMENICALI (ITA), ° 02/18/1936 Serravalle
6. Leandro FAGGIN (ITA), ° 07/18/1933 Padua
7. Sante GAIARDONI (ITA), ° 06/29/1939 Villafranca di Verona (#1)
8. Italo GUERCIOTTI (ITA), ° 11/07/1932 Milaan
9. Giovanni PETTENELLA (ITA), ° 03/28/1943 Caprino Veronese
10. Cesare PINARELLO (ITA), ° 05/10/1932 Treviso
11. Carlo RANCATI (ITA), ° 04/28/1940 Milaan
12. Americo SEVERINI (ITA), ° 11/05/1931 Barbara

(#1)Bettinelli en Gaiardoni reden ook voor Ignis.

Opmerkingen:

- Op de deelnemerslijst van Milano-Torino in La Stampa staat ene Danieli. We vinden in geen enkele bron een renner terug met deze familienaam.

Ignis

Ignis: Italiaans fabrikant van huishoudelijke apparaten. Het bedrijf werd opgericht in 1946 onder de naam Società Industria Refrigeranti Ignis door Giovanni Borghi in Comerio (Lombardije). In 1972 werd het overgenomen door Philips.

Beroepsrenners:

1. Giovanni BETTINELLI (ITA), ° 05/03/1935 Cavarzere (#1)
2. Bruno BODEI (ITA), ° 05/23/1939 Bedizzole
3. Ambrogio COLOMBO (ITA), ° 06/05/1940 San Vittore Olona
4. Franco CRIBIORI (ITA), ° 09/28/1939 Corsico
5. Emile DAEMS (BEL), ° 04/04/1938 Genval (#2)
6. Jos DE BAKKER (BEL), ° 05/27/1934 Borgerhout
7. Domenico DE LILLO (ITA), ° 08/30/1937 Milaan
8. Mino DE ROSSI (ITA), ° 05/21/1931 Arquata Scrivia
9. Adriano DURANTE (ITA), ° 07/24/1940 Treviso
10. Pasquale FABBRI (ITA), ° 02/04/1942 Galeata
11. Renzo FONTONA (ITA), ° 02/07/1939 Riccò del Golfo di Spezia
12. Sante GAIARDONI (ITA), ° 06/29/1939 Villafranca di Verona (#1)
13. Valentino GASPARELLA (ITA), ° 05/30/1935 Isola Vicentina
14. Giampiero MACCHI (ITA), ° 12/06/1941 Peveranza
15. Alberto MARZAIOLI (ITA), ° 09/19/1938 Maddaloni
16. Antonio MASPES (ITA), ° 01/14/1932 Milaan
17. Imerio MASSIGNAN (ITA), ° 02/01/1937 Altavilla Vicentina (#3)
18. Primo NARDELLO (ITA), ° 01/01/1937 Bisuschio
19. Giuseppe OGNA (ITA), ° 05/11/1933 Sant'Eufemia della Fonte
20. Adriano PASSUELLO (ITA), ° 03/11/1942 Longa
21. Juan Carlos PÉREZ (ESP), ° 07/23/1942 Madrid, *onafhankelijke*
22. Fritz PFENNINGER (SUI), ° 10/15/1934 Zürich
23. Roberto POGGIALI (ITA), ° 04/16/1941 Florence
24. Ambrogio PORTALUPI (ITA), ° 01/25/1943 Marcignago
25. Remo STEFANONI (ITA), ° 10/09/1940 Bardello
26. Guillermo TIMONER (ESP), ° 03/24/1926 Felanitx
27. Flaviano VICENTINI (ITA), ° 06/21/1942 Grezzana
28. Marino VIGNA (ITA), ° 06/11/1938 Milaan

(#1) Bettinelli en Gaiardoni reden ook voor G.B.C.

(#2) In de Vlaamse pers staat Daems in de deelnemerslijsten van meerdere koersen als individueel of onder Dossche Sport.

(#3) Mémoire du Cyclisme en Lo Sport Illustrato geven hem eerst als individueel. Hij wordt een eerste keer vermeld bij Ignis op de deelnemerslijst van Milano-Torino (13 maart).

Renners door andere bronnen ten onrechte bij Ignis ingedeeld:

- **Jos HOEVENAERS** (bron Het Nieuwsblad): ten onrechte aangekondigd bij Ignis op de deelnemerslijst van de Giro di Lombardia.
- **Aldo MOSER** (bron L'Équipe): ten onrechte aangekondigd bij Ignis op de deelnemerslijst van de GP des Nations.
- **Antonio TONIOLI** (bron Tutto il Ciclismo): volgens GruppoCompatto niet meer gereden in 1965.

Sportbestuurder(s):

Ercole BALDINI

Legnano-Pirelli

Legnano: Italiaanse constructeur van fietsen en motorfietsen. In 1902 richtte Emilio Bozzi de firma op onder de naam Emilio Bozzi & Co in Milaan en maakte fietsen onder de merknaam Aurora. In 1927 werd de naam veranderd naar Legnano.

Pirelli: producent van rubber en afgeleide producten, opgericht in 1872 door Giovanni Battista Pirelli in Milaan.

Beroepsrenners:

1. Piergiacomo ARRIGONI (ITA), ° 11/06/1940 Boltiere
2. Franco BODRERO (ITA), ° 07/02/1943 Turijn
3. Silvio BONI (ITA), ° 07/16/1942 Spineto
4. Angelo BUGINI (ITA), ° 02/12/1941 Caronno Pertusella
5. Egidio CORNALE (ITA), ° 08/27/1940 Recoaro Terme
6. Giuseppe DAGLIA (ITA), ° 03/22/1940 Varzi
7. Giancarlo FERRETTI (ITA), ° 09/08/1941 San Bernardino
8. Bruno PERETTI (ITA), ° 11/18/1940 Magnano
9. Luciano SAMBI (ITA), ° 04/10/1942 Sogliano al Rubicone
10. Silvano SCHIAVON (ITA), ° 04/11/1942 Scandolara

Sportbestuurder(s):

Eberardo PAVESI

Factcheck: Wie is de beste Belgische klassieke renner... ... na Merckx?

door Patrick Feyaerts

Op 29 december 2025 stond er in de papieren versie van Het Nieuwsblad een boekbespreking van het boek “Roger”[1], over Roger De Vlaeminck[2]. Al op de tweede lijn stond daar de stelling “Roger De Vlaeminck, op Eddy Merckx na, nog steeds de beste klassieke renner die België ooit gekend heeft”. Dit lokte onmiddellijk een reactie uit van redactielid Hans Vandeput “En Rik Van Looy dan?”. De redactie besloot hieraan geen factcheck te wijden, omdat het al bij al een verdedigbare opinie is, ten slotte won Roger meer Monumenten dan Rik.

Echter, een dergelijke uitspraak blijft op onze redactie altijd nazinderen en het leek ons wel nuttig eens dieper te graven en beide renners grondig te vergelijken, als klassiek renner en als eendagsrenner. Meteen komen hierbij extra vragen, waren ze internationaal in de (tweede helft[3] van de) twintigste eeuw ook de nummers twee en drie? En hoe staan ze er heden ten dage voor, er is immers een nieuwe ‘Kannibaal’ en om de vergelijking verder door te trekken, hij heeft zelfs zijn eigen ‘Roger De Vlaeminck’ om hem in de klassiekers het leven zuur te maken, en vice versa. Anderzijds is het niet de bedoeling een meer volledig klassement te maken van de beste klassieke en/of eendagsrenners aller tijden, enkel van onze twee landgenoten met elkaar te vergelijken en internationaal te situeren.

Zo werd er besloten de eendagspalmaressen van volgende renners te analyseren en te vergelijken:

- Twintigste eeuw:
  - Eddy Merckx
  - Rik Van Looy
  - Roger De Vlaeminck
  - Fausto Coppi
  - Jacques Anquetil[4]
  - Sean Kelly[5]
- Eenentwintigste eeuw:
  - Tadej Pogačar
  - Mathieu van der Poel
  - Philippe Gilbert[6]

1 ‘Roger De Vlaeminck, herinneringen en de dingen die voorbijgaan’, door Filip Osselaer. Uitgegeven door Lannoo, 248 pagina’s.

2 Een tennisicoon in de cel, een sympathieke Flandrien en nu al uitkijken naar het WK Voetbal: 10 sportboeken voor onder uw kerstboom, door Wim Vos, Het Nieuwsblad, 20/12/2025, https://www.nieuwsblad.be/sport/een-tennisicoon-in-de-cel-een-sympathieke-flandrien-en-nu-al-uitkijken-naar-het-wk-voetbal-10-sportboeken-voor-onder-uw-kerstboom/115209843.html

3 De verschillen (qua belang van de wedstrijden en qua programma van de renners) met de periode voor Wereldoorlog II zijn te aanzienlijk om een vergelijking zinvol te maken.

4 Ook al heeft hij amper een klassieke erelijst, zijn ongeëvenaard palmares in de grote tijdritten plaatst hem bij de beste eendagsrenners uit de geschiedenis.

5 Kelly behoort, naast uiteraard onze top drie, tot het selecte kransje van renners die minstens vier verschillende Monumenten wonnen. De anderen zijn Tadej Pogačar en Philippe Gilbert, waarover we het nog zullen hebben, en verder Hennie Kuiper, Louison Bobet en Fred De Bruyne. Laatstgenoemde drie hebben te weinig zeges in andere belangrijke eendagswedstrijden om in onze vergelijking opgenomen te worden.

6 Winnaar van vier van de vijf Monumenten, de eerste sinds Kelly en de beste Belgische klassieke renner van deze eeuw.

- Tom Boonen[7]
- Wout van Aert
- Remco Evenepoel

Van Aert en Evenepoel komen op dit moment niet in aanmerking voor een plaats bij de beste klassieke renners uit de wielergeschiedenis, zij zijn er enkel bijgevoegd om te zien waar onze twee beste renners uit de recente periode zich situeren tegenover de besten aller tijden.

De te analyseren renners selecteren was nog redelijk makkelijk, moeilijker is vast te leggen hoe ze te vergelijken. Na enig nadenken heb ik de volgende aanpak uitgekozen:

- Een onderscheid tussen 'klassieke' en eendagsprestaties, immers een aantal wedstrijden, het wereldkampioenschap en de Olympische Spelen aan kop, kunnen niet echt als klassiekers beschouwd worden.
- Ik hou enkel rekening met overwinningen, échte kampioenen worden gekenmerkt door zegepralen (en opvallende nederlagen), niet door ereplaatsen.
- Ik hou rekening met het totaal aantal grote overwinningen.
- Ik hou rekening met het aantal verschillende grote overwinningen, een teken van de veelzijdigheid van de renner.
- Ik hou rekening met een gewogen waardering van de overwinningen, waarbij aan elke zege punten toegekend worden, niet elke wedstrijd heeft immers dezelfde uitstraling.

Voor het klassieke gedeelte beschouwen we de volgende categorieën en wedstrijden:

- De Monumenten, gewaardeerd met een factor 10:
  - Milano-Sanremo,
  - Ronde van Vlaanderen,
  - Paris-Roubaix, (nu Paris-Roubaix Hauts-de-France)
  - Liège-Bastogne-Liège,
  - Giro di Lombardia (nu il Lombardia).
- De overige zogenaamde Desgrange Colombo klassiekers, aangevuld met het dichtst aansluitend hedendaags equivalent, de Amstel Gold Race, alle gewaardeerd met een factor 7:
  - Paris-Bruxelles (nu Brussels Cycling Classic),
  - Flèche Wallonne,
  - Paris-Tours,
  - Amstel Gold Race.
- De 'nationale' klassiekers[8], voor België zijn die doorheen de geschiedenis officieel erkend (buiten de reeds vermelde ook Gent-Wevelgem, de Scheldeprijs en de Omloop Het Volk, nu Omloop Het Nieuwsblad), aangevuld met koersen door buitenlandse contacten als 'belangrijke nationale wedstrijden' omschreven (een selectie reeds

7 De grote kasseispecialist, we voorzien op dit gebied een korte vergelijking met Mathieu van der Poel.

8 Hiervoor baseer ik mij dus op de nationale waardering van de wedstrijden, niet op het aantal buitenlandse winnaars en een eventuele internationale uitstraling. Ik heb die aanpak ook al gebruikt in vroegere artikels, vertrekkend van de beslissing van de BWB in 1967 om het statuut van nationale klassieker toe te kennen aan de Flèche Wallonne, Gent-Wevelgem, de Omloop Het Volk en de Grote Scheldeprijs, waarbij er toen trouwens controverse was over de twee laatst vermelde wedstrijden. Ik heb getracht buitenlandse wedstrijden te vinden die in eigen land een vergelijkbaar statuut hadden (het concept van 'officiële nationale klassieker' is blijkbaar typisch Belgisch). Dit is een persoonlijke keuze waarover geen eensgezindheid is binnen de redactie, een andere visie is enkel die wedstrijden te weerhouden met voldoende (grote) buitenlandse namen op de erelijst. Ik deel die mening niet, zeker omdat dit het aantal te weerhouden wedstrijden erg verkleint en tevens in mijn ogen onrecht doet aan het Italiaanse palmares van zowel Roger De Vlaeminck als Fausto Coppi.

gebruikt bij vroegere analyses), enkele wedstrijden uit de vroegere Coupe du Monde Intermarques en om een zeker evenwicht te bewaren, enkele recentere eendagsproeven uit de huidige UCI World Tour. Op basis van hun uitstraling en palmares verdelen we deze categorie verder onder in A-wedstrijden (waarderingsfactor 5) en B-wedstrijden (waarderingsfactor 3):

- Categorie A:
  - Rund um den Henninger Turm,
  - Züri Metzgete,
  - Grand Prix Peugeot–Trophée Stan Ockers,
  - Gent-Wevelgem (nu, gedurende tien jaar, waar gaan we naartoe, officieel In Flanders Fields - from Middelkerke to Wevelgem, terwijl de naam ook even Gent-Wevelgem In Flanders Fields was),
  - Milano-Torino,
  - Tre Valli Varesine,
  - Giro del Piemonte (nu GranPiemonte),
  - Giro dell'Emilia,
  - Grand Prix Cycliste de Québec,
  - Grand Prix Cycliste de Montréal,
  - Clásica San Sebastián.
- Categorie B:
  - Les Boucles de la Seine,
  - Grote Scheldeprijs,
  - Omloop Het Volk (nu Omloop Het Nieuwsblad),
  - Giro del Lazio,
  - Giro dell'Appennino,
  - Coppa Bernocchi,
  - Giro del Veneto,
  - Giro di Romagna,
  - Giro della Toscana,
  - Gran Premio Industria e Commercio di Prato,
  - Giro di Campania,
  - Trofeo Matteotti,
  - Giro della Provincia di Reggio Calabria (nu Giro della Città Metropolitana di Reggio Calabria),
  - E3 Saxo Classic (voorheen E3 Harelbeke, E3 Prijs Harelbeke en Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke),
  - Dwars door Vlaanderen (voorheen Dwars door België en zelfs een tweedaagse),
  - Brabantse Pijl/Flèche Brabançonne,
  - Grand Prix de Fourmies,
  - Bretagne Classic (voorheen Grand Prix Ouest France-Plouay).

Daarnaast zijn er nog een aantal belangrijke eendagswedstrijden die niet echt als klassiekers kunnen aanzien worden, met name de internationale kampioenschappen, de grote tijdritten en twee 'speciale' koersen, namelijk Bordeaux-Paris, de Marathon van de Weg, en Le Strade

Bianche met zijn uitgebreide gravelstroken. We voegen deze wedstrijden toe om naast een klassement van de beste klassieke renner bij uitbreiding een klassement van de beste eendagsrenner te kunnen opmaken. Hieronder volgt de lijst met telkens de bijhorende waarderingsfactor:

- Olympische wegrit in lijn (20 punten[9]),
- Wereldkampioenschap op de weg, rit in lijn (waarderingsfactor 15[10]),
- Olympische tijdrit op de weg (waarderingsfactor 10[11]),
- Wereldkampioenschap tijdrijden op de weg (waarderingsfactor 7),
- Grand Prix des Nations (vroeger het officieuze wereldkampioenschap tijdrijden, waarderingsfactor 7)[12],
- Bordeaux-Paris (waarderingsfactor 7),
- Gran Premio (Citta di) Lugano (waarderingsfactor 5, de traditionele herkansing van de Grand Prix des Nations),
- Europees kampioenschap op de weg, rit in lijn (waarderingsfactor 5),
- Strade Bianche (waarderingsfactor 5).

Ik bekijk van nabij de volgende (gecombineerde) categorieën, zowel in absoluut aantal als gewaardeerd:

- Topklassiekers: namelijk de Monumenten samen met de Desgrange Colombo klassiekers en de Amstel Gold Race,
- Klassiekers uitgebreid: de vorige categorie aangevuld met de ‘nationale’ klassiekers,
- Eendagskoersen inbegrepen: met de eendagskoersen erbij.

Naast de reeds vermelde klassementen, de beste klassieke renner(s) en de beste eendagsrenner(s), probeer ik ook te bepalen wie recht zou hebben op de titel ‘koning van de kasseien’. Hiervoor tellen volgende wedstrijden:

- Ronde van Vlaanderen,
- Paris-Roubaix,
- Gent-Wevelgem,
- Omloop Het Volk/Nieuwsblad,
- E3 Saxo Classic (Harelbeke),
- Dwars door Vlaanderen.

9 De hoogste waardering, omdat de bijhorende titel vier jaar geldig is (en in zekere mate zelfs voor altijd, Olympisch kampioen is men voor eeuwig), maar vooral omdat in zowat alle sporten (behalve voetbal) een Olympische titel als de hoogst mogelijke bekroning geldt en de sporten die (nog) niet op het programma staan, dromen er ooit bij te zijn, denk maar aan het veldrijden. Trouwens, in de minder traditionele wielerlanden zijn de Tour de France en de Olympische Spelen, en in mindere mate Paris-Roubaix, de meest gekende en gewaardeerde wielerwedstrijden. Enkel pertinent en in aanmerking te nemen sinds de Spelen open staan voor beroepsrenners.

10 Gezien de visibiliteit van de trui, een heel seizoen gedragen, waardeer ik een wereldtitel duidelijk hoger dan een Monument.

11 In essentie dezelfde argumentatie als voor de rit in lijn.

12 Er was binnen de redactie uitgebreide discussie of grote tijdritten als ‘eendagswedstrijden’ kunnen aanzien worden. De ene visie was dat eendagswedstrijden koersen betwist in peloton moeten zijn, de andere dat eendagswedstrijden gewoon koersen zijn die in een wedstrijd op een dag verreden worden. Als auteur opteerde ik voor deze tweede opinie. Er is wel in overleg besloten de tijdritten te beperken tot de Olympische tijdrit, het wereldkampioenschap, de Grand Prix des Nations en de Gran Premio Lugano. De andere werden niet weerhouden wegens te korte bestaansduur (GP Martini, GP de Suisse) of te weinig prestige, vooral bij de andere eendagsspecialisten (Forlí-Castrocaro, Manche-Océan, evenals de hedendaagse Chrono des Nations en het Europees kampioenschap).

Het valt ongetwijfeld op dat ik heel veel Italiaanse wedstrijden weerhouden heb[13], liefst zestien voor het klassieke gedeelte, Monumenten inbegrepen. De verklaring hiervoor is eerder eenvoudig. Italië is een groot, letterlijk en figuurlijk, wielerland, met een lange historiek, dat in tegenstelling tot Frankrijk (en Spanje) eerder op eendagswedstrijden dan op rittenkoersen[14] mikte. Daardoor zijn er dan ook zoveel Italiaanse (semi)klassiekers met naam en faam. Hoogstens kan het vreemd gevonden worden dat er niet meer Belgische wedstrijden een hoger statuut hebben.

Tot slot ben ik er mij van bewust dat de keuze van de weerhouden wedstrijden en zeker de toekenning van de waarderingsfactoren een ruime arbitraire kant heeft en dat de waarde (en waardering) van de wedstrijden doorheen de tijd varieert, denken we maar aan de evolutie van Paris-Bruxelles en Paris-Tours in de ene zin en de Amstel Gold Race (en eigenlijk ook de Ronde van Vlaanderen en Liège-Bastogne-Liège) in de andere. In die zin zijn eigenlijk alle vergelijkingen over de tijd heen sterk te relativeren. Maar volgens mij gaat in dit specifieke geval het ene het andere compenseren en zal de invloed ervan op de conclusies beperkt zijn (en desnoods aangegeven worden). In ieder geval zijn de keuzes van wedstrijden en waarderingsfactoren zo neutraal mogelijk gemaakt en in geen geval met de doelstelling een bepaald resultaat te bekomen.

Genoeg uitleg, bekijken we nu de resultaten, te beginnen met hieronder de twintigste eeuw.

	Eddy Merckx	Rik Van Looy	Roger De Vlaeminck	Fausto Coppi	Jacques Anquetil	Sean Kelly
Monumenten						
Milano-Sanremo	7	1	3	3		2
Ronde van Vlaanderen	2	2	1			
Paris-Roubaix	3	3	4	1		2
Liège-Bastogne-Liège	5	1	1		1	2
Giro di Lombardia	2	1	2	5		3
	19	**8**	**11**	**9**	**1**	**9**
Desgrange Colombo + Amstel Gold Race						
Flèche Wallonne	3	1	1	1		

13 Ook hierover is binnen de redactie gedebatteerd zonder tot eensgezindheid te komen. Er werd aangevoerd dat de verhouding 16 Italiaanse Monumenten en klassiekers tegenover slechts 11 Belgische en 7 Franse redelijk scheefgetrokken lijkt en dat mijn Italiaanse contacten misschien te chauvinistisch zijn. Of zijn wij het, die ons te kort gedaan voelen met 'maar' 11 Belgische wedstrijden? De auteur voelt zich echter in zijn selectie ondersteund door Velo Plus 1988. Hier vinden we in totaal, klassiekers buiten categorie (het begrip Monumenten bestond nog niet) en eerste categorie samen, 15 Belgische, 7 Franse en 24 Italiaanse wedstrijden. Dus eerder zijn er één of twee Franse klassiekers te veel (als we van deze verhouding uitgaan), maar het aantal Italiaanse ligt zeker in lijn met Velo Plus.
Een verdere complicatie is dat een aantal van deze 'nationale' klassiekers, Les Boucles de la Seine zo goed als permanent en een aantal Italiaanse wedstrijden in functie van het nationaal kampioenschap, voorbehouden waren aan een nationaal deelnemersveld. Gezien de hoge kwaliteit van dat toenmalige deelnemersveld, dat minstens de vergelijking kon doorstaan met dat van andere wedstrijden die officieel wel open stonden voor buitenlanders, maar de facto ook een zo goed als zuiver nationaal deelnemersveld hadden, behoud ik ook deze wedstrijden in mijn vergelijking. Anderzijds, wanneer de (meestal) laatste proef van het Italiaans kampioenschap onder de vorm van een tijdrit betwist wordt, houd ik met dit resultaat geen rekening, zomin bij de klassiekers (in lijn) als bij de eendagswedstrijden. Een dergelijke proef kan immers zomin aanzien worden als 'in lijn' of als 'grote' tijdrit. Hierdoor is enkel Fausto Coppi getroffen die een van zijn drie zeges in de Tre Valli Varesine en zijn zege in de Coppa Bernocchi verliest. Dit heeft echter geen invloed op de conclusies.
14 Eigenlijk heeft enkel de Giro, en met enige goede wil Tirreno-Adriatico, een lange geschiedenis.

	Eddy Merckx	Rik Van Looy	Roger De Vlaeminck	Fausto Coppi	Jacques Anquetil	Sean Kelly
Paris-Bruxelles (Brussels Cycling Classic)	1	2	1			
Paris-Tours		2				1
Amstel Gold Race	2					
	6	**5**	**2**	**1**	**0**	**1**
Klassiekers						
Rund um den Henninger Turm	1					
Züri Metzgete			1			
Grand Prix Peugeot - Trophée Stan Ockers						
Gent-Wevelgem	3	3			1	
Milano-Torino			2			
Tre Valli Varesine	1			2		
Giro del Piemonte	1		1			
Giro dell'Emilia	1		1	3		
GP Québec						
GP Montréal						
Clásica San Sebastián						
Boucles de la Seine						
Scheldeprijs	1	2	1			
Omloop Het Volk/ Nieuwsblad	2		1			
Giro del Lazio			2			
Giro dell'Appennino				1		
Coppa Bernocchi		2				
Giro del Veneto			1	3		
Giro di Romagna				3		
Giro della Toscana			1	1		
G.P. Industria e Commercio di Prato						
Trofeo Matteotti			1			
Giro di Campania			1	2		
Giro della Provencia di Reggio Calabria				1		
E3-Prijs		4	1			
Dwars door Vlaanderen						
Brabantse Pijl	1		1			
GP Fourmies	1					
Bretagne Classic Ouest Plouay						1
	12	**11**	**15**	**16**	**1**	**1**

	Eddy Merckx	Rik Van Looy	Roger De Vlaeminck	Fausto Coppi	Jacques Anquetil	Sean Kelly
Eendagskoersen						
Olympic in lijn						
WK in lijn	3	2		1		
Olympic tijdrijden						
WK tijdrijden						
GP des Nations	1			2	9	1
Bordeaux-Paris					1	
GP de Lugano	1			3	7	1
EK in lijn						
Strade Bianche						
	5	**2**	**0**	**6**	**17**	**2**
Topklassiekers	**25**	**13**	**13**	**10**	**1**	**10**
Klassiekers uitgebreid	**37**	**24**	**28**	**26**	**2**	**11**
Eendagskoersen inbegrepen	**42**	**26**	**28**	**32**	**19**	**13**
Kasseienkoersen	**10**	**12**	**7**	**1**	**1**	**2**
Topklassiekers gewogen	**232**	**115**	**124**	**97**	**10**	**97**
Klassiekers gewogen	**282**	**154**	**179**	**155**	**15**	**100**
Eendagskoersen inbegrepen gewogen	**339**	**184**	**179**	**199**	**120**	**112**

De eerste conclusie is de evidentie zelve: Eddy Merckx steekt er met kop en schouders boven uit. Het hoogste aantal Monumenten, het hoogste aantal in de categorie Desgrange Colombo klassiekers en equivalent, het hoogste aantal topklassiekers, het hoogste aantal klassiekers uitgebreid, het hoogste aantal klassiekers en eendagskoersen samen en in al deze categorieën, bijna uiteraard, het hoogste aantal punten.

Vervolgens wordt het wat minder eenduidig. Op nationaal vlak valt het nog een beetje mee. Roger De Vlaeminck scoort het hoogst in de categorie klassiekers, in alle domeinen zowel op gebied van aantal als van waardering. Van Looy won wel evenveel topklassiekers en in zijn voordeel pleit ook dat hij de enige is, en waarschijnlijk voor altijd[15], die de acht Desgrange Colombo klassiekers won. Voor mij is dit rekening houdend met de andere criteria echter onvoldoende, ik aanzie Roger De Vlaeminck als de beste Belgische klassieke renner, na Eddy Merckx. Rik wordt vooral genekt door zijn gebrek aan uitslagen in de Italiaanse 'nationale' klassiekers.

Als eendagsrenner ligt het dan weer omgekeerd. Hier geef ik (nipt) de voorkeur aan de Keizer van Herentals. Roger wint in totaal dan wel twee eendagswedstrijden meer, maar Rik Van Looy haalt meer punten en vooral, is tweevoudig Wereldkampioen. Het ontbreken van die titel is toch een serieus hiaat in het palmares van 'Monsieur Paris-Roubaix', een manco dat ik hier doorslaggevend vind.

15 Terwijl het in tegenstelling tot een aantal jaren geleden meer en meer denkbaar is dat Tadej Pogačar de vijf Monumenten kan winnen, zie ik hem niet direct een serieuze poging doen om Paris-Tours en de Brussels Cycling Classic te winnen. Voor Mathieu van der Poel zullen de Giro di Lombardia en heel waarschijnlijk ook Liège-Bastogne-Liège bijna zeker te zwaar blijken.

Internationaal ligt het nog gecompliceerder. Sean Kelly is duidelijk geen partij voor de Belgen, Fausto Coppi is dat wel. Roger De Vlaeminck blijft als klassiek renner het nummer twee, maar de Campionissimo haalt wel twee zeges en één puntje meer dan Rik Van Looy. Toch plaats ik onze landgenoot boven hem. Coppi moet het vooral hebben van zijn uitgebreid palmares in de Italiaanse klassiekers en heeft slechts drie Monumenten en vier Desgrange Colombo klassiekers gewonnen. Meer nog, van al zijn klassieke zeges zijn er amper twee buiten Italië behaald, Paris-Roubaix en de Flèche Wallonne. De grotere diversiteit van het palmares van Rik Van Looy doet hier voor mij de balans in zijn voordeel overhellen.

Als eendagsrenner is er echter geen discussie mogelijk, Fausto Coppi wordt enkel overtroffen door Eddy Merckx. Met een wereldtitel en zijn zeges tegen het uurwerk diept hij zijn voorsprong op Van Looy verder uit en steekt ook Roger De Vlaeminck, die hier geen extra punten scoort, voorbij.

Opvallend is de score van Jacques Anquetil. Ook al heeft hij amper een klassiek palmares, met zijn zestien zeges tegen het uurwerk, een amper voorstelbaar aantal, scoort hij uiteindelijk als eendagsrenner hoog, Hij presteert zelfs duidelijk beter dan onder meer Louison Bobet en zou zich tussen Felice Gimondi en Bernard Hinault plaatsen, met telkens slechts enkele punten verschil. Hij hoort dus ook op dit gebied, en niet enkel als ronderenner, bij de top van zijn generatie.

En nog een laatste item. Met twaalf zeges in de kasseienkoersen is Van Looy de beste van de twintigste eeuw, beter dan De Vlaeminck (7) én Merckx (10).

En zo komen we aan de volgende vraag, hoe zien de kampioenen van de twintigste eeuw eruit als we ze vergelijken met de nieuwe heersers in het eendagswerk Tadej en Mathieu. Hieronder hun resultaten, samen met die van zowel de beste (Boonen en Gilbert) als van de ‘huidige’ (Van Aert en Evenepoel) Belgen. Opnieuw wil ik erop wijzen dat vergelijkingen over de tijden heen moeilijk te maken zijn en eigenlijk weinig pertinent zijn, omdat te veel factoren te grondig veranderen, maar vermits zowat iedereen er zich aan bezondigt, waarom niet.

	Tadej Pogačar	Mathieu van der Poel	Tom Boonen	Philippe Gilbert	Wout van Aert	Remco Evenepoel
Monumenten						
Milano-Sanremo	1	2			1	
Ronde van Vlaanderen	3	3	3	1		
Paris-Roubaix		3	4	1	1	
Liège-Bastogne-Liège	4			1		2
Giro di Lombardia	5			2		
	13	**8**	**7**	**5**	**2**	**2**
Desgrange Colombo + Amstel Gold Race						
Flèche Wallonne	2			1		
Paris-Bruxelles (Brussels Cycling Classic)			2			1
Paris-Tours				2		
Amstel Gold Race	1	1		4	1	1
	3	**1**	**2**	**7**	**1**	**2**

	Tadej Pogačar	Mathieu van der Poel	Tom Boonen	Philippe Gilbert	Wout van Aert	Remco Evenepoel
Klassiekers						
Rund um den Henninger Turm						
Züri Metzgete						
Grand Prix Peugeot - Trophée Stan Ockers						
Gent-Wevelgem			3		1	
Milano-Torino						
Tre Valli Varesine	2					
Giro del Piemonte				2		
Giro dell'Emilia	1					
GP Québec				1		
GP Montréal	2					
Clásica San Sebastián				1		3
Boucles de la Seine						
Scheldeprijs			2			
Omloop Het Volk/ Nieuwsblad		1		2	1	
Giro del Lazio						
Giro dell'Appennino						
Coppa Bernocchi						1
Giro del Veneto						
Giro di Romagna						
Giro della Toscana						
G.P. Industria e Commercio di Prato						
Trofeo Matteotti						
Giro di Campania						
Giro della Provencia di Reggio Calabria						
E3-Prijs		3	5		2	
Dwars door Vlaanderen		2	1			
Brabantse Pijl		1		2		1
GP Fourmies				1		
Bretagne Classic Ouest Plouay					1	
	5	**7**	**11**	**9**	**5**	**5**
Eendagskoersen						
Olympic in lijn						1
WK in lijn	2	1	1	1		1
Olympic tijdrijden						1

	Tadej Pogačar	Mathieu van der Poel	Tom Boonen	Philippe Gilbert	Wout van Aert	Remco Evenepoel
WK tijdrijden						3
GP des Nations						
Bordeaux-Paris						
GP de Lugano						
EK in lijn	1					
Strade Bianche	4	1		1	1	
	7	**2**	**1**	**2**	**1**	**5**
Topklassiekers	**16**	**9**	**9**	**12**	**3**	**4**
Klassiekers uitgebreid	**21**	**16**	**20**	**21**	**8**	**9**
Eendagskoersen inbegrepen	**28**	**18**	**21**	**23**	**9**	**14**
Kasseienkoersen	**3**	**12**	**16**	**4**	**4**	**0**
Topklassiekers gewogen	**151**	**87**	**84**	**99**	**27**	**34**
Klassiekers gewogen	**176**	**108**	**123**	**134**	**42**	**55**
Eendagskoersen inbegrepen gewogen	**231**	**128**	**138**	**154**	**47**	**121**

Opnieuw is de eerste conclusie duidelijk: ook hier steekt Pogačar er duidelijk bovenuit, zowel in de klassiekers als in het volledige eendagsgamma. De volgende vaststelling is al even evident: Boonen en Gilbert kunnen Van Looy en De Vlaeminck niet bedreigen, zomin in het klassieke werk als in het geheel van de eendagswedstrijden. Over de Belgen actief op dit moment, en dan zeker wat betreft het klassieke werk, zwijgen we beter, ondanks de zeges dit jaar van Wout in Paris-Roubaix en Remco in de Amstel Gold Race. Rik en Roger blijven dus telkens de beste Belgen uit de geschiedenis, achter Merckx.

Internationaal blijft enkel De Vlaeminck Pogačar (voorlopig) nog net voor als klassieke renner, de Sloveen heeft ondertussen al meer Monumenten gewonnen dan Roger en Rik, en doet het al duidelijk beter in de topklassiekers dan onze landgenoten. Ook Van der Poel heeft in het aantal Monumenten Van Looy reeds bijgehaald, al heeft hij op het geheel van de klassiekers nog een ruime achterstand en wil ik voor hem hetzelfde voorbehoud maken als voor Fausto Coppi: zijn klassiek palmares is onvoldoende divers om als betere klassieke specialist dan onze landgenoten aanzien te kunnen worden. Vooraleer ik die stap wil zetten, moet hij ofwel een ruime voorsprong in aantal en waardering opgebouwd hebben ofwel een vierde van de vijf Monumenten winnen. De Sloveen is daar ondertussen in geslaagd en lijkt op weg naar de Heilige Graal, alle vijf, voor de Nederlander lijkt dit moeilijk haalbaar.

In het globale klassement van de eendagsrenners is er minder discussie. Pogačar is zowel onze beide landgenoten als Fausto Coppi voorbij. De enige vraag die echt blijft is, kan hij ook Eddy Merckx bijhalen en mogelijk voorbijsteken en zo ja wanneer? De toekomst zal het uitwijzen.

Enkele markante vaststellingen. Philippe Gilbert doet het in beide domeinen beter dan Tom Boonen. Laatstgenoemde heeft dan wel meer Monumenten gewonnen, maar slechts twee verschillende, tegen vier voor zijn rivaal. Anderzijds heeft Boonen wel Van Looy (en Museeuw, die de Keizer had geëvenaard) onttroond als de kasseienspecialist met 16 overwinningen tegen 12. Enkel Mathieu van der Poel zou hier een bedreiging kunnen vormen, al heeft hij met 12 zeges nog een flinke achterstand. Het (gedeelde) Paris-Roubaix record van Roger en Tom zou dan weer een dezer jaren in gevaar kunnen komen.

En nu een ontnuchterende vaststelling voor ons Belgen, in het klassieke werk, en meer nog in onze eigen specialiteit, de kasseien, zijn we maar meelopers meer. De scores van Evenepoel en Van Aert zijn op dat gebied ontluisterend. Remco komt door zijn prestaties in de kampioenschappen nog behoorlijk voor de dag als eendagsrenner, hij beconcurreert daardoor in dit domein Van der Poel en nadert op Boonen en Gilbert (en op Anquetil), maar de resultaten van Wout zijn qua overwinningen desastreus, en daaraan verandert zijn recente zege in Paris-Roubaix niets[16]. Het is duidelijk dat zijn faam en populariteit komen van zijn uitstraling, strijdlust en zijn werk in dienst van anderen, niet van zijn overwinningen, zoals de grote baas van Red Bull-BORA-hansgrohe, Ralph Denk, recent in een interview[17] in Het Nieuwsblad suggereerde.

Ter afsluiting kom ik tot de volgende conclusies.

Ik kan geen volledig uitsluitsel geven wie achter Merckx de beste Belgische klassieke of eendagsrenner is, Rik Van Looy of Roger De Vlaeminck. Persoonlijk houd ik het op Roger in de klassiekers en Rik in het geheel van de eendagswedstrijden, maar afhankelijk van voor wie je het meeste sympathie hebt of welke criteria, wedstrijden of waarderingsfactoren je in aanmerking neemt, zijn andere conclusies perfect verdedigbaar. Dat zij echter de Belgische nummers twee en drie zijn, zowel in het klassiek als in het eendagswerk, daarover is dan weer geen twijfel mogelijk.

Internationaal gezien komen ze beiden als eendagsrenners duidelijk achter Coppi en Pogačar, maar op het klassieke vlak is de rangorde van dit viertal nog even een heel klein beetje vatbaar voor discussie en interpretatie. Waarschijnlijk zal de Sloveen hieraan in de nabije toekomst helemaal een einde maken en zich zonder discussie op de tweede plaats nestelen, nu al moet hij enkel nog Roger als klassiek renner naast zich dulden. Maar opnieuw, dat Rik en Roger beiden tot de internationale top vijf behoren, zowel voor de klassieke als voor de eendagswedstrijden, is een zekerheid.

16 Dit kan een streng oordeel lijken, maar een groot kampioen wordt men in mijn ogen enkel door grote overwinningen, niet door ereplaatsen, hoeveel ook en ongeacht tegen wie behaald. En die grote overwinningen zijn er nog altijd te weinig.

17 “Jullie, Vlamingen, zijn echt ongelooflijk”: uitgebreid gesprek met Ralph Denk, de nieuwe grote baas van Remco Evenepoel, door Wim Vos, Het Nieuwsblad 27/01.2026, https://www.nieuwsblad.be/sport/wielrennen/jullie-vlamingen-zijn-echt-ongelooflijk-uitgebreid-gesprek-met-ralph-denk-de-nieuwe-grote-baas-van-remco-evenepoel/124935961.html.

Factcheck: Het Luxemburgs kampioenschap

door Jan De Smet

Tijdens de tv-uitzending van de Flèche Brabançonne hadden Christophe Vandegoor en Jan Bakelants het over Kévin Geniets, de ex-kampioen van Luxemburg.

Die rijdt dit jaar in zijn gewone merkentrui van Groupama-FDJ met de Luxemburgse kleurenbandjes op de mouwen als gewezen nationaal kampioen. De laatste jaren waren we gewoon van hem in de Luxemburgse kampioenentrui te zien. “Hij heeft er thuis wel een stuk of zeven in de kast liggen”, zei Vandegoor.

Waarop Bakelants repliceerde dat je in Luxemburg een soort abonnement kan hebben op de titel waarmee hij waarschijnlijk alludeerde op het kleine aantal Luxemburgse profs waardoor je vrij gemakkelijk nationaal kampioen kan worden.

“Of”, zei Jan, “je moet doen zoals Kim Kirchen en de broers Schleck indertijd, en afspreken dat elk op zijn beurt kampioen mag worden.”

WAAIERS spitste zijn oren en trok op zoektocht.

Het klopt dat er inderdaad weinig variatie zit in de erelijst van het Luxemburgse kampioenschap op de weg. Sommige jaren hadden ze in Luxemburg ook maar één of twee profrenners. Nicolas Frantz werd bijvoorbeeld 12 maal na elkaar kampioen tussen 1923 en 1934. Marcel Ernzer werd driemaal kampioen op een rij en Charly Gaul zes keer kampioen waarvan viermaal na elkaar. Tussen 1966 en 1971 was het de beurt aan Edy Schutz. Lucien Didier was kampioen tussen 1977 en 1980 en Eugène Urbany van 1981 tot 1983. Hij werd opgevolgd door Enzo Mezzapesa van 1986 tot 1988 en nog eens in 1996[1].

En dan komen we aan de periode van Kim Kirchen en de broers Schleck. Kirchen werd kampioen in 1999, 2004 en 2006.

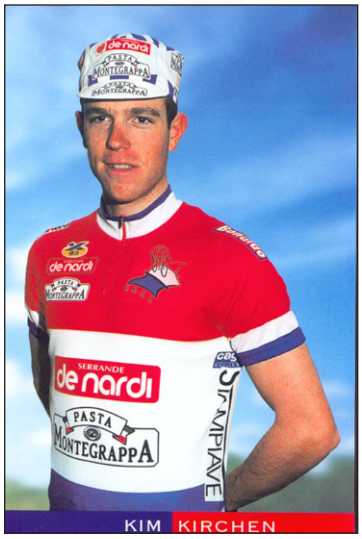

Driemaal Kim Kirchen als Luxemburgs kampioen op de weg. (Foto’s collectie JDS)

1 Er was geen Luxemburgs kampioen van 1991-1995.

Fränk Schleck werd dat in 2005, 2008, 2010, 2011 en 2014.

Vijfmaal Fränk Schleck als Luxemburgs kampioen. (Foto's collectie JDS)

Andy Schleck werd kampioen in 2009.

Andy werd slechts éénmaal nationaal kampioen. (Foto collectie JDS)

Daarna kwam Bob Jungels met titels in 2015-2019. Kévin Geniets werd slechts driemaal kampioen namelijk in 2020, 2021 en 2024. M.a.w. zeker geen zeven keer. Hij werd wel nog één keer nationaal kampioen tijdrijden.

Driemaal Kévin Geniets als Luxemburgs kampioen. (Foto's collectie JDS)

En ook van de afspraak tussen de broers Schleck en Kim Kirchen is zo op het eerste gezicht geen sprake. In 1999 waren de Schlecks nog geen prof. In 2004 won Kim Kirchen voor Fränk Schleck. Maar toen kwam Fränk pas piepen en ik denk niet dat er toen al een afspraak kon gemaakt worden met Kirchen. In 2005 werd Kirchen wel tweede na Fränk Schleck en voor Andy. In 2006 wisselden Fränk en Kim van plaats, Andy was opnieuw derde. Hier lijkt het erop dat er misschien afspraken waren. Bij de andere titels van een Schleck is er geen spoor meer van Kirchen onder andere omdat die na een hartstilstand in de Tour de Suisse stopte in 2010.

Maar misschien was er een afspraak dat de ene kampioen werd op de weg en de andere kampioen in het tijdrijden.

In de jaren dat Fränk kampioen werd op de weg waren respectievelijk Andy Schleck, Kirchen (2008), Andy, Christian Poos en Laurent Didier kampioen tijdrijden. In het jaar dat Andy kampioen (2009) was op de weg was Kim kampioen tijdrijden.

Dat er een soort 'gentlemen's agreement' was tussen de clan Schleck en Kim Kirchen lijkt mij dan ook eerder onwaarschijnlijk. Enkel 2005-2006 komen in aanmerking en eventueel 2008 en 2009 maar iets regelen in een tijdrit is toch minder eenvoudig dan bijvoorbeeld in een spurt.

Vader Johny Schleck werd in 1965 en 1973 Luxemburgs kampioen. We hebben slechts twee vage zwart-wit foto's gevonden van vader Schleck in kampioenentrui. Het brengt het geheel voor de familie Schleck op acht titels plus twee in het tijdrijden. Andy Schleck werd ook nog eens nationaal kampioen veldrijden bij de junioren.

Twee zeldzame foto's van Johny Schleck in zijn nationale kampioenentrui. Links in 1965, rechts in 1973. (Foto's Revue)

De familie Kirchen behaalde met Jean[2] (2x) en Kim (3x) in totaal 5 titels op de weg plus twee in het tijdrijden. Er was ook nog Victor Kirchen[3] die tweemaal tweede en eenmaal derde werd in de jaren 1927-1929 en er was Erny Kirchen[4] die tweede werd in 1974. Verder is er ook Jim Kirchen, broer van Jean Kirchen. Maar die behaalde geen podium op de Luxemburgse kampioenschappen op de weg. Jean Kirchen werd tweemaal nationaal kampioen veldrijden en Kim eenmaal bij de junioren.

2 De broer van Jean Kirchen, Bernard, is de grootvader van Kim Kirchen.
3 Voor zover er kon worden nagegaan geen familie van de andere Kirchens.
4 Erny Kirchen, zoon van Bernard, is de vader van Kim Kirchen.

Nog twee Luxemburgse kampioenen. Links Edy Schutz (6x) en rechts Roger Gilson (4x) tijdens de Tour van 1969. (Foto Miroir Sprint)

Factcheck: Een interview met Wilfried Reybrouck op Sporza

door Jan De Smet

Op 15 mei las ik het volgende op Sporza:

https://sporza.be/nl/2026/05/15/52-jaar-na-megastunt-als-amateur-keert-wilfried-reybrouck-terug-naar-zijn-formia-ik-had-nog-nooit-een-berg-gezien-1778837456311/

De spurt in de eerste rit van de Giro d'Italia met links winnaar Wilfried Reybrouck. (Foto Sport 70)

Daarin stonden toch wel een paar zaken die een factcheck verdienen.

In de inleidende tekst stond het volgende:

In je allereerste profkoers een etappe winnen in de Ronde van Italië. Het lijkt ondenkbaar, maar Wilfried Reybrouck slaagde erin in 1974. Als 'verplichte' buitenlander werd hij op het laatste moment nog opgetrommeld en meteen won hij de eerste rit. 52 jaar later is hij terug in Formia, waar hij nu zelfs ereburger is: "Ik had nooit gedacht dat ik hier nog ging terugkomen."

WAAIERS: Wat opzoekingswerk leerde dat Wilfried Reybrouck op 1 mei 1974 zijn proflicentie kreeg en al direct de 1 Mei-Prijs van Hoboken reed, hij werd er volgens de Gazet van Antwerpen 27ste [1]. Hij reed vervolgens de Giro della Puglia (7-11 mei) waar hij enkel de eerste drie ritten reed. De opgave was een gevolg van een val in de tweede en derde rit. In de tweede rit reed Baronchelli op een auto en Wilfried tuimelde mee op de grond. In de derde rit viel hij over Dalla Bona met als gevolg een scheur aan het oor. Wilfried: "Ik bloeide lik een swinne!"

1 Volgens een interview met Wilfried Reybrouck, verschenen in Sport 70 nr. 21 van 19 tot 25 mei 1974, p. 5 werd hij er 26ste.

Conclusie van WAAIERS: In je allereerste profkoers een etappe winnen in de Ronde van Italië. Klopt niet[2].

Broer Guido Reybrouck had er een aardige carrière opzitten met ritzeges in de Tour (6), Vuelta (4) en de Giro, Wilfried zette net zijn eerste stappen, in het Vlaamse amateurcircuit.

WAAIERS: Guido Reybrouck won 3 ritten in de Giro d'Italia naast de 6 in de Tour en 4 in de Vuelta.

Toch kreeg hij plots een uitnodiging voor de Giro. "In die tijd was het nog zo dat iedere ploeg met een buitenlander aan de start moest komen", legt Reybrouck uit.

WAAIERS: Voor WAAIERS was het de eerste keer dat van die regel gehoord werd. Dus werd eens gekeken naar de deelnemerslijst:

- *Molteni: 10 Belgen*
- *Bianchi: 8 Italianen, 1 Belg en 1 Colombiaan*
- *Brooklyn: 5 Italianen en 5 Belgen*
- *Dreher Forte: 10 Italianen*
- *Filcas: 8 Italianen en 2 Belgen*
- *Filotex: 8 Italianen, 1 Zwitser en 1 Deen*
- *Furzi: 7 Italianen, 1 Deen, 1 Zwitser en 1 Spanjaard*
- *Jolly: 7 Italianen, 1 Noor, 1 Colombiaan en 1 Zwitser*
- *KAS: 10 Spanjaarden*
- *Magniflex: 8 Italianen, 1 Zweed en 1 Nieuw-Zeelander*
- *Rokado: 6 Duitsers, 2 Belgen, 1 Luxemburger en 1 Nederlander*
- *Sammontana: 10 Italianen*
- *SCIC: 10 Italianen*
- *Zonca: 6 Italianen en 4 Zwitsers*

Wilfried Reybrouck in het roze. (Foto Sport 70)

Hier is niets te merken van zo een regel. Je zou nog kunnen stellen dat buitenlandse ploegen zoals Molteni en KAS niet aan deze regel moesten voldoen. Maar ook de Italiaanse ploegen Dreher Forte, Sammontana en SCIC waren volledig uit Italianen samengesteld.

Trouwens in datzelfde interview in Sport 70 is het verhaal van Wilfried Reybrouck toch iets anders. Wilfried, de elf jaar jongere broer van Guido, had in 1973, als dienstplichtige, vier overwinningen[3] *behaald bij de amateurs, hij was dus allesbehalve een veelwinnaar. Toch kon broer Guido via Vittorio Adorni een trainingsproef versieren in Italië. Maar na goed een week was Wilfried al terug naar Brugge 'gevlucht'. "Ik was er helemaal alleen", zei hij. "Ik kende geen spat Italiaans. Ik moest zelf voor mijn eten zorgen. En voor het materiaal. Ik vond het niet goed. Dan was ik beter als chauffeur in de Minnewaterkliniek."*

Maar Filcas-sportbestuurder Zanatta zat eind maart in zak en as: twee van zijn tien renners[4]*, waarschijnlijk Franco Ongarato en Franco Vian, waren niet beschikbaar. Zanatta nam contact op met Adorni en die op zijn beurt met Wilfried Reybrouck en Erik Serlet, drie zeges in 1973, uit Tielt. Wilfried wou er een Belg bij want alleen wou hij niet meer naar Italië.*

2 Ook Het Nieuwsblad van 16 mei 2026 neemt deze kwakkel over.
3 In een interview in de Gazet van Antwerpen van 17 mei 1974 p. 20 zegt Wilfried zes wedstrijden gewonnen te hebben in 1973. Velo 74 registreert er echter maar vier.
4 De Filcas-ploeg bestond uit: Attilio Benfatto, Claudio Bortolotto, Efrem Dall'Anese, Adriano Durante, Simone Fraccaro, Franco Ongarato, Alessio Peccolo, Luciano Rossignoli, Luigi Venturato en Franco Vian.

Conclusie van WAAIERS: Een regel waarbij elke ploeg minstens één buitenlander moet hebben bestond niet[5].

"Ik was twee minuten buiten tijd. Als de ploeg had gewacht, was ik binnen de tijd geweest, maar ze lieten me in de steek", baalt hij nog altijd een beetje.

WAAIERS: In Sport 70 staat dat hij 4'37" buiten tijd aankwam. Eerlijkheidshalve moeten we toegeven dat we de juiste uitslag niet konden terugvinden[6].

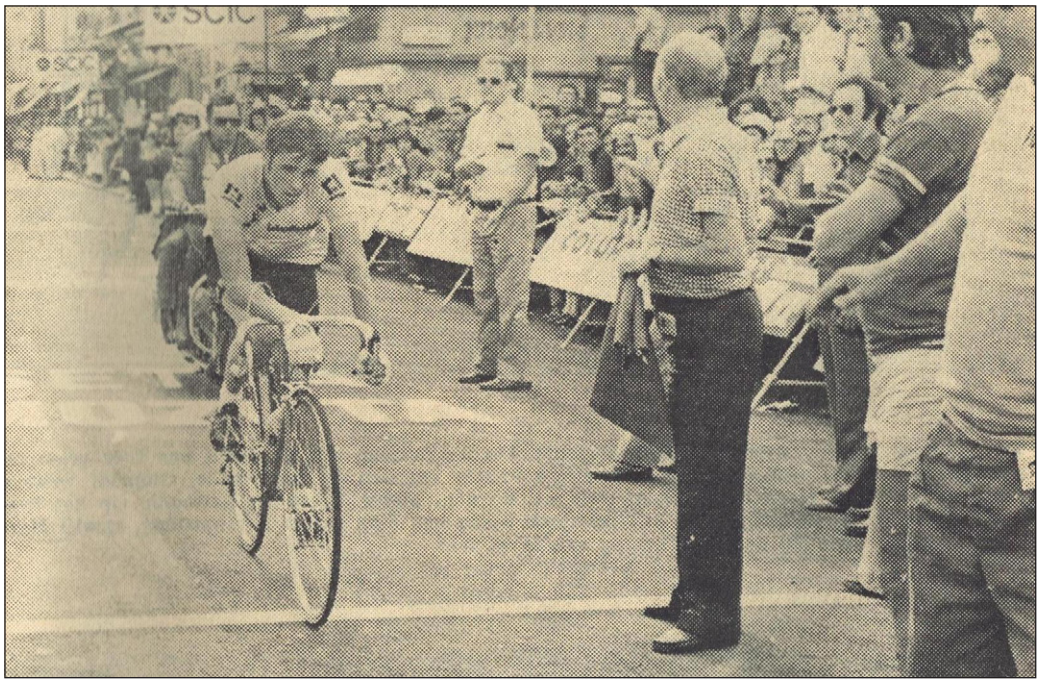

Wilfried Reybrouck komt buiten tijd aan in de derde rit. Het roze sprookje is ten einde. (Foto Sport 70)

In Het Nieuwsblad van 16 mei 2026 staat dan nog het volgende: "Lang zou de Giro niet duren voor Reybrouck. Op de tweede dag zat ik opnieuw klaar om te sprinten, maar de ploegmaats van De Vlaeminck hadden me langs beide kanten vast aan mijn broek: Paolini en Gualazzini, ik weet het nog goed. Ik zat nochtans goed, in het wiel van Bitossi. Maar tot een sprint kwam ik niet."

WAAIERS: Ercole Gualazzini was inderdaad een ploegmaat van Roger De Vlaeminck. Enrico Paolini reed echter voor SCIC.

Zeven seizoenen lang zou Reybrouck profwielrenner zijn. "Ik won nog een ritje in de Ronde van Nederland, voor Frans Verbeeck. En een ritje in de Ronde van Engeland.

WAAIERS: Wilfried Reybrouck bleef prof tot en met 1979. Hij reed achtereenvolgens voor Frisol-G.B.C., EBO-Cinzia, Bianchi, Bode Deuren-Shimano en Boule d'Or-Lano. Dus in totaal zes seizoenen en geen zeven zoals Het Nieuwsblad schrijft. Hij won ook nog de Omloop van het Waasland in 1978.

Dinsdag 21 mei 1974 stond het volgende in Het Belang van Limburg:

SAPRI - Maandag - Tijdens de rustdag waren er niet veel gebeurtenissen. Alleen werd officieel meegedeeld dat de renners, die te laat toekwamen in de derde rit, niet meer mochten vertrekken. Wilfried Reybrouck en zijn vriend Patrick [sic] Serlet kregen onmiddellijk hun

5 In Het Nieuwsblad van 16 mei 2026 staat het iets genuanceerder: "Schijnbaar was er nog een ploeg, Filcas, die een buitenlander zocht om de Giro te rijden. En zo kwamen ze bij mij terecht."
6 Waren eveneens buiten tijd: Erik Serlet, Ueli Sutter, Umberto Moretti, Luigi Scorza, Giovanni Dalla Bona en Enzo Brentegani.

vliegtuigticket maar ze moesten langs ‘n omweg naar huis. In de hoofdzetel van de rijwielgroep Filcas werden ze verwacht voor de ondertekening van een tweejaarscontract. Reybrouck dacht er geen ogenblik over na of het niet beter zou zijn nog even te wachten. Aan het nieuw contract zat inderdaad een fikse weddeverhoging vast. Dat had hij bereikt met drie dagen Giro, maar in die korte periode had hij de firma meer publiciteit bezorgd dan de andere renners van de ploeg in de eerste helft van het seizoen.

WAAIERS: In hoeverre dit bericht op waarheid berust is nog maar de vraag. Van Filcas was in het wielerpeloton van 1975 geen sprake meer.

Erik Serlet reed in 1975 voor Carlos Cycles en reed sporadisch als individueel nog in 1976. Hij beëindigde zijn carrière in april 1976. Zijn beste resultaat was een tweede plaats in de GP Wattrelos in 1975.

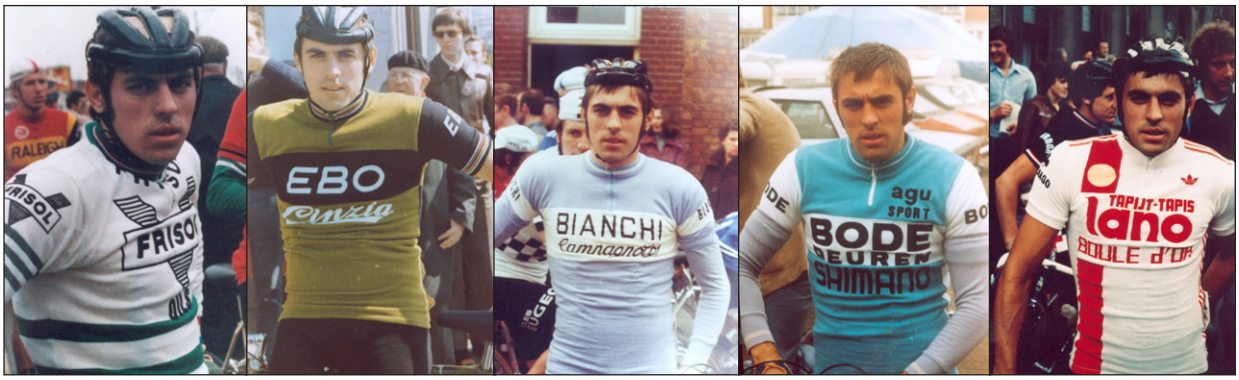

Wilfried Reybrouck bij zijn verschillende ploegen. (Foto’s Collectie JDS)

Erik Serlet in 1975.
(Foto Collectie JDS)

Posters in Miroir du Cyclisme (9)

door Jan De Smet

Vanaf februari 1972 tot en met september 1983 zat er in Miroir du Cyclisme een bijlage genaamd Miroir du Cyclisme encyclopédie – Le cyclisme de A à Z par Robert Descamps[1].

Op de achterkant van deze bijlage stond iedere keer een grote foto. Er zijn daar heel mooie exemplaren bij, alleen hebben wielerverzamelaars onvoldoende vrije muren om deze posters op te hangen. Vandaar dat ze meestal opgevouwen ergens op een boekenplank blijven liggen.

Om er toch te kunnen van genieten heb ik telkens een foto genomen van de poster zodat die hier in WAAIERS kan gepubliceerd worden. Perfect is de foto niet, het is niet evident om loodrecht op de poster te fotograferen en ik heb niet de professionele uitrusting om dit alsnog te kunnen realiseren.

Maar hopelijk is voor jullie, lezers, de kwaliteit voldoende. Het is de bedoeling om vanaf nu in elk nummer een aantal van die posters te publiceren. Hoeveel iedere keer zal een beetje afhankelijk zijn van het aantal bladzijden dat het WAAIERS-nummer dan al omvat.

Hier een volgende lading.

Nr. 214 (april 1976): Dietrich Thurau

Nr. 215 (mei 1976): Bernard Vallet

1 Een overzicht van de Encyclopédie is terug te vinden in Coups de Pédales nr. 158 p. 30.

Nr. 216 (juni 1976): Michel Laurent

Nr. 219[2] (juli 1976): Guy Sibille

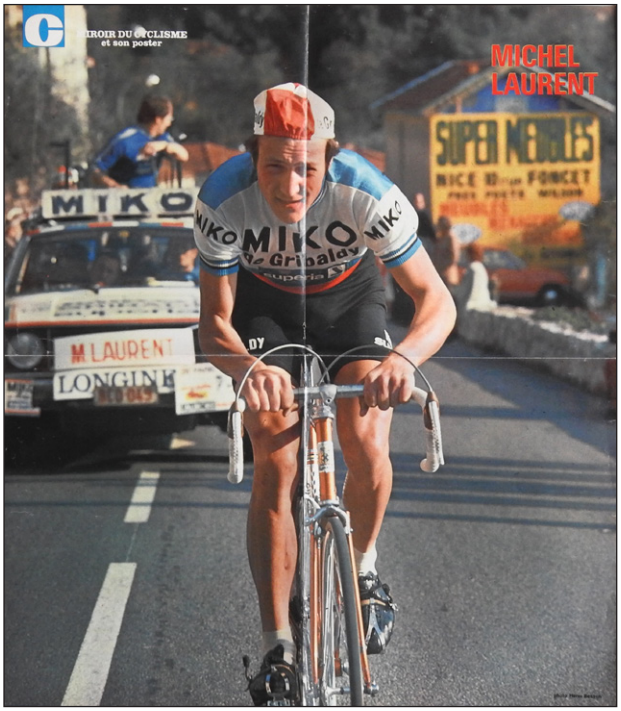

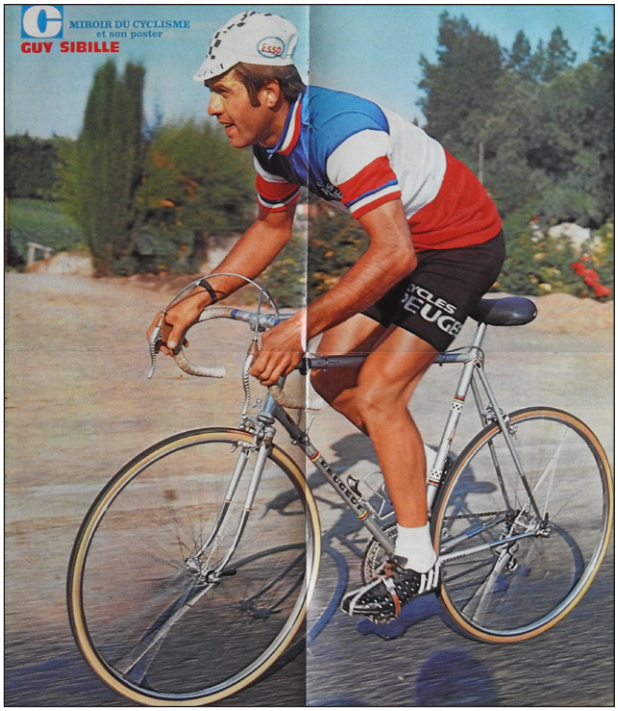

Nr. 221[3] (augustus 1976): Lucien Van Impe

Nr. 222 (september 1976): Le sommet

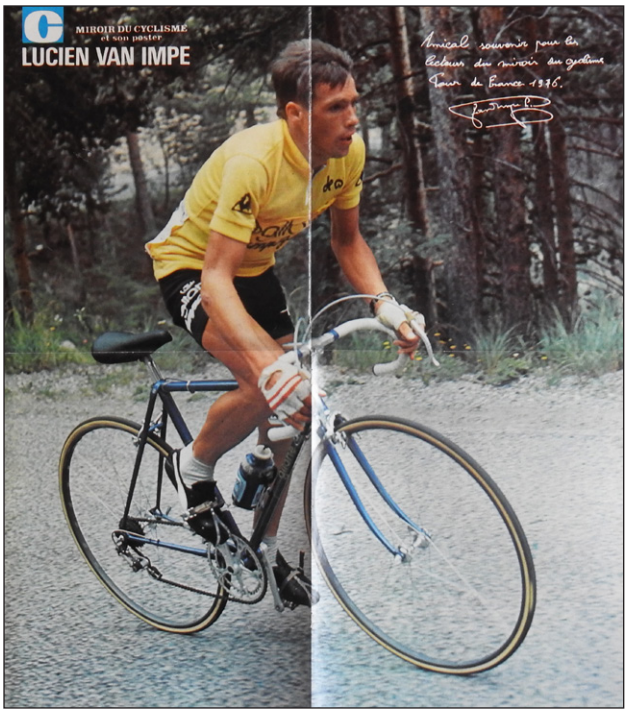

2 Er kon niet achterhaald worden of er effectief een poster 217 en 218 bestaat.
3 Er kon niet achterhaald worden of er effectief een poster 220 bestaat.

Weetjes

Beurzen

27ste Wieler- en voetbalbeurs Winksele-Delle in de parochiezaal van Delle, Mechelsesteenweg 1088, 3020 Winksele-Delle (de zaal ligt achter de kerk).

13/06/2026 van 8.30u tot 13.00u

Info en reservaties: Bert Hulleman: hulleman47@hetnet.nl

Wielerbeurs Roeselare in RSL op Post, Brugsesteenweg 44, 8800 Roeselare.

27/06/2026 van 9.30u tot 13.00u

Gratis toegang voor bezoekers.

Info: https://koersmuseum.be/nl/kalender/wielerbeurs

Wieler- en voetbalbeurs Deinze in de Zaal De Rekkelinge, Desiré Delcroixstraat 1C, Deinze.

12/09/2026 van 9.00u tot 12.30u

Info en reservaties: Bert Hulleman: hulleman47@hetnet.nl

Voetbal- en wielerbeurs Houten in de aula van College De Heemlanden, De Slinger 48, Houten

03/10/2026 van 9.15u tot 13.00u

Met vele standhouders en heel veel boeken,tijdschriften, memorabilia en bijna alles wat de verzamelaar zoekt.

Info en reservaties: Bert Hulleman: hulleman47@hetnet.nl

2de Wieler- en voetbalbeurs Dessel in het Parochiecentrum Witgoor, Meistraat 150, Dessel.

31/10/2026 van 9.00u tot 13.00u

Info en reservaties: Bert Hulleman: hulleman47@hetnet.nl

Boeken

Gidon van Glorie—Tongerse wielerlegendes uit de naoorlogse periode—deel 2

Prijs: € 42,50 (+ € 12,00 verzending).
Verkrijgbaar via: Stadsarchief en Tongerse boekhandels.
Auteur: Josy Deckers
Formaat: 21 x 29,7cm, 144 pagina's.
Voorstelling: 11 juni 2026 om 19u in de Feestzaal Stad Tongeren (inschrijven vóór 4 juni).

In deel 2 van 'Gidon van Glorie' nemen we u opnieuw mee doorheen de rijke wielergeschiedenis van Tongeren. Van de sterke generaties uit de jaren 1960-1980 tot de beloftevolle renners van de nieuwe generatie die zich vanaf de jaren 2010 aandienen. Absolute blikvanger is Tony Houbrechts, die met zijn indrukwekkende prestaties en palmares een bijzondere plaats inneemt binnen het Tongerse wielererfgoed.

Lucien Van Impe—Een biografie buiten categorie

Prijs: € 49,99 (+ € 3,00 per post België).
Verkrijgbaar via: www.sportmediashop.nl alsook op de aankomende wielerbeurzen.
Auteur: Filip Osselaer i.s.m. Lucien Van Impe
Formaat: 22 x 27cm harde kaft, 352 pagina's geïllustreerd

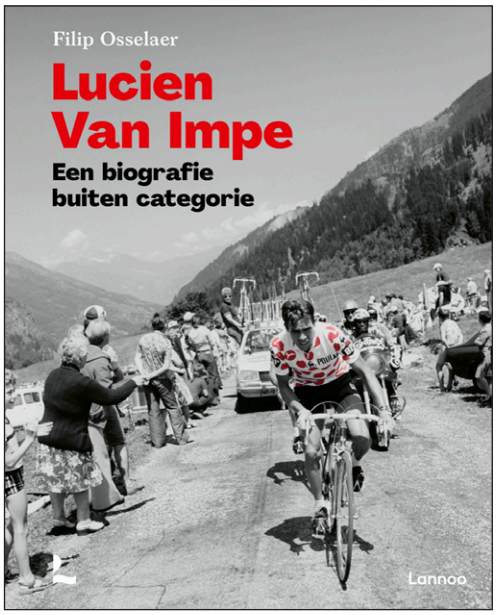

De ultieme biografie over de laatste Belg die de Tour won

Klein van gestalte maar groots van daden en karakter: de man die met souplesse en onverzettelijkheid de zwaarste cols bedwong.

Met zes bergtruien in de Ronde van Frankrijk is Lucien Van Impe een van de mythische bergkoningen van het internationale wielrennen. Filip Osselaer spreekt met de Kleine van Mere over zijn leven en carrière. Hij schetst een meeslepend portret van een renner die altijd trouw bleef aan zijn eigen opvattingen en koersstijl.

Il Leone della Zoppas: Giuseppe Soldi - Campione del Mondo - Uomo Vero.

The Lion of Zoppas: World Champion · True Man Knight of the Order of Merit of the Italian Republic

Le Lion de Zoppas: Champion du Monde - Homme Vrai

“Mijn vader, Giuseppe Soldi, maakte deel uit van het Italiaanse team dat die wedstrijd won in Lasarte, Spanje, in september 1965 – samen met Pietro Guerra, Luciano Dalla Bona en Mino Denti. Ze versloegen Spanje met 27 seconden in een storm die de tribunes verwoestte.

Het jaar daarna reed Giuseppe als prof bij Bianchi-Mobylette en stond aan de start van Milaan-San Remo naast een jonge Eddy Merckx. Na één jaar zette hij een stap terug, keerde terug naar het amateurwielrennen, won meer dan 150 koersen maar sprak nooit publiekelijk over het wereldkampioenschap – zelfs niet tegen zijn familie.

Hij overleed op 6 juli 2025. De regenboogtrui die hij zestig jaar verborgen had gehouden, werd door kleinzoon Nicolò en zoon Luca geschonken aan het Museo del Ghisallo.

Luca Soldi schreef de biografie van zijn vader – Il Leone della Zoppas / The Lion of Zoppas – gepubliceerd in zes talen op Amazon KDP.

Het verhaal verscheen onlangs in MARCA en El Español, en PezCycling News publiceerde in april een uitgebreid artikel.

Luca heeft geen commercieel belang bij dit boek. Zijn enige doel is dat het verhaal van zijn vader de mensen bereikt die het werkelijk kunnen waarderen.

Het boek is te verkrijgen in verschillende talen maar voor de lezers van WAAIERS houden we het op deze twee:

English: amazon.com/dp/B0GRR2G6W3

Français: amazon.fr/dp/B0GRV6SG7F

Alle informatie is ook beschikbaar op: beacons.ai/thelionofzoppas

FAEMA Espresso's, wielericonen en ruim 1200 zeges op de weg
DEEL 3 1960 Eindelijk Wereldkampioen

Prijs: € 40,00 (€ 48,00 per post in België en € 45,00 per post in Nederland).

Verkrijgbaar via: www.sportmediashop.nl alsook op de aankomende wielerbeurzen.

Auteurs: Patrick Feyaerts en Jan De Smet

Formaat: 21 x 29,7cm, 186 pagina's ruim geïllustreerd

FAEMA, een naam vol nostalgie, zeker voor alle zestig-(en zeventig)plussers onder de (Belgische) wielerliefhebbers, en vandaag nog altijd een begrip voor alle barista's.

FAEMA, in drie periodes 14 jaar in de wielerpelotons, tussen 1955 en 1979. En in die periode zowat alles gewonnen wat er te winnen was, wereldtitels, grote en kleinere rittenkoersen, klassiekers en semiklassiekers, etappezeges, kermiskoersen en criteriums. In totaal ruim over de 1200 zeges op de weg.

In dit deel III zien we hoe FAEMA, of eerder EMI, afscheid neemt van Charly Gaul, ondertussen over zijn hoogtepunt, en van Learco Guerra, meer en meer sukkelend met zijn gezondheid. Er wordt nu volledig de kaart Rik Van Looy getrokken, Leon Vandaele, Gilbert Desmet en Jos Hoevenaers zijn er niet meer bij, evenmin als Hilaire Couvreur.

In hun plaats komen betrouwbare helpers als Edgard Sorgeloos en Raymond Impanis die zich volledig in dienst van hun kopman stellen. Ook Willy Schroeders keerde na een jaar bij Groene Leeuw terug. Van Looy maakte het dan ook volledig waar en na een eerder mislukt voorseizoen maakte hij in Leipzig alles goed en werd eindelijk Wereldkampioen. In het rondewerk ging het dan weer minder. In 1960 werden de rood-witte en blauw-witte kleuren verdedigd door de uittredende winnaars van de drie grote rondes, Gaul bij EMI, Suárez en Bahamontes bij FAEMA. Het werd echter een totale flop en Gaul en Bahamontes zouden eind 1960 de ploeg verlaten.

Leo van Vliet–Ken niet bestaat niet–30 jaar Amstel Gold Race

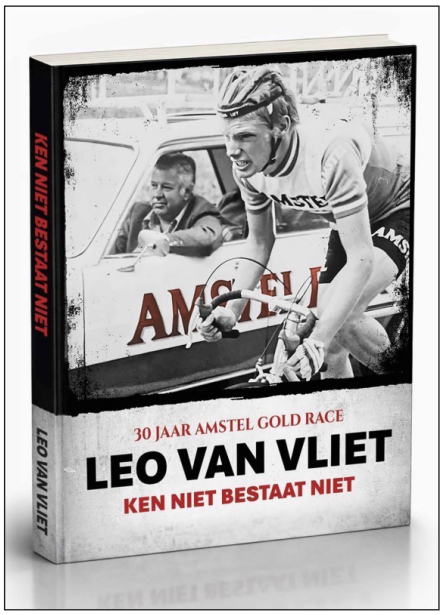

Prijs: € 19,00 (+ € 3,00 per post België).

Verkrijgbaar via: www.sportmediashop.nl alsook op de aankomende wielerbeurzen.

Auteur: Leo van Vliet

Formaat: 24 x 30cm paperback, 120 pagina's geïllustreerd

Dertig jaar was Leo van Vliet koersdirecteur van de Amstel Gold Race en nu vindt hij het mooi geweest.

Hij was profwielrenner, ondernemer en organisator van 's lands enige wielerklassieker en in die hoedanigheden en in al die jaren heeft één begrip nooit vat op hem kunnen krijgen.

Voorspelbaarheid.

Van Vliet deed alles op zijn manier en daar kun je veel tot van alles over zeggen, maar niet dat 't saai was. Als ongeleide duizendpoot raasde hij door het leven, altijd jagend op doelen die voor anderen onbereikbaar leken. Hij was avonturier op de fiets, recyclingambassadeur in het familiebedrijf en visionair van de Amstel Gold Race, de koers die door hem een stormachtige ontwikkeling heeft doorgemaakt.

Je zou er een boek over kunnen schrijven.

En dat is dus ook gebeurd. Een kleurrijk relaas vol bonte anekdotes en foto's die hun eigen verhaal vertellen, over een man die maniakaal werd gedreven door wilskracht en doorzettingsvermogen.

"Maar Leo, dat kán toch niet?"

"Ken niet bestaat niet, jongen."

Mythische wielerplekken–99 locaties die de wielergeschiedenis kleurden, van Alpe d'Huez tot Zürich

Prijs: € 24,99 (+ € 3,00 per post België).

Te verkrijgen via: www.sportmediashop.nl alsook op de aankomende wielerbeurzen.

Auteur: Jacques Sys

Formaat: 16 x 24cm paperback, 400 pagina's geïllustreerd

99 locaties die de wielergeschiedenis kleurden, van Alpe d'Huez tot Zürich

Een adembenemende remonte op de meest memorabele momenten uit de wielergeschiedenis

99 iconische locaties, 99 plaatsen waar de toeschouwers zich verdringen langs het parcours en het koersgeweld in alle hevigheid losbarst. In Mythische wielerplekken passeren de scherprechters van de grote wedstrijden de revue. Niet alleen de mythische cols in de grote ronden, ook de vermaarde hellingen in de klassiekers, de stekelige obstakels in andere belangrijke eendagswedstrijden of de historische aankomstplaatsen. Ze worden stuk voor stuk gekaderd in hun omgeving, met aandacht voor de memorabele nummers die daar werden opgevoerd.

Het resultaat is een reeks verhalen met anekdotiek en dramatiek, een mengeling van verleden en heden: van de Muur van Geraardsbergen en de Zesdaagse van Gent tot de veldrit van Wetzikon en het wereldkampioenschap in Kigali. Van olympisch goud in Parijs tot de nostalgie van de piste van Vincennes en de Oerlikon-wielerbaan van Zürich.

Dit boek dompelt je tegen een actuele achtergrond onder in een rijke wielergeschiedenis.

Annemiek van Vleuten–Vallen, opstaan en de drive om beter te worden

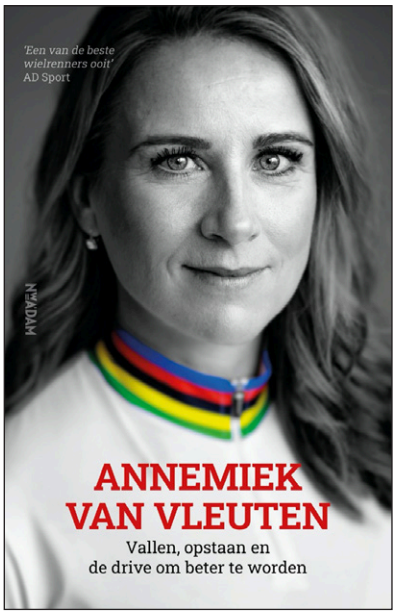

Prijs: € 25,00 (+ € 3,00 per post België).

Verkrijgbaar via: www.sportmediashop.nl alsook op de aankomende wielerbeurzen.

Auteur: Annemiek van Vleuten en Dennis Boxhoorn

Formaat: 14 x 21cm paperback, 304 pagina's geïllustreerd

Hoe wielrenster Annemiek van Vleuten haar eigen koers volgde en wat jij daarvan kunt leren

Geen wielercarrière kende zoveel pieken en dalen als die van Annemiek van Vleuten. Ze groeide uit tot één van de succesvolste wielrenners ooit, met olympisch goud en meerdere wereldtitels op zak. In dit boek blikt Annemiek terug en vertelt zij niet alleen het verhaal achter haar grootste overwinningen, maar juist ook achter de momenten van twijfel, blessure en tegenslag.

Annemiek van Vleuten staat bekend om haar discipline en onorthodoxe manier van trainen. Wat kunnen we leren van haar mentaliteit, en wat heeft zij zelf meegenomen uit haar indrukwekkende carrière? Met de afstand van nu haalt zij thema's en lessen uit haar carrière die verder reiken dan de sport. Hoe blijf je leren? Hoe ga je om met druk? En hoe haal je het beste uit jezelf en anderen? Die inzichten gebruikt zij vandaag in haar werk als coach en mentor van jonge renners en deelt zij nu met de lezer.

- Unieke terugblik op een ongeëvenaarde internationale wielercarrière
- Openhartig over winnen, falen, tegenslag en mentale veerkracht
- Praktische inzichten uit de topsport, toepasbaar in je werk en leven
- Met uitgewerkte thema's over o.a. perfectionisme, prestatiedruk en buiten je comfortzone gaan
- Inspirerend voor sportliefhebbers en lezers van persoonlijke ontwikkeling

De grote rondes—Giro d'Italia

Prijs: € 23,50 (+ € 3,00 per post België).

Verkrijgbaar via: www.sportmediashop.nl alsook op de aankomende wielerbeurzen.

Auteur: Mart Smeets

Formaat: 15 x 23cm paperback, 288 pagina's geïllustreerd

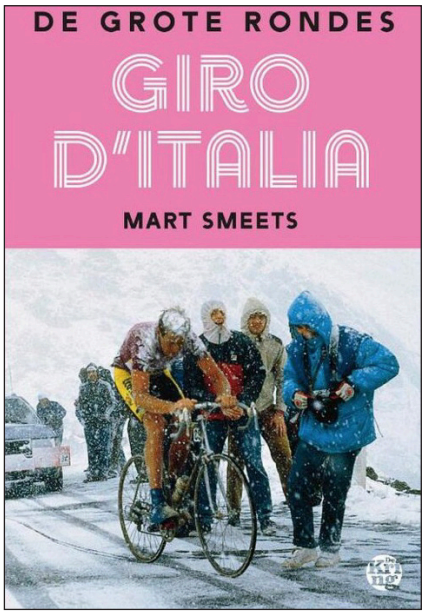

Feiten, cijfers, onbekende én persoonlijke verhalen in deel 1 van 'De Grote Rondes ***** De Giro d'Italia is de moeilijkste drie weken durende profronde van het jaar met de hoogste bergen en de zwaarste beklimmingen.

Maar het is ook de wielerkoers met de mafste toeschouwers, de mooiste historische binnensteden, zo soms een pastoor langs de weg. En bovenal is het een koers voor haantjes 'Italiaanse stijl': de renners, de ploegleiders, de directeurs sportif en de journalisten zijn ijdel, goed gekleed, zelfbewust.

Een Giro-etappe begint met een espresso aan de toog. Roze is de kleur, de hooggehakte en kussende podiummissen (nu afgeschaft) hadden alle fysieke eigenschappen die Italiaanse mannen zo graag zien. Langs de weg geen vakantiegangers, maar kenners, aanbidders van de heilige koers. De fans spreken de namen Coppi en Bartali zacht, bijna plechtig uit.

De Giro d'Italia is een koers met een heilig kruisje. Mart Smeets deed er voor Studio Sport vele malen verslag van. In GIRO D'ITALIA beschrijft hij vergeten helden, bekende en onbekende verhalen, persoonlijke belevenissen, mooie lijstjes en bijzondere foto's. Een must have voor wielerfans!

De delen over de Vuelta en de Tour volgen, respectievelijk in augustus 2026 en mei 2027.

Wereldbeker Intermerken 1967

door Jan De Smet

In 1967 was er een wijziging in de reglementering. De wedstrijden bleven dezelfde, op uitzondering van de GP Parisien en Paris-Bruxelles die van de wielerkalender verdwenen, maar dit jaar kwamen enkel de eerste tien in de uitslag in aanmerking voor de punten. Er was opnieuw een beperking van maximaal drie renners per ploeg die punten konden verdienen en de puntenverdeling was 10, 9, 8, 7, ….

Nochtans staat in een aantal kranten een andere puntenverdeling en de daarbij horende tussenstanden. Misschien was dit oorspronkelijk zo voorgesteld, maar dat kon niet achterhaald worden. Die 'foute' puntenverdeling was 20, 15, 12, 10, 8, 6, 4, 3, 2 en 1.

De hier volgende standen zijn berekend op basis van de juiste puntenverdeling.

In Paris-Tours werd Walter Godefroot, 3de, en in de Giro di Lombardia André Zimmermann, 4de, gediskwalificeerd wegens een positieve dopingcontrole. In het overzicht worden de betrokken 8 en 7 punten dan ook niet meegerekend.

Te vermelden is dat Mann-Grundig, winnaar in 1966, het toegelaten embleem op de truien niet droeg dit jaar.

Milano-Sanremo 18 maart 1967

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Eddy MERCKX (BEL)	Peugeot-BP	10
2.	Gianni MOTTA (ITA)	Molteni	9
3.	Franco BITOSSI (ITA)	Filotex	8
4.	Felice GIMONDI (ITA)	Salvarani	7
5.	Georges VANCONINGSLOO (BEL)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	6
6.	Dino ZANDEGÙ (ITA)	Salvarani	5
7.	Walter GODEFROOT (BEL)	flandria-De Clerck	4
8.	Willy PLANCKAERT (BEL)	Romeo-Smiths	3
9.	Gerben KARSTENS (NED)	TeleVizier-Batavus	2
10.	Noël VANCLOOSTER (BEL)	flandria-De Clerck	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten
1.	Salvarani	2	7	5	0	**12**
2.	Peugeot-BP	1	10	0	0	**10**
3.	Molteni	1	9	0	0	**9**
4.	Filotex	1	8	0	0	**8**
5.	Pelforth-Sauvage-Lejeune	1	6	0	0	**6**
6.	flandria-De Clerck	2	4	1	0	**5**
7.	Romeo-Smiths	1	3	0	0	**3**
8.	TeleVizier-Batavus	1	2	0	0	**2**

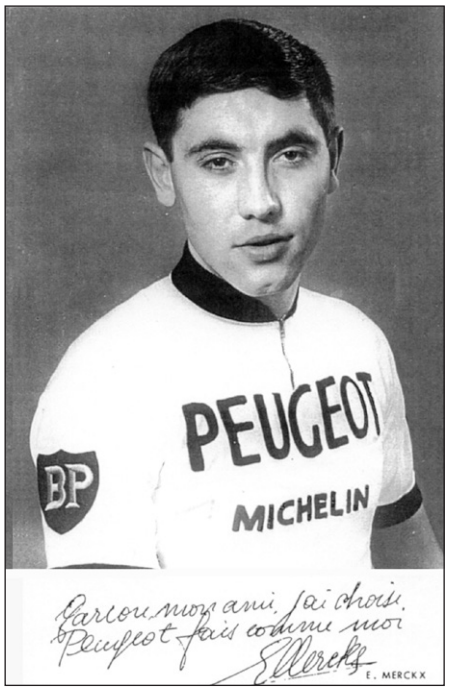

Eddy Merckx wint Milano-Sanremo.

Ronde van Vlaanderen 2 april 1967

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Dino ZANDEGÙ (ITA)	Salvarani	10
2.	Noël FORÉ (BEL)	Goldor-Gerka	9
3.	Eddy MERCKX (BEL)	Peugeot-BP	8
4.	Felice GIMONDI (ITA)	Salvarani	7
5.	Barry HOBAN (GBR)	Mercier-BP	6
6.	Willy MONTY (BEL)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	5
7.	Guido REYBROUCK (BEL)	Romeo-Smiths	4
8.	Herman VANSPRINGEL (BEL)	Mann-Grundig	3
9.	Jan JANSSEN (NED)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	2
10.	Gerben KARSTENS (NED)	TeleVizier-Batavus	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Salvarani	2	10	7	0	17	**29**
2.	Peugeot-BP	1	8	0	0	8	**18**
3.	Pelforth-Sauvage-Lejeune	2	5	2	0	7	**13**
4.	Goldor-Gerka	1	9	0	0	9	**9**
	Molteni						**9**
6.	Filotex						**8**
7.	Romeo-Smiths	1	4	0	0	4	**7**
8.	Mercier-BP	1	6	0	0	6	**6**
9.	flandria-De Clerck						**5**
10.	Mann-Grundig	1	3	0	0	3	**3**
	TeleVizier-Batavus	1	1	0	0	1	**3**

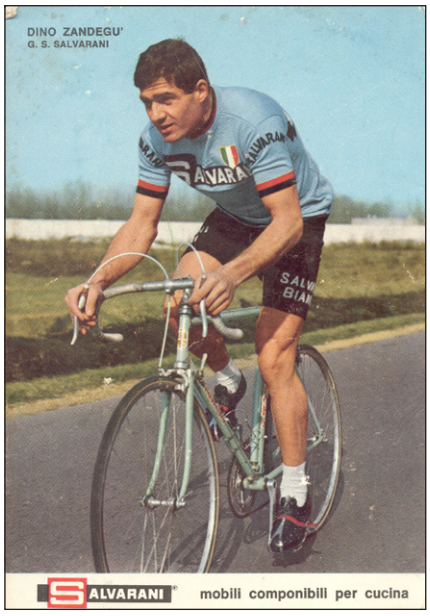

Dino Zandegù

Paris-Roubaix 9 april 1967

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Jan JANSSEN (NED)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	10
2.	Rik VAN LOOY (BEL)	Willem II	9
3.	Rudi ALTIG (GER)	Molteni	8
4.	Georges VANDENBERGHE (BEL)	Romeo-Smiths	7
5.	Ward SELS (BEL)	flandria-De Clerck	6
6.	Willy PLANCKAERT (BEL)	Romeo-Smiths	5
7.	Raymond POULIDOR (FRA)	Mercier-BP	4
8.	Eddy MERCKX (BEL)	Peugeot-BP	3
9.	Arthur DECABOOTER (BEL)	Groene Leeuw-Tibetan[1]	2
10.	Gianni MOTTA (ITA)	Molteni	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Salvarani						**29**
2.	Pelforth-Sauvage-Lejeune	1	10	0	0	10	**23**
3.	Peugeot-BP	1	3	0	0	3	**21**
4.	Romeo-Smiths	2	7	5	0	12	**19**
5.	Molteni	2	8	1	0	9	**18**
6.	flandria-De Clerck	1	6	0	0	6	**11**
7.	Mercier-BP	1	4	0	0	4	**10**
8.	Willem II	1	9	0	0	9	**9**
	Goldor-Gerka						**9**
10.	Filotex						**8**
11.	Mann-Grundig						**3**
	TeleVizier-Batavus						**3**
13.	Groene Leeuw-Tibetan	1	2	0	0	2	**2**

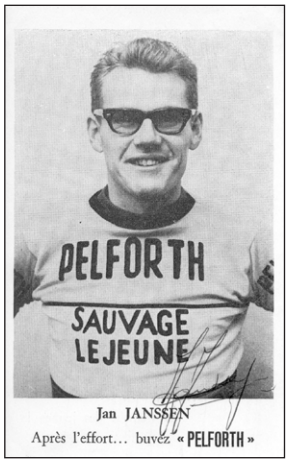

Jan Janssen

1 De ploeg veranderde in de loop van het seizoen van naam. Het werd Tibetan-Pull Over Centrale. We behouden hier de naam Groene Leeuw-Tibetan.

Rund um den Henninger Turm 16 april 1967

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Daniel VANRYCKEGHEM (BEL)	Mann-Grundig	10
2.	Willy PLANCKAERT (BEL)	Romeo-Smiths	9
3.	Georges VANCONINGSLOO (BEL)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	8
4.	Dino ZANDEGÙ (ITA)	Salvarani	7
5.	Ward SELS (BEL)	flandria-De Clerck	6
6.	Adriano DURANTE (ITA)	Salvarani	5
7.	Eddy MERCKX (BEL)	Peugeot-BP	4
8.	Herman VANSPRINGEL (BEL)	Mann-Grundig	3
9.	Georges VANDENBERGHE (BEL)	Romeo-Smiths	2
10.	Noël DE PAUW (BEL)	Mann-Grundig	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Salvarani	2	7	5	0	12	**41**
2.	Pelforth-Sauvage-Lejeune	1	8	0	0	8	**31**
3.	Romeo-Smiths	2	9	2	0	11	**30**
4.	Peugeot-BP	1	4	0	0	4	**25**
5.	Molteni						**18**
6.	Mann-Grundig	3	10	3	1	14	**17**
	flandria-De Clerck	1	6	0	0	6	**17**
8.	Mercier-BP						**10**
9.	Goldor-Gerka						**9**
	Willem II						**9**
11.	Filotex						**8**
12.	TeleVizier-Batavus						**3**
13.	Groene Leeuw-Tibetan						**2**

Daniel Vanryckeghem

Liège-Bastogne-Liège 1 mei 1967

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Walter GODEFROOT (BEL)	flandria-De Clerck	10
2.	Eddy MERCKX (BEL)	Peugeot-BP	9
3.	Willy MONTY (BEL)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	8
4.	Georges VANDENBERGHE (BEL)	Romeo-Smiths	7
5.	Vittorio ADORNI (ITA)	Salamini-Luxor	6
6.	Flaviano VICENTINI (ITA)	Salvarani	5
7.	Roger ROSIERS (BEL)	Mann-Grundig	4
8.	Herman VANSPRINGEL (BEL)	Mann-Grundig	3
9.	Ferdinand BRACKE (BEL)	Peugeot-BP	2
10.	Franco BITOSSI (ITA)	Filotex	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Salvarani	1	5	0	0	5	**46**
2.	Pelforth-Sauvage-Lejeune	1	8	0	0	8	**39**
3.	Romeo-Smiths	1	7	0	0	7	**37**
4.	Peugeot-BP	2	9	2	0	11	**36**
5.	flandria-De Clerck	1	10	0	0	10	**27**
6.	Mann-Grundig	2	4	3	0	7	**24**
7.	Molteni						**18**
8.	Mercier-BP						**10**
9.	Filotex	1	1	0	0	1	**9**
	Goldor-Gerka						**9**
	Willem II						**9**
12.	Salamini-Luxor	1	6	0	0	6	**6**
13.	TeleVizier-Batavus						**3**
14.	Groene Leeuw-Tibetan						**2**

Walter Godefroot

Paris-Tours 9 oktober 1967

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Rik VAN LOOY (BEL)	Willem II	10
2.	Barry HOBAN (GBR)	Mercier-BP	9
3.	[2]		8
4.	José SAMYN (FRA)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	7
5.	Bernard GUYOT (FRA)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	6
6.	Lucien AIMAR (FRA)	BIC	5
7.	Roger PINGEON (FRA)	Peugeot-BP	4
8.	Bart ZOET (NED)	TeleVizier-Batavus	3
9.	Giancarlo FERRETTI (ITA)	Salvarani	2
10.	Jean STABLINSKI (FRA)	BIC	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Pelforth-Sauvage-Lejeune	2	7	6	0	13	**52**
2.	Salvarani	1	2	0	0	2	**48**
3.	Peugeot-BP	1	4	0	0	4	**40**
4.	Romeo-Smiths						**37**
5.	flandria-De Clerck						**27**
6.	Mann-Grundig						**24**
7.	Mercier-BP	1	9	0	0	9	**19**
	Willem II	1	10	0	0	10	**19**
9.	Molteni						**18**
10.	Filotex						**9**
	Goldor-Gerka						**9**
12.	BIC	2	5	1	0	6	**6**
	TeleVizier-Batavus	1	3	0	0	3	**6**
	Salamini-Luxor						**6**
16.	Groene Leeuw-Tibetan						**2**

Ook Rik Van Looy pikt nog zijn graantje mee en wint Paris-Tours.

2 Walter Godefroot (BEL), 3de, gediskwalificeerd wegens positieve dopingcontrole.

Giro di Lombardia 22 oktober 1967

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Franco BITOSSI (ITA)	Filotex	10
2.	Felice GIMONDI (ITA)	Salvarani	9
3.	Raymond POULIDOR (FRA)	Mercier-BP	8
4.	[3]	Ford-France	7
5.	Wladimiro PANIZZA (ITA)	Vittadello	6
6.	Adriano PASSUELLO (ITA)	Molteni	5
7.	Eddy MERCKX (BEL)	Peugeot-BP	4
8.	Guido DE ROSSO (ITA)	Vittadello	3
9.	Raymond DELISLE (FRA)	Peugeot-BP	2
10.	Jan JANSSEN (NED)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	1

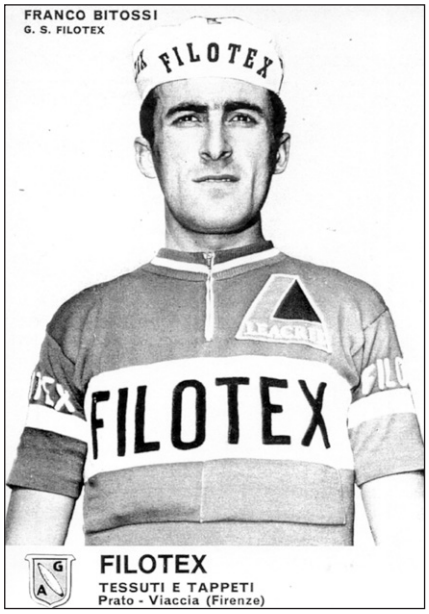

Tweede Italiaanse winst met Franco Bitossi in de Giro di Lombardia.

3 André Zimmermann (FRA), 4de, gediskwalificeerd wegens positieve dopingcontrole.

Eindstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Salvarani	1	9	0	0	9	**57**
2.	Pelforth-Sauvage-Lejeune	1	1	0	0	1	**53**
3.	Peugeot-BP	2	4	2	0	6	**46**
4.	Romeo-Smiths						**37**
5.	Mercier-BP	1	8	0	0	8	**27**
	flandria-De Clerck						**27**
7.	Mann-Grundig						**24**
8.	Molteni	1	5	0	0	5	**23**
9.	Filotex	1	10	0	0	10	**19**
	Willem II						**19**
11.	Vittadello	2	6	3	0	9	**9**
	Goldor-Gerka						**9**
13.	BIC						**6**
	TeleVizier-Batavus						**6**
	Salamini-Luxor						**6**
16.	Groene Leeuw-Tibetan						**2**

In Velo'68 staat hetzelfde eindklassement.

Salvarani wint de Wereldbeker voor Intermerken 1967.

Renners

Gezien slechts de eerste tien renners in aanmerking kwamen voor de punten en er geen enkele ploeg meer dan 3 renners in de eerste tien kon plaatsen, is er hier maar een tabel meer nodig.

	Naam	Ploeg	# Top tien	Punten
1.	Lucien AIMAR (FRA)	BIC	1	5
2.	Jean STABLINSKI (FRA)		1	1
1.	Franco BITOSSI (ITA)	Filotex	3	19
1.	Walter GODEFROOT (BEL)	flandria-De Clerck	2	14
2.	Ward SELS (BEL)		2	12
3.	Noël VANCLOOSTER (BEL)		1	1
1.	Noël FORÉ (BEL)	Goldor-Gerka	1	9
1.	Arthur DE CABOOTER (BEL)	Groene Leeuw-Tibetan	1	2
1.	Daniel VANRYCKEGHEM (BEL)	Mann-Grundig	1	10
2.	Herman VANSPRINGEL (BEL)		3	9
3.	Roger ROSIERS (BEL)		1	4
4.	Noël DE PAUW (BEL)		1	1
1.	Barry HOBAN (GBR)	Mercier-BP	2	15
2.	Raymond POULIDOR (FRA)		2	12
1.	Gianni MOTTA (ITA)	Molteni	2	10
2.	Rudi ALTIG (GER)		1	8
3.	Adriano PASSUELLO (ITA)		1	5
1.	Georges VANCONINGSLOO (BEL)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	2	14
2.	Willy MONTY (BEL)		2	13
3.	Jan JANSSEN (NED)		3	13
4.	José SAMYN (FRA)		1	7
5.	Bernard GUYOT (FRA)		1	6
1.	Eddy MERCKX (BEL)	Peugeot-BP	6	38
2.	Roger PINGEON (FRA)		1	4
3.	Ferdinand BRACKE (BEL)		1	2
4.	Raymond DELISLE (FRA)		1	2
1.	Willy PLANCKAERT (BEL)	Romeo-Smiths	3	17
2.	Georges VANDENBERGHE (BEL)		3	16
3.	Guido REYBROUCK (BEL)		1	4
1.	Vittorio ADORNI (ITA)	Salamini-Luxor	1	6
1.	Felice GIMONDI (ITA)	Salvarani	3	23
2.	Dino ZANDEGÙ (ITA)		3	22
3.	Adriano DURANTE (ITA)		1	5
4.	Flaviano VICENTINI (ITA)		1	5
5.	Giancarlo FERRETTI (ITA)		1	2
1.	Bart ZOET (NED)	TeleVizier-Batavus	1	3
2.	Gerben KARSTENS (NED)		2	3
1.	Wladimiro PANIZZA (ITA)	Vittadello	1	6
2.	Guido DE ROSSO (ITA)		1	3
1.	Rik VAN LOOY (BEL)	Willem II	2	19

Top twintig van best presterende renners in 1967				
	Naam	**Ploeg**	**# Top tien**	**Punten**
1.	Eddy MERCKX (BEL)	Peugeot-BP	6	38
2.	Felice GIMONDI (ITA)	Salvarani	3	23
3.	Dino ZANDEGÙ (ITA)	Salvarani	3	22
4.	Rik VAN LOOY (BEL)	Willem II	2	19
	Franco BITOSSI (ITA)	Filotex	3	19
6.	Willy PLANCKAERT (BEL)	Romeo-Smiths	3	17
7.	Georges VANDENBERGHE (BEL)	Romeo-Smiths	3	16
8.	Barry HOBAN (GBR)	Mercier-BP	2	15
9.	Walter GODEFROOT (BEL)	flandria-De Clerck	2	14
	Georges VANCONINGSLOO (BEL)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	2	14
11.	Willy MONTY (BEL)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	2	13
	Jan JANSSEN (NED)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	3	13
13.	Ward SELS (BEL)	flandria-De Clerck	2	12
	Raymond POULIDOR (FRA)	Mercier-BP	2	12
15.	Daniel VANRYCKEGHEM (BEL)	Mann-Grundig	1	10
	Gianni MOTTA (ITA)	Molteni	2	10
17.	Noël FORÉ (BEL)	Goldor-Gerka	1	9
	Herman VANSPRINGEL (BEL)	Mann-Grundig	3	9
19.	Rudi ALTIG (GER)	Molteni	1	8
20.	José SAMYN (FRA)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	1	7

Uit deze tabel blijkt dat Eddy Merckx (Peugeot-BP) als enige renner in 6 van de 7 wedstrijden top tien reed. Hij behaalde ook het meest aantal punten nl. 38. Felice Gimondi (Salvarani) is tweede met 23 punten en Dino Zandegù (Salvarani) derde met 22 punten.

De 38 punten van Merckx is 82,6 % van het ploegtotaal.

Maar het was Salvarani dat de Wereldbeker won en daar waren Felice Gimondi (40,4 %) en Dino Zandegù (38,6 %) samen goed voor 79 % van het ploegtotaal.

Geen enkele ploeg behaalde meer dan één zege. De zeven wedstrijden werden verdeeld over Peugeot-BP, Salvarani, Pelforth-Sauvage-Lejeune, Mann-Grundig, flandria-De Clerck, Willem II en Filotex.

Salvarani en Pelforth-Sauvage-Lejeune hadden in de 7 wedstrijden 5 verschillende renners in de top tien die punten aanbrachten voor de Wereldbeker.

Indien alsnog zou rekening gehouden worden met de positieve dopingcontroles en in de uitslag van de Paris-Tours en de Giro di Lombardia alle renners een plaats zouden opschuiven[4], dan zou dat het volgende opleveren.

- Paris-Tours:
    - Peugeot en TeleVizier krijgen elk 1 punt extra.
    - Pelforth en BIC krijgen elk 2 punten extra.

4 Zoals in 1969 zal gebeuren na de Giro di Lombardia. Wel met deze opmerking dat men dan de 11de ‘vergat’ op te schuiven naar plaats tien.

- Salvarani krijgt ook 2 punten extra omdat Luciano Dalla Bona (11de) in de top tien zou komen.

- Giro di Lombardia:
  - Molteni krijgt 1 punt extra.
  - Vittadello en Peugeot krijgen elk 2 punten extra.
  - Pelforth krijgt ook 2 punten extra omdat Bernard Guyot (11de) in de top tien zou komen.

Het eindklassement zou er dan zo uitzien:

	Ploeg	Eindstand
1.	Salvarani	**59**
2.	Pelforth-Sauvage-Lejeune	**57**
3.	Peugeot-BP	**49**
4.	Romeo-Smiths	**37**
5.	Mercier-BP	**27**
	flandria-De Clerck	**27**
7.	Mann-Grundig	**24**
	Molteni	**24**
9.	Filotex	**19**
	Willem II	**19**
11.	Vittadello	**11**
12.	Goldor-gerka	**9**
13.	BIC	**8**
14.	TeleVizier-Batavus	**7**
15.	Salamini-Luxor	**6**
16.	Groene Leeuw-Tibetan	**2**

De rangschikking zou zo goed als onveranderd blijven. Enkel Molteni zou ex aequo komen met Mann-Grundig.

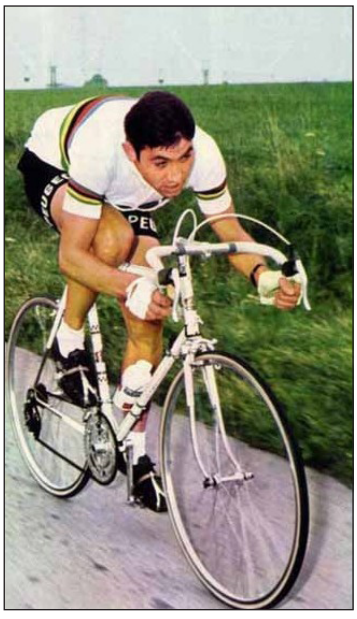

Eddy Merckx, op weg om de Kannibaal te worden.

Genetische aanleg

door Jan De Smet

In januari 2026 overleed mijn moeder op 93-jarige leeftijd. Het is van haar dat ik het verzamelvirus betrapt heb. Na haar overlijden kreeg ik een stapel ‘papieren’, enveloppen, mappen enz. mee naar huis. Papieren die eens bekeken moesten worden of er toch niets tussen zat dat moest bewaard worden. Terwijl ik die papieren, krantenartikels en foto’s aan het doorzoeken was, stootte ik op onderstaand krantenknipsel.

Lachende Jef Schils in de bloemen na zijn puike zege. — (Dej.)
Juli 1955

“Lachende Jef Schils in de bloemen na zijn puike zege.”, staat er onder de foto en in moeders handschrift “juli 1955”.

Eerst dacht ik dat het een foto was van de overwinning van Schils in het Belgisch kampioenschap in Deinze. Maar dat was in 1952 en toen reed hij voor Garin, dus dat kon niet. Maar er klopte nog iets anders niet. Jef Schils reed in 1955 voor Van Hauwaert-Maes Pils en hier staat hij in een FAEMA-trui. Dat kon enkel in 1956-57-58 of 59 geweest zijn.

Wat opzoekingswerk gaf aan dat het de wedstrijd in Deinze op 31 juli 1957 was. Vader en moeder waren toen net geen 3 maanden getrouwd en van mijzelf was er in de verste verte nog geen sprake. En ja hoor, mijn vader staat op de foto. Hij staat boven Jef Schils, tussen de man met de hoed en de man met het witte haar en de pochette, breed lachend. Wat wil je, net getrouwd en een dagje naar de koers, wat moet dat nog meer zijn?

Het is een materieel bewijs van hoe de genetica, mijn latere vakgebied, in zijn werk gaat. Overerving van eigenschappen, duidelijk geïllustreerd. Het verzamelinstinct van moeder, de liefde voor de koers van vader.

Hoe die liefde voor de koers, een eeuwige liefde, langzaamaan opgewekt werd, daar kan ik mij nog enkele episodes van herinneren.

Een van die episodes speelt zich af in 1967. In mijn herinnering zie ik de wereldkampioenentrui nog voor mijn ogen, het overvolle middenplein van het 'Kuipke', de sigarettenwalm, de bierdrinkers, de renners in kleurige truitjes op de fiets.

De Volkswagen Kever met het kleine achterruitje.

Eind november 1967 mocht ik met mijn vader mee naar de Zesdaagse van Gent. Hij ging er jaarlijks naartoe met de leveranciers van op zijn werk, kwestie van de relaties te onderhouden. Of we met de trein of de auto gingen weet ik niet meer. Dat we al een auto hadden, dat weet ik wel. Een oude VW-Kever van het jaar 1957. Zo een met een klein achterruitje en achteraan, onder dat ruitje, een 'bak' waarin mijn zus zich altijd te slapen legde. Het was daar namelijk lekker warm omdat de motor achteraan zat bij de Kever.

Er waren toen nog geen alcoholcontroles zoals die er nu zijn, dus de kans is groot dat we met de wagen gingen. Waarschijnlijk was het een zaterdag gezien ik naar school ging. Het kan ook een woensdagnamiddag geweest zijn. Die details staan mij niet meer bij.

Mijn vader was ooit graag zelf wielrenner geworden maar hij mocht niet van zijn vader. Het was de tijd dat het wielrennen nog laag in aanzien stond en bevolkt werd met woeste mannen die allerlei louche zaken uithaalden dixit zijn moeder, mijn grootmoeder. Hij is geen wielrenner geworden en ook geen piloot bij SABENA want dat mocht hij ook niet van zijn vader. Ja, vaders hadden in de jaren 50 nog iets te zeggen over hun zonen.

Willy Vanheste wordt afgevoerd na zijn valpartij in Waasmunster. (Foto Het Volk)

Mijn vader werd dan maar ambtenaar bij de RTT maar bleef het wielrennen, en andere sporten, volgen. Op die manier maakte hij kennis met Willy Vanheste, toentertijd ook ambtenaar bij diezelfde RTT en in zijn vrije tijd wielrenner bij de liefhebbers, onafhankelijken, even bij de profs, en later burgemeester van De Panne. Willy was in een wedstrijd op 31 oktober 1965 in Waasmunster in de sprint om de tweede plaats na zijn ontsnapte ploegmaat bij flandria-Romeo, Roland Van de Ryse, zwaar gevallen samen met Etienne Vercauteren, Hugo Hellemans, Miel Verheyden en de Deen Jens Havn. Hij had een sleutelbeenbreuk, een hersenschudding en er werd gevreesd voor een schedelbreuk. Later bleek, althans volgens de kranten, het geen schedelbreuk te zijn maar een barst in het hersenvlies en moest Willy een heelkundige ingreep ondergaan in een Gents ziekenhuis. De sociale dienst van de toenmalige RTT, waar Willy en mijn vader werkten, verzocht mijn vader, toen al supporter van Willy, om Willy eens te bezoeken gezien hij in Gent in het ziekenhuis lag en zelf van het verre Adinkerke afkomstig was. Veel bezoek kreeg Willy in het ziekenhuis dan ook niet. We spreken hier over de jaren 60, de mensen waren veel minder mobiel dan nu, internet, GSM's, ..., het bestond allemaal nog niet. Willy en mijn vader zijn op die manier goede vrienden geworden.

Mijn eerste echte ervaring met het wielrennen moet al in 1964 geweest zijn. Ik mocht met mijn vader mee naar de koers van Petegem-kermis alwaar Willy Vanheste, toen nog onafhankelijke, meereed. Willy was zich bij ons komen omkleden. Boven in de badkamer, ik weet het nog goed. En ik mocht zeker de renner niet storen. Het leek mij allemaal heel mysterieus.

Zelfs op de draaimolen op een koersfiets. 6 BEF de rit, 2 ritten voor 10 BEF en 5 voor 20 BEF.

Ik mocht tijdens de koers zelfs even mee in een volgwagen. Hoe mijn vader dat voor elkaar kreeg weet ik niet. En achteraan in die volgauto aanschouwde ik voor de eerste keer een renner in actie in een groen-rode Wiel's-Groene Leeuw-trui, wie kon toen voorspellen dat ik later nog een boek over die ploeg zou schrijven. Ik zie het nog zo voor mij. Ik weet de plaats nog, het 'Kouterke' aan de kerk van Petegem. Dat de renner aan het urineren was en veel misbaar maakte omdat de volgwagen naast hem kwam rijden met een klein manneke dat met zijn neus op het venster geplakt zijn actie aan het bestuderen was, maakte de ervaring des te sterker. Wie de renner was weet ik niet meer. Maar dat hij indruk maakte was een zeker feit. Ik was verkocht voor de rest van mijn leven.

Niet dat ik er al veel van snapte. Ik herinner mij de discussie in de auto op de terugweg na de koers over het feit dat Willy niet gewonnen had, hij was 5de, maar wel de tweede beste onafhankelijke was. Hoeveelste was hij nu, vijfde of tweede? Wist ik veel dat er twee categorieën aan de start stonden.

Ik wou het nu, in 2026, wel eens uitvlooien hoe dat zat. Ik vond tussen 1964 en 1967, de periode dat Willy Vanheste koerste bij de onafhankelijken en profs, geen uitslag van hem in Petegem-aan-de-Leie. Enkel op 5 oktober 1964, toen Ritten De Wolf, de lokale held, won vond ik op de 5de plaats, op 20 m, Willy Van Neste, na De Wolf, Noël Steyaert, Dirk Groeneweg en Staf Vanvaerenbergh.

DE UITSLAG

1. HENRI DEWOLF 180 km in 3 u. 51 min.
2. Noël Steyaert
3. Dirk Groeneweg (N.)
4. Gustave van Vaerenbergh
5. Willy Van Neste, op 20 meter.
6. Jo De Haan (N.); 7. W. Muylaert; 8. R. Baguet; 9. Willy Bocklant; 10. F. Geeraerts; 11. L. Gevaerts; 12. H. Criel; 13. B. Vandekerkhove; 14. F. Debbieck; 15. Jos Van Den Broeck; 16. R. Eeckhout; 17. W. Butzen; 18. M. Seynaeve; 19. J. Van Hevel; 20. J. De Pré; 21. C. Buysse; 29. G. Derieck; 23. U. De Brauwer; 24. W. Haelterman; 25. J. Van Der Hoydonck.

Het zetduiveltje was goed aan het werk geweest, of de journalist in kwestie had er een paar te veel op. Dirk Groeneweg was namelijk al gestopt in 1946, het was dus Dick Groeneweg en Willy Van Neste, de olijke West-Vlaming, was nog liefhebber en werd pas prof in 1966. Eindelijk kon ik de uitslag goed interpreteren. Willy was 5de geworden en was na Noël Steyaert, de tweede onafhankelijke.

Zes jaar oud en al supporter.

En zo werd ik in 1965, voor de eerste keer, supporter van een renner, geofficialiseerd met een echte steunkaart.

Mijn vader en ik, we werden op die manier twee gezworen wielerliefhebbers. En zo mocht ik dus in 1967 mee naar de Gentse zesdaagse. Op het middenplein. Samen met Michel, een aardappelleverancier uit Drongen, en zijn zoon, die het later ook nog eens als wielrenner probeerde.

Of ik veel naar de koers heb gekeken herinner ik mij niet meer. Mogelijks kon ik er als klein manneke tussen al die grote mensen weinig van zien. Ik hoop dat een oude wijsheid van moeder uitkomt. Ze zei namelijk dat hoe ouder je wordt hoe meer je van je jeugdjaren kan herinneren. Misschien herinner ik mij ooit iets meer over die dag tijdens de Zesdaagse van Gent in november 1967.

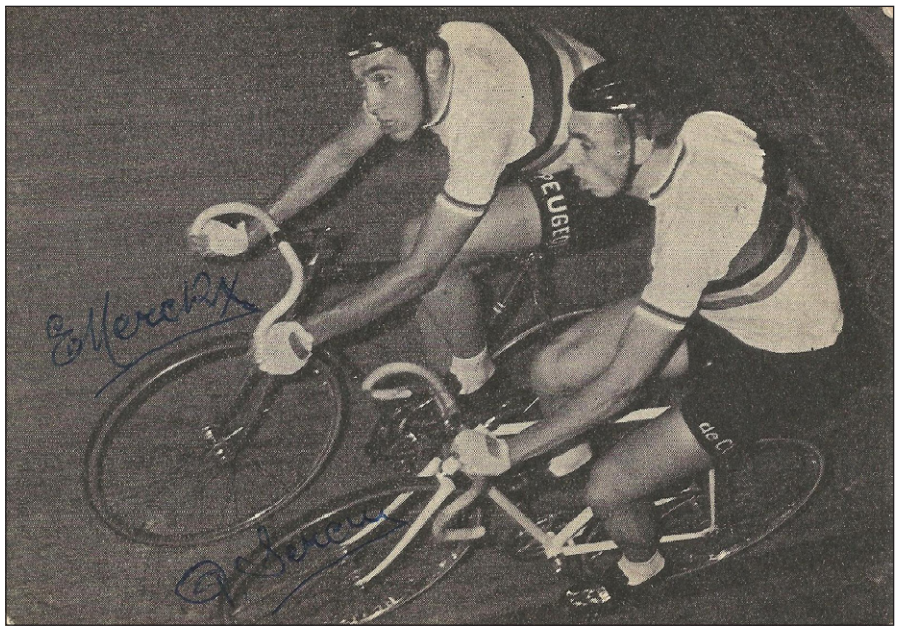

Eddy Merckx en Patrick Sercu, de winnende ploeg in de Zesdaagse van Gent 1967.

Wat ik er mij wel van herinner is dat op een bepaald moment Eddy Merckx, in zijn wereldkampioenentrui, na een gewonnen onderdeel 'geschenken' rondsmeet terwijl hij zijn ereronde reed. Ik zie hem nog rijden, rechtop op de fiets, zonder handen rijdend, grabbelend in een doos. Hij smeet de voorwerpen uit de doos in de tribunes en naar het middenplein. Tot mijn eigen verwondering kwam er een wit-blauw voorwerp voor mijn voeten neer. Het voorwerp rolde wat verder tussen de benen van andere toeschouwers en ik, die anders altijd een bedeesd en schuchter jongetje was, stortte mij erop. Het voorwerp moest en zou in mijn bezit komen. Hoe ik het gedaan heb weet ik niet meer, maar ik was iedereen te vlug af en ik kon het voorwerp in handen krijgen.

Het bleek een wit plastieken zoutvaatje te zijn met donkerblauwe dop. Ik zie het zo nog voor mijn ogen. Vol trots heb ik het de rest van de tijd in mijn jaszak vastgehouden, mijn vingers er omklemd om toch maar zeker te zijn het niet te verliezen. Een zoutvaatje van Eddy Merckx!!!

Ik was besmet met de wielermicrobe en ik ben er nooit meer van afgeraakt. In mijn dromen won ik 5 keer de Ronde van Vlaanderen, zes keer de Tour en de Giro en werd ik elk jaar Wereldkampioen.

Veel lezers kennen de 'prentjes' nog wel. De reeksen met witte (al of niet met vlaggetje), gele en rode band. Ze versleten in mijn hand door het veelvuldig bekijken en er mee te spelen.

Tijdens het schooljaar wisselde ik mijn dubbele prentjes op de speelkoer op school. En als we de ruil niet beëindigd hadden in dat kwartiertje, deden we verder in de klas. Het leverde mij ooit nog straf op van meester Danneels. Hij had mijn prentjes in de klas afgepakt en in de vuilbak gesmeten. Heiligschennis in mijn ogen. En toen hij weggeroepen werd uit de klas, stond ik op om de prentjes weer uit de vuilbak te vissen. Klasgenoot Jan Mortier verklikte mij achteraf bij de meester. Ik kreeg straf en Jan Mortier had het voor altijd verkorven bij mij.

Tijdens de vakanties, in mijn geheugen overgoten met zon, maalde ik met de buurtjongens, in een Mars-flandria-trui, verkregen door massa's Marsrepen te eten en van povere kwaliteit, kilometers rond de wijk en spurtten we dagelijks voor de imaginaire bloemen.

Ik werd echter nooit echt renner. Op school deed ik het niet slecht en studeren en koersen dat ging toen nog niet samen. Gelukkig is er op dat gebied nu toch het een en het ander veranderd en bevolken meerdere universitairen het peloton. Maar als ik echt heel eerlijk mag zijn, veel talent had ik niet.

Ik ben later nog met mijn vader naar de zesdaagse geweest. We zaten dan altijd in een 'virage' en we genoten beiden in stilte van het wedstrijdgebeuren. Zelfs toen ik al aan de universiteit studeerde kreeg ik in november soms de vraag van mijn vader of ik geen zin had om mee te gaan naar de zesdaagse. Ik heb het aanbod nooit afgeslagen. Mijn vader en ik, we waren gebeten door hetzelfde virus.

Mijn vader verkreeg het zelfs om twee originele koerstruien in handen te krijgen. Eén GAN-Mercier-trui van Raymond Poulidor en een Sunair-Sport 80-trui van Freddy Maertens uit zijn memorabele Tour de France van 1981. Twee unieke stukken die ik nog altijd koester en voor geen geld ter wereld zou willen wegdoen.

Toen ik zeven maand afgestudeerd was overleed mijn vader. Mijn wielercompagnon was heengegaan. Vier maanden later huwde ik en de verzamelpassie kwam op een waakvlam te staan.

Toch bleef het wielervirus sluimeren en in 1995 ging ik uit nieuwsgierigheid naar een wielerbeurs in het Antwerpse Sportpaleis. Daar ontmoette ik mensen die aan eenzelfde ziekte leden. Volwassen mannen met glinsterende ogen omdat ze toch weer een prentje of foto of andere memorabilia konden toevoegen aan hun verzameling.

De passie laaide weer op en resulteert nu in een verzameling van duizenden foto's en prentjes, honderden boeken en tijdschriften, een paar honderd truien en andere wielerzaken en ondertussen een eigen koerstijdschrift WAAIERS.

Ik schreef samen met een vriend een boek over de wielerploeg Groene Leeuw. Er volgden nog 17 boeken, ik ontdekte dat Armand Desmet, de wielrenner, heel verre familie was en ik vind het nog altijd jammer dat mijn vader dit niet heeft mogen beleven. Hij zou ongetwijfeld heel trots geweest zijn.

Het zoutvaatje van Eddy Merckx geeft jarenlang dienstgedaan thuis. Het was het zoutvaatje dat op tafel kwam op woensdag wanneer er frietjes werden gegeten. Of in de zomer wanneer er wat zout op de tomaten mocht. Iedere keer als ik het in handen nam moest ik denken aan die dag met mijn vader in de Gentse zesdaagse.

Uiteindelijk is het zoutvaatje verdwenen. Ik herinner mij dat het in de laatste fase van zijn levensloop al met kleefband bij elkaar gehouden werd. Moeder zal er ooit komaf mee gemaakt hebben en het zoutvaatje van Eddy Merckx zal in de vuilbak terecht gekomen zijn.

Ik zou er echter geld voor geven om het nog eens in mijn handen te kunnen houden en terug te kunnen denken aan die keer in Gent met mijn vader, mijn vader die op de foto staat met Jef Schils. Een krantenfoto die mijn moeder bijna 70 jaar bewaarde.

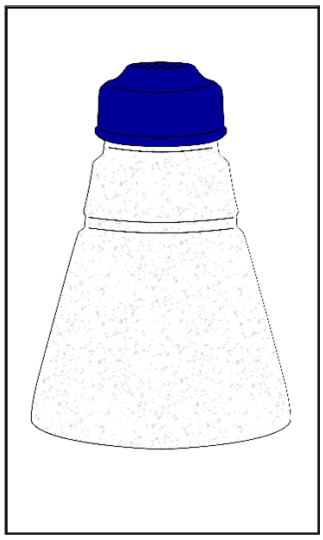

Voor zover ik het mij kan herinneren zag het zoutvaatje er zo uit.

K.S.C. Denderstreek, een wielerclub als (g)een ander (deel 1)

door Marcel Baetens

Hoe een wielertruitje van een hobby een passie maakte

Veel meer dan voetbal was het wielrennen bij ons thuis de sport nummer één. Ik durf zelfs zeggen dat de interesse voor het wielrennen mijn latere woordenschat en mijn liefde voor het lezen aangewakkerd hebben.

Zoals velen van mijn generatie heb ik immers het echte lezen niet op school geleerd, maar via de illustraties en later de epische verhalen in de “Het Nieuwsblad-Sportwereld”.

Zowel mijn vader als mijn grootvader hebben die belangstelling alleen maar aangemoedigd en reeds als peuter reed ik met hen – fier gezeten op de buis van hun fiets – naar de talrijke wedstrijden die er toen in mijn geboortestreek waren.

Ik heb er in die jaren dan ook de heroïsche gevechten meegemaakt van de wielrenners uit de Denderstreek, die er streden voor de overwinning. De meesten reden in de prachtige truien van K.S.C. Denderstreek, geniaal in de eenvoud van uitvoering: een witte trui met in het midden een groene-zwarte streep met de naam van de sponsor “SUPER SHOP AALST”.

Mijn fascinatie voor die truitjes werd gaandeweg zo groot dat ik ook alles over de club wilde weten, wat tot een echte passie leidde en in 2011 uiteindelijk tot een boek dat zelfs een herdruk kende.

Ik neem jullie dan ook graag mee in de wonderlijke geschiedenis van deze Oost-Vlaamse club, maar beperk me voor de details wel tot de periode 1945-1980[1]. Hierin zijn ook een reeks nieuwe gegevens verwerkt, die ik niet in mijn bezit had toen ik het boek schreef.

1 Het boek “1911 - 2011 De beknopte geschiedenis van K.S.C. Denderstreek” is uitverkocht en ik overweeg ook geen derde druk, maar de originele versie kan wel gedownload worden via de website van de Heemkundige Kring Haaltert: https://heemkringhaaltert.be/?page_id=756

INLEIDING: 1911-1945 – EEN NOODZAKELIJKE TERUGBLIK OP HET ONTSTAAN EN DE EVOLUTIE VOOR WO II

Het is wellicht aangeraden om het begrip “Denderstreek” correct proberen te omschrijven. Algemeen wordt het gebied dat loopt van Lessen tot Dendermonde als de Denderstreek aanzien, met andere woorden de streek die de loop volgt van de rivier de Dender (met al de waterlopen die in de Dender uitmonden)[2].

1911-1936: van de stichting tot het overlijden van Dokter Tistaert

Hoewel op de vlag van de club – in het bezit van oud-renner Dirk Van Mossevelde – het jaar

Met dank aan oud-renner Dirk Van Mossevelde.

1911 als stichtingsdatum vermeld staat, sloot de club slechts op 8 maart 1914 officieel aan bij de Belgische Wielerbond onder het nummer 432.

De eerste benaming was “Aalstersche Wielerclub” en het voorzitterschap werd waargenomen door de gekende geneesheer, dokter Alfred Tistaert, uit het naburige Hekelgem.

2 Wat nooit belet heeft dat renners uit de Zwalmstreek, het Zottegemse en uit Brabant aansloten bij de club.

Aalstersche kronijk

De onlangs gestichte Aalstersche Sportclub heeft zijne tweede vergadering gehouden, waar de meeste geestdrift heerschte, *veertig leden* zijn reeds aangesloten. Na lezing van het reglement wordt het bestuur gekozen, dat als volgt samen gesteld is.

Voorzitter : Dr A. Tistaert, geneesheer, Hekelgem.

Onder-voorzitter : Paul De Volder, ontvanger der belastingen, Aalst.

Schrijver-Schatbewaarder : Aloïs Persyn.

Raadsleden : Emiel Ghysbrecht (voorzitter van den Velodrom), luitenant Oscar Claer. Rowies Raymond en Victor Standaert van Ninove.

Deze nieuwe club waar al de renners der Denderstreek deel van maken, zal eerstdaags zijne aansluiting bij den *Belgischen Wielrijdersbond* en bij deze's *Oostvlaamsche afdeeling*, vragen.

Hij zal eene sterke ploeg in rang zetten om de schaalkoersen te betwisten; zijne voetloopersploeg en voetballenploeg treden ook in 't perk en zullen zich meermaals onderscheiden.

L'assemblée générale de la Ligue vélocipédique belge. — Namur, 8. — La Ligue vélocipédique belge a tenu ce matin son assemblée générale statutaire dans la salle des séances du Conseil communal namurois. M. Oscar Remy, le sympathique sportsman liégeois, président de la L. V. B. dirigeait les débats.

On ratifie tout d'abord l'admission des nouveaux clubs affiliés depuis la précédente assemblée générale de novembre, ce sont :

Molenbeek Sportif, Schaerbeek Vélo, Agrément Amical, Club Cycliste Bruxellois, Club Cycliste Marchiennois, Les Amis de la Pédale Solre-sur-Sambre, Aalstersche Sportclub Alors, V. C. Voorwaerts Windelghem; Excursion Club de Chênée; Vélo Club « The Ostrich » de Borgerhout; Club Sportif « De Boer », de Schooten; Les Amis Cyclistes Réunis, de Queue du Bois, près Fléron; L'Union Nationale des Vétérans Belges à Jumet; Wielrijders Maatschappij « Vrij en Vlug » Assebrouck lez-Bruges; Motor-Union de Liége.

© Sportwereld d.d. 5 januari 1914 en La Meuse d.d. 9 maart 1914.

Joannes Franciscus Alfred Tistaert werd op 10 april 1873 geboren te Hekelgem. Na zijn dokterstudies had hij in Hekelgem zijn praktijk en was hij ook actief in de dorpspolitiek. Gedurende meer dan een kwart eeuw was hij de grote bezieler van de wielersport in de Denderstreek. Als goede vriend van Leon Van Den Haute werd dokter Tistaert bij de stichting van de "Sportwereld" in 1912 één van de eerste medewerkers. Hij organiseerde toen reeds zelf een aantal wielerwedstrijden en hij maakte ook deel uit van het bestuur van de Belgische Wielerbond.

Grote en minder grote streekrenners konden bij hem altijd aankloppen met hun medische problemen en betalen was er zelden bij. Hij werd daarom in het milieu de "vader der jonge Vlaamsche renners" genoemd. Hij was in het hele land gekend en werd in 1924 benoemd tot Ridder in de Kroonorde. In tal van publicaties wordt er naar de "onschatbare diensten voor de sport" van dokter Tistaert uit Hekelgem verwezen. Hij had ook banden met de wielerploeg Dilecta waar veel renners uit de Denderstreek voor fietsten.

ZALIG AANDENKEN VAN

Mijnheer Alfred TISTAERT

Doctor in de Geneeskunde

Ridder der Kroonorde, Medalie van den Onderlingen Bijstand, enz.

Schepene van het Onderwijs, Voorzitter der Koninklijke Harmonie Ste-Cecilia, Eere-Voorzitter van den Tooneelkring Affligem, Voorzitter van den Bond der Geneesheeren in 't Kanton Assche, Bestuurslid van den Belgischen Wielrijdersbond, Voorzitter van de S. C. "Denderstreek"

Doodsprentje van de dokter met dank aan Marc Holderbeke.

Alfred Tistaert overleed na een pijnlijke ziekte op 11 juni 1936.

Na de eerste wereldoorlog veranderde de club haar naam in "Sportclub der Denderstreek" en we kunnen gerust stellen dat zij vanaf 1920 tot de belangrijkste wielerclubs van het land behoorde.

De clubkleuren waren groen en zwart en onze gewaardeerde collega wielerverzamelaar Jan Soens maakte voor mij een overzicht van de truitjes die in de periode 1921-1936 gedragen werden door de renners bij de clubkampioenschappen.

Met dank aan de betreurde Jozef Hamels. In Sportwereld van 11 september 1920 vonden we de namen van de deelnemers: Persyn, Kindermans, Victor en Alfons Standaert, Desmedt en Van Branteghem. Uiterst rechts staat Van Brantgehem en naast hem Persyn. gebroeders Standaert staan tweede en derde van links. Rechts van Persyn staat Dr. Tistaert.

Enkel voor het jaar 1920 bestaat er enige twijfel over de kleurencombinatie van de trui op de foto genomen t.g.v. de interclubkampioenschappen.

Dat de club een grote uitstraling had, was mede te danken aan het feit dat renners van internationaal niveau voor korte of lange tijd aansloten bij “De Denderstreek”. Ik verwijs hier graag naar een aantal ronkende namen van zij die voor korte of lange tijd lid waren van “De Denderstreek:

- Flandrien Aloïs Persyn vanaf de oprichting tot de vroege jaren 20, evenals de gebroeders Victor en Alfons Standaert, die zowel op de weg als op de piste uitblonken.

- Lucien Buysse in de jaren 1923 en 1924 en tweevoudig ritwinnaar in de Tour, Theofiel Beeckman, evenals Miel Thollembeek, een gerenommeerde stayer.
- In de jaren 30 sloten een aantal azen van de weg voor één of meerdere jaren aan bij de Denderstreek en zorgden samen voor 4 zeges in de Ronde van Vlaanderen, 1 zege in Parijs-Roubaix, 3 zeges in Parijs-Brussel, 2 zeges in Parijs-Tours, 3 zeges in Bordeaux-Parijs, 1 zege in Luik-Bastenaken-Luik, 1 zege in de Ronde van België en 3 ritoverwinningen in de Ronde van Frankrijk. Die werden behaald door Romain Gijssels, Frans Bonduel, Edgard De Caluwé, Jef Moerenhout, Gustave Daneels[3], Bernard Van Rysselberghe en Albert Ritserveldt.

Een gevolg van de populariteit van de bovengenoemde renners was dat ook de wedstrijden die door de club georganiseerd werden op een massale bijval konden rekenen. Als voorbeeld kunnen wij hier de eerste kampioenschappen van de Denderstreek aanhalen. De fine fleur van de Belgische profs nam eraan deel en de wedstrijd gold min of meer als een klassieker.

Uiteraard had dit ook en vooral te maken met de figuur van Dokter Tistaert. Mede door zijn invloed bij “Sportwereld” van Karel Van Wijnendaele konden de club en haar organisaties op heel wat gratis publiciteit rekenen.

Frans Bonduel en Romain Gijssels met Dr. Tistaert.
(met dank aan Marc Holderbeke)

Deze sterke invloed van dokter Tistaert betekende echter ook de zwakte van de club. Na de plotse dood van haar stichter bleef de club immers verweesd achter en braken er moeilijke tijden aan. Het elan dat door de voorzitter steeds was uitgedragen en dat afstraalde op de renners was weg. Het aantal aangesloten renners daalde zienderogen en men trachtte te redden wat te redden viel. Gedurende de tweede wereldoorlog konden we zelfs zeggen dat de club alleen nog op papier bestond.

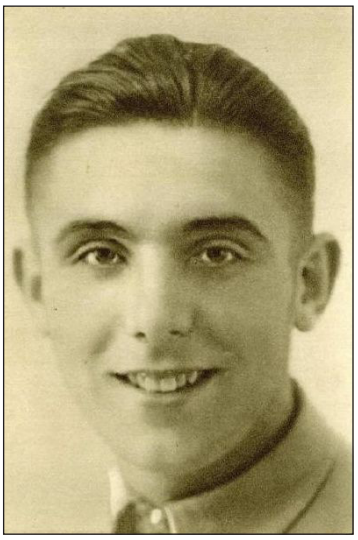

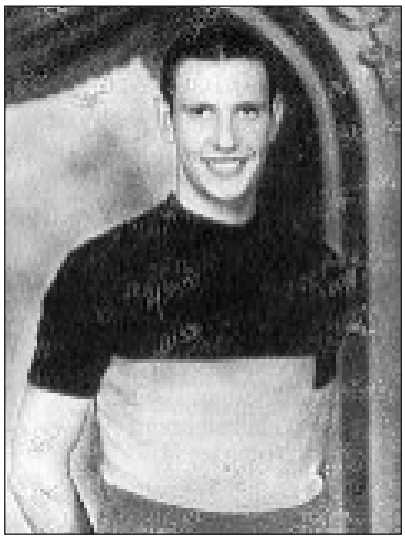

V.l.n.r. Moerenhout De Caluwé en Ritserveldt.

3 Daneels was in 1934 lid van de Denderstreek en won dat jaar Parijs-Tours

De geschiedenis van de club na wereldoorlog II

DEEL 1: 1945 -1951 de club in crisis, gered door "meester" Combel (voorzitter 1951)

Ik stelde in het vorige hoofdstuk reeds dat de sterke figuur van Dokter Tistaert ook de zwakte van de club betekende en dat de club na zijn plotse dood in een crisis terecht kwam.

Gelukkig was er "Meester" Oscar Combel die het voortouw nam en de club voor verdwijnen behoedde. Uit latere krantenartikelen blijkt dat deze Ninovieter met een ongekend enthousiasme zijn schouders terug onder de zieltogende club heeft gezet. De schrijvers van deze krantenartikelen lieten dan ook niet na de man hiervoor uitgebreid te bejubelen.

Na de tweede wereldoorlog slaagde hij er geleidelijk in om aan de club weer de nodige structuur te geven, samen met secretaris Pierre Buyle.

Tekenend voor het vertrouwen in de nieuwe leiding is dit kleine artikel uit het Partijblad "De Waarheid" van de Liberale Partij van Aalst, gedateerd op 28 februari 1948.

Wielrijden.

De van ouds bekende wielerclub "de Denderstreek" geeft blijken van een totale heropstanding na enkele jaren in de schaduw te hebben gebleven. Zoo (sic) werd reeds verleden Zondag een eerste oefenrit gereden. Jammer dat de barre koude stokken in de wielen kwam steken. Het aantal deelnemers was dan ook uiterst beperkt, en slechts 6 renners bereikten de aankomst. De veelbelovende Jules De Poorter behaalde een nipte zege....

Op 7 Maart heeft de 2de oefenrit plaats bij de supportersafdeling te Aaigem. De leiders der "Denderstreek" laten niets onverlet om de oude club terug haar vroeger aanzien te geven. Later geven wij wel meer nieuws hierover.

Wie was Oscar Combel?[4]

Oscar Combel was geen geboren Ninovieter. Hij was afkomstig uit Petegem[5], waar hij geboren werd op 5 maart 1886. Hij overleed te Ninove op 14 december 1951.

Meester Combel was het "Schoolhoofd" van de gemeenteschool in de Geraardsbergsestraat te Ninove. Deze schoolgebouwen, met een classicistische voorgevel, zijn afgebroken begin de jaren 2000.

Oscar Combel was naast voorzitter van de sportclub "De Denderstreek" ook ondervoorzitter van de Oost-Vlaamse afdeling van de BWB en lid van het "Koninklijk Sport - Comiteit" te Ninove

Maar er was meer ...

De Ninoofse Lavendel- en Geraardsbergsestraat vormden van oudsher een winkelcentrum... In 1929 werd de wijkclub "Beter laat dan nooit" gesticht en ook hier stond Oscar Combel aan het roer.

In 1934 was hij bovendien de bezieler van de reuzen Doeken en Doeka... In 1946, traden deze reuzen met veel luister in het huwelijk... Meester Combel had de hele organisatie in zijn handen. Dit maar om te zeggen dat Oscar Combel niet alleen in het sportieve, maar ook in het socio-culturele leven van Ninove en omstreken prominent aanwezig was[6].

4 Met dank aan dhr. Gino Standaert, telg uit het wielrennersgeslacht Standaert, voor de uitgebreide info en alle foto's van dhr. Combel.

5 Het latere Petegem-aan-de-Schelde, nu deelgemeente van Wortegem-Petegem.

6 Mijn uitgebreide dank voor deze info en de bijhorende foto's gaat uit naar Gino Standaert.

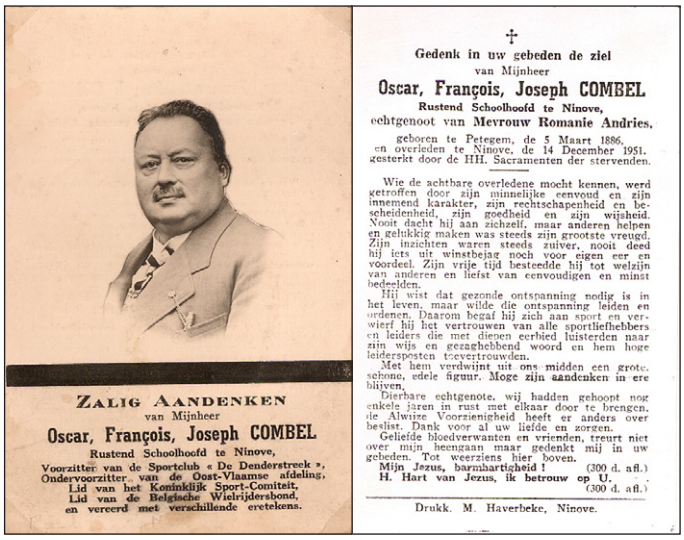

ZALIG AANDENKEN
van Mijnheer
Oscar, François, Joseph COMBEL
Rustend Schoolhoofd te Ninove,
Voorzitter van de Sportclub « De Denderstreek »,
Ondervoorzitter van de Oost-Vlaamse afdeling,
Lid van het Koninklijk Sport-Comiteit,
Lid van de Belgische Wielrijdersbond,
en vereerd met verschillende eretekens.

†

Gedenk in uw gebeden de ziel
van Mijnheer
Oscar, François, Joseph COMBEL
Rustend Schoolhoofd te Ninove,
echtgenoot van Mevrouw Romanie Andries,

geboren te Petegem, de 5 Maart 1886,
en overleden te Ninove, de 14 December 1951,
gesterkt door de HH. Sacramenten der stervenden.

Wie de achtbare overledene mocht kennen, werd getroffen door zijn minnelijke eenvoud en zijn innemend karakter, zijn rechtschapenheid en bescheidenheid, zijn goedheid en zijn wijsheid. Nooit dacht hij aan zichzelf, maar anderen helpen en gelukkig maken was steeds zijn grootste vreugd. Zijn inzichten waren steeds zuiver, nooit deed hij iets uit winstbejag noch voor eigen eer en voordeel. Zijn vrije tijd besteedde hij tot welzijn van anderen en liefst van eenvoudigen en minst bedeelden.

Hij wist dat gezonde ontspanning nodig is in het leven, maar wilde die ontspanning leiden en ordenen. Daarom begaf hij zich aan sport en verwierf hij het vertrouwen van alle sportliefhebbers en leiders die met dienen eerbied luisterden naar zijn wijs en gezaghebbend woord en hem hoge leidersposten toevertrouwden.

Met hem verdwijnt uit ons midden een grote, schone, edele figuur. Moge zijn aandenken in ere blijven.

Dierbare echtgenote, wij hadden gehoopt nog enkele jaren in rust met elkaar door te brengen, de Alwijze Voorzienigheid heeft er anders over beslist. Dank voor al uw liefde en zorgen.

Geliefde bloedverwanten en vrienden, treurt niet over mijn heengaan maar gedenkt mij in uw gebeden. Tot weerziens hier boven.

Mijn Jezus, barmhartigheid ! (300 d. afl.)
H. Hart van Jezus, ik betrouw op U. (300 d. afl.)

Drukk. M. Haverbeke, Ninove.

Het doodsprentje met foto van dhr. Combel .

Een massa volk bij de uitvaart van dhr. Combel. De man met de hoed in de hand is Alfons Standaert, ex-prof uit Ninove. Achter hem loopt Kamiel 'Boerken' Beeckman. De kist werd gedragen door renners van de Denderstreek. Wij herkennen Maurice Van Herzele met de witte sjaal en voor hem Roger Gyselinck.

Meester Combel (met hoed) bij de start van het Kampioenschap der Denderstreek in 1950 (gewonnen door Lucien Standaert). Verder op de foto Willy Verschelden, met bril, Robert Van Londersele en Georges De Pril rechts van dhr. Combel (beiden "délégués").

Hoe verging het de club op organisatorisch en sportief vlak in het eerste decennium na de oorlog?

Het clublokaal was gevestigd in Aalst in de Vlaanderenstraat in café "Klein Gent" bij Albert Gyselinck. De clubkleuren waren nog steeds groen en zwart zoals we kunnen afleiden uit de deelnemerslijst van het Aalsters na-tourcriterium uit 1947, verschenen in de "Gazet Van Aalst".

6. DENDERSTREEK : groen-zwart) :
Emiel Faignaer., Kamiel Beeckman,
Marcel Boumon, Jef Van der Helst,
Jef Meeri en Jules De Poorter.
INVALLERS : Ardijns, Van Elsué,
Kam. Standaert, Van Impe, Pé Matthys
en Albert Van Herzele.

© Gazet van Aalst d.d. 14/08/1947. Bron https://aalst.courant.nu/ met toestemming.

Dit wordt trouwens ook bewezen door een trui die lange tijd tentoongesteld stond in het Centrum Ronde van Vlaanderen in Oudenaarde. Het gaat hier om de trui van de winnaar van het clubkampioenschap in 1945 en dat was Maurice Van Herzele.

De deelnemerslijst van het criterium in Aalst hierboven geeft ons reeds een aantal namen van renners die aangesloten waren bij "De Denderstreek". Bij hen die mooie successen boekten citeren we graag ook de namen van de oude getrouwen Frans Bonduel en Jef Moerenhout (nog steeds goed voor 7 en 8 zeges in 1945), Marcel Boumon (Belgisch kampioen bij de amateurs in 1942), Emiel Rogiers, winnaar van de Ronde van Nederland in 1948, Roger Gyselinck, lid van de eerste naoorlogse Tourploeg en Maurice Van Herzele, goed voor 9 profzeges in 1945.

Maar we staan graag even stil bij twee andere vedetten, aangesloten bij de club. Twee Denderstrekers, gehard door de oorlog, winnen Vlaanderens Mooiste als bekroning van hun doorzettingsvermogen

Sylvain Grysolle

Sylvain Grysolle werd geboren in Wichelen op 12 december 1915 en overleed in het ziekenhuis in Aalst op 19 januari 1985.

Hij schreef een tiental overwinningen op zijn palmares bij de juniores. In 1935 werd hij onafhankelijke en meteen won hij de Schaal Sels en de titel voor de regelmatigste renner. Hoewel het niet gemakkelijk was in de periode kort voor de tweede wereldoorlog om als beroepsrenner aan de kost te komen, werd hij het volgende jaar reeds prof. Zijn zegepralen waren toen vrijwel niet meer te tellen en al snel begon men Grysolle bij de ware Flandriens te rekenen. In een memorabele Ronde van Duitsland 1939 behaalde hij vier ritzeges en het puntenklassement.

In Koolskamp (1938 en 1945) werd hij tweemaal kampioen van Vlaanderen en hij won ook de Scheldeprijs in 1937.

In de Ronde van België won hij twee ritten (1939 en 1945) en hij was een uitblinker in alle grote klassiekers. Zo won hij de Waalse Pijl in 1941.

Ook Vlaanderens Mooiste mocht niet op zijn palmares ontbreken. Dat gebeurde in 1945.

Na de beklimmingen van de Kwaremont, de Kruisberg en de Edelare, had de natuurlijke selectie haar werk gedaan en bleven er nog een dertigtal kanshebbers over. Knaepkens ging in de aanval en werd voor Ninove bijgehaald door Edgard De Caluwé. Doch iets verder werden de twee ingelopen. Kort voor de eindmeet in Wetteren speelde Grysolle alles of niets en de rest keek naar elkaar en reageerde niet. De vogel was gaan vliegen en midden een uitzinnige menigte won Grysolle als het ware in zijn achtertuin. Berten Sercu klopte Ledenaar Jef Moerenhout voor de tweede plaats.

In 1948 behaalde hij zijn laatste grote zege in de Omloop Het Volk. Het werd meteen zijn meest ophefmakende overwinning omdat de oorspronkelijke winnaar, Fausto Coppi, naar de tweede plaats verwezen werd nadat hij tijdens de wedstrijd tweemaal van wiel wisselde, wat toen in 1948 slechts één keer toegestaan werd.

Na zijn carrière baatte Sylvain lang een café uit in Wichelen. Hij hield zich in de jaren zestig ook intensief bezig met de beloftevolle carrière van zijn zoon Etienne, een carrière die door een zwaar ongeval in Outer bruusk afgebroken werd.

Vanzelfsprekend werd Sylvain Grysolle omstoeid na zijn overwinning in de Ronde van Vlaanderen 1945. De man met de hoed is de legendarische Duchateau, destijds de sportieve burgemeester van Wetteren

© De Voorpost d.d.04/07/1980. Bron https://aalst.courant.nu/ met toestemming.

Emile Faingnaert

Emiel Faingnaert (en niet Faignaert) werd geboren in Sint-Martens-Lierde op 10 maart 1919. Van beroep was hij kasseilegger en hij werd eigenlijk vrij laat wielrenner. De 'overlevering' leert ons dat het zijn zus zou geweest zijn die hem in 1937 een fiets kocht om hem toe te laten wielrenner te worden. In elk geval miste hij zijn debuut bij de nieuwelingen niet, want in 1937 won hij 15 wedstrijden (hij werd ook 7 keer tweede en 10 keer derde).

In 1938 en 1939 was hij soldaat. Hij kon dus aan weinig wedstrijden deelnemen, maar hij won als junior toch de prestigieuze Paasprijs in Hekelgem (Briek Schotte werd toen tiende).

In 1940 waagde hij de stap naar de beroepsrenners en … de oorlog brak uit. Wanneer we dus kunnen spreken van een carrière die gebroken werd door de oorlog, dan is het zeker die van Miel Faingnaert.

Toch slaagde hij erin om een contract te krijgen bij Groene Leeuw en hij ontgoochelde zijn bazen allerminst want hij won, na het beëindigen van de krijgsverrichtingen in België, de twee eerste profkoersen aan dewelke hij deelnam, namelijk de criteriums in Kortrijk en Denderleeuw. Verder vinden wij hem niet meer terug in de uitslagen in 1940, want in zijn derde profkoers, de grote prijs van Brussel, brak hij tot overmaat van ramp zijn schouder.

Vanaf 1941 behoorde hij de hele oorlog door tot de uitblinkers en hij won tal van kermiskoersen

bij de profs. In 1941 won hij in Sint-Niklaas, Antwerpen, Brakel en Borgloon, in 1942 in Eke, Kuurne, Mere, Sint-Niklaas, Wondelgem, Waregem, Lebbeke en Maffles, in 1943 in Antwerpen-Gent-Antwerpen, Deinze en Ledegem, in 1944 in Boekel, Hillegem, Mere, Ninove en Denderwindeke, in 1945 in Outer, Zingem, Denderwindeke en Ath.

Bovendien streed hij waar het mogelijk was ook mee in de grote wedstrijden die sporadisch georganiseerd werden. Zo had Emiel Faingnaert Parijs-Roubaix van 1944 kunnen winnen. Samen met Lucien Vlaeminck en Jules Rossi reed hij voorop toen ze werden opgehouden door…een gesloten spoorwegovergang. Daardoor kwam een groepje terug aansluiten met daarbij Maurice Desimpelaere die later de eindspurt zou winnen. Miel geraakte ingesloten en werd vijfde.

In 1947 zal Faingnaert dan bewijzen hoeveel kansen op internationale roem er voor hem verloren gegaan waren door de oorlog. Hij kende immers zijn ‘moment de gloire’ toen hij erin slaagde om de Ronde van Vlaanderen te winnen. Miel was achter Albert Sercu reeds tweede geworden in de Omloop Het Volk en trok met een goeie conditie naar de Ronde. Hij was niet meteen topfavoriet. Voor de zege werd vooral gedacht aan Briek Schotte, aan Raymond Impanis of aan Albert Sercu.

De eerste wedstrijdhelft werd gekenmerkt door een lange ontsnapping van Marcel Ryckaert die het gezelschap kreeg van Delchambre, Carmellini en Breuer. Maar net voor half koers, in Ledegem, werden ze weer gegrepen.

Op weg naar Zottegem ontsnapten Rikske Renders, Piot en Boerken Beeckman. Ondanks het zware labeur van die laatste kwamen Desmet, Ollivier en Thiétard nog aansluiten, zodat we zes leiders hadden. Net voorbij Ophasselt ontsnapte Emiel Faingnaert dan met Julien Van Dycke uit het peloton. Zij hadden wel anderhalve minuut achterstand op de zes vluchters. Voorin lieten Kamiel Beeckman en Valeer Ollivier hun metgezellen in de steek. Tot even verder Valeer Ollivier letterlijk van zijn fiets viel van ‘vermoeidheid’.

Kamiel ‘Boerken’ Beeckman stond er alleen voor…en Emiel Faingnaert was samen met Roger Desmet en Rik Renders in de tegenaanval gegaan. Op één kilometer van de streep was Beeckman eraan voor de moeite.

En toen kwam de sprint. Miel was snel, maar zijn tube liep verdorie leeg… maar met een laatste krachtinspanning wist hij Desmet en Renders nog af te houden en won zo de Ronde van Vlaanderen van 1947!

Miel bleef tot 1950 deel uitmaken van het wielerpeloton en behaalde nog enkele overwinningen in lokale wedstrijden, o.a. in Terjoden, Geraardsbergen en Aaigem in 1949.

Ronde van Vlaanderen 1947: een fiere sportbestuurder De Kimpe naast Miel, in gezelschap van Boerken Beeckman © DE SMET (J.) & FEYAERTS (P.), Groene Leeuw, de ploeg die de keizer uitdaagde, De Eecloonaar, Eeklo, p. 15, met dank aan collega wielerverzamelaar Jan De Smet, die mij de toestemming gaf om de foto over te nemen.

De Denderstreek in het Belgisch kampioenschap interclubs

Het Belgisch kampioenschap interclubs, gold jarenlang als dé referentie voor de status van de wielerclubs en voor WO II was De Denderstreek jarenlang één van de toonaangevende clubs met o.a. twee tweede plaatsen, een derde en twee vierde plaatsen

Het was na de oorlog blijkbaar wel een probleem om de toppers binnen de club warm te maken voor de interclubkampioenschappen want in deze wedstrijd vertrok men steevast met een ploeg bestaande uit de 'mindere goden'. De resultaten waren dan ook navenant: 7de in 1945 en 1946, 14de in 1947, niet gestart bij de profs in 1948 en 1949, 20ste in 1950, 9de in 1951. Bij de deelnemers vinden we de namen van o.a. Rik Renders, Kamiel Beeckman, Michel Van Elsué, Maurice Van der Elst, Albert Ritserveldt, Miel Faingnaert (1947), Marcel Boumon, Jules De Poorter, René Dieraert Achiel Van Impe, Gustaaf Van Der Eecken, Julien Ardijns en Edmond Van Heghe.

Ook bij de amateurs vielen de uitslagen eerder magertjes uit: 11de in 1947, 5de in 1948, 37ste in 1949, niet gestart in 1950, 11de in 1951.

(wordt vervolgd)

Holmes & Watson

De familie Bautru uit Nantes

door de Jan De Smet en Bart Vancoillie

In de deelnemerslijst van Paris-Nice 1954 op Mémoire du Cyclisme vinden we met rugnummer 6 Maurice Bautru bij Arliguie. Echter, in de ploegsamenstellingen van dezelfde bron staat deze renner als 'incertain'. En in de krant Le Populaire de l'Ouest vinden we voor het Circuit de la Vallée de la Loire bij Arliguie met rugnummer 31 dan weer Georges Bautru. Noch in de Lexique, noch in de ploegsamenstellingen is op Mémoire du Cyclisme iets terug te vinden van Georges.

Maurice? Georges? Incertain? Meer hebben Holmes & Watson niet nodig om op onderzoek te gaan.

We hebben inderdaad een Maurice teruggevonden en ook een Georges, zelfs twee!

BAUTRU Georges Jean Marie Baptiste, ° 08/03/1912 in Nantes en + 30/10/1992 in Saint-Herblain.

BAUTRU Maurice Alphonse Roger, ° 17/04/1916 in Nantes en + 27/10/2010 in Saint-Herblain.

BAUTRU Georges Gilbert Pierre Maurice, ° 29/04/1931 in Nantes en + 19/05/2004 in Nantes[1].

Georges senior en Maurice waren broers, Georges junior de zoon van Georges senior. Daar vader en zoon in de jaren '50 samen hebben gereden en Maurice toen al niet meer actief was, nam junior de naam Maurice aan om verwarring te vermijden. Dat hij daarmee meer dan een halve eeuw later zelf verwarring met zijn oom zou stichten bij wielerhistorici, kon hij natuurlijk in die tijd niet voorspellen.

De conclusie is dus dat het rugnummer 6 op de deelnemerslijst van Paris-Nice 1954 op Mémoire du Cyclisme wel degelijk Georges junior is, en niet Maurice.

Van de periode voor Wereldoorlog II vinden wij niet veel meer terug, alleen onderstaande (bewerkte) fotokaart geeft ons een idee.

Reeds in 1935 waren beide broers, terwijl ze nog zelf koersten, de oprichters van de wielerclub Pédale Chantenaysienne[2] uit Chantenay-sur-Loire, een voormalige gemeente die in 1908 werd geannexeerd bij Nantes.

1 De bron van deze persoonsgegevens is de "Fichiers des personnes décédées depuis 1970" van het INSEE (Institut national de la statistique et des études économiques).

2 bron: https://patrimonia.nantes.fr/home/decouvrir/themes-et-quartiers/cyclisme.html

We proberen de na-oorlogse carrière van de Bautru's te reconstrueren. Onze belangrijkste bron hierbij is de regionale krant Le Populaire de l'Ouest.

Maurice Bautru (1946-1949)

Maurice vinden we terug op de deelnemerslijsten van o.a. de Grand Prix de Nantes (1946, U.C. Nantaise), de Grand Prix du Populaire de l'Ouest (1947, équipe Bautru), het Circuit de Chantenay (1948) en de Prix des Galeries d'Orléans (1949).

Voor vader en zoon Georges houden wij alleen rekening met de gegevens waarvan we zeker zijn, m.a.w. die waarbij père/fils, ainé/jeune en dergelijke wordt vermeld.

Georges Bautru senior (1946-1955)

1946-1947 U.C. Nantaise

1948-1954 Pédale Chantenaysienne, met o.a. deelnames aan het Critérium de l'Ouest des Indépendants en Grand Prix de la Libération (1949), de Grand Prix Routier de la Ville de Nantes (équipe Origan, 1950).

Georges Bautru junior (1949-1955)

1949-1951 Stella, o.a. op deelnemerslijst Grand Prix Routier de la Ville de Nantes in 1949 en 1950 en Circuit Loire-Océan in 1950.

1952-1953 Pédale Chantenaysienne

1954 Arliguie, o.a. op deelnemerslijst Paris-Nice, Circuit de la Vallée de la Loire, Tour du Sud-Est

In 1955 vinden we nog één vermelding terug van zowel vader als zoon Bautru, een pistemeeting in Cléder (Bretagne)[3].

Georges Bautru junior in Senegal

In Le Populaire de l'Ouest (edities van 7 januari en 22 januari 1949) lezen wij dat Georges op 12 januari vanuit Bordeaux zal vertrekken naar Dakar aan boord van de pakketboot 'Le Foucault'. De jonge renner van Pédale Chantenaysienne, "nouvel équipier de la maison Stella dans le team régional", werd uitgenodigd door de Club Olympique Dakarois om in Senegal wedstrijden te betwisten tot eind april. De lokale krant van Nantes zette zijn prestaties dik in de verf.

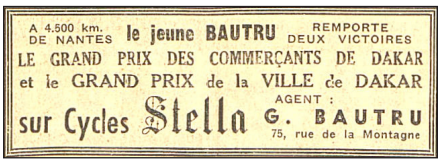

We hebben ook één koers gevonden waarin de drie Bautru's samen aan de start kwamen. Het gaat om een américaine over 80 km op de Vélodrome Petit-Breton (Nantes) op paasmaandag 1949. Maurice vormde koppel met Gabriel Terradès, vader Georges met Eloi Tassin en zoon Georges met Jean Robic.

3 bron: Le Télégramme de Brest et de l'Ouest van 9 september 1955

bron: Facebook-pagina Stéphane Pajot

bron: Le populaire de l'Ouest 8 november 1945

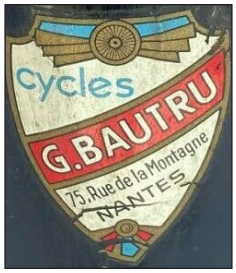

Over Tassin gesproken, eveneens in 1949 staat ene Bautru als een van zijn gangmakers voor Bordeaux-Paris[4]. Het zou ons niet verwonderen als dat vader Georges zou geweest zijn.

Reeds in 1945 (wanneer exact konden we niet achterhalen) had Georges Bautru senior een fietsenwinkel aan de rue de la Montagne, Nantes. Hij verkocht er o.a. fietsen van zijn eigen merk en was ook verdeler van Stella.

Vanaf 1946 vinden we in de kranten uitslagen terug van renners "sur cycles Bautru". Hij was ook de sponsor van de wielerclub Pédale Chantenaysienne[5]. In 1947 kwam in de Grand Prix du Populaire de l'Ouest reeds een ploeg aan de start onder de naam 'Bautru'. Ook in 1949 staat een ploeg Bautru op de deelnemerslijst van het Circuit de la Vallée de la Loire. In 1954 sloot hij een akkoord met Arliguie dat hun renners in de Grand Prix Routier de la Ville de Nantes met een Bautru-trui reden. Tot die ploeg behoorden o.a. de latere winnaar Joseph Groussard, Apo en Lucien Lazaridès, Jean Erussard en zoon Georges Bautru[6].

Dat Georges van alle markten thuis was, bewijst onderstaande foto als 'roi carnaval' in 1980[7].

4 bron: Coups de Pédales hors série n° 15 "La fabuleuse épopée de Bordeaux-Paris, le marathon de la route", pag. 123

5 zie https://pedalechantenaysienne.wordpress.com/le-club/histoire-en-photos/

6 bron: Claude Chatelier in Coups de Pédales n° 217, pag. 129.

7 bron https://www.ouest-france.fr/pays-de-la-loire/nantes-44000/une-rue-ou-georges-bautru-etait-chez-lui-2304064

Reacties

De redactie en uitgever zijn niet aansprakelijk voor de inhoud van ingezonden lezersbrieven of bijdragen van derden. De verantwoordelijkheid voor inhoud, juistheid en rechtmatigheid berust uitsluitend bij de inzender, die de redactie en uitgever vrijwaart tegen alle aanspraken van derden. Publicatie impliceert geen instemming met de daarin vervatte meningen of standpunten.

De redactie behoudt zich het recht voor om zonder opgave van redenen bijdragen te weigeren, te redigeren of in te korten, met inachtneming van de essentie van de tekst.

WAAIERS kreeg de volgende reactie i.v.m. het artikel over de ploegen van Mies Stolker en Piet Rentmeester.

Beste,

In verband met het artikel in de nieuwe Waaiers over Rentmeester bij Kas in 1965. In bijlage een foto van de Brabantse Pijl (31/3/1965) waar Piet ook met een Kas trui heeft gekoerst.

Tof om ook de bijdrage met onze clubtruien te zien. Na vele jaren onze uitrusting te hebben moeten aanpassen aan sponsorkleuren, koersen onze renners sinds 2020 opnieuw met onze paarse clubkleuren en retrotrui.

Mvg,

Marc Hindrijckx
Voorzitter - Royal Cureghem Sportief vzw Schildeken 12
1640 Sint-Genesius-Rode
tel: 0475 52 90 27
e-mail: m.hindrijckx@skynet.be
website: www.cureghemsportief.be

Piet Rentmeester in de Flèche Brabançonne van 1965.

Rudy Romeyns wees er ons ook op dat er nog vier Nederlanders bij de lijst van 'Individuelen' moeten komen. Na controle van onze database bleek hij gelijk te hebben of dan ook weer niet.

Nederlandse individuelen:

- Jaak MESTERS °04/10/1940 Den Haag: Staat wel degelijk als individueel in onze database, maar is om één of andere reden niet overgezet.
- Wim SCHULING °21/05/1941 Den Haag: idem dito.
- Jan SCHRÖDER °16/06/1941 Koningsbosch: idem dito.
- Leo COEHORST ° 24/07/1938 Tilburg: als lid van Dossche Sport vanaf 07/01, moet er inderdaad een lijn individueel bijkomen.

Antwoord van de redactieraad: Voor deze vier renners kan wel gesteld worden dat er op 9 maart een aankondiging was dat ze deel zouden uitmaken van de Acifit-ploeg. In WAAIERS 5-2 p. 207-208 hebben we vermeld dat de situatie van deze ploeg niet helemaal duidelijk was. De licenties van deze renners verschenen in Wielersport respectievelijk op 4/3, 4/3, 4/2 en 7/1. In principe zaten ze, zeker tot 9 maart, zonder ploeg. Indien ze veldritten reden of op de piste actief waren kunnen ze dus als 'Individueel' aanzien worden. Als ze alsnog niet voor Acifit reden dat jaar, dan waren ze eveneens 'Individueel'. Reden ze wel voor Acifit en reden ze geen pistewedstrijden of veldritten voor 9/3 dan beschouwen we ze eigenlijk niet als 'Individueel'.

De Kova

In het artikel over De Kova schreven we: "In Frankrijk stonden enkel Lucien Aimar, Christian Blain, Jacques Hochart en Jean-Claude Blocher aan de start. Waarom de andere negen niet startten is niet geweten."

De reden was, met dank aan Rudy Romeyns, de volgende: "Dit kwam omdat de FFC renners selecteerde die bepaalde uitslagen hadden gereden. Wie die niet kon voorleggen mocht niet deelnemen aan het kampioenschap. In 1973 waren er 89 Franse profs, slechts 61 waren geselecteerd.

We kregen van Rudy Romeyns ook enkele correcties i.v.m. ons Dossier pubkaarten van BIC.

De bijgevoegde pubkaart van Ocaña bestaat ook. Eigenlijk zijn het er twee, een met blanco rug en een met pub voor Motobécane. Beide kaarten dateren van 1970.

Antwoord van de redactieraad: Inderdaad, de kaart die in WAAIERS gepubliceerd werd is deze van 1972 hetgeen duidelijk te zien is aan de publiciteit onderaan.

De juiste kaart heeft dus, naast een blanco rugzijde zoals de andere kaarten in die reeks, ook een rugzijde met publiciteit van Motobecane.

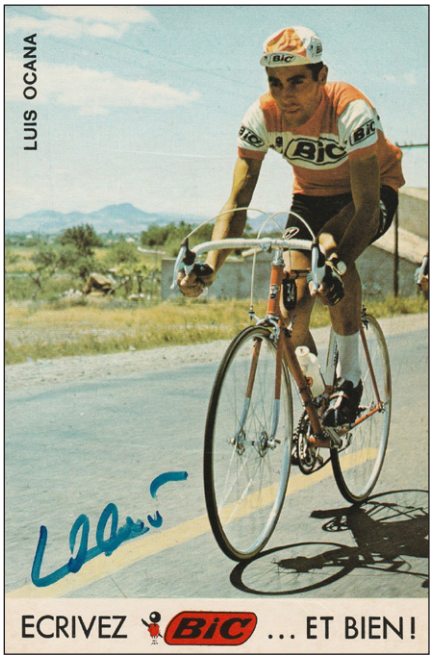

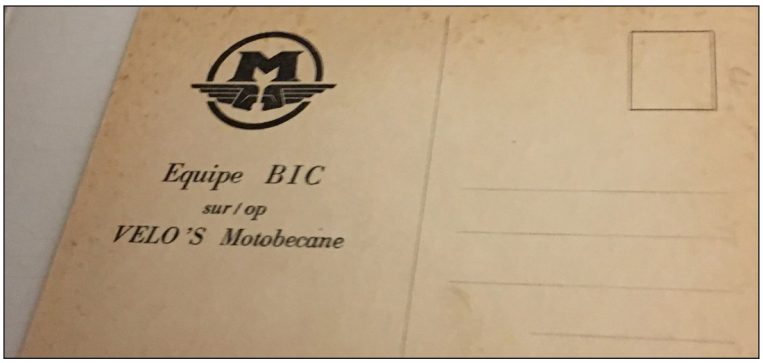

Wat betreft BIC 1971 en meer bepaald de kaart van Philippe Crepel: Ik had ooit en gesprek met hem waarin hij bevestigde dat er nooit een pubkaart door BIC van hem werd gemaakt ("alleen de grote renners kregen een kaart, voor de kleintjes was er geen geld", zijn eigen woorden). De kaart die jullie afbeelden (ik heb die ook) heeft hij zelf laten maken en betaald.

Antwoord van de redactieraad: De kaart die wij toonden was een persfoto. Recent is er echter nog een kaart opgedoken op basis van hetzelfde negatief en dat is de kaart die Crepel zelf liet maken. De rugzijde heeft een postkaarten lay-out.

I.v.m. BIC 1974: volgens jullie is er geen pubkaart van Santos Castillo, maar die heeft ook nooit voor BIC gereden. Hij zou wel een voorcontract getekend hebben ergens in 1974 maar aangezien de ploeg stopte is dit niet doorgegaan. Hij reed in 1974 bij de amateurs.

Antwoord van de redactieraad: Bedankt voor deze info. Manuel Santos Castillo wordt in onze database geschrapt bij BIC.

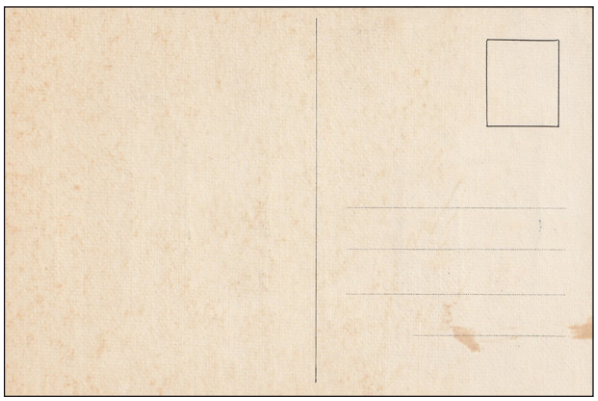

Belangrijke mededeling: Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op om het even welke manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteurs. © 2026

Belangrijke mededeling: Indien op een of meerdere foto's het zogenaamde copyright rust en plaatsing daarvan niet op prijs wordt gesteld, wordt u vriendelijk verzocht dit kenbaar te maken via redactie@waaierstijdschrift.be, zodat de bewuste foto uit dit tijdschrift kan worden verwijderd. In veel gevallen is het niet mogelijk te achterhalen bij wie het auteursrecht berust en of deze persoon of instelling instemt met plaatsing in dit tijdschrift. De makers van dit tijdschrift benadrukken dat met dit gratis tijdschrift geen commerciële bedoelingen worden beoogd en dat desgewenst een bronvermelding kan worden opgenomen.